

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AŞAMA Dizisi: 2

Shaun HERRON

FAHİSE ANA

altın kitaplar yayınevi

AŞAMA DİZİSİ : 2

Yayın hakkı (Copyright) :

Shaun Herron

Kesim Ajansı

Altın Kitaplar Yayınevi

Dizgi — baskı :

Altın Kitaplar Basımevi

Birinci baskı : Ocak — 1974

İkinci baskı : Şubat — 1975

shaun herron

fahişe ana

(the whore - mother)

2. Baskı

çeviren :

demir toros

**AŞAMA DİZİSİ'nin ilk kitabını
mutlaka okuyunuz :**

POSEYDON MACERASI
Filmi Oskarlar kazanan büyük roman.

SHAUN HERRON ve FAHIŞE ANA

Kuzey İrlanda'da doğan Shaun Herron, Kraliyet Akademisi'nde, Edinburgh ve Princeton Üniversitelerinde öğrenimini yaptı. Yazarlık ve gazetecilik alanında ünlene Herron, *Fahişe Ana*'dan önce üç roman daha yazmıştır.

Ailesiyle birlikte Winnipeg'te (Kanada) yaşayan Herron, yazlarını İrlanda Cumhuriyetindeki West Cork'ta geçirmektedir.

Herron, *Fahişe Ana*'da gününüzün en güncel (aktüel) olaylarından İrlanda kurtuluş savaşını ele alıyor. Bütün şiddet hareketlerinin içinde tutkulu, romantik ama sert iki kadının öyküsü de romanın gerçekçiliğini artırıyor.

İlk satırda kahramanların yanında bulacaksınız kendinizi.

Dünya basını *Fahişe Ana* üzerine şöyle söylüyor:

«Liam O'Flaherty'nin *Muhbir*'inden bu yana İrlanda'nın acılarını dile getiren bu kadar güç'ü bu kadar onurlu bir roman yazılmadı.»

Barbara Bannon Publishers Weekly

«Nefis ve korkunç bir hikâye.»

Ring Lardner, Jr.

KİTAPTA ADI SIK SIK GEÇEN GRUPLARIN AÇIKLAMALARI

PROVISIONALS :

Kısa adıyla PROVOS. IRA'nın bölgesel anarşik eylemlerini yöneten ve uygulayan gizli elemanlar. IRA'nın her türlü anarşik hareketlerini düzenleyen ve sözde, Resmî'lerden (OFFICIALS) emir alır gözükken, aslında tamamen kendi başlarına buyruk bölgesel tedhiş kolları. IRA'nın esas çekirdeğini meydana getiren bu kitle, İngilizler tarafından şiddetle izlenmektedir.

RESMİLER :

OFFICIALS... Serbest İrlanda ve İngilizler tarafından resmen tanınan, son zamanlarda Provo'larla fikirsel bir çelişki hâlinde olan, şiddet ve anarşiye karşı olduklarını savunarak barışçı görünen IRA sözcüleri.

ORANGEMEN :

IRA'nın her tedhiş ve cinayet harekâtı ardından protesto yürüyüşleri ve misilleme tehditleri ile olayları lanetleyen bir Protestanlar grubu.

LOYALISTS :

Aşırı tutucular. Bunlar gerek Protestan gerekse Katolik olarak arabulucu kisvesi altında İngiliz'lerle işbirliği yaparak gizli çıkar gözeten ve dinsel geleneklere bağlı gözükken orta yaşlı bir kitle.

BİR

McManus, Irish News, gazetesini, sadece okuyacağı yazı ortada kalacak şekilde özenle katladı. Katladığı kenar boyunca başparmağının tırnağı ile bir çizgi çekerek kâğıdın kabarıklığını giderdi. Ve gazeteyi masaya yayarak oturdu. Önce okumak istediği yazıya bir göz attı, sonra sıkılarak bundan vazgeçti. Gözlerini gazeteyi tutan eline dikti ve bir süre öyle kaldı.

Masanın diğer ucunda onu büyük bir ilgiyle seyreden Callaghan, elindeki çay fincanını önüne bırakarak sordu :

«Yine ne oyunlar düşünüyorsun?»

«Katladığım bölümü, kâğıdı zedelemekten yukarıya kadar yırtabilir miyim diye düşünüyorum.»

McManus bu cevabı verdikten sonra baktığı elinin parmaklarını açarak bir süre havada tuttu. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. Bu kez aynı elin parmaklarına dikti gözlerini. Hâlâ havada duran bu elde en küçük bir titreme bile yoktu. Callaghan merakını yenemedi.

«Ne oldu eline?»

McManus elini yavaşça çevirerek yüzüne yaklaştırdı. Bakışlarında aptalca bir şaşkınlık belirmişti. Elini bir süre inceledi. Sonra, «Ne olmuş elime?» diye sordu.

«Ne bileyim ben? Bir acayip bakıyordun. Sanki bir elin olduğunu daha yeni farkediyormuş gibi...»

«Yok canım, sana öyle gelmiş. Aslında gazeteye bakıyordum. Şimdi düşündüğüm deneyi yapabilirim artık.»

Ve gerçekten, katlanmış kâğıdı çocuksu bir özenle yavaş yavaş yırtmaya başladı. İki santim kadar yırttıktan sonra durup düzgünlüğünü inceledi. Hatasızdı. Yeniden işe koyuldu.

Ayaklarını, içinde ateş yanan eski mutfak ocağına dayamış olan Powers ile Kelly de ilgilenmişlerdi. Oturdıkları yerden hafifçe dönerek bu acayip deneyi izlemeye başladılar.

«Böyle şeyleri, yüksek okulda mı öğretiyorlardı sana?» .

Callaghan'ın sorusuna, Powers karşılık verdi,

«Kapa çeneni de seyret.»

Bu sırada McManus sabırla işini sürdürmekteydi. Sokaktan yankılanan kadın ve çocuk sesleri arasında soluklarını tutmuş onu izleyen dört adam, beyaz bir kâğıt parçasının gazetenin basılmış bölümünden, bir ucu McManus'un elinde, diğer ucu ise masanın altında olmak üzere, ayrılıp sarktığını gördüler. Sokağın ucundaki Falls Road caddesinden gelen trafik gürültüsü bir an odayı doldurdu. Kopan kâğıdın hışırtısı ve Callaghan'ın sıcak çayından höpürdeterek aldığı yudumla birlikte, Kelly, «Hep-sini yırtamadın. İki santim daha kaldı,» dedi.

Powers bu defa hırsıyla ondan yana döndü.

«Ulan susun da bitirsin herif.»

Callaghan, «Yapamayacak,» dedi. «Görürsünüz.»

Fakat McManus son parçayı da yırtarak bir zafer tavrıyla Callaghan'a baktı. Beriki bu bakışlardan tedirginleşmişti. Aldırmazlıkla omuzlarını kaldırdı. Sonra, sanki bu da iş mi yani, dercesine dudaklarını bükerek fincanına yeniden çay doldurdu. Bu sırada McManus

oturduğu mutfak iskemlesinde arkaya doğru yaslanarak elinde kalan ince uzun kâğıt şeridini eşit parçalarla yırtmaya başlamıştı. Garip bir rahatlık vardı hareketlerinde. Zaman öldüren bir adamın bilinçsiz rahatlığı.

Callaghan yeniden sordu:

«Peki şimdi ne yapıyorsun?»

«Kâğıt yırtıyorum.»

Kelly burnunu çekti. Bilgiç bir tavırla Powers'ı süzerek homurdandı.

«Aptalca soru soran, aptalca cevap almak zorundadır.»

McManus yırttığı kâğıt parçalarını bir elinde deste yapıyor ve bunun düzenli olması için büyük bir özen gösteriyordu. Onun çok ince işlerle uğraşan bir sanatçı tavrıyla yaptığı bu yeni işi çatık kaşlarla izleyen Callaghan, kendini tutamayarak gene, «Yırttıktan sonra ne yapacaksın o parçaları?» diye sordu.

«Yakacağım.»

«Sen adamı deli edersin? Başka iş bulamadın mı be?...»

«Hayır, bulamadım. Şimdi sus da beni artık meşgul etme.»

McManus bu işi de bitirdikten sonra yırttığı bütün kâğıt parçalarını ceplerine doldurdu. Arta kalanları da avucunda buruşturarak yere attı.

«Hani onları yakacaktın?» Callaghan'ın sesinde kandırılmış olmanın öfkesi seziliyordu.

«Yakacağım, ama canımın istediği zaman. Bilimsel tedavi için yapılan deneyler aceleye gelmez.»

«Bak hele... Demek bu bir tedavi idi ha?.. Kimi tedavi ettin bakalım?»

«Evet... Söyle bakalım McManus, ne idi deneyin amacı? Doğrusu ben de merak ettim.»

Powers'ın da işe karışmasıyla, McManus güç durumda kalmıştı. Bir cevap vermesi gerekiyordu. Üstelik bu cevap, karşısındakilerin bilgi düzeylerine göre verilmeliydi.

«Şey... Buna, fizyoterapi denir. Fizik tedâvisi yani. Sinirleri yatıştırmak için yapılır. Şimdi anladınız mı?»

Callaghan yüzünü çay fincanından kaldırarak boş gözlerle ona baktı. Hiçbir şey anlamadığı belliydi. Yavaşça, «Sen hastasın oğlum,» diye mırıldandı.

«Hayır. Hasta falan değilim.»

«Yoksa, küçük kızıdan mı korkuyorsun?»

«Hayır korkmuyorum. Sadece biraz sinirliyim, o kadar.»

«Neden sinirliymişsin bakalım?»

«Ben buraya kızlarla uğraşmak için değil, askerce savaşmaya geldim de ondan.»

Bu, bir hata idi. Çoktanberi belleğinde evirip çevirdiği sözleri, en sonunda ağzından kaçırmıştı işte. Artık dilini tutmasını ve bu cahil insanların düzeyine inmesini öğrenmeliydi. Şivesi ve kullandığı kelimeler karşısındaki adamların anlayacağı türden olmadığı gibi, üstelik onları tedirgin de ediyordu. Ayrıca, hareketleri de alay konusu oluyordu. Callaghan homurdandı.

«Şunu aklına iyice yerleştir. O orospunun ziftlenip tüylenmesi gerek. İngiliz askerleri ile düşüp kalkan bütün İrlandalı kızların sonu bu olacaktır.»

«Olabilir. Ben sadece böyle konularda pek tecrübeli olmadığımı belirtmek istemişim.»

Göndereceği mektubun zarfı, çorabının içinde saklı duruyordu. Hem de üzerine adresi yazılmış ve pullanmış olarak... Yaptığı, fizyoterapik deneyin sonucu olan kâğıtlar da pantolon cebinde hazırды. Bütün iş, mektubu bu küçük kâğıt parçalarına yazıp postalamaya kalıyordu. Fakat bu tehlikeli olduğu kadar aynı zamanda çok güç bir

şeydi. Yakalanırsa bir hain gibi davranılacağını biliyordu. Bu tatsız düşüncelerden sıyrılmaya çalışarak ayağa kalktı. Bir süre gerindi. Sonra yerdeki kâğıt parçalarını toplayarak onları ateşe attı. Küçük bir parça parmağına yapışmıştı. Elini silkeleyip bundan kurtuldu. Tembel adımlarla masaya yaklaşarak tekrar iskemlesine oturunca Callaghan'ın alaylı sesi yükseldi.

«Yazık. Bu kadar çabadan sonra eserini ateşe atman acınacak bir olay doğrusu.»

«Kes sesini...»

Powers'ın bu sert çıkışını izleyen süre içerisinde dört adam, sessiz ve hareketsiz kaldılar. Ocağın üzerinde duran çalar saatin tik takları, dakikaları alıp götürüyordu. McManus yeniden mektubu düşünmeye başladı. Bunu ancak yatağında ve karanlıkta yazabilirdi. Biraz kitap okur gibi yapıp lambayı söndürdükten sonra her kâğıt parçasına bir kelime yazarak bunlara sıra numarası koyacaktı. Böylece yazacağı cümlelerdeki kelimeler sıra ve anlamlarını korumuş olurlardı. Gazete kâğıdına yazılmış böyle bir mektubu alınca da, kızkardeşi, onun ne durumda olduğunu anlamamazlık edemezdi herhalde.

Fakat çorabının içerisindeki zarfı pijamasının cebine nasıl aktaracaktı? Çünkü Callaghan da aynı odada yatıyor ve inatçı bir kuşkuyla her hareketini gözlüyordu. Birden ürperdi. Kendisinden kuşkuluyorlar mıydı acaba? Düşünceleri ve konuşma biçiminin hoşla gitmediğini seziyordu. Acaba bu hoşnutsuzluk, kuşkuyla mı dönüşmüştü? Gözlerini yumarak, kafasını yapacağı işin üzerinde toplamaya çalıştı. Bu gece yatağa çorapları ile girecek ve mektubu zarfa, yatağın içinde koyacaktı. Callaghan da gömlek ve çoraplarıyla yattığından, kendisinin çoraplarını çıkartmamasını acayip karşılamazdı herhalde. Ayrıca meraklanıp sorsa bile, ayaklarının üşüdüğünü bahane edebilirdi. Birden, tuvalet geldi aklına. Evet.. Bu

işi en iyi orada yapabilirdi. Şimdi, bunu daha önce düşünemediği için kendi kendine kızılıyordu. Kendisini tuvalette de gözetleyecek değillerdi ya. Mektubu zarfa orada koyabilir ve onu yeniden çorabının içerisine sakladıktan sonra sifonu çekip çıkardı dışarı. Tabii heyecanını belli etmeyip aptalca bir hareket yapmaması için son derece dikkatli davranmalıydı.

Plânını o gece uygulamaya karar verdi. Bütün düşlerini yıkan bu çevreden kurtulabilmesi için başka çıkar yol yoktu. Kızkardeşinin mektupta söylenenleri yapacağından emindi. İngiltere... Evet, İngiltere'ye atmalıydı kendini. Orada arzularına erişecek, orada kendine gizlenecek emin bir yer bulacaktı. O sonsuz İrlanda - İngiltere düşmanlığı, sönmeyen bir alev gibi yüzyıllarca sürmüş ve sürecek bir kavga, İngiltere'de çalışan ya da çalışmayıp da İngiliz vergi mükelleflerinin sırtından parazit gibi geçinen İrlandalılar ...İngiltere'de gizlenen İrlandalılar... İngiliz'lerin İrlandalılar'dan özellikle gizledikleri İrlandalılar... Bitmez tükenmez din kavgaları... Aklına üşüşen bu düşüncelerden ötürü huzursuzlukla kıpırdandı.

«Seni rahatsız eden bir şey mi var McManus?»

Bulanık suya atılmış bir taş etkisi yapan bu ses Powers'ındı. Powers... Gücün örneği, her zaman tek taraflı düşünen Powers... Lider Powers... Bütün bir ulusun hayranlığını kazanmak için ölümü göze alan Powers... Gelecekte dikilecek bir şehitler anıtına adını kazdırmak için yanıp tutuşan Powers... İrlanda için gülerek ölmek, hikâyeler ve destanlarla bir efsâne olmak emeliyle yaşayan büyük Powers...

«Kızı düşünüyordum da... Ama artık önemli değil. Unuttum bile.»

Callaghan, alayla «Yüksek okullular böyle çıtkırıldım oluyorlar nedense?» dedi ve hain hain kahkaha savurdu.

«Bu günlerde...»

Söze başlayan McManus birden sustu.

«Yeter... Kesin şu dırdırı artık be...»

Powers'ın güçlü sesi, beklenen bir tartışmayı önlemişti. Bu adam, liderlik nitelikleri üstün bir karaktere sahipti gerçekten. Fakat sadece ilk okul öğrenimi olması, ona bu niteliklerinden çok şey kaybettiriyordu.

Raftaki çalar saat 16'30'u gösteriyordu. Kız, Belediyedeki işinden 17.00'de çıkar ve en geç 17.25'de evinin bulunduğu Springfield mahallesindeki sokağın köşesini dönerdi. Otobüs bazen geç kalmasına rağmen, o vaktinden hiç şaşmazdı. Her gün aynı saatte evde olmak bir tutku hâline gelmişti onda. Hem de bir dakika bile gecikmeden.

Çayını içip üstünü değiştirdikten sonra, eğer nişanlısı olan İngiliz askeri izinli ise sokağa çıkar, değilse evde otururdu. Askerlikle memurluk arası görevi olan bir İngilizdi bu genç. Üstelik Protestandı. Kız ise İrlandalı ve Katolikti. Bu da din ve milliyet ayrılığı güden bir siyasetin yarattığı acıklı çelişkilerden biri olarak ikisinin de hayatında yıkıcı etkiler meydana getiriyordu. Adam Katolik olmayı kabul etmişti ama bu, kamu görüşünde hiçbir şey değiştirmeyecek olumsuz bir aşama idi. Bir İngiliz askeri, bir düşman, bir haindi o. Katolik olması ise bu görüşleri silebilecek bir etken olmaktan çok uzaktı. Evet... Belfast'taki İngiliz askerleri arasında pek çok Katolik vardı ama bu durum, sürüp giden savaşa etki yapabilecek bir çözüm yolu değildi. Bir İngiliz Katolik olabilirdi ama asla bir İrlandalı olamazdı.

«Hadi gidiyoruz.»

Powers'ın bu emri üzerine hazırlanmaya başladılar. Callaghan'ın en sona kalarak önce kendisinin çıkmasına özellikle dikkat etmesi McManus'un midesini bulandırmıştı. Gerçekten gözaltındaydı demek? Bir an kaçmayı

düşündü. Fakat nereye gidebilirdi ki? Yaşadıkları çevre o kadar dardı ki onu hemen bulurlardı. Adımlarını sıklaştırarak diğerlerinin önüne geçti. Aklından geçenleri farkederek diye çekinmişti. Fakat hemen arkasından bunun yersiz bir korku olduğunu anladı.

Aniden başka bir düşünce filizlendi kafasında. Acaba gerçekten kızı ziftleyip üzerine tüy yapıştırmaya mı gidiyorlardı? Belki de buna benzer bir davranışa hedef olacak insan kendisi idi. Belki de son günlerde beliren fikir uyuşmazlığı için ona bir ders verip aklını başına getirmeye karar vermişlerdi aralarında. Bütün bedenini soğuk bir titreme sardı. Belleği bulandı. Sanki önünü görmez oldu. Ve bunun sonucu olarak bir taşa çarpıp tökezleyince boylu boyunca yere yuvarlandı.

«Allah aşkına kendine gel McManus. Ne oluyor sana bugün böyle?»

Allah aşkı ha?.. Ne kadar gülünç... Şimdiye kadar öldürdüğü kullarının hesabını senden sorduğu zaman Allaha, onları, ona olan aşkın için mi öldürdüğünü söyleyeceksin acaba Powers?..

İKİ

Yürüyorlardı... Callaghan'la Powers önde, Kelly ile McManus ise arkada. Düzenli ve kararlı. Sanki bir tören yürüyüşü gibi.

Falls Road caddesiyle küçük bir meydanı aynı kararlı adımlarla geçerek Tavşan tepesine yollandılar. Otomobil orada olacaktı. Nerede bulunacağı önceden saptanmış yerde, plâkaları değişmiş ve kontak anahtarı üzerinde hazır onları bekleyecekti.

IRA (1)'da, Büyük Britanya'da yapılan bütün arabaların, markalarına göre, anahtarı bulunurdu. Seçilen arabalar kolaylıkla çalınıp gizli garajlarda plâkaları değiştirilir ve görevleri önceden tesbit edilmiş «askerler», değişik yerlere bırakılan bu otomobillerle harekete geçerlerdi. Sahte plâka bulmak, arabayı çalarken ona anahtar uydurmak kadar kolay bir işti. İngiliz ordusu ile polisin bu gibi, «önemsiz», olaylarla uğraşacak zamanı ve gücü olmadığı için arabası çalınan zavallı, aracının yok olduğunu anlayıncaya kadar o görevini tamamlar, sonra da havaya uçurulmak ya da araba mezarlığına atılmak yoluyla imha edilirdi. Bu da genellikle bir iki saat içerisinde olup biterdi.

Belfast'ın fabrika bacalarından tüten dumanla cepheleri kararmış basık evlerle dolu olan sokağa girer girmez çoluk çocuk çevrelerini sardı. Kapı önlerine çıkmış kadınlar onlara el sallıyor, erkekler ise askerce selâm veriyorlardı. McManus, bu insanların yüzlerinde maskelenmiş sahtelikle hareketlerindeki zoraki dalkavukluğun izlerini farkederek gibi oldu. Her zaman çocukların başlattığı böyle sahnelere katılmak, büyüklerin de görevi oluyordu. Ulusal davalarına bağlılıklarını her şekilde göstermek zorunluğunda idiler. Yoksa toplum onlara gereken yardım ve ilgiyi göstermez, bu da yaşadıkları evi bırakıp bir başka yere taşınma zorunluğu yaratırdı.

McManus çevresini saran bu sahte coşkunuğu önemsemekten dimdik, önüne bakarak atıyordu adımlarını. Powers'ı izliyor, durduğu zaman o da duruyor, yürüdüğü

(1) IRA : Irish Republican Army'nin kısaltılmışı. İrlanda Cumhuriyeti ordusu.

zaman o da ilerliyordu. Beyni uğulduyor, gözleri kararıyordu. Beklediği, ümit ettiği, hayâlini kurduğu tehlikeli görevlerle yaptıklarının en ufak bir ilişkisi bile yoktu. Suçsuz insanların evlerine bomba atmak, İngiliz askerleri ile konuşuyorlar diye genç kızların saçlarını traş edip bedenlerini zifte buladıktan sonra tüy yapıştırmak onun yapacağı işlerden değildi. Şimdi de araba kullanacaktı. O güne kadar görev aldığı bütün eylemlerde hep araba kullanmıştı zaten. Oysa McManus silah kullanmayı arzulu yordu. Gerçek savaşlarda olduğu gibi. Ancak bu çirkin savaşın, filmlerde izlediği savaşlara benzer hiçbir yönü olmadığını çok geç anlamıştı.

Otomobili yavaş yavaş sürmesini buyurmuşlardı ona. Powers, her zamanki gibi yanında oturuyordu. Daha bir hayli vakitleri vardı. Geçtikleri caddelerin tenhaliği, içine garip bir sıkıntı veriyordu. Dokuz aydan beri bu caddelerle bölgeler onun evi olmuştu. Ama artık duyguları değişmeye başlamıştı. Gördüğü ve duyduğu her şey, üzerinde olumsuz bir etki yapıyordu. Hem semtinde bombalar patlayan, cinayetler işlenen bu şehir artık onun doğduğu «ev» değildi, olamazdı. Şehir bir zindan, caddeleri de bu zindanın uçsuz bucaksız koridorları gibi geliyordu ona. Belfast'ın, orta sınıfla Protestanların bulunduğu Antrim Road kesiminde doğmuştu. Genç ve ateşli bir Katolik çömezi olarak Falls'a ilk geldiği vakit, o zamanki işçi partisinin lideri Conor Cruise O'Brien ile tanışmış ve onun, «İrlanda İrlandalılarındır», sloganı körpe beyninde yer etmişti. Fakat zamanla Ulster, Katolik işçi ve orta sınıf Katolikleri arasındaki sosyal eşitsizliğin aynen Katolik - Protestan orta sınıfları arasındaki aşırı dengesizliğe dönüştüğünü görünce derin bir düş kırıklığına uğramıştı. Buna göre İrlanda İrlanda'lıların değil, sınıf farkı gözetken çıkarıcıların dama tahtası oluyordu. Ayrıca Katolik Dayanışma Örgütüne üye olduğunda, üyelerle bunla-

rın çevrelerinin kaba ve cahil insanlardan meydana gelmiş, sadece kişisel çıkarlarını gözetten bir kitle olduğunu farketmesi de onun görüşlerinde özlü bir değişikliğe yol açmıştı. Köy ve toprak yüzü görmeyip aksine şehir hayatını benimsemiş köylüler ve kendi öğrenim düzeyinden çok aşağıda yer alan insanlarla fikir ve kader birliği yapmanın imkânsızlığı karşısında var gücüyle bu vahşi, tek taraflı düşünen insanları eğitmeye çalışmış fakat başarılı olamamıştı. Ancak genç ve tecrübesiz olması, ayrıca gücünü, babasının dizlerinde öğrendiği Finn McCuill ve Cuchullian gibi tarihî kahramanların efsânevi öykülerinden alması, içerisinde uyanan özgür İrlanda için savaşma ateşini günden güne körüklüyordu.

Bunun sonucu olarak babasına, IRA'ya katılacağını söyleyince yaşlı adam onu bu fikrinden caydırmaya çabalamış, «Johnny, yavrum...» demişti. «Bu çılgınlığı yapma. IRA, sana anlattığım kahramanlık öyküleri ile bağdaşmayan yasa dışı bir örgüttür. Kıyma kendine.»

«Peki,» demişti McManus o zaman. «Ya okulda öğrendiklerim?.. Wolfe Tone, Robert Emmet, Daniel O'Connell, Patrick Pearse, Michael Collins gibi liderler de mi yasa dışı mıydılar?» Oysa tarih öğretmeni Bull Baillie de bu girişimi olumsuz karşılıyordu.

«Sana ders sırasında anlattığım o liderler zamanında IRA, bambaşka bir örgüttü. Şimdi ise sürüyle cahil köylüden meydana gelmiş bir çapulcu çetesinden farkı yok. Onların arasında umduğunu bulamayacaksın.»

Evet... Umduğunu bulamamıştı ama din ve milliyetçilik maskesi altında oynanan bu korkunç oyunun gizlediği gerçekleri görüp anladığı için bunun, eğitiminin bir bölümü olduğuna inanıyordu.

Powers da bu gerçeklerden biri idi işte. Kendinden üstün olanlara buyurabilmenin verdiği o kahredici gururu ile bir çok insanın kaderini elinde tutan cahil Po-

wers... Bir sürü cahil köylüden meydana gelmiş bir çapulcu çetesi... Birden öğretmeni Bull Baillie'nin sözlerini hatırlayarak, Powers'ın bu tarife gerçekten uyduğunu görünce o zaman inanmadığı adama acıyarak hak verdi. Lider Powers... Güçlü Powers...

İçinden taşan ani bir öfkeyle frene bastı. İleri doğru fırlayan Powers başını ön cama vurmuştu. Sunturlu bir küfür salladı. Arkada oturan Callaghan'la Kelly ise şaşkınlıktan ağızlarını bile açamamışlardı. Powers bağırdı:

«Allah belânı versin. Ne oluyor sana be? Çıldırдың mı?»

«Özür dilerim. İstemeyerek oldu.» Okkalı bir yumrukla Powers'ın kibirli suratını dağıtmamak için kendini güç tutuyordu.

«İstemeyerek olmuş. Sen onu aptal İngilizlere yuttur. İstemeyerek frene bu şekilde basılmaz. Neden yaptın bunu? Söyle, neden?»

«Bilmiyorum. İstemeyerek oldu.»

«İstemeyerek oldu ha? İsa aşkı için, seninle sonra konuşacağız. Şimdi sür arabayı. Ama doğru düzgün.»

Bu son sözler, Powers'ın kendisinden kuşkulandığını gösteren bir uyarı idi. Powers onunla, «sonra», konuşmayı önceden tasarlamış ve ani bir öfke sonucu, bunu ağzından kaçırmıştı demek. Ayrıca Powers böyle bir konuşmayı gerektirecek nedenlerin varlığına inanmış görünüyordu ki bu da iyiye yorumlanacak bir durum olmaktan çok uzaktı.

Artık otomobili daha dikkatli kullanıyordu. Terleyen ellerini sık sık pantolonuna siliyor, bunu yaparken de Powers'ın kendisini göz ucuyla süzdüğünü farkederek renk vermemeye çalışıyordu.

Araba, Springfield Road'a çıkan hafif yokuşu tırmandı. Kız burada oturuyordu. Onu daha önce hiç görmemişti McManus. Adı, Mavis'ti. Kızın adının aklına gelmesi,

geçici de olsa, düşüncelerini unutturdu. Tanrım, ne gülünç bir addı bu. Mavis McGonigal... Böylesine kaba ve âdeta karikatürlerin altında rastlanabilecek bir ad bulabilmek için ailesi özel bir çaba göstermiş olmalıydı herhalde. Bir kahkaha atmamak için dişlerini sıktı. Eğer bunu da yap-saydı IRA'dan, «Aklî dengesini kaybetmiştir,» kaydı ile emekliye ayrılması işten bile değildi.

«İlk sokağa sap ve dur. Dikkatli olun. Kız arkamızdan gelecek.»

Powers'ın dediğini yerine getiren McManus arabayı kaldırıma iyice yanaştırarak kontağı kapattı.

Dokuz, on yaşlarında bir oğlan köşedeki nöbetinden ayrılarak arabanın Powers'ın oturduğu yanına doğru koştu. Powers camı indirdi, sordu:

«Ne haber?»

«Şu anda otobüsten iniyor.»

Oğlan bu önemli haberi verdikten sonra, görevini yerine getirmiş olmanın verdiği hoşnutlukla, az sonra olacıkları en iyi seyredebileceği bir yer kapmaya koştu.

«Danny gel benimle.» Callaghan arabadan inip yanında durunca Powers, McManus'a döndü.

«Kız yanına gelince otomobili onun peşisıra sür.»

«İyi ama ben onu tanımiyorum ki.»

«Önemî yok. Kelly tanıyor, sana gösterir.»

Bu kısa konuşmadan sonra Powers'la Callaghan, birlikte gözden kayboldular. Kelly, «Keşke tanımasaydım o orospuyu,» diye mırıldandı. «Öyle güzel kalçaları var ki kendimi zor tutuyorum.»

Mc Manus, Kelly'nin bu sözlerine aldırış etmedi. Gözleri devamlı dikiz aynasını kontrol ediyordu. Kelly devam etti.

«İyi sevişilir o karıyla. Seviştikten sonra da esaslı bir dayak. Görsün bakalım İngiliz oğlanları ile yatıp kalk-

mak ne demekmiş... Yahudiler, Protestanlarla sevişebilir mi McManus?»

McManus cevap vermedi. Aynada, bir grup kızın arkasında tek başına gelen bir kız görmüştü.

«Ne sorduğumu duydun mu McManus?»

«Evet.»

«Cevap ver öyleyse.»

«Saçmalama da işimize bakalım. Vaktimiz dar.»

Kelly omuzlarını silkerek dönüp otomobilin arka camından dışarı baktı ve birden hopladı.

«İşte geliyor zilli. Şu kızların arkasından gelen o.»

Powers'la Callaghan meydana çıkmış, onlara doğru ilerliyorlardı. Önden yürüyen kızlar, cıvıldaşarak arabayı geçtiler. Az sonra, «kurban,» da arabanın hizasına gelince McManus motoru çalıştırdı ve arabayı, kızla aralarındaki mesafeyi koruyacak şekilde sürmeye başladı. Kızın kalçaları Kelly'nin dediği kadar vardı doğrusu. Ayrıca çarpıcı bir güzelliğe de sahipti.

«Namussuzun yürüyüşüne bak hele. Küçük dağları ben yarattım diyor sanki.»

Kelly gerçekten bu şahane kalçalara dayanılmaz bir arzu duyuyordu, ama Powers'dan çekindiğinden, bunu gerçekleştirecek cesareti bulamıyordu bir türlü.

Kızın uzun, kestane rengi saçları yumuşak ve bakımlıydı. Bu güzel saçların az sonra kör bir makasla geliş güzel kırpılacağını görür gibi olan McManus'un aklına ona kaçması, bütün gücüyle koşması için bağırarak, zavallıyı uyarmak geldi ama nereye kaçabilirdi ki çaresiz kız. Mahallenin bütün kadınları birer canavar gibi üzerine atılıp onu durdururlardı nasıl olsa. Zaten hepsi de ne olacağını daha önceden biliyordu. Kapı önlerindeki yerlerini almış, dudaklarında kindar gülümsemelerle bakıyor, bekliyorlardı. Haftalardanberi kimse konuşmuyordu. Evi ne giderken, onundan geçtiği komşu kapılardan suratına,

tükürükle birlikte, orospu, damgası da yapışıyordu. Çocuklar evinin duvarına tebeşirle, kocaman, orospu, diye yazmışlardı. Babası bunu silmiş, bu kez kadınlar aynı kelimeyi, sâbit siyah boya ile tekrar aynı yere kondurunca zavallı baba, bu çıkmayan boyayı asetilen lambası ile kazımaya çalışırken, bu sefer de mahalle erkeklerinin saldırısına uğrayarak fena halde dayak yemişti.

Ne yazık ki McGonigal'lar bir başka yere taşınma olanağından yoksundular. Durumu sessizce kabullenip bu azap içerisinde yaşamaktan başka çıkar yolları yoktu. Çevredeki bütün esnaf onlara mal satmayı reddettiği için alış verişlerini uzak semtlerden yapmak zorunda kalmaları, zayıf bütçelerini bir hayli sarsıyordu.

Powers'la Callaghan tarafından önü kesilince kız bir sağa, bir sola giderek kendine yol aradı. Callaghan'ın yönünden geçemeyince bu defa Powers'ı denedi. Beriki hemen sıçrayarak orasını da engelleyince durumu anladı. Yalvaran bir sesle inledi.

«Ne olursunuz, bırakın da geçeyim.»

Powers birden atıldı, onu kolundan çekerek arabaya doğru sürüklemeye başladı. Bir yandan da, «Hadi bin otomobile, yoksa kolunu kırarım,» diye homurdanıyordu. Bu sırada McManus olayı görmemek için başını çevirmişti. Kadınlar, kapı önlerini terkederek kaldırım boyunca, «işkencenin» yapılacağı yere doğru harekete geçtiler. Kız başına gelecekleri çok iyi bildiğinden, kurtulmak için olanca kuvvetiyle çırpınıyordu. Elbisesi yırtılmış, çantasını mahalle çocuklarından biri kaparak ortalıktan kaybolmuştu.

Powers onu kucaklamış arabaya doğru götürürken kız inanılmaz bir silkinişle adamın kuvvetli kollarından sıyrılarak yanağına müthiş bir tırmık attı. Powers şaşkınlıkla kızı bırakıp elini yanağına götürünce, bu kez de apı-sarasına sert bir tokat yedi. Mücadele, kızın lehine bir

gelişme göstermeye başlamıştı. Fakat ansızın arkadan saldıran Callaghan kollarını kızın göğsü üzerinde kavuşturarak onu arabaya doğru çekti. Bir yandan da bütün gücüyle memelerini sıkıyordu. Mavis, bu sıkmanın verdiği dayanılmaz acıyla korkunç bir çığlık attı.

«Bırakın onu alçaklar... Bırakın diyorum size. Geliyorum kızım, geliyorum. Dayan...»

Baba McGonigal, korkunç bir kükremeye evinden fırlamış elinde uzun bir sopa ile olay yerine koşuyordu. Fakat talihsiz adam kızının yanına varamadan kadınlar onu alaşağı ettiler. Her yönden saldırıya uğrayan adam yüzükoyun yere yuvarlanınca bir anda çevresi sarıldı. Azgın insanlar arasında gözden kayboldu. Elinden çekilip alınan sopası kafasına, sırtına iniyor, sayısız tekme ve tırmıklar vücudunda kanlı izler bırakıyordu. Vurmaktan, tırmık ve tekme atmaktan yorulan kadınlar bir ara çevresini açınca adamcağız, yattığı yerden güçlkle yarı doğrularak hırıldadı:

«Kaç kızım kaç... Babacığın seni kurtaramayacak.»

Ve yediği son bir tekmeyle kendinden geçerek boylu boyunca yere serildi.

Kız babasının sesini duymuş fakat onun başına gelenleri görememişti. Çünkü Callaghan'la Powers onu yarı yarıya, arabanın arka bölümüne sokmayı başarmışlardı. Kelly, kızı, bileğine doladığı uzun saçlarından asılmak suretiyle diğerlerinin işini kolaylaştırmaya çalışıyordu.

«Seni gidi pis orospu seni. Bütün bunların hesabını az sonra vereceksin.»

Son bir gayretle kızı içeriye atan Powers kapıyı kapatarak McManus'un yanına geçti. Callaghan'la Kelly kızı dizlerine yüzükoyun yatırmış, kollarını arkaya bükerek sımsıkı tutuyorlardı. McManus gözleriyle sorunca Powers emretti;

«Hadi gazla... Sokağın sonundaki elektrik direğine kadar sür arabayı.» Sonra gömleğinden bir parça yırtarak yanağındaki derin tırmık yarasına bastırdı. Ama kan bir türlü durmak bilmiyordu. Üstü başı kendi kanına bulanmıştı.

Kız artık bağırıyor, sadece aralıklı hıçkırıklarla ağlıyordu. Kelly durumun verdiği rahatlıkla elini kızın kalçaları üzerinde sıvazlayarak gezdirdi. Avin en iyi yanı bende, demek ister gibi Callaghan'a sırtıp göz kırptı. Kadınlarla çocuklar ise bu sırada otomobili izliyorlardı. Kendine gelen talihsiz baba ise son bir güçle yattığı yerden kalkmış, sendeleye sendeleye dramın son perdesinin oynanacağı yere doğru koşmaya başlamıştı.

İşkence için gerekli olan bütün gereçler, otomobilin bagajına önceden yerleştirilmişti. Bir büyük kutu ziftli boya, onu karıştırmak için bir değnek, bir berber makası ve naylondan bir ip... Powers ve Callaghan tutarlarken Kelly de kızı kol ve ayak bileklerinden elektrik direğine sıkı sıkı bağladı.

«Arabayı tenhaya çek. Motoru stop etmeden bekle.»

McManus, Powers'dan bu emri alınca kadınlarla çocuklardan meydana gelmiş kalabalıktan uzaklaşarak arabayı sokağın ıssız bir köşesinde parketti.

Bu sırada oniki yaşlarında gösteren bir kız çocuğu, ince sesiyle şarkı söyleyerek boyayı karıştırmaya başlamıştı. Kalabalıktan yükselen kahkahalar arasında birkaç ses de kızın bu şarkısına katılıyordu.

**Yıldırım gibi gelen şu uzun bacaklı adamlara bakın
sizler,**

**Çiftlik kapılarından, balıkçı kulübelerinden nehirle
birlikte geldiler,**

Gözlerinde intikam ateşi ile geldiler,

Çok geç, çok geç,

**Çünkü Roddy McCorley sırat köprüsünden ölüme
gidiyor bugün,**

Heyhat, çok geç.

Kimbilir bu kız çocuğu, buna benzer daha kaç şarkı biliyordu. Okulda, evde, kilisede körpe beyinler katı bir eğitim sistemi ile yoğurulup istenilen şekle sokuluyor, şarkı, hikâye ve destanlarla onlara milliyetçilik duyguları aşılanıyor, özgür İrlanda için savaşmak kutsal bir görev olarak tanıtılıyordu. Bir İngiliz öldürenin doğrudan doğruya Cennete gideceği de, istismarcı rahipler tarafından özellikle kullanılan en etkili beyin yıkama yöntemiydi. Şimdi sessiz ve hareketsiz elektrik direğinde bağlı duran genç kız da aynı işlemlerden geçmiş, aynı öğütleri dinlemiş, aynı şarkıları ve destanları ezberlemişti. Ama kendini ümitsiz bir aşkın girdaplarına kaptırınca bütün bunları hiçe sayarak bağışlanmaz bir suç işleyip bir İngiliz askeriyle nişanlanmıştı. Bu vatana ihanetle eşit, hattâ ondan da ağır bir suçtu. Çünkü vatan haini, genellikle belirli bir çıkar karşılığında yapardı bu işi. İngilizden para alınabilir, ama ona bir İrlandalının sevgisi verilemezdi. Asla... İşte bu suçu işlemişti Mavis McGonigal.

Şişman, çirkin bir kadın yaklaşıp Mavis'in güzel kumral saçlarından büyücek bir tutamı dibine yakın bir yerden budayarak sevinçle havaya savurdu. Çocuklar, rüzgârda uçuşan parçaları kapışmak için koşuştular. Kızın sınıksız yumulu gözlerinden yaşlar akıyordu. Bir tutam daha kesen kadın, bunu da havaya savurdu.

Saç kesme işlemi bitmiş, sıra boyaya gelmişti. Çarpık bacaklı, erkeği andıran bir kadın boyayı, demindenberi onu karıştırıp duran çocuğun önünden kaptığı gibi Mavis'in başından aşağıya boca ediverdi. Ziftle boya karışımı bir şey olan bu simsiyah sıvı yavaşça kızın başından omuzlarına, oradan da göğsüne akmaya başladı. Az

sonra bütün gövdesini kaplamıştı. Başı öne eğik. dizleri bükülmüş, ağzına dolan boyanın verdiği tiksintiyle sık sık tüküren bu garip yaratığın, az önce mavi beyaz elbisesi, yumuşak uzun saçlarıyla hayat dolu bir insan olduğunu anlayabilmek artık imkânsızdı doğrusu.

Kızını bu iğrenç durumdan kurtarmak için son bir hamle daha yapmak isteyen zavallı baba, insan çemberini gene yaramayarak bir kere daha gözü dönmüş kadınların eline düştü. Yeniden tekmelendi, tırmıklandı, sopa darbeleri altında kıvrandı. Hızlarını alamayan bu azgınlar sürüsü yaptıklarını yeterli bulmamış olacaklar ki bu kez yerde debelenen adamcağızın üzerinde tepinmeye başladılar. Çocuklar da beyaz saçlarından tutamlar kopartıp havaya atarak cılgınlar gibi gülüyorlardı.

Bir, «zafer», daha kazanılmıştı. Babayı bırakan kadınlar şimdi de direğe bağlı kızının çevresinde dansetmeye koyuldular. Kızılderililerin âyinine benzeyen bu garip dansa çocuklar da katıldı. Yağlı ve şekilsiz gövdeleriyle etlerini hoplata hoplata eteklerini havalandırarak dönen kadınlar hep beraber bir nakarat tutturmuş, çocuklar da alkışlarla buna tempo tutmaya başlamışlardı.

«Orospu da orospu... köpeklerin orospusu... İngilizlerin orospusu...»

Elleri üzerinde sürünerek güçlkle ayağa kalkan baba, her nasılsa bu dönen çember arasından bir boşluk bularak kızına yaklaşabilmişti. Onu kollarının arasına alınca kendisi de bir anda simsiyah oldu.

«Benim küçük kızım, bir tanem... Ne yaptılar bu açıklar sana? Nasıl yapabildiler bunu bize?.. Nasıl... nasıl?...»

Kızın ağzı ve gözleri boyadan kapandığı için babasını görüp konuşamıyor, yalnız ağlayan sesini duyabiliyordu.

Aniden top gibi patlayan bir silah gümbürtüsüyle birlikte bütün sesler sustu, dönen çember tas kesildi, çocuk-

lar sağı sola kaçışmaya başladılar. Açık kalan ağızlardan şaşkınlık ve korku çığlıkları yükseldi. Birkaçı elleri ile başlarını örterek kendilerini yüzüstü yere attılar.

Anne McGonigal, ufak tefek kısa boylu bir kadın, ateşlediği av çiftesinin geriye tepmesi ile arkaya doğru birkaç adım sendeledi. Tel çerçeveli gözlüklerinin bir sapı kulağından kurtulmuş, yüzünün bir tarafında sallanıyordu. Onu yerine takıp tek eli ile doğrultamadığı, bu boyuyla hemen hemen eşit silahı iki eli ile sımsıkı kavrayarak ilerledi.

Bu sırada bir kenarda durup olanları seyreden Powers'la Callaghan da kadına doğru ilerlediler. Powers, kendinden emin bir tavırla yaklaştı.

«Silahı bize teslim edin bayan. Elinizde tehlikeli olabilir.»

«Bir adım daha atayım demeyesin, yoksa gebertirim... Pis çeteci...»

Sonra vahşi gözlerle çevresine bakınarak uzun nam-luyu, kendisini donmuş gibi süzen, «komşu», kadınlara çevirdi.

«Sizi de geberteyim mi sefil şıllıklar, adi orospular? Söyleyin... Sizleri de geberteyim mi?...» Ve birden Kelly'yi görünce, silahla birlikte ondan yana döndü bu defa.

«Kızımı direğe bağlayan sendin değil mi? Boksoyu... Şimdi bağladığın gibi çöz bakalım. Hadi, durma.»

Kelly, emri ikiletmeden derhal yerine getirdi.

«Kızı eve götür Sam.»

Karısından bu emri alan baba McGonigal kızına sarılarak onu kalabalıktan uzaklaştırırken küçük kadın yeniden kalabalığa döndü.

«Şimdi hepiniz geri basın. Yalnız sen burada kalacaksın pis köpek.»

Bu sözler Kelly'ye söylenmişti. Bir serçe kuşuna benzeyen bu ufak tefek kadının sesi ve tavrındaki kesinlik-

ten korkan kalabalık, adım adım gerilemeye başladı. Powers ve Callaghan da onlara uydular.

«Gel buraya. Önümde dur.»

Kelly yaklaşarak kadının üç adım önünde durdu.

«Sendin onu bağlayan ha?.. Al bakalım.»

Öfke ve üzüntüsünden çılgın gibi haykıran kadın, Kelly'nin dizlerine yönelttiği çiftenin tetiğini çekti. Ancak patlayan silâhın namlusu, gevşek ve acemice tutulduğu için sarsılmanın etkisi ile yukarı doğru fırladı. Ve yüzlerce saçma, asıl hedef dizleri iken, Kelly'nin gövdesini parçalayıverdi. Darbenin şiddeti ile havalanan Kelly geriye doğru uçtu. Ve tok bir ses çıkartarak sırtüstü yere serildi. Yarılan karnından dökülen bağırsakları, iğrenç bir şekilde etrafa saçılmıştı. Bir süre çırpındıktan sonra hareketsiz kaldı. Akan kan, yerdeki siyah boya ile karışarak garip, mide bulandırıcı bir renk meydana getirmişti.

Silahın geri tepmesi kadını da gerisin geri fırlatmış ve onun kışkırttığı yere oturmasına yol açmıştı. Az ötede Kelly cansız yatıyordu. Açık duran gözleri, kızın az önce bağlı olduğu direğe takılı kalmıştı. Daha onsekizinde idi Kelly. Hiçbir zaman bir işi olmamış, daha doğrusu iş sahibi olmayı düşünmemişti. İngilizlerin sağladığı sosyal yardımlardan geçimini elde etmişti hep. Ama artık bu yardıma ihtiyacı kalmamıştı.

Kadın yavaşça kalkarak yerden çiftesini aldı ve dehşetten donmuş insanlar arasından geçerek evine girdi.

Powers ile Callaghan arabaya doğru seğirttiler. Kelly için yapabilecekleri bir şey yoktu. Nasıl olsa biri çıkıp cesedi kaldırma işini üzerine alacak, polise gerekli yalanları uyduracak ya da gerçeği söyleyecekti. Onları ilgilen-dirmeyen işlemlerdi bunlar. Kelly'nin görevi sona ermiş, İrlanda için hayatını vermişti. Önemli olan buydu. Mc-

Manus, motoru çalışır bekleyen arabaya hız vererek süratla uzaklaşıp bu kanlı sokağı geride bıraktı.

«Vay kart orospu vay... Vay kart orospu vay...»

Powers böyle mırıldanırken kendini bir hata işlemiş fakat bu hatanın nedenlerini bir türlü bulamamış ve bu yüzden de savaşı kaybetmiş bir komutan gibi içinde bir duygu vardı.

O gece McGonigal'ların evi ateşe verildi. Daha önce Royal Victoria hastanesine kaldırıldığından bu felâketi göremedi Mavis. Evsiz kalan ana babayı İngilizler himâyelerine aldılar. Onlara yatak ve yiyecek verildi. Askerler bu talihsiz insanları avutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Gözleri devamlı bir noktada takılı, çevrelerinde olup bitenlerin farkında olmayan bu küçük kadınla durmadan ağlayan erkeğin acısı gerçekten yürekler acısı idi.

Ertesi sabah gelen polis, kadını götürdü. Kırmızı suratlı, orta yaşlı bir adam olan komiser, kocasını terketmek istemeyen zavallıyı ikna edebilmek için sabırlı bir çaba göstermiş, onları ayırmanın gerçekten gerekli olup olmadığını soran genç bir subaya da şu cevabı vermişti :

«Şimdilik bu şarttır efendim. Ancak bu bir tutuklama olmayıp, aksine basit bir ihtiyat tedbiridir. Olay yatışana kadar kadının poliste kalmasına karar verildi. Daha sonra onlara emin bir yer bulacağız. Zavallılar... Vatansever geçinen bu orospu çocuklarının kızlarına yaptıkları karşısında katil olmaktan bile çekinmediler.» Komiser, kullandığı kaba kelimeler için özür dilemeyi de unutmamıştı ayrıca.

McManus aynı gece, kızkardeşine gönderdiği mektubu, önceden nasıl hazırladığını bildiğimiz kâğıt parçalarına yazmayı başardı. Her parçaya ayrı bir kelime yazıp numaraladığı bu garip mektubun metni şu idi:

1 — GELECEK. 2 — MEKTUBUMU. 3 — ALDIGIN. 4 — ZAMAN. 5 — İÇİNDE. 6 — SÖYLENENLERİ. 7 — EKSİKSİZ. 8 — OLARAK. 9 — DERHAL. 10 — YERİNE. 11 — GETİR. 12 — YOKSA. 13 — BENİ ÖLÜ. 14 — SAY. 15 — JOHNNY.

ÜÇ

Harekete geçmeden önce basit sanılan, uygulandığı sırada ise beklenmeyen herhangi bir nedenle bütün tahminleri altüst edip olağanüstü bir sonuca ulaşan bir eylemin hesabını vermek Powers'ın daha önce başına gelmediği için, bu durum onu şaşkına çevirmişti. Şimdi de Andersonstown'daki evin mutfağında, bir masanın çevresine oturmuş soğuk bakışlı üç adamın karşısında dikilerek kendisine yöneltilen suçlamaları dinlerken, bir yandan zihninde söyleyeceklerini tasarlıyor, bir yandan da bağlı olduğu bölgesel örgütün liderleri durumunda olan bu adamların kendisine yükleyecekleri suçun ağırlığını kestirmeye çalışıyordu. Böyle durumlarda genellikle her olayın üstlere olduğu gibi yansıtıldığını bildiği için yalan söyleyerek kendini savunma olanağı da yok gibiydi.

McCann, patlak gözlerini ona dikerek söze başladı.

«Bu kadar basit bir işin böyle sonuçlanması çok kötü Powers, eğitilmiş dört adam, küçük bir kadının elinde oyuncak haline geldiniz. Rezil oldunuz. Kızın, babası tarafından kaçırılmasına, karının da Kelly'nin bağırsaklarını sokağa dökmesine seyirci kalmanız bağışlanacak hatalar değil. Bu gibi ağır hataların kamuoyunda olumsuz yorumlara yol açmak ve durumumuzu sarsacak propaganda aracı olmak gibi önemli olaylar yarattığını biliyorsun

herhalde. Ayrıca silâhsız çıkmamız da büyük aptallık.»

Powers, McCann'a acır gibi bakarak düşündü. Aptallık ha?.. Koca ağızlı ukalâ... Acaba bütün hayatın boyunca eline bir silâh aldın mı? Hem nesen sen? Görevin nedir? Masa başında oturup cart curt etmek o kadar.

Küçük mutfağa bir süre derin bir sessizlik egemen oldu. Birbirlerine karşı gizlice kıskançlık ve kuşku besleyen bu dört adamın, aralarındaki rekabetten doğabilecek tartışmaya girip, düşüncelerini açığa vurmaktan çekindikleri anlaşılıyordu.

Powers'ın önünde durduğu masanın sağında oturan Mc Candlers sessizliği bozdu.

«Yazık Powers, çok yazık. Yaptığımız ne olursa olsun, en zorundan en basitine kadar, bir disiplin çerçevesi içerisinde uygulanmalıdır. Disiplini olmayan bir örgütten başarı beklenemez. IRA'nın üst kademeleri, senin bu ahmaklığın yüzünden suratımıza gülüp bizimle alay edecekler. Hakları da yok değil hani. Toplumsal bir disiplin örneği olması gereken bu basit işi yüzüne gözüne bulaştırıp yarı sakat bir kadına teslim olman, gerçekten gülünecek bir olay. Katolik Dayanışma Örgütü de bu işi gülüyor. Şimdi sizlere soruyorum. Ne olacak? Durumumuz nedir?»

Powers, «Senin de ötekilerden farkın yok, korkak budala,» diye düşündü. «Sen de gevezelik yapmaktan başka bir işe yaramazsın.» Fakat bu düşünceleri ona, üstleri karşısında saygılı durması gereken bir ast olduğunu unutturmuyordu.

Clune ise, bu olayın bölgesel IRA'nın propagandasında büyük gedikler açtığını, İngiliz basınında bir mizah konusu olduğunu belirtip, böyle giderse Amerikadaki İrlandalıların da maddi ve mânevi desteklerini kaybedeceklerini ekleyerek sözlerini bitirdi.

Powers görünüşte saygılı, içinden ise küfürler yağdırarak dinliyordu. Ona sorulursa kanıtlar gösterip olayı bu kadar abartmaları, gereksiz bir vakit kaybıydı. Çünkü dünya basını sadece IRA'nın değil, İngilizlerin aleyhinde de propaganda yapıyor, özellikle İngiliz askerî makamlarının hafif suçlar işleyen İrlandalıları duruşmasız hapse atması, Amerikan, Batı Alman, İsveç ve Fransız basınında kıyametler kopartıp İngiltere aleyhinde dönen çarkı hızlandırıyordu. Onlar İrlandalı idi ve İngiliz yasaları İrlanda'da geçerli olamazdı. IRA'nın da mahkemeleri vardı. Ve bu mahkemelerde kanıtlar değil, gerçekler tartışılırdı.

Clune susunca Powers, kendisine söz verilmesini beklemeden atıldı.

«Evet... Söylediklerinizin hepsi birer gerçek. Bu yalanlanamaz. Bütün suçu bana yüklemenizi kabul ediyorum. Çünkü sorumlusu benim. Bu da bir gerçek. Bununla ilgili olarak, sizlere yazılı bir rapor da vereceğim. Fakat şimdi aynı önemi taşıyan bir başka konu daha var.»

Powers bu sözlerinden sonra, dudaklarında mâsum bir gülümsemeyle bekledi. Batı köylerinden birinde bulunduğu sırada bir meyhanecinin kendisine, «İrlandalının en etkili silâhı, olmayacak yerde gülümsemeyi başarabilmesidir,» dediğini hatırlamıştı. Şimdi de gerçekten olmayacak bir yerde gülümsemekle, karşısında yedi azizden üçü gibi oturan bu adamlara güven verdiğini düşünüyordu. McCann, konuşulandan daha önemli konu olabilir mi, demek istercesine diğerlerine bakarak sordu:

«Neymiş bu konu bakalım?»

Powers kısaca, «McManus,» dedi.

«McManus'a ne olmuş?»

«Beni son günlerde çok düşündürüyor. Olayda büyük hatası vardı. Ayrıca düşünce ve davranışları da kuşku uyandırıcı.»

«Ne gibi?»

Bunu ilgiyle soran Clune, cahil olmakla övünen ender insanlardan biriydi. Ona göre yüksek öğrenim görmüş muhallebi çocuklarının aralarında yeri yoktu. Belfast'ın yoksul kesimlerinden biri olan, Markets, semtinde doğmuş olan bu zayıf yüzlü, ateş gözlü adam, kendi öz öğrenunu küçük yaşta çalışma yerine okumayı seçtiği için evden atacak kadar gözü dönmüş aydın düşmanı bir yobazdı.

Powers gözlerini Clune'dan ayırmadan devam etti.

«Bizlerle uyuşmuyor. Carleton lokantasını havaya uçurduğumuz zaman, (yedi ölü, kırkbeş yaralı), bu işin akılsız bir deli tarafından planlandığını, (Planlayan Clune idi), korkunç bir vahşinin de bu plânı uyguladığını söylemişti.» «Plânı, Clune'un kardeşi uygulamıştı.)

Powers, bu defa bakışlarını McCann'e çevirdi McCann'in planladığı Chester oteli işinde ise dört kişi ölmüş, altı kişi kör olmuş, dört kişi kollarını, iki kişi bacaklarını kaybetmişti. Ayrıca yirmi kişi de hastanelik olmuştu.

«Sizin planınızı da insanlık dışı bulmuş, söylemediğini bırakmamıştı. Ona bakılırsa, bütün bunlar vahşetin ta kendisi imiş. Buraya suçsuz otel müşterileri ve mâsum kızlarla uğraşmak için değil, askerce savaşılmaya gelmiş. Son işte otomobili kullanıyordu. Direğe bağladığımızda ona, kızın evini gözetlemesini emretmiş olmama rağmen o bunu yapmayarak gidip otomobilde oturdu.»

Powers, burada bal gibi yalan söylüyordu. Aslında, McManus'a bu ödevi vermesi gerektiği aklına çok sonra gelmişti. Bunu yapmayı unuttuğu için kendisine karşı duyduğu öfkeyi, sonucunda, McManus'un siciline, işle-

mediği bir suçun eklenmesine yol açtı. McCandlers yapmacık bir ciddiyetle, «Demek emri yapmayı reddetti öyle mi?» diye sordu.

«Evet efendim. Zaten başından heri bu işe karşı idi. Göreve çıkmak istemiyordu. Biz kızı bağlamağa çalıştığımız sırada, çevremizi göremezdik gayet tabii. McManus gözcülük görevini yapmadığı için de küçük kadın çiftyle burnumuzun dibine kadar sokulabildi.» Sonra ağzının kenarını başparmağının ucuyla silerek ekledi. «Bizden değil o efendim. Aksine, bize karşı. Gücsüz ve karakter-siz bir insan. Bu günlerde kaçmayı deneyebilir. Bunu başarır, gideceği ilk yerin de İngiliz Ordu Karargâhı olacağına bahse girerim.»

Clune atıldı. «Bunu nasıl öğrendin?»

Powers, parmağını yeniden ağzına götürerek devam etti.

«Kendi konuşmalarından çıkardım bu sonucu. Tutucuların zengin Katolik semtlerini yağma etmesini sağlamak için bir çok Protestan'ın öldürülmesi emrini veren vicdansızların, yani sizlerin, doğruca darağacına gitmesi gerektiğini, eğer elinde olsa bu katilleri ilgili makamlara kendisi ihbar edeceğini söylemişti. Siz olsanız ne düşünürsünüz? Bu adama ne yapılacağı hakkında bir karara varmak gerek. Ona artık kesinlikle güvenim kalmadı. McManus yüzünden Kelly'yi kaybettik. Ve daha birçok kişiyi de kaybedebiliriz.»

Powers'ın bu son sözleri, ikinci bir sessizlik yarattı. Muhbir... Üç azizlerin düşünceleri, bu noktada toplanmıştı. Evet, bir muhbirdi bu adam. Şimdilik değilse bile ilerde olacağı belliydi. Ama dur... Şu anda gizlice bir ihbar mektubu yazmadığını kim bilebilirdi? Sorgu, delil gibi «kırtasiye,» IRA mahkemelerinde gereksiz olup önemli olan gerçeklerdi. Hayali de olsa gerçekler... Ve şu anda da McManus adındaki, «erine, bir muhbir, bir

hain olduğu gerçeği vardı ortada. Ayrıca suçlu asla mahkeme önüne çıkartılmaz, hakkında peşin bir yargıya varılır ve uygulanırdı. Suçu hafif de olsa hükümlüye, kendisini savunma olanağı tanınmazdı.

Powers bu sessizlik içerisinde «yargıçların», «adâleti» ne şekilde uygulayacaklarını saptamaya çalıştıklarını önsezi ile anlayabiliyordu.

Clune, birdenbire ayağa kalktı. Ve yoğun sigara dumanının ardından ağır ağır konuştu.

«Sen... şimdi dışarıda bekle. Biz seni az sonra çağıracağız.»

Powers evden çıkıp sırtını kapının yanındaki duvara vererek bir sigara yaktı. Düşünceleri McManus üzerinde toplanmıştı. Dokuz aydanberi mangasındaydı McManus. Bu süre içinde bağlılıkla, hiçbir hata işlemeyen görevlerini yapmış, bu arada da dört İngiliz askeriyle bir polis öldürmüştü. Zekâsı ve silâh kullanmadaki ustalığı su götürmez bir gerçektir. Powers, böyle bir insanı muhbirliğe götürebilecek değışikliğin nedenlerini aramaya başladı zihninde.

Sokakta seksek oynayan çocuklar Powers'e sesleniyor, kapı önlerindeki kadınlar ise onu çay içmeye davet ediyorlardı. Erkekler, omuzunu okşayarak sigara ikram etme yarışına girmişlerdi. Bu insanların gözünde gerçek bir kahraman olması, Powers'a sonsuz bir gurur veriyordu. Ölümünden sonra şarkı ve destanlara konu olacağından, sonsuza dek anılacağından emindi artık. Kırtı kırtı yanına yaklaşarak fısıldayan dul Mary Connors ise, ona başka yönden hayranlık besliyordu.

«Bu gece... Pat. Olur mu?»

«Belli değil. Duruma bağlı.»

«Görev mi var?»

«Belki... olabilir...»

«Çok istiyorum. Ne olursun gelmeye çalış.»

«Söz veremem Mary.»

Mary, kadınların kıskanç bakışları altında geldiği gibi gene kırıta kırıta uzaklaştı. IRA'nın «çocuklarından» biriyle bir gönül bağlantısı kurabilmek, her genç kadının gizlice beslediği bir arzuydu.

Powers kadının arkasından bakmadı hile. Başı böylesine belâda iken bacaklarının arası kaşınan azgın dullarla yatak güreşine harcayarak gücü yoktu. Yeniden McManus'u düşünmeye başladı.

Ne idi McManus?.. Züppe tavırları, ukalâ konuşmaları ile bir yüksek okul öğrencisi. Antrim Road'da orta sınıf Protestanların arasında gelişen orta sınıf bir Katolik. IRA'ya katılıp katılmama üzerinde üç yıl tereddüt etmesi, aleyhine yorumlanan en önemli nedenlerden biri olmuştu. Tartışmacı idi. Bilgili konuşuyordu. Üstlerini her fırsatta eleştirip, onlarda başarı ya da hata aramak gibi hoş karşılanmayan bir niteliği vardı. Asi ruhlu, inatçı ve sabırlı idi. İşçi sınıfını ve bunların yaşadıkları semtleri çok iyi tanıyordu. Clune, orta sınıf Katolikleri çıkarıcı bir kitle ve kilisede haç çıkaran Protestanlar olarak görüyor, (ne var ki Protestanlar kilisede haç çıkartmazlar.), Powers ise Clune'un bu görüşüne bütün kalbiyle katılıyordu. Onun gözünde McManus da, Clune'ün tarif ettiği Katoliklerden biri idi. «İrlanda - tek ulus,» fikir ve emelini besleyenler yalnız ve yalnız aşağı sınıf Katolikleri meydana getiren köylü ve işçilerdi. Yani kendisiydi, Callaghan'dı, McCandless'di, McCann'di, Clune idi. Orta sınıf ve aydın Katoliklerin tümü, İngilizlerle işbirliği eden vatan hainleriydi ona sorulursa.

McCandless kapıyı açıp kendisini içeriye çağırınca ya kadar bu düşünceler belleğinde dans edip duruyordu.

Bu defa mutfaktaki, «Yüce Kurulun,» sözcülüğünü McCandless yapıyordu.

«Sokak cinayetlerinin, tutucuları kışkırtıp zengin Katolik semtlerine saldırmalarını ve dolayısıyla bizim de bunları kontrol altında tutmamızı sağlayan siyasal bir taktik olduğunu biliyorsun. Bunu sana hatırlatmaya ihtiyaç yok herhalde Powers.»

Madem ihtiyaç yok, öyleyse neden söylüyorsun, ki-birli budala?..

«Onların birbirlerine düşmelerini kesinlikle sağlamalıyız. Ne kadar kargaşalık yaratırsak, bir iç savaşa o kadar yol açmış oluruz. Birleşmiş Milletleri araya sokarak Serbest İrlanda'yı, sınırın açılması ve birleşme yolunda gerekli temaslara zorlamasının tek yolu bu.»

Evet... Bunları herkes biliyor. Konferansa ne gerek var şimdi?

«Bununla ilgili olarak bir karara vardık. Bu kararı uygulayacak olan insan da sensin.»

Böylesi, Powers'ın daha iyi anlayacağı bir konuşma tarzıydı. Esas duruşa geçti.

«Buyurun efendim.»

«Callaghan'la McManus'u alarak Shankhill'e gidecek ve orada iki Protestan bulup temizleyeceksin.»

«Başüstüne efendim.» İyi ama bunun McManus'la ne ilgisi vardı acaba?

McCandless, onun aklından geçenleri okumuş gibi, «McManus'a silâh verilecek,» diye devam etti. «Bu onun son şansı. Eğer söyleneni yapmazsa, bir daha dönmek üzere Black Mountain'a gider.»

Black Mountain, bölgesel IRA'nın hainleri idam ettiği yerd. Bu sırada Powers ise, McManus'un eline silâh vermenin, ne dereceye kadar doğru bir şey olacağını düşünüyordu.

«Merak etmeyin efendim. Günün birinde oraya zaten gidecek.»

«Görevini yerine getirdiği takdirde, nasıl yaptığını ve davranışlarını bize bildir.»

«Peki efendim.»

Bu iyiydi işte. Mavis McGanigal işindeki başarısızlığına rağmen ona hâlâ güveniyor ve yeni görevler veriyorlardı. İyi olmayan ise, McManus'a ceza yerine tekrar görev verilmesi idi. Görünüşte onu son bir sınavdan daha geçirip bunun sonucuna göre karar alacaklardı. McManus'dan nefret ediyordu Powers. Sorduğu sorular, konuşma tarzı, bakışları, herşeyi nefret uyandırıyordu. Falls'a geldiğinin daha ilk günü banyonun ne tarafta olduğunu sormuştu. Ulan piç kurusu... Bu yoksul ve en yenisi yetmiş yıllık evlerle dolu semtte banyoyu kim görmüştü ki?... Herkes gibi sen de hamama gideceksin zıdır.

Öfkeyle geldiği evde kimseyi bulamayınca, öfkesi daha da arttı. McManus'a oturup beklemesini söylediğini çok iyi hatırlıyordu. Onu evin az ötesinde, bir posta kutusunun yanında buldu. Callaghan'la birlikte eski, Irish News, gazetelerinden sayfalar yırtıp posta kutusuna dolduruyorlardı. Öfkeyle bağırdı.

«Ne yapıyorsunuz orada öyle? Size evde bekleyin demedim mi ulan?»

Callaghan'ın sesi bir koyun melemesini andırıyordu.

«Kızma Pat. Postacıya bir oyun oynamayı düşünmüştük sadece.»

«Benim,» dedi McManus. «Postacının mektupları bulmak için bu kâğıt parçalarını tek tek ayıklamak zorunda kalmasını seyretmenin eğlenceli bir şey olacağını düşündüm de.» Bu açıklamayı yaparken bacaklarının titrediğini hissediyordu.

«Hangi mektupları?»

Sorulan son soru McManus'da, bu oyunla kutuya atılmış olduğu mektuptan Powers'ın haberdar olduğu endişesini uyandırıyor. Bacaklarının titreşmesiyle.

«Şey... yani... Kutudaki mektuplar canım.» Powers'ın keskin bakışları onu delip geçiyordu âdeta. Bu bakışlardan kaçınarak elinde tuttuğu eski gazeteyle sinirli sinirli bacağına dövmeye başladı.

Powers birden öfkeyle atılarak McManus'un elindeki gazeteyi kaptı. Sonra ceplerini arayarak bulduğu kibrit kutusundan bir kibrit çıkıp gazeteyi tutuşturdu ve yanan kâğıtları kutunun ağzına yaklaştırdı. Bunu gören Callaghan telâşla atıldı.

«İsa aşkına yapma Pat. Benim kocakarı az önce bir mektup attı bu kutuya.»

Callaghan'ın bu uyarısı ile Powers kutuya doldurulmuş kâğıt parçalarını tutuşturmaktan vazgeçerek yanar gazeteyi yere attı. Bunu gören bir velet atıldı, meşaleye benzeyen gazeteyi kaptı ve koşarak uzaklaştı oradan. Powers, McManus'a döndü.

«Yüksek okulda bütün öğrendiğin böyle oyunlar olmuş galiba McManus. Hadi, şimdi doğru eve.» Powers, McManus'un yüzünden düşüncelerini okumaya çalışıyordu. Yüzlerdeki beliren anlamlarla insanların düşüncelerini değerlendirebilmenin bir lider için en üstün niteliklerden biri olması gerektiğine inanırdı. İnsanları yönetmek, onlara, kendisine korku ve saygı beslemeyi aşılama gibi güç yeteneklere sahip olduğunu da sanırdı ayrıca.

Evden çıkıp onları bekleyen yeni arabaya doğru yürüdükleri sırada saat yediyi çaldı. Nereye gidildiğini ve ne yapılacağını yalnız Powers biliyordu. Callaghan, işin ne olduğunu iki defa sorduğu halde McManus'un buna ilgisiz kalması Powers'da yeni kuşklar uyandırmıştı.

McManus, Powers'ın bu ilgisizliği garip karşıladığını sezdi. Gene bir hata yapmıştı. Durumu kurtarmak amacı ile, heyecansız görünmeye çalışarak sordu.

«Hangi yoldan gideceğiz Pat? Eğer arabada celignayt (IRA'nın kullandığı bir cesit patlayıcı madde) var-

sa ona göre hareket edelim.»

Powers karşılık vermedi. Sessiz kalmakla McManus'un içine bir korku fidanı diktüğinden emin, yüzüne daha katı bir görünüm vererek adımlarını sıklaştırdı. Bu tahmininde aldanmıyordu Powers. McManus gerçekten korkunun pençeleri arasına düşmüştü. Kendisini öldürmeye götürüyorlardı. Powers'ın susması da bunun en açık delili idi. Kızkardeşinin, onun binbir oyunla posta kutusuna atmayı başardığı mektubunu aldığı aynı anda gazetelerde yayınlanan korkunç haberi de okuduğunu görür gibi oldu.

«IRA, bir hain daha idam etti. Başında örtü ile bir hendekte ölü bulunan adamın cesedi tanınmayacak durumda», diye yazacaktı TELEGRAPH. Kaçmayı denese bu defa arkadan vurup yaralayacak ve işini bitirmek için bir kurşun daha sıkamak zorunda kalacaklardı. Çünkü IRA'nın idamlarında ölümü tek kurşunla yerine getirmek bir gelenek hâline gelmişti. Midesine saplanan sancının etkisiyle adımlarını sarhoş gibi atmaya başladı. Korku bütün bedenine bir yılan gibi çöreklenmişti. Yanına geldikleri zaman otomobili farketmedi bile. Powers, «Bu defa ben süreceğim,» dedi. «Danny, yanıma otur. Sen de arkaya geç McManus.»

McManus, Powers'ın bir matkap gibi delici bakışlarıyla düşüncelerini okumaya çalışmasına aldırış etmiyordu artık. Ölüme götürülen bir insan ne düşünebilirdi ki? Çevresinde olup bitenleri yarı saydam bir perde arkasından seyrediyor, beyninin boşluğunu çocukluk ve okul anıları doldurmaya başlıyordu. Demek ölüm yaklaşıncaya bilinç-altı, artık ilerisi olamayacağı için, insanı geriye götürüp bütün hayatını renkli bir film gibi son bir defa daha göstererek onu karanlık ve sonsuzluk dünyasının boşluklarına terk ediyordu. McManus ölüm öncesinin, her insana muhakkak bu düşünceleri vermesi gerektiğini düşündü. Çık-

maz bir sokağa sapan bir arabanın ilerlemesine imkân olmadığı gibi.

Gözlerini kaplayan sis perdesinin ardından şehrin merkezinde ilerlediklerini gördü. İşte şimdi Castle Junction'ı geçiyorlardı. Royal caddesini, York sokağını, Duncairn Gardens'ı ve doğduğu Antrim Road'u aynı hızla geçtiler. Onu sadistçe bir zevkle şehri son bir defa daha gezdirip öyle öldürmeyi düşünüyorlardı anlaşılan. Önde oturan Callaghan yan dönmüş, sinsî bakışlarını üzerinden ayırmıyordu. McManus birden bu yolların şehir dışına çıkmadığını farkederek toparlandı. Cliftonville yolu ile Manor sokağını geride bırakarak Shankhill'e geldiler. McManus artık kendini iyice bulmuş, dikkat kesilmişti. Buralarda ceset saklayacak hendekler olmadığı gibi şehir dışından da bir hayli uzaktaydılar.

«Elini döşemenin altına sok McManus. Silâhın orada.»

Powers'ın bu beklenmedik sözleri beyrinde yankılar uyandırdı. Kendisiyle alay edildiğini sandı önce. Ancak döşemenin altını araştırıp elleri soğuk demire deyince anladı. Demek ölmeyecek, öldürecekti. Powers'la Callaghan bir süre fısıldaştılar. Konuştukları anlaşılmıyordu. Bu esrarlı fısıldaşmanın üzerinde durmadı McManus. Önemli olan yaşamasıydı. Ve yaşayan görürdü.

Elinde silâh doğrulduğunda, ceketinin önü bir çadır tepesi gibi kabarmış olan Callaghan, kendisine bakarak sırıtıyordu.

«Nothemberland'ın köşesi genellikle protestanlarla doludur. Oradan kendine iki tane seçeceksin McManus.»

Powers'ın sesinde alaylı bir meydan okuma vardı.

McManus bunu anladı. Powers ve Callaghan, av koku almış iki vahşi hayvan gibi havayı kokluyorlardı. Callaghan homurdandı:

«Burası işte gibi Protestan kokuyor.»

Havada gerçekten bir koku vardı ama bu ancak korku, nefret ve kuşku kokusu olabilirdi. Daha doğrusu McManus öyle sanıyordu. Elleri kucağındaki silâhı hırs-la kavradı. Caddeler kalabalıktı. Ve bu kalabalık arasından bir iki talihsiz, ne olduklarını anlayamadan dünyalarını değiştirecekler ya da sakat kalacaklardı. Suçları da şehrin bu kesiminde oturmak ve Hristiyan dininin başka çarkını döndüren dişlilerden biri olmaktı.

McManus, tabancanın emniyetini açarak hazırlandı. Parmağı tetik üzerinde ke'netlenmişti. Camı indirerek içeriye giren havayla ciğerlerini doldurdu. Otomobilin içinden, namluyu dışarıya uzatmadan ateş etmesi gerekiyordu. Bu da oldukça güç bir işti. Silâhını kullanmadığı takdirde ne olacağını düşünmeye çalıştı. Ne yaparlardı ona acaba? Yapacakları şuydu: Onu, az önce kâbusunu gördüğü şehir dışındaki hendeğe götürüp beynine bir kurşun sıkacaklar, bunu yaparken de kendisinden özür dileyip, özgür İrlanda için ölmesi gerektiğini söyleyeceklerdi.

Ama o İrlanda için ölmenin ne kadar gereksiz ve gülünç olduğunu çoktan anlamıştı. Caddenin sol tarafında, yüz metre kadar ilerdeki bir Pub'ın (1) önünde toplanmış bir çok insan gördü. Pub'ın, kaçışlarını kolaylaştıracak elverişli bir köşede olması Powers'ın dikkatini çekmişti. Oradan hızla sağa kıvrılıp Anger sokağı yoluyla Falles'a doğru, izlerini rahatça kaybettirirlerdi. Kararını veren Powers, ani bir hamleyle gaz pedalına yüklenerek önünde ilerleyen üç otomobili birden geçti. Şimdi bir tek kamyon kalmıştı önünde. Onu da sollayınca önlerinde engel kalmamıştı artık. Sert bir fren yaparak kükredi.

«Haydi McManus. İşte bir sürü yağlı, semiz Protestan.»

Pub'ın önünde durmakta olan topluluk, gelip geçen yayalar arasında görünmez olmuştu. Hedef bunlardan biriydi ama hiçbiri, önünden devamlı geçenler sebebiyle, McManus'un görüş açısına tam olarak giremiyordu. McManus tam o sırada, pejmürde kılıklı bir ihtiyarın, Pup'dan çıkmakta olduğunu gördü. Önü açık tek hedef, kapıda durup sağa sola sallanan bu ihtiyardı. Kararını veren McManus silâhını doğrulttu ve tetiğe dokundu. Adamın elleri göğsünde, acı bir çığlıkla yuvarlanmasıyla birlikte otomobil yağız bir at gibi şahlanarak ileri atıldı. Ani kalkışın etkisiyle McManus önce arkaya, sonra da öne doğru fırlamış, arkasından da dengesini kaybederek döşemeden yere kaymıştı. Bu sırada Powers, önceden tasarladığı gibi hızla sağa kıvrıldı. Ve iki tekerleği üzerinde korkunç bir viraj alan otomobil, lâstiklerinden canhıraş sesler çıkartarak göz açıp kapayana kadar ortadan kayboldu. McManus'un son gördükleri araba çarpmışçasına geri fırlayarak yere serilen ihtiyarla, döşemeden kayarken burnuna çarpan tabancanın namlusu olmuştu. Arkada bıraktıkları caddedeki insanların acı çığlıkları ise, duyulamayacak kadar uzakta kalmıştı artık.

«Zavallı sarhoş... Bula bula bir sarhoş buldu vuracak»

Powers eve gelene kadar bu sözleri ağzından düşürmedi.

Eve gelince McManus'un ilk aldığı emir silâhı temizlemesi oldu. Silâhın temizlenmesi her şeyden önce geliyordu. Powers, onları bıraktıktan sonra otomobili hurdalığa götürüp ateşe verecekti.

McManus, Callaghan'ın meraklı bakışları altında tabancayı temizlerken düşünüyordu. Vurduğu ihtiyar, sefil şarapçının biriydi. Onu öldürmekle adama iyilik etmiş ol-

duğuna inanıyordu. Hem öldüğü de belli değildi zaten. Adam belki de yaşıyordu. Ya da onu hemen hastaneye kaldırıp ameliyat etmişlerdi. Zaten elindeki silâhın arpacığında ihtiyarı gördüğü zaman, işte nasıl olsa yarın ölecek yaşlı bir adam, demişti kendi kendine. Sıraları geldiğinde, ormancılar da yaşlı ve kurumuş ağaçları kesmezler miydi?

«Bütün cadde ağzına kadar insan dolu idi. Buna rağmen sen onları bırakarak ihtiyar bir sarhoşu vurdun. Tuh... Allah kahretsin.» Callaghan öfkeyle dönerek ocağa tükürdü.

McManus ihtiyar bir sarhoşu öldürmenin yeterli görülmeceğini önceden biliyordu zaten. Onu ölüm hendeğine yollamak için, var olan bahaneler tahtasına bir çentik daha atılmış oluyordu böylece. Köşedeki pub'ın önünde toplu hâlde duran genç ve taze hedeflerden birine, önleri kapalı olması sebebiyle nişan almadığını ileri sürmeye kalksa, bunun kahkahalarla karşılanacağını ve kimseyi inandıramayacağını da adı gibi biliyordu. Genç ve eli ayağı tutan işe yarar Protestanları öldürmek, olay ve siyasi karışıklık yaratma bakımından çok daha önemli idi. Oysa ihtiyar bir sarhoşun öldürülmesine kim aldırırdı? McManus kutsal bir amaca ihanet etmişti. Genellikle bu gibi görevler bir bağlılık ve sinir sınavı olarak niteleniyordu. Görevlinin yalnız sinir bozukluğu nedeniyle bir hata işlediği saptanmışsa dinlenmesi için güneye, yok bu hata bir sadâkatsizlik olarak alınırsa o zaman doğruca hendeğe gönderilirdi. Powers şu anda, üç azizlere, raporunu veriyor olmalıydı. McManus'un, bu rapor sonucu verilecek kararın, 'hendek', olacağından hiç kuşkusu kalmamıştı. Bir şeyler yapmalıydı. Ama nasıl?.. Callaghan bir an ara vermeksizin, aç bir kedi gibi kendisini göz-lüyordu.

Powers iki saat sonra döndü. Yanında daha önce

hiç görmediği iki adam daha vardı. «Eşyalarını topla, taşınıyorsun,» dedi McManus'a. «Arkadaşlar, seni yeni evine götürecektik.»

'Evine,' kelimesine özellikle basan Powers, üzerinden ağır bir yük kalkmış birinin rahatlığı ile konuşmuştu.

Yol boyunca iki adamın ağzındanda tek bir kelime bile çıkmadı. Bunu garipsememişti McManus. Hainlerle kimse konuşmazdı. Ta ki hendeğe varana kadar...

'Yeni eve,' geldiklerinde içerde bulunan iki başka adam da, sanki kendisini görmüyormuş gibi davranarak kuru bir el işareti ile yatağını göstermekle yetindiler.

O gece gözüne uyku girmedi McManus'un. Sabaha kadar olaylar, bunların doğuracağı sonuç ve kendisine ne yapacakları düşüncesi, vızıldayan bir kara sinek gibi kafasının içerisinde dolaştı durdu. Yapmış olduğu hataların ağırlıklarını tartmaya çalıştı. Sabaha karşı vardığı sonuca göre, ona kesinlikle hain damgasını vurduracak bir hata işlemiş değildi. Muhbir olmamıştı ve olmakta istemiyordu. Almış olduğu görevlerde de, kendisini ölüm hendeğine götürecektik herhangi bir hata yapmadığını sanıyordu. O halde neydi kendisinden istenilen? Evet... Düşünceleri birlikte olduğu insanlarla bağdaşmıyordu ama bu kişisel hatası değildi. Onu bu kendi öğrenim düzeyinden düşük insanlarla elbirliğine zorlayan üstlerinin görüş ve inanışlarıydı Kendisi de dahil, herşeyi inanılmaz büyüklükte bir soru işareti gibi görüyordu. Bu soru işaretinin ardında güvensizlik vardı, kuşku vardı, yeteneksizlik vardı ama hainlik... asla... Belki de McManus'dan, fazla soru sorduğu için kuşkulanmışlardı. Soru sormak üstlerinin düşüncelerini araştıran bir adam tehlikeli olabilir, gerekçesi ile yalnız kuşkuya dayanan bir neden yüzünden ölmesi gerekiyordu demek? 'Sorgusuz, kanıtsız... Öyle mi?.. Ne yazık ki evet. Çünkü kanıt, aptal İngilizlerin, aptal İngilizleri yargılamak aradıkları gereken, âdi, basit

bir formaliteydi. IRA'nın suç delilleri ise ancak elle tutulur, gözle görülür kaçınılmaz gerçeklerden oluşurdu. Yani kuşku ve iftira...

McManus endişe ve uykusuzluktan kızarmış gözlerle doğacak günü ve bunun getireceği olayları bekledi.

Olaylar zinciri, sabahın erken saatlerinde gelen iki adamın onu alarak Ardoyne semtindeki bir başka eve götürmeleriyle başladı. Öncekiler gibi bunlar da kendisiyle hiç konuşmamışlardı. McManus bu kaba adamları, doğup büyüdüğü çevredeki kendi sınıfı Katolik ve Protestanlarla kıyaslamaya çalıştı. Bulduğu fark korkunçtu. Çünkü orta sınıf kitlenin günlük konuşmaları, olağan davranışları, hattâ bakışları bile bu adamların tamamıyla yanlış yorumlayacakları etkenler olarak onlarda kin ve kuşku uyandırabilirdi. Hayvanlarla insanlar arasındaki uçurum gibi... Ve bu insanlar ise İrlandalıydı. Vatandaşı yani... Onlar da özgür İrlanda için savaşıyorlardı. Evet... Savaşıyorlardı ama savaşın bu iki cephe arasında bir beşinci kol olarak.

McManus'u evin arka odalarından birine attılar. Burada pencere yerine pervazlara çakılmış kalın kalaslar vardı. Odanın eşyaları ise iki iskemle ve yerde yayılı duran iki kirli şilteden meydana geliyordu. Yirmidört saatte beri ağzından çıkan tek cümle, «Tuvalete gitmek istiyorum,» olmuştu. Şimdi buna, «Banyoya gitmek istiyorum,» cümlesini de ekleyebilirdi. Çünkü merdivenleri tırmanırken, bir kapı aralığından banyo küvetini görmüştü. Böyle semtlerde aşırı bir lüks sayılan banyolu bir evde bulunması bile başlı başına önemli bir olaydı zaten.

Samanla doldurulmuş şilteye uzandı. Hint fakirlerinin çivili yataklarına taş çıkartacak bir katılıkta olan bu şiltede yatabilmek ayrıca bir hünerdi. Fakat artık bastırılan uyku ona bu rahatsızlığı unutturdu. Ve derin bir uykuya daldı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birden, şiddetle açılan kapının gürültüsüyle sıçrayarak kendisine geldi. Yalnız kapı boşluğunu gördü önce. Sonra da bu boşluktan, sert bir itişle odanın ortasına fırlatılarak yere yuvarlanan insan şeklini.

Yeni tutuklu onbeş yaşlarında bir erkek çocuğuydu. Sağ kaşında kanlı bir yara vardı. Burnu, yediği yumrukların etkisiyle şekil değiştirmişe benziyordu. Elleri kalın bir cisimle arkasından bağlı olduğu için düştüğü yerden kalkamayarak öylece kaldı.

Onu getiren adam eşikte durarak tutukluları öfkeli bakışlarla bir süre süzdü. Sonra, «Orospu çocukları,» diye homurdandı, «ikiye yükseldiler.» Ve kapıyı arkasından çarparak çıktı gitti. Kilitte dönen anahtar sesiyle birlikte oda yeniden karanlığa gömülmüştü.

Hıçkırıklarla sarsılarak ağlayan çocuğu göremiyordu McManus. Gözleri karanlığa alışınca onun düştüğü yerde yüzükoyun yattığını farketti. Doğruldu, yanına yaklaşarak bağlarını çözmeye başladı. İp çok sıkı bağlanmış olduğundan güçlük çekiyordu. Çocuğun ellerini kurtarıncaya onu yerden kaldırarak iskemleye oturdu. Çocuk hıçkırıklarla sarsılırken mırıldanıyordu.

«Ben bir şey yapmadım bayım, asla yapmadım, inanın...»

«Yapmadığın nedir?»

«İngilizlere casusluk... Beni askerlerle konuşurken görmüşler de...»

«Seni bunun için mi dövdüler?»

«Evet bayım. Ama ben casus değilim. Sadece askerleri seviyorum o kadar. Bana sigara verirler. Benim babam da ordudaydı. Orduyu çok severdi babam. Ben de onun gibi olmak istiyorum. Suç mu bu?»

«Değil tabii. Ben sana inanıyorum.»

«Sağolun bayım. Şey... Sizi de dövdüler mi?»

«Daha dövmemişler»

«Peki neden buradasınız? Suçunuz ne?»

«Düşünmek. Sadece düşünmek.»

«Bileklerim çok acıyor bayım.»

McManus, bu kadar sıkı bağlanmış iplerin, çocuğun bileklerini kesmiş olacağından korktuysa da onları inceleyince kesik olmadığını görerek ferahladı. Çocuk inliyordu.

«Galiba burnumu kırdılar.»

Gerçekten çocuğun sesi, burnu tıkanmış nezleliler gibi çıkıyordu. «Annem şimdi ne hâldedir kimbilir?» diye devam etti. «Beni gelip evden aldılar.»

«Seni annenin önünde de dövdüler mi?»

«Evet. Zavallı annem dizlerine kapanarak yalvardı onlara. Felçli olduğu halde. Ayakları tutmaz annemin, anlıyor musunuz?»

«Anlıyorum oğlum, anlıyorum.»

«Ulu Tanrım. Babam da yok ki bizleri korusun. Öldü o. Kutlu İsa... Ne yapacaklar bana şimdi?»

Olaydaki bütün dehşet ve korku izleri çocuğun titrek sesinde yansıyarak canlanıyordu. Kapının altından sızan ışık söndürüldüğünden oda zifiri karanlığa gömülmüştü. Herhangi bir ısıtma aygıtı da yoktu. Ara sıra hıçkırır çocuğunkinden başka bir ses duyulmuyordu. Bataniye ya da benzeri bir örtü bulunmadığı, için McManus ceketine iyice gömülmek suretiyle soğuktan korunmaya çalıştı. Çok uzaklardan duyulan sesler de kesilmişti artık. Huzursuz bir uykuya daldı.

Gördüğü korkunç rüyanın bir bölümünde birden uyandı. Babası, Powers tarafından dövülmekteydi. Burnundan kanlar akan erkeğini kurtarmaya çabalayan annesi ise, Powers'dan yediği tekmelerle acı çığlıklar atıyordu. Diğer tarafta bir bataklıkta gırtlığına kadar çamura gö-

mülmüş kızkardeşi kendisini kurtarması için haykırıyor, o ise önce dayak yiyen babamı mı, yoksa bataklığın içerisinde boğulmakta olan kızkardeşimi mi kurtarayım derken, ikisine de yardım edememenin verdiği dehşetle çırpınıyordu.

Hayâl dünyasından gerçeğe dönmenin ilk etkisi, artık dayanılmaz duruma gelmiş olan soğuğu hissetmesi oldu. Fakat rüyasında gördüğü sahneleri hatırlayınca üşüme, yerini öfkeye bıraktı. Bu karanlık soğukta artık onu ısıtan, içinde büyüyen kıpkızıl öfkenin ateşiydi. Rüyayı gerçek kabul ediyor ve bunu Tanrının ona yaptığı bir uyarma olarak yorumluyordu. Öfkesi, onu bu soğukta terletecek bir evreye varmıştı. Sonra yavaşça yatışarak, âdeta farkına varmadan tekrar uykuya daldı.

Kapı şiddetle açılıp arkasındaki duvara çarpınca yeniden sıçrayarak uyandı. Ve açık kapının boşluğundan sızan loş ışıktaki, tavandaki duya ampul takan bir gölge gördü. İşini bitiren gölge, az sonra iskemleden inerek elektrik düğmesini çevirdi. Gürültü ve odayı aydınlatan ışık çocuğu uyandırmamıştı. O sırada eşikte iki kişi daha belirdi. Ampulü takan adam çocuğun bacağına bir tekme attı. Birden uyanan zavallı çocuk başını kaldırarak şaşkın şaşkın çevresine bakınmaya başladı bunun üzerine. Gözleri ışıktan kamaşmıştı. Adam emretti:

«Kalk ve iskemleye otur.»

«Peki bayım, hemen.» Fakat yerinden doğrulmak için ellerini destek yapınca duyduğu acı ile yeniden şiltenin üzerine yuvarlandı. Acıyla, «Ayyy...» diye inledi. «Bileklerim bayım... Bileklerim çok acıyor.»

Adam McManus'a bakmadan öfkyle sordu. «Kim çözdü bunu?»

«Ben çözdüm,» diye karşılık verdi McManus. «İp bileklerini kesiyordu.»

«Nereden?»

«Cebimde.»

«At onu bana.»

«Hayır.»

Adam sırtıttı. Sırtması bütün suratına yayılarak kullaklarına varmıştı. Çocuk başı göğsünde iskemlede sallanıyordu.

«Bak hele... Böyle numaraları da varmış demek?» Arkasından, ipi almayı sonraya bıraktığını belirten bir hareketle çocuğa döndü.

«Askerlere ne söyledin piç kurusu? Benimle konuşurken yüzüme bak.»

Çocuk başını ondan yana kaldırınca adam kolunun bütün gücüyle küçüğün ağzına acımasızca bir yumruk yapıştırdı. Ve öksürüğü andıran bir ses çıkartarak iskemleyle birlikte havalanan çocuk McManus'un üzerine düştü.

«Kaldır şunu. Kaldır şu orospu çocuğunu da oturt iskemleye.»

McManus bu buyruğu duymamış gibi üzerine yuvarlanan çocuğu kaldırarak özenle şilteye yatırdı. Sonra iskemleyi bir yana iterek kendi şiltesi ile onun üzerini örttü. Herif haykırdı.

McManus birden hızla dönerek hiç beklemediği bir anda adamın kasıklarına şiddetli bir tekme çıkardı. Acıyla iki büklüm olan herif daha kendini toparlayamadan sağlı sollu iki yumrukla onu iyice sersemletti ve son bir darbeye burnu yamyassı olan adamı kapıya, orada hayretten kavgaya karışmayı düşünmeyen diğer ikisinin ayakları dibine serdi. Bayılmıştı adam. Her şey iki saniye içersinde olup bitmiş, ötekiler daha ne olup bittiğini kavrayamamışlardı bile. Ayakları dibinde bayılan arkadaşlarının bu acıklı halini görünce şaşkınlıktan sıyrılarak onu kucaklayıp merdiven sahanlığına yatırdılar. Bir tanesi haykırdı.

«Liam... Liam...»

Aşağıdan kalın bir ses yankılandı.

«Ne var? Ne oluyor?»

«Yukarıya gel, çabuk.»

«Ne oldu yahu? Merdivenlerden mi yuvarlandınız?»

«Sana, yukarıya gel, dedim.»

McManus şimdi üç kişiyle birden dövüşmek zorundaydı. Bir ara iskemleden yararlanmayı düşündü. Fakat oda küçük olduğundan bunu gerektiği şekilde kullanamazdı. Yumruk ve tekmenin de aynı işi göreceğine aklı kesince soğukkanlı bir tavırla kapıya yaklaşıp döğüşe hazırlandı.

Tam o sırada Liam denilen adam sahanlıkta görünmüştü. Diğerlerine göre bir hayli iri kıyım biriydi bu. Yerde yatan burnu kırılmış arkadaşını görünce homurdandı.

«Eveet ...Şimdi çaktım durumu.» Hızla odaya yöneldi ve kapı ağzında yumruklarını sıkmış bekleyen McManus'u görünce hemen saldırdı.

McManus onu korkunç bir sağla karşıladı. Bu güçlü darbeye Liam gerisin geriye fırlayıp arkadaki arkadaşlarının kolları arasına serildi. Ağzı kandan görünmez olmuştu. Anlaşılmaz sözler homurdanarak gömleğinin ucuyla ağzını sildi. Yırtarcasına çektiğinden gömleğin düğmeleri sökülerek merdivene fırlamıştı. Bir süre ellerine ulaşan kana baktı. Sonra başını bir boğa gibi eğerek yeniden saldırıya geçti. Bu defa diğer ikisi de onunla beraber saldırmışlardı. Liam öne doğru eğilmiş, iri kafası McManus'un göğsü hizasında, bir pankreas güreşçisi gibi yaklaşıyordu. McManus beklemeden harekete geçti. Sağ ayağının bütün gücüyle futbol topuyla penaltı çeker gibi tekmesini yaptırdı. Darbenin şiddetini, bir an kırılacak gibi acıyan ayağında hissetmişti. Liam boğazlanıyormuş gibi böğürerek soldaki arkadaşının üzerine yıkıl-

dı. İkisi birlikte devrildiler.

Sağdaki adam çok yakınında olduğu için McManus, ona da esaslı bir tekme atmak istedi ama bu defa tuttu-ramadı. Adam dalarak onu belinden kavramıştı. Hızla sürdü. Birlikte gerileyerek pencerenin kalaslarına çarp-tilar. Kendini, Liam'ın ağır vücudu altından kurtaran di-ğeri ise bu sırada iskemleyi yerde parçalayarak eline ge-çirdiği kalın bacaklardan birini hırsla sallayarak ölesiye boğuşanlara doğru saldırdı.

McManus fena kıştırılmıştı. Kendisini belinden kav-ramış olan adamın ensesini, sırtını yumrukluyordu ama can alıcı noktalara isabet etmeyen darbeler adamı daha beter öfkeliendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Adam kollarını aşağıya kaydırarak bacaklarına sımsıkı kenetle-nince, diğerinin savurduğu iskemle ayağının öldürücü darbesinden korunmak için ellerini kaldırıp başına siper yaptı. Fakat bu, yardıma gelen adamı durduracak bir engel değildi. Kalın tahta omuzuna, ellerine inmeye baş-ladı. Fena halde canı yanıyordu. Bacaklarını önündeki adamın kiskacından kurtarmak için can havliyle debe-lenince, onunla beraber yere yuvarlandılar. Ancak beri-ki McManus'un üzerinde kalmış olduğu için çevik bir ha-reketle ayağa fırladı. Şimdi iskemle ayağına tekmeler de eşlik etmeye başlamıştı. McManus uzun bir süre, başını ve yüzünü korumaya çalışarak bacakları göğsünde der-top olmuş bir durumda amansızca sopalanıp tekmelendi. Bayılmadan önce son duyduğu çocuğun ümitsiz çığlıkla-rına karışan çılgın bir kahkahaydı.

DÖRT

McManus kendine gelince el ve ayaklarından bir is-kemleye bağlanmış olduğunu gördü. Bütün adaleleri fe-

ci halde sızlıyordu. Odanın içerisinde hafif bir kımıldama oldu. Ve kapının altından sızan zayıf ışığın yardımıyla kendisi gibi bir iskemleye bağlanmış olan çocuğu gördü. Yalnız değildi demek. Ne tuhaf... Onun uzun saçlı olduğunu daha önce hiç farketmemişti. Çocuğun yüzündeki yara ve morluklar kirli ve sâbit birer gölge gibi seçilebiliyordu.

«Orada mısınız bayım?»

«Evet.»

«Sizi çok fena dövdüler, biliyor musunuz?»

Çocuk bunu, McManus'un öğrenmesi gereken bir haber gibi söylemişti. Evet, biliyordu dayak yediğini. Bunu hatırlamak onu öfkeliyordu. Alçaklar... Hem de üç kişi birden... Kalleşler... Yüzünde ve ensesindeki kan pıhtılarını farkettiler. Bileklerindeki sımsıkı bağlanmış ipin bir testere etkisiyle etini kestiği de bir gerçektir. Durumunu ve duyduğu acıyı unutmaya çalışarak çocuğun sorduğu ilk soruyu düşündü. Neden yalnız İrlanda'da insana, gözünün içine baka baka orada olup olmadığını sorarlardı. Bunun cevabı keşfedilecek gibi değildi. Belki de bu yalanı önce kendimize, sonra başkalarına söylemekle hayâl ve fanteziyi günün gerçekleri arasına sokmaya çalışıyoruz. Belki de bu bilinen anlamda değil, toplumun gerçekleri arasına bir yarı gerçek olarak kabul edip inandığı bir yalandır. Ancak yalan, güçlü insanın başvuracağı bir çıkar yol olamazdı. Güçlü insan bir kenarda durup kaybedenlerin feryat ve dövünmelerine seyirci kalabilen insandır. Çünkü kaybedenlerin kaybetmelerindeki en önemli neden yalana, abartmalara ve cehâlete inanmaları oluyordu. Bir Protestan öldürenin doğrudan doğruya cennete gideceğini ilân eden Katolik softalara inananlar gibi. Tabii kaybedenlerin çokluğu karşısında kazananların lâfı bile olamazdı. İnsanoğlu kazanmak ya da kaybetmek için doğar. Oysa İrlandalı daha doğduğu anda kaybetmeye

mahkûmdur. Özellikle Katolik ve cahil bir İrlandalı ise yalanla beslenir, kinle yaşar, gerçekte ölür ve sağlığında bir Protestan öldürmemiş ise doğruca Cehenneme gider. Ulu Tanrı... Dinleri ve mezhep ayırımlarını, bu yolla sana tapan kullarının birbirlerine kin ve nefret beslemeleri için mi yarattın? Bu uğurda ölen ve öldürenler yeterli değil mi artık?

Yüksek okuldan mezun olduğu günü hatırladı. Mürekkebi henüz kurumamış taptaze diploması elinde daha evine bile gitmeden dostu ve tarih öğretmeni Bull Baillie'ye koşmuş, «Şimdi ödevim artık kalemi bırakıp silâha sarılmaktır. Beni Bundan hiçbir güç alıkoyamaz,» demiş ve adamın sevincini kursağında bırakmıştı. Yaşlı öğretmenin onayını bekliyordu. Oysa onu acı bir hayâl kırıklığına uğrattığının farkında değildi. Ossian, McMorna, Cuchullian gibi liderlerle beraber yüksek tepelerde yürümek arzusu ile kavrulduğunu söyleyince, «Yürü,» demişti Bullx. «Yürü ama bu seni o tepelerdeki mezarlara götürecek bir yürüyüş olacaktır. Bunu asla unutma.» Sonra da siyasî partiler konusunda görüşlerini açıklamıştı ona. «İrlanda'yı kurtaracak partiler değildir. Bence kökü ve tarihi olan her örgüt bir partidir. Fianna Feil, Fine Gael ve savaşçıları gibi... İşçi partisi ise asla böyle bir örgüt olarak kabul edilemez. Bir avuç zıppıktının kurduğu bir partiye umut bağlayan ciholler, hedeflerine ulaşamayacak ve bunun acısını orta ve aydın sınıflardan çıkartmaya çalışacaklardır.»

Bull Baillie'ye, her mevsimde tütün ve ter kokan dağınık ihtiyarın sözlerine inanmak ne kadar güçtü o zamanlar.

Willie Fellows... 1922'de Mountjoy hapisanesinde bir zamanlar kader birliği yapmış olduğu yoldaşları tarafından öldürülen lider... Ve ölümünden önce sevgili anesine yazdığı son mektup.

«Ölmek... Hem de omuzdaş bildiğim insanların elinde ölmek. Bunu ergeç bekliyordum. İrlanda, ona hükmeden komşuya karşı asla galebe çalamayacaktır. Çünkü İrlandalı özgürlük savaşı adı altında birbirini yok etmekle meşgul. Tanrı huzurunda görevimi yaptım. Şimdi de beni bekleyen Tone, Emmet, Tom Clarke, Connolly ve Fenian'lara kavuşmaya gidiyorum. Ağlamamalısın anne.»

Ve ihtiyar tarih öğretmeni konuşmasını şöyle bitirmişti:

«Benimle alay ediyorsun. Benim bildiğim soylu Johnny McManus asla gerçekleşmeyecek kanlı bir hayâl peşinde koşacak kadar akılsız bir insan olamaz.»

Ama o koşmuştu. Hem de coşkunklukla, umutla, vatan tutkusu ile... Willie Fellows'un koştuğu gibi.

Sonra düşünceleri başka bir yöne kayarak şimdiye kadar her iki taraftan bir hiç uğruna ölenlerin sayısını hatırladı. Bunlar altıyüzü bulmuştu. Katoliklerin devlet görevlerine alınmamaları, onlara Belfast gemi tezgâhlarında iş verilmemesi ve evsizlik gibi önemli sorunlar bu cinayetlerin nedenleri olarak öne sürülüyordu. Fakat bunu doğrudan doğruya bu sorunlara bağlamanın yanlış bir düşünce olduğu zamanla meydana çıkmıştı. Evet, tersaneler Protestan denetimi altındaydı ama kapıları, Katolikler dahil, herkese açıktı. Bozguncu çevreler, Katoliklerin işe alınmaması için ellerinden geleni yapıyor ve 'Protestanlar iş aramaya gelen Katolikleri dövüp soakağa atıyor,' şeklinde asılsız söylentiler yaratarak ortalığı daha beter karıştırıyorlardı. 1964'den bu yana mesken dağıtımında Katoliklere bir ayırım yapılmadığı da bir gerçektir. Okulların ayrı olması nedeniyle eğitimi her iki tarafın istediği şekilde uygulama imkânı da genç dimağlara zehirini akıtan bir yılan gibi sinsi varlığını koruyabiliyordu. İşin derinliğine inilirse, bu altıyüz cinayetin asıl sorumlusu öğretmenlerle papazlardan başka kimse

olamazdı. Özellikle Katolik kiliseleri, IRA'ya asker yetiştiren nazari tâlimgâhlar olarak ön sırada yer alabilirdi.

«Onlar senin dengin insanlar değil Johnny. Onlar senin dengin insanlar değil Johnny... Onlar senin...»

Şimdi dengi olmayan insanlar yüksek sesle konuşarak merdivenlerden çıkıyorlardı işte. Kapı açıldı. McManus giren iki adamın arkasında elinde tepsi tutan kadını görünce yiyecek getirildiğini sandı. Tepside iki tabak yulaf ezmesi, iki tane kaşık ve minyatür bir süt kâseciği vardı. Kadın ise otuzunda olmalıydı. Kömür gibi siyah saçları, iki futbol topunu andıran memeleri ile örnek şişmanlıkta bir IRA kadınlar kolu başkanı...

«İşte geldiiik... İyi uyudunuz mu bari?» Kadın bir cevap alamadığı sorusundan sonra iki tabağı her birinin dizlerine yerleştirerek içlerine de birer yüksük dolusu süt koydu.

«İşte bu da kahvaltınız. Hadi... Yiyin bakalım.» Diğer iki adam elleri arkalarında, duvara yaslanmış kadını izliyorlardı.

«Böyle yiyemem ki... Ellerim bağlı.»

Çocuk bunu kederli bir içtenlikle söylemişti. Kadın ona aldırmayarak sordu:

«Askerlere neler söyledin McCartin?»

«Hiç... hiç bir şey söylemedim. Tanrı şahidim olsun ki... Bana sigara veriyorlar. Babam da askardı.»

«Sana neden sigara veriyorlar öyleyse?»

«İçmem için... tabii...»

«Palavrayı bırak piç kurusu. Neler söyledin onlara?»

«Hiçbir şey bayan. İnanın bana. Zaten onlara ne söyleyebilirim ki?»

«Ne söyledin askerlere? Sana bu son ihtarım McCartin.»

Kadın konuşurken bir yandan da çocuğun panta-

lonunun önünü açmış, çıkardığı organını elinde tutuyordu. Zavallı utanç ve korkuyla haykırdı.

«Oh... Yapmayın bayan... Yapmayın...»

«Söylemezsen keserim bunu. Askerlere ne anlattın?»

«Yemin ederim ki...»

«Bana bir bıçak verin bakayım.»

Seyreden adamlardan biri ona bir bıçak verdi. Kadının keskin, soğuk çeliği çocuğun organına dayayarak sorusunu tekrarladı.

«Askerlere ne söyledin McCartin? Konuş, yoksa kesiyorum.»

«Hiçbir şey... hiçbir şey... Tanrı ve Kutlu Ana üzerine yemin ederim ki hiçbir şey söylemedim.»

Bunun üzerine kadın bıçağı adama uzatarak çömel-diği yerden doğruldu.

«Verin şuna bir kaşık yulaf ezmesi..»

Adamlardan diğeri tabaktan bir kaşık yulaf ezmesi alarak çocuğun yüzüne fırlattı. Sıcak, lapayı andıran madde çocuğun gözlerine yapışarak şekilsiz burnundan doğru yavaşça aşağı süzüldü. Silkinen ıslak bir köpek gibi başını sağa sola sallayan çocuk, oynanan drama katılan geçici bir komedi aktörüne benziyordu bu haliyle. Öteki adam havlar gibi güldü.

«Askerlere neler anlattın McCartin?»

«Onlara asla bir şey söylemedim. Söylemedim diyorum size. İnanın bana.»

Kadın çocuğun arkasına geçti. Kıvrıkcık saçlarından bir tutam avuçlayarak bir süre inceledi. Sonra, «Saçların çok kirli,» diyerek olanca gücüyle çekti ve kökünden kopardığı saçları elinde sallamaya koyuldu. Acıdan gözleri yaşarmış, suçsuzluğunu haykıran zavallının kopan saçlarının meydana getirdiği boşluktan kan akmaya başlamıştı. Kadın hatırlıca bir tutam daha alarak onu da çekti. Fakat bu defa saç kopmayınca durup nefes aldı.

Sonra ayağını iskemleye destek yaparak merhametsizce bir daha asıldı. Bu güce dayanamayarak sökülen saçlarla birlikte yağlı bedeni de geriye savrulunca dengesini kaybetti. Bir süre tek ayağı üzerinde sıçrayarak dengesini bulmaya çalıştı. Çocuğun tepesinde beliren ikinci boşluk da kan içerisindeydi. Kadın elindeki saçları yere atarak bu defa onun yaralı yüzüne, elinin tersiyle şiddetli bir tokat attı. İskemleyle birlikte devrildi çocuk. Çığlıkları, en katı yürekleri bile yumuşatabilirdi. Dışı cellât yerde bağırarak çocuğun göğsüne bir de tekme indirerek McManus'a döndü.

«Sen de kahvaltı istiyorsan hiç çekinmeden söyle. Yulaf ezmemiz bol ve lezzetlidir.»

Adamlardan biri tavanda yanan ampulü duyundan çıkartarak cebine soktu. Sonra hep birlikte çıktılar. Kapı kilitlendi ve içerisi yeniden karanlığa gömüldü. Bir süre konuşmayan McCartin, az sonra artık daha fazla dayanamayarak haykırdı. Korkusu galebe çalmıştı.

«Kutlu İsa... Bizi öldürecekler.»

«Evet, öyle gözüküyor.»

«Peki ama neden?.. Neden... Biz onlara ne yaptık ki?»

«Bunu sana açıklamak için günler gerek McCartin.»

«Az daha şeyimi kesecekti. Ulu Tanrım, ne iğrenç kadın. Bana gerçekten yemek verecek sandım. Açlığa dayanamıyorum artık.»

Buna rağmen iki gün daha dayandılar açlığa. Çocuğun tepesinde kel kalan kısımlar kocaman birer kanlı yara hâlini almıştı. Ertesi gün onları yeniden Markets'daki eve götürdüler. McManus her gün gaddarca dövüldü. Çocuk artık ağlayıp haykırmıyordu. Âdeta kendi arzuladığı bir komaya girmişti. «Öldürsünler artık bizi. Öldürsünler de kurtulalım,» diyordu her dayak faslından

sonra. Doğrusu bunu artık McManus da arzulamaktaydı.

İşkence devresi süresince birçok değişik evlere götürülüp ölçülü bir şekilde dövüldüler. Yeniden Markets'daki eve getirildiklerinde soğuk çehreli gardiyanlarının önünden dar merdivenleri tırmanırken McManus sahanlıkta kısa boylu bir gencin, sabırsız hareketlerle kendilerini beklediğini gördü. Çocuk yürümekte güçlük çektiği için ona yardım ediyordu. Sokak serserisi kılığındaki genç McCartin'in geçmesi için yana çekilerek yol verdikten sonra onu izleyen McManus'un arkasından dikilerek haykırdı.

«Sen dur bakalım. Hey, sen...»

Gardiyanlardan biri atıldı.

«Bırak Shamus. Şimdi bunun sırası değil.»

Ufak tefek genç bu uyarıya aldırmazlıktan vazgeçmeden bağırma-ya devam etti.

«Tekmeyle suratını göçürdüğün benim ağabeyimdi orospu çocuğu. Şimdi onun öcünü alacağım senden.» Ve havası ansızın kaçan bir balon gibi dikildiği yerden fırladı. McManus, yan duruyordu. Hızla döndü ve hasmını sahanlıkta karşıladı. Ellerinin bağlı olması durumu etkilemezdi. Ustalıkla kullandığı sağ ayağının sert bir darbesi, üzerine gelen azgın Shamus'un dizkapağını bularak onu bir hamlede, kenarında bulunduğu en üst basamaktan aşağıdaki küçük sahanlığa kadar yuvarlayıverdi. Aynı anda, kendisi de hızını alamayarak onunla birlikte uçup ayakları üstüne Shamus'un sırtına düşmüştü. Şiddetli bir kemik çatırdısı duyuldu. Ve dengesini koruyabilmiş olan McManus, gardiyanlar kendisine sarılıp ufak tefek kabadayının üzerinden çekinceye kadar düştüğü bu sırtın üzerinde çılgınlar gibi tepindi durdu. Az sonra adamlardan biri Shamus'u kaldırarak duvara dayamıştı. Bunu yaparken adamın göğsünden garip bir ses geldi.

«Vay canına. Herifin kemiklerini kırmışsın.»

«Kafasını kırmadığıma şükretsın hergele.»

Shamus götürülürken McManus yukarıya çıkarak odaya girdi. Az sonra yemek getirdiler. Yemeklerini yerlerken, daha önce hiç görmedikleri bir adam geldi, sessizce yaralarını inceledi ve gitti. Bir saat kadar sonra yeniden gelen adamın elinde bu defa bir ilk yardım çantası göze çarpıyordu. Yine sessiz, işini bilen usta ellerle gerekli tedaviyi yaparak yaraları sardı. İyileştirmeye çalıştığı insanların durumu onu şaşırtmışa benzemiyordu. Giyinişi ve hareketleri McManus'a, onun bu çevrenin adamı olmadığı duygusunu verdi. Gardiyanlık görevi yapan üç adam da ona aşırı bir saygı gösteriyorlardı.

Tedaviyi izleyen günler, iki tutuklunun iyileşme devresi oldu. Artık dayak ve işkence faslı sona ermişti. Yemekler de iyiydi doğrusu. McManus bu birdenbire değişen duruma hiçbir anlam veremiyordu. Fakat ortada şikâyet edilecek bir durum olmadığı için üzerinde de fazla durmadı. Olayları kanıksamayı öğrenmişti. Artık hiçbir şey onu şaşırtmıyordu.

Ceket cebindeki kalemi almanın kimsenin aklına gelmemesi de başlı başına bir olaydı. Şimdi bir kâğıt bulması gerekiyordu. Bunu isteyemeyeceği için de tuvalet kâğıdına erişebilmek amacıyla ishâl olduğunu uydurdu. Böylece her istediği an, tuvalete gitmek imkânını elde etmişti. Fakat yüznumarada tuvalet kâğıdı yerine dört köşe kesilmiş gazete parçaları vardı. Daha önce yaptığı gibi bu yeni mektubunu da her tuvalete gidişinde birkaç satır karalamak suretiyle, numaraladığı kâğıt parçalarına yazmayla başarak bunları çorabının içerisine sakladı.

Dakikaları saatlar, saatları günler kovaladı. Üzerindeki kırıklık ve durgunluk, yerini ağır ağır sabırsız bir heyecana bırakıyordu. Ölümü göze alarak kaçmaya hazırdı artık. Azrailin bir köşede pusu kurmuş kendisini

beklediğinin farkındaydı. Bundan hiç kuşkusu yoktu, ama kaçmayı başarabilirse onu atlatabilir ve İngiltere'ye geçebilirdi. Eğer kaderinde gerçekten Azraille buluşmak varsa, onun elindeki orağı alabilmek için de savaşması gerekiyordu. Bu güçte olduğuna inanarak gardiyanlarına daha nazik ve cana yakın görünmeye çalıştı.

Bu çabaların olumlu sonuçlar vermeye başladığı günlerden birinde ansızın Powers'le Callaghan'ı karşısında görüvermez mi? Ev başına yıkılıyor sandı. Hey Kutlu İsa... Tam her şey yoluna girmişken ne talihsizlikti bu. Powers ağzının içinde homurdandı.

«Hadi bakalım, eve dönüyoruz.»

Allah belânı versin Powers e mi...

Falls'daki eve gelişini izleyen günlerde kendisini tedavi etmiş olan iyi giyimli adam iki defa gelerek irin toplamış yaralarını temizleyip ilâçlar koydu ve sargıları yeniledi. Son gelişinde McManus ona doktor olup olmadığını sorunca adam onu duymamış gibi davranarak işine devam etmişti. Dilsiz kalmanın ücretini ayrı alıyordu herhalde.

Aynı günün akşamı saat dokuzda eve gelen Powers kapıdan girer girmez kuru bir sesle emir verdi.

«Herkes yatağa. Yarın sabah işe çıkıyoruz. Altıda hazır olun.»

İşte beklediği an gelip çatmıştı. McManus kendisine ne yaptıracaklarını, işin ne olduğunu düşünmedi bile. Önemli olan kaçabilmek için bunun ender rastlanılan bir fırsat olduğu idi. Ne kadar güç olursa olsun bu fırsatı kullanmak yolunda elinden geleni yapacaktı. Gelecek günün olayları olumlu ya da olumsuz ne sonuç verirse versin, onun hayatında bir dönüm noktası olacaktı. Bu sonuç ölüm olsa bile... Günlerdenberi tadamadığı rahat bir uykuya terketti kendisini.

Ertesi sabah Powers ona görevde giyeceği elbiseyi verdi. Gri renkte bir işçi tulumu ve aynı renkte bir başlığı olan bu elbise Springfield Caddesinde bulunan MARRSH bisküvi ve pasta fabrikası şoförlerinin mal dağıtırken giydikleri özel bir üniformaydı. Başlıkta ve tulumun göğüs cebinde kırmızı yuvarlak üzerine işlenmiş bir -Mharfi vardı. Powers ve Callaghan da aynı tulumlardan giymişlerdi.

Saat sekizde evden çıkarak Falls Caddesine doğru yollandılar. Powers ile McManus birlikte yürüyor, Callaghan ise onları arkadan izliyordu.

Solunda sadece üç evin bulunduğu bir sokağa girdikleri zaman, meraklı başlar pencerelere üşüştiler. Bu evlerden üçüncüsü Brendan McDermott adında bir doktora aitti. Evin önünde duran otomobil de bu doktorun olmalıydı herhalde. Powers otomobilin yanına geldikleri zaman ön kapıyı açarak direksiyonu işaret etti.

«Geç bakalım McManus. Sen süreceksin.»

Doktor ikinci kattaki bir pencerenin perdeleri ardından arabasının çalınmasını seyrediyordu. Araba gözden kaybolunca yatağına girerek yorgani başına çekti. Yanında yatan karısı sordu:

«Oldu mu?»

«Oldu. Saat onda arabanın çalındığını polise bildiririm. Herhalde o saate kadar da işleri bitmiş olur.»

«Kahve ister misin?»

«Evet karıcığım. Gazeteyi de getir gelirken.»

Doktor kahve ve gazeteden sonra karısıyla sevişmeyi düşünüyordu. McManus aldığı emir gereğince otomobili Springfield Caddesine doğru ağır ağır sürüyordu. Fabrikanın az gerisinde durup büyük çıkış kapısını gözetlemeye koyuldukları zaman saat 8.45'i göstermekteydi. McManus ilgili görünmeye çalışarak.

«İşin ne olduğunu artık söyleyecek misin Powers?»

«Bir teslimat yapacağız.»

«Kime, nereye?..»

«İşçi kantinin mutfağına.»

«Hangi işçi kantini?..»

«Loughside'daki ilaç fabrikasının kantini.»

«Demek, Marsh, değil.»

«Hayır değil.»

«Şenlik kaçta kopacak?»

«Onbuçukta.»

«Teslimatı kim yapacak?»

«Sen ve ben.»

«Ya Callaghan?...»

«O da arabayı kaçışa hazır tutacak.»

Saat tam dokuzda bir servis arabası fabrikadan çıkarak Springfield Caddesine döndü. Callaghan onu görünce haykırdı.

«Arkasına geç ve izle. Sakın sollama.»

İki saat sonra bana emir veremeyeceksin artık Powers... McManus gaza hırsla basarak ilerdeki arabaya yetişti. Birlikte Springfield Caddesi boyunca ilerleyip sonra geldikleri yoldan dönerek birçok sokaklardan geçtiler ve yeniden Springfield Caddesine çıktılar. Öndeki araba hızını arttırmıştı şimdi. Şehir dışında bir yola girdiklerinde Callaghan sabırsızlıkla, «Artık dursa ya bu herif,» diye söyleniyordu. Tam o sırada öndeki arabanın şoförü, sanki Callaghan'ın sitemlerini duymuş gibi yolun elverişli bir yerinde durarak dışarıya atladı ve yanlarına geldi. Boyu normalin çok altında idi. Seyrek dişli ağzından hiç eksik etmediği bir tebessümle konuşuyordu.

«Merhaba Pat.»

«İyi sabahlar Jimmy.»

«Adamınız kim?»

«McManus.»

«Direksiyondaki mi?»

«Evet.»

Raslantıyla karşılaşmış iki dost rahatlığıyla konuşuyorlardı. Adamın boyu arabayla hemen hemen aynı hizada olduğu için eğilmeye ihtiyaç duymamıştı. Sinsi bir tavırla devam etti.

«Dinleyin... Fabrikanın avlusuna girdiğiniz zaman doğruca üçüncü platforma gideceksiniz. Arayacağınız adamın adı Tommy Davison'dur. Benim hasta olduğumu söylersiniz. O size bir el arabası verecek. Böylece teslim edilecek malı mutfağa kadar rahat rahat götürürsünüz. Görüyorsunuz ki herşey, pasta yemek kadar kolay. Hadi... Şimdi beni bağlayın bakalım aslanlar. Yalnız pek sıkı olmasın. Bakarsın burada saatlarca bağlı kalabilirim. Bir de yağmur yağarsa o zaman şifayı tam kaptım demektir.»

McManus bu adamın ertesi gün aynı fabrikaya mal götürdüğünde işçi yemekhanesinin yerinde yeller estiğini gördüğü zaman, «Kutlu İsa... Ne korkunç şey. Ölenler kaç kişi acaba?» diye sorarak iğrenç bir şekilde rol ke-seceğini düşündü. Ama kendisi de bu sonsuz dramın bir aktörü değil miydi? Evet... Belki gerçekten öyleydi, ancak kendi rolü az sonra bitecek ve o da bir daha çıkmamak üzere sahneyi terkedecekti.

«Yaşasın özgür İrlanda...» Bu, Jimmy'nin, ağzı tıkaçlanmadan önce söylediği son söz oldu. Powers adamı bir kilometre taşına dayadıktan sonra sırtına vurarak saçlarını karıştırdı.

Adam gözlerinde eğlenceli bir pırıltıyla başını salladı. Bu arada McManus'u servis arabasına doğru iten Powers haykırdı.

«Haydi... Geç kalıyoruz. Bir an önce bitsin bu iş.»

Bu iş... Yani vatan için birkaç vatandaşı öldürme işi...

«Çabuk Joy sokağına sür. Son sürat... Yalnız polis falan görürsen yavaşla.»

Joy sokağında teslim edilecek mal (!), Marsh fabrikası mamûlleri gibi paketlenmiş olarak servis arabasının arkasına yerleştirildiği zaman saat 9.45 olmuştu. McManus yeniden direksiyona geçti. Powers ile Callaghan, doktorun otomobiliyle onu arkadan izleyecekler ve teslimat yapıldıktan sonra platformun önünden alacaklardı. McManus bu değişikliğin nedenini sormadı. Çünkü Powers kendisine eşlik edeceğini söylemişti önceden. Şimdi ise sözlerinin aksini yaptığına göre bu işte bir bit yeniği vardı. Ama McManus bunu önemsemi. Böylece hareketlerinde daha özgür olacaktı.

Duncrue sokağını geçerek Loughside ekspres yoluna çıktı. Bu, Avrupa'nın en geniş (on şerit) ve en kısa (2 mil) ekspres yolu olmasıyla ün yapmıştı. Doktorun otomobili her an dikiz aynasında idi. McManus'un gaz pedalındaki ayağı heyecandan titreyerek arabaya dengesiz bir hız veriyordu. Fabrikanın avlusuna girip de üç numaralı platforma arabayı geri geri yanaştırmaya koyulduğu an duvardaki elektrikli saata bir göz attı. Onu çeyrek geçiyordu. Powers'la Callaghan ise bu sırada arkasından avluya girmiş ve otomobili gözden uzak bir köşeye çekmişlerdi. McManus hızla dışarı atlayarak pikabın arka kapılarını açtı. Orta yaşlı bir adam bir yük arabasıyla yaklaşarak sordu?

«Jimmy izinli mi bugün?»

«Hayır. Biraz rahatsız da...»

«Yaa... Ona tarafımdan geçmiş olsun de.»

«Olur. Buyurun... İşte malın teslim fişi.»

«Yüzüne ne oldu senin? Otomobil falan mı çarptı?»

«Hayır, GERÇEK çarptı. Sen şimdi onu bırak da bana yardım et.»

Bütün dikkati ile ağır karton kutuyu yük arabasının çatallarına koyar koymaz Powers yanbaşımda beliriverdi. Saat onu yirmiiç geçiyordu. Yedi dakika... Yedi dehşet dakikası sonra herşey bitmiş olacaktı. Powers'ın eğilerek kulağına fısıldadığını güçlükle duydu.

«Sallanma... Vakit kalmadı. Hadi, fırla be.»

McManus yük arabasını kollarından kaldırarak onu geniş kapıdan içeriye koşturdu. «Altı dakika... Altı dakika kaldı.» Dakikaları kafasında doğru hesapladığından emindi.

Davison peşinden geliyordu. Bir köşe dönüp Powers'ın kendilerini göremeyeceği bir yerde olduklarını kestirince yük arabasını bırakarak yayından boşanan bir zemberek gibi atıldı, Davison'u yakasından kavraması ile şaşkınlıktan donup kalan adamı duvara yapıştırarak nefes nefese haykırmaması bir oldu.

«Bu kutuda saatli bomba var, anlıyor musun?.. Onbuçukta patlayacak. Beş dakikası kaldı. Artık çok geç... Onun için bombanın kimseye zarar vermeyeceği bir yerde patlamasını sağlamak sana düşüyor. Anlıyor musun?.. Sana düşüyor Davison. Talihin açık olsun. Acele et.»

Sonra korku içinde kalan adamı bırakarak dışarıya fırladı. Başka arabalar yanaşmış olduğundan plâtfoma atlayacak yer kalmamıştı. Hızla alçak bir arabanın tavanına sıçrayarak motor kapağı üzerinden yere atlayınca doktorun otomobilini gördü. Callaghan büyük kapının çıkışını tıkamış olan bir kamyonu acı acı korna çalıyordu. McManus hemen durumu anladı. Eğer bu kamyon rasantıyla yolu kesmiş olmasa, onu orada bırakarak kaçacaklardı. Demek Powers ve üstleri bunu önceden tasarlamış, kendisine bombayla havaya uçmak gibi bir ölüm şekli seçmişlerdi. Üstelik ondan son bir kere daha yarar-

lanacak ve eğer suçlanırlarsa, «Ne var yani?.. Bizden de birisi öldü,» diyebilme olanağını elde etmiş olacaktı. Doğrusu çok kurnazca hazırlanmıştı plân. Ama bomba daha patlamamıştı ve Johnny McManus da yaşıyordu.

Bacaklarının bütün gücüyle koştu. Yolu kapayan kamyon yavaşça hareket etmiş, sola dönmek için sinyal vermekteydi. Callaghan kapıcı kulübesi ile kamyon arasındaki dar boşluktan geçebilmek için direksiyonu sağa kırarken McManus yetişti. Ve arka kapıdan otomobilin içini balıklama dalarak koltukta çaresizlikten öfkeyle soluyan Powers'ın üzerine düştü. Ne olduğunu anlayamayan Powers sunturlu bir küfür salladı. Bu sırada McManus onu yana doğru iterek kendisine oturacak yer açmaya çalışıyordu. Kızgınlığı derin bir şaşkınlığa dönüşen Powers'ın dili tutulmuştu sanki. Bu McManus galiba sandığından çok daha akıllıydı.

O sırada yola çıkmış, başdöndürücü bir hızla gidiyorlardı. Hiçbiri konuşacak durumda değildi. Sessizlik içerisinde bir süre yol aldılar. McManus kendini iyice toparlamıştı artık. Sâkin bir sesle söze başladı.

«Sana bir şey soracağım Powers?»

«Neymiş o?»

«Ben o Allahın belâsı yerden nasıl çıkacaktım?»

«Çıktın ya işte.»

«Doğru... Çıktım, ama kendi gayretimle çıktım. Ve siz alçaklar, eğer çıkışı tıkayan o kamyon olmasaydı beni beklemeden tüyecektiniz.»

Powers verecek cevap bulamayarak öfkeyle başını çevirdi.

York sokağının sonundaki demiryolu istasyonunun önünden geçerlerken bomba patladı. McManus, Powers'ın bileğindeki saata baktı. 10.33... Bomba üç dakikalık bir rötarla patlamıştı demek. Bunu Powers da farketmişti. Öfkeyle homurdandı.

«Bizimkiler de akılları sıra lüks sınıf bombacı geçir. Baksana... Üç dakika geç patladı.»

McManus arka pencereden bakınca uzaklarda yükselen bir duman sütunu gördü. Kısa bir süre sonra, güm-bürtüyle birlikte duran insan ve trafik kalabalığı duman kaybolunca yeniden harekete geçtiler. O sırada Callaghan otomobili Duncarn Gardens yolundan sürüyordu. Cliftonville'e gelince Royal Academy'nin önünde parketti. Orada doktorun otomobilini bırakarak başka bir arabaya geçtiler. On dakika sonra Joy sokağına gelmişlerdi. Onları getiren araba, yok edilmek üzere götürüldü.

McManus artık harekete geçmenin zamanı geldiğine karar vermişti. Ancak eve girerse bir daha çıkması herhalde kolay olmazdı. Herşeyden önce üzerindeki uğursuz tulumdan kurtulması gerekiyordu. Bu kıyafetle hiçbir yere gidemez, hemen yakalanırdı.

Evin kapısı önünde Powers'ın karşısına dikilerek onu durdurdu.

«Otomobildeki sorumu hâlâ cevaplandırmadın Powers.»

«Ne yapalım yani?.. İhtiyar bir kocakarı gibi ağır hareket ediyordun. Biraz hızlı davransaydım. Akşama kadar seni bekleyecek değildik ya?»

«Ağır hareket ediyordum ha?.. Ulan pire gibiydim be ...Beş dakika sonra havaya uçacak bir yerde yavaş hareket edileceğini aklın kesiyor mu? Her neyse... Şimdi köşedeki dükkândan sigara almaya gidiyorum. Bana engel olmaya kalkışma. Sinirlerimin yatışması için sigaraya ihtiyacım var. Eğer bundan hoşlanmadıysan beni arkadan vurabilirsin.»

Şimdiye kadar Powers'a bu şekilde meydan okumamıştı. Hızla dönerek sokaktan aşağı doğru öfkeli adımlarla yürümeye başladı. Onu kısık bakışlarla bir süre izledi Powers. McManus'un şu anda burada bulunup ona

diklenmesi hiç de hesapta olmayan bir şeydi. Aksine şimdi ilâç fabrikasının mutfağındaki parçalanmış cesetlerden biri olması gerekiyordu. Powers bu işte bir çapanoğlu sezer gibi oldu. Her şey çok güzel hazırlanmış, beklenmedik sürprizler düşünülmüş, en küçük bir ayrıntı bile oluruna bırakılmamıştı. McManus'a kutuyu mutfağa taşıması için beş, dışarı çıkması için de iki dakika verilmişti. Toplam, eder yedi dakika. Tam bombanın patlayacağı saata uygun düşen bir hesap... Oysa McManus... Dur bakayım kaç... Üç... Evet üç dakikada, yani bombanın patlamasından dört dakika önce platformdan atlayıp otomobile koşmuştu. Peki, bu nasıl oluyordu? Gayet basit... McManus ya malı gereken yere götürmeyerek ihanet etmiş, ya da rastlantılar ona yardımcı olmuştu. Powers gerisini düşünemedi. Elleri cebinde, McManus'u beklemeye başladı.

McManus küçük dükkâna girince alelacele üzerindeki tulumu sıyırmaya başladı. Dükkânı işleten tombul Mrs. Machin şaşkın bir gülümsemeyle onu seyrediyordu.

«Bir paket Players lütfen, Mrs. Machin...»

Kadın, müstehcen bir kahkaha koyuverdi. «Johnny... Aman, bana tecâvüz etmeye mi niyetleniyorsun yoksa?»

«Rica ederim Mrs. Machin... O nasıl söz?...» Çorabındaki zarfı çekerek tezgâhın üzerine attı. Kayan zarf tezgâhın arkasına düşmüştü. Kadın eğilerek onu yerden alıp adresine baktı, sonra sordu:

«Bunu güzel kızkardeşine mi yazdın Johnny?»

«Evet Mrs. Machin. İsa aşkına onu hemen postalayın. Çok önemlidir.»

«Peki, neden kendin postalamıyorsun Johnny?»

«Bunu şimdi açıklayamam. Lütfen Mrs. Machin... Anlamaya çalışın. Kızkardeşimin bu mektubu en geç yarın sabah alması gerekiyor.»

«Johnny... Seni dövmüşler. Nedir o yüzündeki izler öyle?»

«Evet, dövdüler Mrs. Machin. Lütfen...»

«Kimseye bir şey söylemedin, değil mi Johnny?»

«Asla... hayır... asla...»

«Peki, meraklanma Johnny. Mektubu derhal gönderceğim, oldu mu?»

«Sağolun Mrs. Machin... Şimdi, artık kaçmalıyım. Powers dışarda beni bekliyor.»

Kadın zarfı iri göğüslerinin arasına gizleyerek elindeki bezle tezgâhın üzerini sildi?

«Powers... Powers... Haa, şu kuş beyinli ayı mı? Tanrı yardımcın olsun Johnny.»

McManus alçak kapıyı iterek tezgâhın arkasına geçti. Kalbi göğsünden fırlarcasına çarpıyor, heyecandan bütün vücudu titriyordu. Ya Powers onu arkadan vurursa? Ama hayır. Günün bu kalabalık saatinde böyle bir şeye cesaret edemezdi. Yapacağı, yalnız peşinden koşmak olacaktı.

Dükânın gerisindeki küçük bahçeden geçerek arka sokağa çıktı. Ve birden Powers'ın, çok iyi tanıdığı çizmelerinin adım seslerini duydu. Artık arkasına bakmaya cesareti kalmamıştı. Çılgın gibi koşmaya başladı. Bir köşeyi dönerken yaşlı bir adamla çarpıştı, ikisi birden yere yuvarlandılar. McManus hızla fırlayarak yeniden bütün gücünü bacaklarına verdi. Arkasından yankılanan Powers'ın sesini duyabiliyordu.

«Durdurun onu... Durdurun o adamı...»

Fakat kimse onu durdurmaya kalkışmadı. Belfast halkı bu gibi olayları çoktan kanıksamıştı. Kaçan bir adamı durdurmak polisin görevi idi ve kimsenin tatlı canını tehlikeye atmaya niyeti yoktu. Polis, ifade, soruşturma, tanıklık, duruşmalar ve İngiliz Ordusu... Bunlar, sokaktaki adamın her zaman kaçındığı şeylerdi.

McManus az ötede çift katlı bir otobüs gördü. Duraktan yeni kalkmış olan otobüsle arasında oldukça mesafe bulunmasına karşılık soluk kesen son bir atakla ona yetişerek kendisini otobüsün açık sahanlığına attı. Ve koşmaya başladığından bu yana ilk defa dönüp arkasına baktığı zaman çaresizlik içinde yolun ortasında durmuş uzaklaşan otobüsü seyreden Powers'ı gördü.

BEŞ

Powers öfkeyle içeriye daldığında Mrs. Machin dükkândan çıkmaya hazırlanıyordu. Kadın onun yüzündeki ifadeyi görünce gerileyerek arkasındaki tezgâha dayandı. Elindeki çantayı yere düşürmüştü.

«Ne aldı senden?»

«Kim?..»

«Kim olacak, McManus.»

«Johnny mi? Hiç Mr. Powers, hiç. Yalnız bir paket sigara aldı.» Gözleri faltaşı gibi açılmış kadının sesi korkudan titriyordu.

«Bıraktığı tulum nerede?»

«Tezgâhın altında duruyor Mr. Powers.»

«Ver bakayım onu bana.»

Kadın ayaklarını sürüyerek tezgâhın arkasına geçti ve bunun altından çıkardığı tulumu uzattı. Powers tulumu kaptı, hızla ceplerini karıştırmaya başladı. Hepsi boştu. Onu tezgâhın üzerine atarak yeniden kadına döndü.

«McManus'un bu tulumu dükkânında çıkartıp bırakması, seni kuşkulandırmadı mı hiç?»

«Hayır Mr. Powers. Bunu düşünmedim doğrusu. Gelmesi ile, gitmesi o kadar ani oldu ki...»

«Neler söyledi sana?»

«Hiç bir şey Mr. Powers. Hiçbir şey söylemedi.» Kadın bu cevabı verirken entarisinin açık yakalarını birleştirerek ellerini göğsünde kavuşturmuştu.

Powers ilerleyerek onu omuzundan yakaladı.

«Göğsünde bir şey saklıyorsun gibi geliyor bana.»

«Hayır Mr. Powers, hayır. Bir şey saklamıyorum.»

«Saklıyorsun ha?..»

Powers iki eliyle elbiseyi omuzlarından yırtıp hızla aşağıya doğru çekince, McManus'un mektubu yere düşüverdi. Bu hiç ummadığı davranış karşısında kadın korku ve şaşkınlıktan dili tutularak yerdeki suç deliline bakakalmıştı. Sütyeni de yırtıldığı için ortaya çıkan iri memelerinin uçları bir otomobilin sis lambaları gibi parlıyordu.

«Al onu yerden kart orospu.»

Kadın güçlkle eğilerek yerdeki zarfı alıp doğrulunca Powers bunu elinden kaparak adresine baktı.

«Kızkardeşine yazmış. Sen de bunu gönderecektin ha?»

«Bağışlayın Mr. Powers. Bunun kötü bir şey olduğunu nereden bilebilirdim?»

«Bilmiyormuş, bilmiyormuş, bilmiyormuş... Hay Kutlu İsa.» Ve Powers kadına çılgın gibi vurmaya başladı. Yüzüne, göğsüne, karnına peşpeşe inen yumruklar bu yarı çıplak vücudu bir anda kan içerisinde bırakmış, burundan boşanan kan Powers'ın ellerine bulaşarak iri yumruklarına iğrenç bir görünüş vermişti. Kadın bir süre kendisini savunduktan sonra saldırıya geçti birden. Powers'ın bir anlık şaşkınlığından faydalanarak tırnaklarını onun yüzüne geçirdi. Yüzündeki deriyi kaldıran tırnakların acısı adamı daha da beter kudurtmuştu. Bunun etkisiyle müthiş bir tekme attı. Tekmeyi karnına yiyen kadının toplu vücudu bir an havada sallandıktan sonra tez-

gâhin üzerine düştü. Sonra oradan da kayarak yere serildi.

Powers kelimenin tam anlamıyla kudurmuştu artık. Bu kez dükkâna saldırarak raflarda ne kadar mal varsa hepsini yerlere saçtı. Yumurtaları tek tek duvara çarptı, şeker ve un çuvallarını ters çevirerek boşalttı. Sonrada kavonozlara saldırdı. İçlerindeki şekerleme ve çikolataları yerdeki cıvık cıvık karışıma döktü. Boş kavanozları da gene duvara çarparak parçaladıktan sonra durup soluk soluğa çevresine bakındı. Kırıp dökeceği bir şey kalmamıştı artık. Ter içerisinde soluyarak bulduğu renkli bir tebeşirle vitrin camına çarpık çurpuk harflerle MUH-BİR diye yazdı ve McManus'un bıraktığı tulumu alarak enkaz hâline gelmiş dükkâna son bir bakış fırlattıktan sonra kapıyı çarparak çıktı. Ürkmüş bir at gibi acayip seslerle homurdanıyordu.

«... üstelik McManus'un mektubunu da bizden izinsiz açıp okudun. Önce Mavis McGonigal işinde sakat bir kadına engel olamayıp bir adamımızın ölümüne yol açmıştın. Şimdi de ölüme mahkûm bir haini elinden kaçırdın. Artık bu kadarı yetti Powers. Yaptığın hatalar bini aştı. Buna göz yumacağımızı sanıyorsan yanılıyorsun. Harika bir şekilde planladığımız ilâç fabrikası işini de berbat ettin, içine okudun. Bomba Protestan dolu yemekhane de patlayacağına kimseye zarar vermeden bomboş, tahta bir kulübede patladı. Nasıl oluyor bu peki? Demek görevini yapamadın. Bombanın gerektiği yerde patlayacağından iyice emin olduktan sonra oradan ayrılman gerekmez miydi? McManus'u otomobilde temizleyip cesedini yola atmak da mı gelmedi aklına? Onu elinden kaçırmamanın başımıza ne belâlar açacağını hiç düşünmedin mi? Ya doğruca İngilizlere gidip ötmeye başlarsa? Ayrıca Machin denen karıyı dövüp dükkânını dağıtmak için sana kim izin verdi? Ne cesaretle onun muhbir olduğunu

ilân ediyorsun? Bu yargıya varmak ancak bize düşer. Sen kendi başına hareket yetkisine sahip olmayan bir hizmet adamısın sadece. Ama bunu unuttun ve bize her hafta para veren bir kadının bu yardımı keserek çevrede bizi rezil etmesine önyak oldun. Şimdi çevre halkı da bize sırt çevirdi. Bizim almamız gereken parayı, dükkânını onarsın diye ona veriyorlar. Kendini ne sanıyorsun? Kim verdi bu yetkiyi sana? Kadın kapı kapı dolaşarak morarmış vücudunu gösteriyor. İşte bunu yardım edip güvendiğimiz insanlar yaptı, diyerekten. Bu kadarı fazla kaçtı artık Powers. Aptallığının cezasını çekeceksin.»

Clune'un söyleyecekleri bitmişti. Powers'ın arkasında bekleyen üç adama onu göstererek bağırdı:

«Götürün şunu Markets'a. Bize gerekli olduğu zaman haber veririz. Eğer gerekirse tabii.»

«Fakat efendim...»

«Kapa çeneni. Götürün dedim...»

Powers götürüldü. Ve yüce kurulun üyeleri ağır, ciddi görünüşlerini bırakarak rahat bir soluk aldılar. Ortaya bir şişe John Jameson çıkarıldı. Üç azizler aslında Skoç viskisini severlerdi ama John Jameson Serbest İrlanda'da yapıldığı için bunu içmeyi bir vatan görevi sayıyorlardı. Kuzey İrlanda'da yasak olan bu viskiyi gizlice getirenler, savaşın en gerektirdiği bir anda cephane sağlamış birer kahraman ilgisi görürlerdi. Ayrıca yapılan propagandaya da büyük katkısı oluyordu.

Yuvarlanan kadehlerle birlikte McManus'un mektubunu tartıştılar. McManus kızkardeşinden otomobilini, babasının kendisi için 200 —sterling tutarındaki parasını, bir çadır, eski elbiseler, kamp malzemesi ve çizmelerini istiyordu. Bunlar otomobilin bagajına konacak ve otomobil de Limestone Caddesine bırakılacaktı.

Arabanın bırakılması istenen yerin Aldergrove havalanına çok yakın olması, McManus'un İngiltere'ye kaç-

ma düşüncesinde olduğunu gösteriyordu. Fakat İngiltere'ye gidecek olan bir adam çadırı ve kamp malzemesini ne yapacaktı? Bunun tartışmasını yaparak McManus'un İngiltere'de değil, güney İrlanda'nın yüksek tepelerinde gizlenmeyi düşündüğü sonucunda birleştiler. Ancak bu düşünceye varana kadar epey tartışmaları gerekmişti. McCann önce onun İskoçya ve İngiltere'nin göller bölgesinde gizlenmek düşüncesinde olduğunu ileriye sürdü. Daha sonra McCandless Avrupa'ya kaçmasının da mümkün olabileceğini belirtti.

Clune ise onları sabırla dinliyordu. Ona sorulsa, tartışma tamamen gereksizdi. McManus nereye giderse gitsin, önce bırakılacak otomobili almaya gelmeyecek miydi nasıl olsa? Bunu sağlamak için de mektubun adresine ulaşması yeterli değil miydi?

Bu fikrini açıklayınca onu tebrik ettiler. Bütün karacahilliğine rağmen bu adam düşünen beyin olarak diğerlerini her zaman çok geride bırakıyordu. Ayrıca McManus'un evi gözaltına alınarak kızkardeşi izlenebilir, bu da onları dolaylı olarak McManus'a götürebilirdi. IRA'nın gençlik kolu ile bu iş için biçilmiş kaftandı.

McManus'un elyazısına benzetmeye çalışarak, yeni bir zarf yazdılar. Clune bunu kendi eliyle postaya atacaktı. Yalnız kızkardeşi mektubu alıp harekete geçene kadar delikanlı bu arada ne yapacak, nerede gizlenecekti acaba? McCann, geniş çapta bir araştırmanın sonuç verebileceğini belirtti. Oysa Clune aynı düşüncede değildi. Böyle bir araştırma için ellerinde yeterli adam olmadığı gibi polisi işe karıştırmak bakımından tehlikeli de olabilirdi. Sonunda, yalnız belirli yerlere bir kaç adam göndermek yeterli görüldü.

Şişe bitene kadar gerekli emirler verilmiş ve süreklilik için bütün hazırlıklara başlanmıştı. McManus'un tek dayanağının kızkardeşi olması ve mektup sayesinde onun

plânlarını öğrenmeleri işlerini kolaylaştırıyordu. IRA'nın gençlik koluna bağlı kız ve erkek çocuklar evi gece gündüz gözaltında bulunduracaklar, kadınlar da kızkardeşi izleyeceklerdi. Bir kadını izleme görevi, her zaman kadınlara verilirdi. Bunun nedeni de, erkeklerin, kadınların girdikleri her yere alınmamalarıydı.

Üç azizler, mektubun ellerine geçtiğinden habersiz olan McManus'un, hazırladıkları tuzağa kolayca düşeceğinden emin, bu işe bitmiş gözüyle bakarak dağıldılar.

McManus nereye gideceğini biliyordu. Otobüsün camından, arkadan gelen araçları denetlerken artık iyice heyecanlanmıştı. Eğer arkasından adam göndermişlerse, içerisinde üç kişi bulunan bir araba kollaması gerekiyordu. Çünkü böyle durumlarda görevlendirilen adam sayısı asla üçten aşağı olmazdı. Fakat otobüsün arkasında böyle kuşku çekici bir araba göremeyince rahatladı.

Fakat birden aklında bir başka düşünce beliriverdi. Ya onu gerçekten izleyenler varsa? Ya bütün dikkatine rağmen otobüsü geçip, ineceği son durak olan Castle Junction'da kendisini bekliyorlarsa? Bu olabilir miydi? Hem evet, hem hayır... Ama McManus bu düşüncesinin olabileceği sonucuna vararak daha ilk durakta otobüsten atladı. Kâh yürüyerek, kâh koşarak Salvation Army (1) gençlik otelinin önüne geldi. Ama, kararsızdı. İçeriye girmeden önce bir köşeye gizlenerek uzun süre girip çıkanları izledi. Onu burada aramayı akıl ederler miydi acaba? Böylesi, tamamen yabancı bir yerdi onlar için. Yoksullar ve ayyaşlardan başka kimse ile ilgisi olmayan bir Protestan ini olan bu örgüte karşı IRA şimdiye kadar hiçbir girişimde bulunmamıştı. Aslında kendisini,

(1) Salvation Army! — Selâmet Ordusu. Yoksullara yardım amacıyla Protestanlar tarafından askerî - düzende kurulmuş bir örgüt.

sosyal durumunu gözönüne alarak orta sınıf Protestan dostları arasında aramaları daha akla yakındı. Bunu düşünerek geniş kapıdan içeriye daldı. Danışmadaki rahibe onu gülümseyerek karşılamıştı. Rahibenin genç ve güzel oluşu tatlı bir hayâl kırıklığına uğrattı McManus'u. Şimdiye kadar karşısına çıkan rahibeler arasında böyle güzeline rastlamadığı gibi gördüklerini de yaşlı ve çirkin penguen kuşlarına benzetmişti.

Yirmi iki yaşındaydı ve ölümden kaçıyordu. Hayatında ihanet dışında sevgi, nefret, heyecan ve korkunun engeli yollarından geçmişti. Şimdi ise yüzündeki yara izi ve hırpani görünüşüne rağmen onu bir melek gibi gülümseyerek karşılayan bu kadın, McManus'a yeni bir yolun varlığını hissettiriyordu. Güven... Evet, içindeki kısık bir ses bu kadına güvenilebileceğini fısıldamaktaydı.

«Merhaba ...Size ne şekilde yardım edebilirim?»

McManus birden ona ne şekilde hitap edeceğini bilemedi. Şaşırdı. Ne deseydi acaba? Miss, Mrs., Madam, Sayın rahibe, Sör... Yoksa hiç ünvan kullanmamalı mıydı? Utangaç bir sıkıntıyla çevresine bakındı.

«Bir derdiniz mi var? Eğer varsa ona bir çözüm yolu bulmaya çalışalım. Burada yardım hepimizin görevidir. Sıkılmadan söyleyebilirsiniz.»

«Şey... Burada yatabilir miyim acaba? Miss...»

Kadın hafifçe eğilerek önündeki deftere bir göz attı. Dudaklarından ayrılmayan Meryem Ana gülümsemesiyle sayfayı inceledikten sonra onu dikkatle süzdü.

«Demek konuğumuz olmak istiyorsunuz?»

«Evet. Nerede olsa yatabilirim, önemi yok. Yeterki bana bir yatak verin.» Ve ücret istenmesinin de ihtimâl dâhilinde olduğunu düşünerek hemen ekledi. «Şey... Ayrıca hiç... hiç param da yok.»

Bunu söylemek çok güç olmuştu. Orta sınıf bir kuzey İrlandalının parasız olduğunu itiraf etmesi ve bu du-

ruma gelecek kadar çaresiz kalması acınacak bir durum değil miydi?

«Üzülmeyin. Benim de yok. Parasızlık insanları bazan daha da mutlu kılıyor. Defteri imzalar mısınız lütfen?»

Kadın defteri ona doğru çevirerek bir kalem uzattı. McManus bu defada kendine bir ad aramak için durakladı. Tommy Davison... Hayır, bu adı tanıyorlardı. Deftere doğru eğildi, kalemi elinde evirip çevirmeye başladı. Şarkıcı, atlet, yazar adları aklında geçit töreni yapıyorlardı. Bir zamanlar birisi ona bir plâk vermişti. Klâsik müzik... Evet... Bach korosu yöneten İvir Jones... Tamam, tamam... Bu adı yazarak kalemi kadına geri verdi.

Meryem Ana defterdeki ismi inceledi, yanına bir sayı yazdı, sonra onu kapatarak bir çekmeceye koydu.

«Bir kaza mı geçirdiniz?» Kadın onun yüzüne değil, kesik ve çürüklerle dolu ellerine bakıyordu. Ancak McManus'un karşılık vermediğini görünce üstelemedi.

«Gelin... Size yatağınızı göstereyim.»

Birlikte ikinci kata çıkarak kadının açtığı bir kapıdan içeriye girdiler. Burası geniş bir yatakhaneydi. Karşılıklı iki duvar önünde dar fakat rahat görünümlü karyolar sıralanmıştı.

«Sizinki en sol köşedeki karyola. Numarası bir... Nasıl, iyi mi?»

«Evet. Çok teşekkür ederim.»

«Az sonra diğer konuklarımız da gelirler. Bu da dolabınızın anahtarı. Dolap, karyolanın altındadır.»

McManus karyoların arasında gezinmeye başladı. Temiz... Evet, her taraf tertemizdi. Buraya kimler gelebilirdi acaba? Kimsesizler, gemilerini kaçırın sarhoş tayfalar, karılarından usanan kocalar ya da...»

«Mr. Jones...»

Kadın seslendiğine göre demek burada bu ad da hiri var. Kim acaba?

«Mr. Jones... Size söylüyorum.»

Birden kalbi hopladı. Bu Mr. Jones, kendisi değil miydi ya? Utanarak dönünce kadını karşısında gördü.

«Aç mısınız Mr. Jones?..»

Olaylar ona açlığını unutturmuştu. Bu soruyu soran bir yabancıya ne cevap verebilirdi acaba? Evet karnı açtı ama bunu açıklamaya utanıyordu. Orta sınıf kuzey İrlandalı, parasızlıktan sonra şimdi de aç kalmıştı.

«İsterseniz size birşeyler hazırlayayım.»

«Şey... Rahatsız etmek istemem. Biraz ekmek yeter.»

«Rahatsızlık ne demek?.. Eşyalarınızı dolaba koyun ve... Peki ama nerede eşyalarınız? Aşağıda mu unuttuk yoksa?»

Ne garip.. Elleri boş geldiğini bu kadın görmemiş miydi yoksa?

«Miss... Şey...»

«Evet...»

«Cebimdeki yirmibeş peniden başka hiçbir şeyim yok.»

Kadın eteğindeki gizli cepten küçük bir para çantası çıkartarak içerisine baktı.

«Benim de yirmibeş penim var. Demek gerektiğinde kullanmak üzere elli penilik bir servete sahibiz. Gelin şimdi mutfağa gidelim.»

McManus yukarıya çıkarken yatakhane kapısının karşısındaki küçük kiliseciği farketmemişti. Merdivenlerden inmeye hazırlanırken kiliseyi görünce döndü, kapısında durarak içeriye bakınca birdenbire duygulandı. Haç çıkartıp bir sıranın arkasında diz çöktü. Kısa bir duadan sonra yeniden haç çıkarttı, doğruldu ve geri geri dışarıya çıktı. Kadın merdivende kendini bekliyordu.

«Duanızın kabul edilmesini candan dilerim.»

«Teşekkür ederim Miss.»

Mutfak, danışma odasının yanındaydı. Kadın ona yer gösterdikten sonra sandöviç hazırlamaya koyuldu. McManus, giriş kapısını görebilecek şekilde oturmuştu. İçindeki endişe yeniden canlanmaktaydı. Ya birden içeriye dalarak onu kurşun yağmuruna tutarlarsa?.. Kaçacak bir yer de yoktu üstelik. Merdivene fırlasa, yukarıya erişene kadar en azından on kurşun birden yerd.

«Jambonlu mu, peynirli mi?»

Hiç olmazsa aç ölmeyecekti. Ama şimdi açlığını da unutmuştu. Ölüler açlık duyarlar mıydı acaba? Güçlkle yutkundu.

«Neli olursa olsun Miss. Seçim yapacak durumda değilim.»

Buraya gelmesi büyük hataydı. Bir telefon kulübesinden kızkardeşini arayacak ve Uçu Tanrım... Bunu nasıl olmuş da düşünememişti. Kızkardeşi şimdi muhakkak gözaltındaydı. Annesiyle babası da öyle. Şu anda onlara yaklaşmak en büyük tehlikeydi. Kızkardeşi otomobili Limestone'a getirince ikisini birden tuzığa düşürüp öldüreceklerdi. Kaçmayı başarsa bile sönmek bilmeyen bir kinle arkasından gelecekler ve onu ele geçirmek için IRA'nın Serbest İrlanda'daki bütün kollarını harekete geçireceklerdi. Nesillerden beri uygulanan bir gelenektir bu. IRA, elinden kaçırdığı, ölüm mahkûmlarını asla unutmaz ve bağışlamazdı. Amerika'ya ya da dünyanın herhangi bir yerine kaçsalar bile cellâtlar gelip onları bulurdu.

«Hadi yesenize. Bunları sizin için hazırladım.»

Bir sandöviç alarak ısırdı. Tadı yoktu ya da ona

öyle geldi. Üstelik ağzı kurumuş olduğundan çiğnemesi de güç oluyordu.

«Sizi üzen bir şey var. Ne olduğunu bilsem... Yardım etmek isterdim.» Kadın ısrarla onun gözlerini araştırıyordu.

McManus bu bakışlardan kaçınarak sandöviçten bir diş daha aldı. Tanımadığı bu kadının ona gösterdiği yakınlıkta bir içtenlik sezer gibi oluyordu. Ona açılmanın ne dereceye kadar doğru olabileceğini kendi kendisiyle tartışmaya başladı.

«Yersiz bir merak ama siz Katoliksiniz, değil mi?»

«Doğru. Fakat bunu nasıl anladınız?»

«Protestanlar kilisede haç çıkartmazlar.»

«Demek kilisedeki hareketlerimi seyrettiniz?»

«Evet.»

«Peki, haç çıkarttım diye ben o kiliseye bir daha giremez miyim?»

«Burada ilk amaç, muhtaç kişilere yardım elini uzatmaktır. Din ve mezhep ayrılığı gözetilmez. Bizim için bütün dinler birdir.»

McManus'un endişeli gözleri kapıdan ayrılmıyordu. Kadın da aynı noktaya bakarak madenî bir sesle devam etti.

«Ben güney Afrika'da iken başkaldıran siyahlar iki rahibeyi pişirerek yemişlerdi.»

McManus şaşkınlıkla ona baktı. Bu bilmecenin, konuyla ne ilgisi vardı şimdi? Gazetelerde böyle bir şey okuduğunu hatırlıyordu. Kadına daha dikkatli bakınca onun sandığından yaşlı olduğunu gördü. Yüksek okulda iken siyasal bilgiler öğretmeni de bu olaya değinmiş, siyahların, yedikleri rahibelerle önceden çok yakın dost olduklarını belirtmişti. Vardıkları sonuç, ataları yamyam olan siyahlara güvenip onlarla dost olunamayacağı idi. Sözü geçen olay sırasında bir çok misyoner ve rahibe de ölüm tehli-

kesi atlatmışlardı. Ne söyleyeceğini bilemeden kadının bir açıklama yapmasını bekledi.

«Olayın ertesi günü, sıranın bize geleceğini sanıyorduk. Bulunduğumuz yer abluka altına alınmıştı. Korku içerisinde beklemekteydik. Biz onlarla çok iyi dosttuk oysa. Rahibeler de onların dostu idi ama bunu unutarak onları yediler. Eski dostlarını yediler, anlıyor musunuz? Biz de bu eski dostlar tarafından yenilmekten güç kurtulduk.»

McManus karşısındaki kadının da aynı olayı yaşadığına inanmakta güçlük çekti. Caddelerde, çalgı eşliğinde mâsum ilâhiler söyleyerek iane toplayan bir insanla, Afrika'da vahşi zenciler arasında bir bağlantı kuramıyordu. Olumlu ile olumsuz ya da ak ile kara gibi... Gene de söyleyecek bir şey bulamadı.

«Az önce sana bakarken bu olayı düşünüyordum. Durumunu, üstünkörü bir şekilde rahibelerinkiyile kıyasladım ve aynı durumda olduğunu kestirdim. Eski dostlarının yemeğe hazırlandığı bir eski dost... Olayı anlatmamın nedeni de buydu. Bilmem doğru tahmin edebildim mi?»

McManus kadının bu özetlemesini anlamıyordu. Ya da anlamak işine gelmedi. Sordu:

«Neyi tahmin ettiniz mi Miss?»

«Durumunu... İşine karışmak gibi olmasın ama sen bir tehlikeden kaçtığın için buraya geldin. Öyle değil mi?»

«Bunu da nereden çıkardınız? Alnımda mı yazıyor?»

«İlâhi çocuk... Buraya vücudunda dayak izleriyle geliyorsun. Yanında eşya, hattâ bir traş bıçağı bile yok. Parasızsın ve belli etmek istememene rağmen korktuğun anlaşıyor. Üstelik, Katoliklerin adını bile duymak istemediği bir Protestan yuvasına sığınmıyorsun. Bunu anlamak güç bir şey olmasa gerek herhalde. Çay ister misin?»

«Hayır, hayır... Teşekkür ederim.»

Kadının az önceki sözleri kulaklarında çınlıyordu. Korktuğun anlaşılıyor... Parasızsın ...Bir Katolik...

«Kimden kaçırıyorsun? Protestanlardan mı, Katoliklerden mi?»

Tanrım... Bu çok tehlikeli bir soru. Cevap verme sakın McManus.

Kadın, dokusunda nazik bir ısrar sezilen sesini incelterek devam etti.

«Buraya bu şekilde ilk gelen insan sen değilsin. Başkaları da geldiler. Onlara yardım ettik. Yalnız üç kişi yardımımızı istemedi. Onların sonlarını da gazetelerde okuduk. Başları siyah bir örtüyle...»

«Kutlu İsa... Susun... Lütfen susun...» McManus yarılacağı sandöviçi masaya bıraktı. Midesi bulanıyor, kusacak gibi oluyordu. Kendisini de ergeç yakalayıp başına sonsuz kin ve vahşetin simgesi olan o iğrenç, siyah örtüyü geçirecek değiller miydi? Kadının sözleri ona bu sahneyi yaşatmıştı sanki.

«Zavallı çocuk. Biz sana yardım etmek istiyoruz. Bunu anlamıyor musun?»

Yardım mı?.. Bu sessiz, dindar insanlar ona nasıl yardımcı olabilirlerdi?.. Onun geçirdiği askerî eğitimden mi geçmişlerdi? Silâh mı taşıyorlardı? Ölüm plânları mı hazırlıyor, gözlerini kırpmadan gaddarca adam mı öldürüyorlardı? Belli belirsiz duyulan bir sesle mırıldandı.

«Ne yapabilirsiniz? Benim için...»

Bu bir soru değil, herşeyden umudunu kesmiş bir insanın çaresizlik yalvarışıydı. Ona iyi silâh kullanmasını öğretmişlerdi. Dolayısıyla hayatını korumak için silâh kullanmaktan asla çekinmeyecekti ama değil ufacak bir tabancası, tırnak çakısı bile yoktu üzerinde. Zaman geldiğinde, kendini savunamadan bir köpek gibi ölecekti.

«Derdini söylemeyen bir insana nasıl yardım edebiliriz?»

«Ben IRA'dan kaçtım. Peşimdeler... Buraya kadar gelip beni bulmalarından korkuyorum.»

Hayret. Bunları ipnotize olmuş gibi, elinde olmadan söylemişti.

«Meraklanma. Onlar daha önce de buraya geldiler. Aradılar, sordular, hattâ burada yattılar bile.»

«Ve siz ne yaptınız? Kaçakları teslim ettiniz mi?»

«Bunu yapsaydık yapıyı havaya uçurup bizden öç alırlardı. Oysa bu yapıya ihtiyacımız var. Onsuz kimseye yardım edemeyiz ki.»

«Demek siz...»

«Hiçbirini teslim etmeyip tersine elimizden geldiği kadar sakladık. Onlar da usanıp gittiler.»

«Ama benim için gene gelecekler. Bunu hissediyorum. Eminim.»

«Öyleyse, artık güvensizliği bırakıp yardımımızı kabul edecek misin?»

«Evet... Kutlu İsa. Evet... evet...»

«O halde arkamdan gel.»

Kadın duvardaki bir düğmeye basarak kapıyı açtı ve ona merdiveni gösterdi. Rahibe önde, McManus arkada yürümeye başladılar. Delikanlı, gözleri kadının omzu üzerinden belirli bir noktaya çakılmış, ilerliyordu. Merdivenleri çıkararak yatakhaneyi ve kapalı bir sürü kapıyı geçtiler. Başka bir merdivenden inerek küçük bir bahçeye çıktılar. Bahçenin gerisinde tek katlı bir ev vardı.

«İşte bu bizim evimiz. Onu kocam kendi elleriyle yaptı. Kendisi binbaşısıdır.»

Binbaşı mı?.. Haa, evet... Selâmet Ordusunda herkesin askerî bir rütbesi vardı. Onbaşidan generale kadar... McManus görevlerinden birinde bir binbaşığı yaramıştı ama o gerçek bir binbaşı idi. Eğer kadın bunu

bilmiş olsa, ne derdi acaba? Karmakarışık duyguların pençesinde kadının açtığı kapıdan girdi. Son derece basit döşenmişti burası. Yer yer aşınmış eşyalar arasından, kadın ona eski bir koltuk gösterdi. McManus oturunca, koltuğun bir kolu elinde kaldı. Masaya örtü yerine, üzerinde Kudüs'ün işlenmiş resmi bulunan parlak bir kumaş parçası serilmişti. Bir zamanlar püsküllü olmaları gereken iskemle ve koltuk döşemeleri de şimdi hayli yıpranmışlardı. Kadın McManus'un karşısındaki koltuğa ilişerek utangaç bir gülümsemeyle sordu:

«Nasıl buldun evimizi?..»

Ne dese acaba? Bir zamanlar bir İskoçyalı'ya Stranmillis müzesini gezdirirken adamın her gördüğü şeye bakıp usanmadan, 'çok güzel,' demesi geldi aklına.

«Şimdi artık bir çay istersin, değil mi?»

«Eğer siz de içerseniz, evet.»

Bu kadınla ne şekilde konuşması gerektiğini kestiremiyordu bir türlü. Kafasına saplanan düşünceleri dile getirip. «Bana bir silâh bulabilir misin? Beni nerede gizlemeyi düşünüyorsun? Kendimi kurttan kaçan anasız bir kuzu gibi hissediyorum?» dese, kadının tepkisi ne olurdu acaba? Onun, elinde tahta bir tepsiyle odaya girdiğini görünce kalkıp yardım etmek istedi.

«Rica ederim otur. Konuklar, evsahiplerinin işine karışmamalı.»

Konuk... Bir konuktu o. Dokuz ay süreyle şiddet ve cehâletin davetsiz konuğu olmuştu. Powers'ın hor görüp sadece emrederek ağırladığı bir konuk... Kadın masayı hazırlarken McManus'a bakmadan devam etti.

«Sen diğerlerine benzemiyorsun. Yani kendilerini arayanlardan gizlediğimiz öteki insanlara demek istiyorum. Onlar kaba ve cahil insanlardı.»

«Ya ben?»

«Sen daha çok... Nasıl söyleyeyim? Aydın bir gence, bir yüksek okul öğrencisine benziyorsun.»

«Öğrenci değilim artık. Yüksek okulu bitirdim.»

«Anlamıştım zaten.»

«Sizden de bir şey saklanmıyor adam.»

«Eh... İnsanları biraz olsun tanıdığımı sanıyorum. Sandöviç?..»

«Evet lütfen. Aşağıdaki kursağımda kalmıştı.»

«Gene jambonlu mu olsun?»

«Farketmez Miss.»

«Biraz geç oldu ama adım Beddoes. Virginia Beddoes... Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Kızkardeşim... Onunla konuşmalıyım.»

«Onu görmek biraz tehlikeli olmaz mı?»

«Tabii tehlikeli... Onunla ancak telefonla konuşabilirim. Şimdi işindedir. Donegal meydanında bir sigorta şirketinde çalışıyor.»

«İşine mi telefon etmeyi düşünüyorsun?»

«Hayır. Şey... Yani, ben arayamam. Ne olur ne olmaz... Belki de siz?..»

«Neden olmasın? Adını söyle bana.»

McManus yine şaşırdı. Adının İvor Jones olduğunu söylememiş miydi? Adam sende... Her şeyi anlayan kadın, bunu da anlamış olmalıydı herhalde.

«Şey... Adı Maureen McManus.»

Kadın telefon rehberinden sigorta şirketinin numarasını buldu.

«Şimdi mi edeyim?»

«Önce söyleyeceklerimizi kararlaştıralım. Burasının ve benim adımı vermeyin. Fakat arayanın kim olduğunu da anlaması gerek. Onun için buraya telefon etmesini söyleyin. İşten doğruca eve gitsin ve vereceğimiz saatte bizi arasın. Bir süre önce almış olduğu garip mektubu yazanın kendisiyle konuşmak istediğini söyleyin. Yedide

buraya telefon etsin. Hayır... O saate kadar bekleyemez. Hoş ben de bekleyemem ya. Altıda... Saat altıda arasın. Anlaştık mı?»

«Anlaştık. Tamam...»

Miss Beddoes numaraları çevirdi. Aradığı insan az sonra karşısındaydı. Kısa cümlelerle anlattı durumu. Kız belirtilen her noktadan sonra sanki prova yapmış gibi resmî bir sesle rolünü oynuyordu.

«Evet madam. Bunu da not ettim. Kendisi nasıl, iyi mi?»

«Çok iyi ve sıcak kanatlar altında.»

«İyi günler madam.»

Mrs. Beddoes kızkardeşin, ağabeyinden daha soğukkanlı ve anlayışlı olduğu kanısına vardı.

«Şimdi rahatına bak. Benim işe dönmem gerekiyor. Eğer istiyorsan uyumaya çalış. Bu gibi durumlarda uyku en iyi ilâçtır.»

McManus bu öğüde uyarak, geçmek bilmeyen saatlerin yükünden kurtulmak için kendini ağır bir uykuya terketti. Bir süre sonra telefonun ziliyle uyanıp saate baktı. Saniyesi saniyesine altıydı. Ahizeyi kaparak kuşkuyla kulağına götürdü.

«Alo... Kimsiniz?..»

«Seni çok seven küçük bir kız. Şimdi söyle bakalım, ne yapmam gerekiyor?»

«Beni iyi dinle. Yarın bir mektup alacaksın. Ona aldırma, çünkü hiç önemi kalmadı. Garajı boyarken giydiğim elbiseleri, çizmelerimi ve kamp malzemesini... Bu bir... İyice anladın mı?»

«Evet, devam et.»

«Babamın benim için bankaya koyduğu ikiyüz sterlingi...»

«Parayı ancak yarın çekebilir. Başka?..»

«Yarın akşam Elise Parker'a bir merhaba demeye

git. Otomobili al. Yarın akşam, tamam mı?»

«Tamam, devam et.»

«Büyük ve gösterişli bir şapka giy. Otomobili bildiğin yere parket. Çevrede kuşkulu insanlar görürsen dikkatli ol. Parayı eski pantolonun sol cebine koy ve Maureen...»

«Evet...»

«Babamın masasının sağ üst gözünde sakladığı bir tabanca ile mermi kutusu olacak. Onları da istiyorum. Hepsini ceketin cebine koy. Anlaşıldı mı?»

«Bunun gerekli olduğuna emin misin?»

«Tabii gerekli Maureen. Neler saçmalyorsun?»

«Peki, peki kızma. Hepsi bu kadar mı?»

«Evet Maureen, dikkatli ol. Seni muhakkak gözlüyorlardır. Heyecana kapılıp kendini ele verme. Hareketlerin olağandan aşırı olmasın. Hergünkü gibi anlıyor musun?»

«Evet, meraklanma.»

«Babamla annemi benim için öp.»

«Olur. Senin için dua edeceğiz. Hepimizin sevgisi seninle beraber. Dikkatli ol.»

«Ben de sizi seviyorum. Haa Maureen, bir şey daha var. Paramdan on sterlingi bir zarfa koyup Selâmet Ordusunda binbaşı Beddoes'a gönder. B-e-d-d-o-e-s, anladın mı?»

«Peki. Bütün dediklerini yapacağım. Onlara teşekkür etmeyi unutma.»

«Unutmam merak etme. Hadi, Allahaismarladık Maureen.»

Gözlerinde biriken yaşları elinin tersiyle silerek ahizeyi yerine koydu. Kızkardeşi, konuşurlarken, ağladığını anlamış mıydı acaba? Belki o da ağlıyordu. Belki her ikisi de, cesaretleri kırılmasın diye karşılıklı ağladıklarını belli etmemişlerdi. İnsan yirmiikisinde neydi ki? Hâlâ bir

çocuk. Oyuncak yerine silâhlarla oynayan, kaçacağı tepelerdeki çalılıklardan önce bir kadının etekleri arasına gizlenen suçlu bir çocuk...»

İngiltere'ye kaçmak şimdilik sözkonusu olamazdı. Havaalanı ve limanların kontrol altına alındığı su götürmez bir gerçek olduğu için bir süre güney İrlanda'da gizlenip ortalık kısmen yatıştıktan sonra İngiltere'ye geçecekti. Kendisinin hâlâ kuzeyde bulunduğu kanısını uyandırmak için arkasında sahte izler bırakmalıydı. Böylece güneyde rahat rahat gizlenme imkânını elde etmiş olurdu.

Küçük banyo odasına girerek ağladığı belli olmasın diye yüzünü yıkadı. Odaya döndüğünde içeride bir yabancıнын bulunduğunu görerek irkildi birden. Ama hemen arkasından onun kim olduğunu anladı. Binbaşydı bu. Şirin yüzlü, fıçıyı andıran, orta yaşlı Binbaşı Beddoes ...Elini McManus'un omuzuna koyarak sanki onu çok önceden tanıyormuş gibi ilgiyle sordu:

«Her şey yolunda mı evlât?» Adamın durumu karşısından iyice öğrendiği belliydi.

«Evet efendim. Yarın akşam kızkardeşim otomobili ve istediklerimi Malone Caddesine getirecek.»

«Seni bizim pikapla götürürüz. Meraklanma.»

«Sağolun efendim.»

«Bizimki gibi görevleri olan kullarının böyle işlere karışmasını Tanrı doğru bulur mu bilemem ama sana yardım edebildiğimiz için kendimizi gene de mutlu sayıyoruz Johnny evlâdım.» Binbaşı eline İncili alarak oturdu. Gözlerini açtığı sayfadan ayırmaksızın devam etti.

«Bu arada, önemli bir olayı da haber vermeden geçemeyeceğim. Az önce otele bir adam gelerek, bir meyhâne döğüşü sırasında kaybettiği arkadaşını sordu. Yüzünde ve ellerinde çürükler bulunan bu arkadaşının adı Johnny McManus'muş. Fakat bir başka isim de vermiş

olabilirmiş. Seni çok iyi tanıyan biri olduğu, tam tarifini yapmasından anlaşılıyordu.»

McManus sırtının bir anda buz gibi terlediğini hissetti. Gelmişlerdi demek? Ahtapotun kolu buraya kadar uzanabilmişti ha? Güçlkle kekeledi.

«Siz... siz ne... ne dediniz ona?...»

«Ne diyeceğim? Yalan söyledim tabii.» Binbaşı önündeki açık sayfayla birlikte oturuş şeklini de değiştirdi. Başını İncilden kaldırmıyordu.

«Demek beni ele vermediniz?»

«Johnny oğlum... Hakaret ediyorsun gibi geliyor bana.»

«Bağışlayın efendim. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Sağolun.»

«Herif bu gecelik konuğumuz. Aradığı arkadaşı belki gelir düşüncesiyle bu gece burada kalmak istedi. Çevrede başkaları da olabilir. Onun için kapıları devamlı kilitli tutuyoruz.»

Kilitli kapılar... Onları kilitlemenin ne önemi vardı? Kapılar kırılmaz değildi ki. Hadi demir olsalar neyse. Fakat giriş dışında bütün kapılar ahşaptı.

Bütün bu karamsar düşüncelere rağmen gene de sevinmekten kendini alamadı McManus. Ya eğer, 'Mer-yem Ana,' siyahların yediği o iki rahibeyi aklına getirmemiş olsa?.. Şimdi kendisini arayan, 'arkadaşının' elindeydi. Bundan böyle tatlı yüzlü, ilâhi görünümlü kadınlara güvenmeye karar verdi. Fakat böyleleri ve Binbaşı gibi insanlar, dünya yüzünde pek azdı galiba?

Bir türlü rahat edemediği kollu koltuğa gömülerek Binbaşının açtığı televizyonu seyre koyuldu. Haber hiç de iç açıcı değildi. Falls Caddesi yakınlarındaki bir hendekte onbeş yaşlarında bir erkek çocuğu baygın bulunmuştu. Saçları kökünden yolunmuş ve yüzü yediği dayaktan tanınmayacak bir hâle girmiş olan çocuğun boynun-

da kalın bir zincir ve buna bağlanmış, üzerinde MUH-BİR yazılı bir plâka vardı. Adı ve kimliği açıklanmıyordu.

McManus o gece şiddetli bir öksürüğe tutuldu.

ALTI

İrlandalı çocuklar akıl almaz bir güzelliğe sahiptirler. Bu çocuklar nedense bir gübre yığınlarında açan yabancı çiçekler kadar güzeldirler.

Antrim caddesi üzerindeki zengin görünümlü evlerden birinin önünde seksek oynayan çocuklar da işte bu çiçeklerden bir demet gibiydiler. Evlerin bitiminde başlayan golf sahasının az açığında parketmiş bir otomobilde oturan ikiz kardeşler ise bütün dikkatleri golf oynayanlara vermişlerdi. Onsekiz yaşında idiler ve bir elmanın yarısı kadar birbirlerine benziyorlardı.

Seksek oynayan oğlanlardan biri ansızın oyunu bırakarak bütün gücüyle arabaya doğru koşmaya başladı. İkizlerden direksiyonda oturanı onu ilgiyle izliyordu. Çocuk nefes nefese yaklaşınca camı indirdi, sordu:

«Ne var? Ne oldu?»

«Garaja girdi, arabayı çıkartıyor.»

«Pekâlâ. Şimdi artık herkes evine. Anlaşıldı mı?»

Çocuk başını sallayarak uzaklaştı. Direksiyondaki ikiz arabayı sürerek geriye doğru koşan çocuğu geçti ve seksekçilerin önünde durdu. Diğer ikiz kardeşi, aralarında bulunduğu çocuklara bir torba şekerleme ve herbirine yol parası verince yabancı çiçek demeti bir anda otobüs durağına doğru uçuştı.

Maureen McManus garajdan çıkmadan önce yolu iyice gözledikten sonra otomobiline hız vererek trafiğe karıştı. Ancak ikizler vakit kaybetmeden ona yetişmişlerdi. Ama öndeki arabanın arka tamponundan ayrılmamaları, böyle bir görevin acemisi olduklarını gösteriyordu.

«Güzel bir parçaya benziyor orospu. Ne dersin?»

«Ön tarafını görmeden hüküm verme. Şimdilik onu hep arkadan seyrederiz.»

Bundan sonra ikizler şehrin merkezine gelene kadar konuşmadılar. Önlerindeki otomobil üniversiteyi geçerek Malone caddesi, 542 numaranın önünde durmuştu az sonra. Maureen izlendiğinin pekâlâ farkındaydı. Ama bunu izleyenlere belli etmeden otomobili park ederek Parker'ların evine girdi ve doğruca telefona koştı. Fakat Mrs. Beddoes'in numarası meşgûl çıkıyordu hep. Sinirli parmaklarıyla numarayı üçüncü defa çevirdiğinde karşıdan Meryem Ana'nın sesi geldi.

«Beni izlediler. Onu bekliyorlar. Ne yapacağım?»

«Pekâlâ. Durumu yeniden görüşmemiz gerekiyor. Numaranızı verin, biz sizi ararız.»

O sırada ikizler, evin yüz adım kadar gerisinde park ettikleri otomobilde bekliyorlardı. Kızın çıkması gecikince, direksiyondaki emretti:

«Şu karşıdaki kulübeden telefon edip durumu bildir ve ne yapmamız gerektiğini öğren.»

Ahtapotun telefon şirketindeki kolu kuşkulu semtlerin telefonlarını dinleme emrini almıştı. İkiz, Falls'daki bir genel telefon numarasını çevirerek ses gelmesini beklemekten fısıldadı.

«Malone... Malone orada mı?»

«Hayır, MALONE yok. Kendisine bir not bırakabilir misiniz?»

«Evet. Ona kazanan numaranın 542 olduğunu söyleyin. Bu çok önemli.»

«Anlaşıldı. Beş-dört-iki MALONE. Yüklü bir şey kazanabildi mi bari?»

«Yüklü de lâf mı? Bütün parsayı topladı.»

«Tamam. Parayı almadan bulunduğunuz yerden ayrılmayın.»

«Oldu...»

Delikanlı kulübeden çıkarak otomobile döndü. Kardeşi ile birlikte beklemeye koyuldular. Az sonra bir araba gelerek önlerindeki dört yol kavşağının gerisinde durdu. On dakika sonra bir tane daha geldi ve öncekinin az ilerisine park etti. Herbirinde üçer kişi vardı. Bir kişiye karşı üç otomobil ve sekiz adam...

Son gelen iki otomobildekiler hiç konuşmadan gözlerini 542 numaraya dikerek, 'paranın,' çıkmasını beklemeye başladılar. Yalnız gerektiği yerde konuşmak her zaman aldıkları emirlerden biriydi. Ama ikizlere böyle bir emir verilmediği anlaşıyordu.

«Herif içerde karıyla bal gibi sevişiyor. Sen olsan işi bırakıp dışarıya çıkar mıydın?»

«Bilmem ama sevişmekten usandığım zaman çıkarırım herhalde.»

«Enayisin sen. Ben olsam kıcımlı döner uyurdum.»

«İyi. Eğer yukarıdaki herif de aynı şeyi yapıyorsa hapyı yuttuk demektir. Artık burada sabahlarız.»

Saat 20.30'u gösterirken Maureen McManus pencerede göründü. Bir süre caddeyi gözledikten sonra perdeyi çekerek gözden kayboldu. Az sonra lambalar söndü. Ev karanlığa gömülmüştü. İkizlerden biri homurdandı.

«Karıyı gördün mü? Onu beklediğimizi anladı galiba? En iyisi arka caddeden bir tur atıp başka yerde durmak.»

«Senin kafan hiç çalışmıyor oğlum. Karı bizi görüp arabayı tanıdıysa bunun ne faydası var?»

«Kes sesini. Ben ne dersem o olur.»

Direksiyondaki ikiz, kardeşinden küçüktü her halde. Köşeyi dönerlerken son gelen arabadan bir ses onları durdurdu.

«Nereye gidiyorsunuz çapkınlar?»

«Karı bizi belledi. Arkadan dolaşp görülmeyecek bir yerde duracağız.»

«Çabuk olun.»

Bu defa gerçekten evden görünmeyecek bir yer bulmuşlardı. Ve bekleyiş yeniden başladı. 21.30'da direksiyondaki ikiz esneyerek homurdandı.

«İyice karanlık bastıktan sonra çıkmayı düşünüyor itoğlu it.»

«Ben sana bir şey söyleyeyim mi? Herifçioğlu dediğin gibi işini bitirdi ve kışını dönüp yattı galiba. Biz de burada sabahçıyız.»

«Öyle mi? Ya birdenbire kapıdan çıksa ne yaparsın?»

«Çıksın da düşünürüz. Bana kalsa onu çıkar çıkmaz vururdum ama tabanca yok. Bu gibi görevlerde bize silâh vermemeleri doğru mu sence?»

«Silâhı yirmibir yaşını dolduranlara veriyorlar artık. Yeni bir karar almışlar. Buna göre bizim daha üç yılımız var.»

«Bok yesinler. Ya silâh kullanmayı gerektiren bir durum olursa? Bunu düşünmediler mi?»

«Bizi öyle durumlara düşürecek görevlere göndermezler. Meraklanma. Hem artık çeneni kapatsan iyi olur.»

Direksiyondaki ikiz, IRA gençlik kolu başkanı olmayı gözüne koymuştu.

22.30... Binbaşı Beddoes odada bir aşağı bir yukarı dolaşmasını bitirdikten sonra koltuğuna oturarak sevgili incilini kucağına aldı.

«Herifler hâlâ orada. Buna rağmen gitmek fikrinde ısrar ediyorsan sana bir şey diyemem Johnny. Bu senin bileceğin iş.»

«Şimdi gitmezsem bir daha hiç gidemem ki efendim.»

«Yapmayı düşündüğün iş için otomobil kullanmakta son derece usta olman gerek. Kendine bu hususta güvenin var mı?»

«Eski dostlarım, yaptığım en kusursuz işin araba kullanmak olduğunu söylerlerdi efendim. Başaracağıma inanıyorum.»

«Peki bu işten sıyrılırsan nereye gitmeyi düşünüyorsun?»

«İngiltere'ye efendim.»

Binbaşı düşünceli düşünceli başını salladı.

«Evet... Yerinde bir karar. Burada herkes aynı fikirde değil ama İngilizler konuksever ve sabırlı insanlardır. Eğer onların yerinde Almanlar olaydı, bugün IRA denilen o dokuz başlı canavarın baş sayısı, en kötü tahminle üçe inerdi. Her neyse... Şimdi bunları bırakalım. Bizim pikap arka kapının önünde. Dışarıya çıkınca hemen içeriye atla ve kapıları kapat. Anlaşıldı mı?» Binbaşı oldukça sinirli görünüyordu.

«Evet efendim.»

«Paran var mı?»

«Kızkardeşim bunu düşündü efendim. Teşekkür ederim.»

Mrs. Beddoes bir anne tavrıyla söze karıştı. «Öksürüğün hayli arttı Johnny. Biraz daha beklesen.»

«Meraklanmayın geçer. Sinirden olsa gerek.»

«Vücudunda acı falan duyuyor musun?»

«Hayır Mrs. Beddoes. Evet... Artık gitme zamanı geldi.»

Evden çıkarak çöp bidonlarının sıralandığı duvar boyunca yürüdüler. Bahçenin arka kapısında Binbaşı

Beddoes'un kapalı kamyonu duruyordu. McManus içeri dalarak arka kapıları kapattı. Mrs. Beddoes kocasının yanında yerini aldı ve hareket ettiler. Bir süre yol aldıktan sonra Binbaşı sordu.

«Karanlıkta evi arka cephesinden tanıyabilecek misin Johnny?»

«Evet efendim. Çocukluğumun yarısı o evde geçti.»

«Mükemmel. O halde Malone'un arkasından Stranmillis yolu ile gideceğiz. Oraya gelince bana evi göstermen gerekecek.»

«Malone caddesi ile Stranmillis'in kesiştiği köşeden sonra üçüncü ev efendim. Bulması çok kolay.»

«Anlaşıldı Johnny. Ama sen gerçekten çok kötü öksürüyorsun. Soğuk almış olacaksın.»

«Önemi yok efendim. Beni rahatsız etmiyor.»

Binbaşı, çok iyi araba kullanıyordu. Ancak durum onu oldukça heyecanlandırmıştı. Daha önce de bu şekilde sıkışanlara yardım etmişti ama kendisini şimdiki gibi tehlikeye atmadan ...Bu defa yardım elini biraz fazlaca uzatmışa benziyordu. Ama artık geriye dönemezdi.

Yirmi dakika daha yol aldılar. Bir köşeyi dönerlerken Binbaşı arkaya seslendi. «Stranmillis'e geldik. İkinci ev mi demiştin Johnny?»

«Hayır efendim, üçüncü...»

«Dur yahu... Yanlış girmişim. Bir aşağıki sokaktan sapacaktım. Neyse... Otomobili kaçırabilirsen hangi yöne gideceksin Johnny?»

«Şehre geri dönmeyi düşünüyordum.»

«Bu iyi. Çünkü sokaktaki bütün arabaların burunları aksi yönde. Dönmeleri epey vakit alacak.»

«Siz öyle sanıyorsunuz efendim. Onlar her yönde ara-

ba bekletirler. Bana en az beş araba ayırmışlardır. Bundan emin olun.»

«Ama o zaman kaçamazsın ki evlât. Silâhları da var. Seni o anda vururlar.»

«Olabilir. Fakat benim de silâhım olacak. Size bunu söylememiştim. Kızkardeşim otomobile babamın tabancasını bırakacak.»

«Ne diyeyim?.. Tanrı yardımcın olsun oğlum.»

Binbaşı gireceği sokaktan önce pikabı durdurarak ağır bir sesle devam etti.

«Şimdi son bir defa durumu gözden geçirelim. Seni burada bekliyorlar. Bu bir gerçek. Otomobile yöneldiğin anda silâhlar patlayacak. Bu da ikinci gerçek. Belki bu işi kıvıramıyacağız gibi geliyor. Onun için gel geriye dönelim. Ben seni yarın erkenden Aldergrove havaalanına götürürüm.»

«Faydasız Binbaşım. Orada da beklerler.»

«Peki, Heysham vapur iskelesi?..»

«Orası da öyle efendim. Bütün çıkış yollarını tutmuşlardır. Bundan eminim.»

«Johnny beni dinle... Bu öksürük beni korkutmaya başladı. Başına dert açmasın sonra.»

«Sanmam efendim. Neyse... Artık harekete geçmeliyim.»

Mrs. Beddoes yalvaran bir sesle atıldı. «Ölüme gidiyorsun. Cahil çocuk... Daha vakit varken fikrini değiştir. Aileni düşün.»

«Hiç olmazsa bir köpek gibi ölmem Mrs. Beddoes. Öleceksem bir amaç uğruna öleyim.»

«Tanrım, sen İrlandalıları acı. Onlardan merhame-tini esirgeme.»

Binbaşı karısına bir süre sevgiyle baktıktan sonra McManus'a döndü.

«Johnny oğlum. Bir yol daha var. Gel polise gidelim.

Teslim ol, emniyette olursun. Polis seni korur.»

«Polis mi?»

«Ya da İngilizler... Neden olmasın?»

«O zaman konuşmam gerek. Yoksa beni boşuna gizlemezler.»

«Ne çıkar bundan?»

«Muhbirlik... Ben... Oh... Hayır, asla...»

«Johnny... Sen sadece adeleti getirmiş olacaksın. Kaatillere acınır mı hiç?»

«Ben muhbir... Asla asla... Anlamıyormusunuz efendim.»

«Sana ateş ederlerken başkalarını da öldürebilirler Johnny. Onları da düşün.»

«Yapamam efendim. Muhbir olamam. Asla...»

«Johnny... IRA, Serbest İrlanda ile birleşme hülyâsını yüzyıl önce yaktı. Şimdi de azgın bir kaatil sürüsünden başka bir şey değil artık.»

«Önemli olan bu değil Binbaşım. Siz Protestansınız. Anlayamazsınız.»

«Belki de doğru söylüyorsun. Her neyse... Tanrı seni korusun. O büyüktür, affeder.»

Mrs. Beddoes, McManus'u aceleyle öptü.

«Tanrı sana öncekinden daha iyi bir yol gösterebilir Johnny. Zavallı çocuk.»

«Teşekkür ederim Mrs. Beddoes. Sizi asla unutmayaacağım. İkinizi de... Allahısmarladık Binbaşım.»

McManus indikten sonra pikapın kapılarını sessizce kapattı ve usul usul Parker'ların yanındaki eve doğru yürümeye başladı. Binbaşı ile karısı aklından çıkmıştı artık. Şu anda sağ olup iki dakika sonra ölebileceği düşüncesi onu titretiyordu. Ama güvenli idi ve korkmuyordu. Bütün duyguları yapacağı işe yönelmişti. Düşüncelerini bir merkezde toplama çabası onu terletti. Azrail orağını

bilemiş, göremediği bir yerde kendisini bekliyordu. Şimdi bütün hüner onu atlatmaktı.

Binbaşının gitmediğinden ve kamyoneti Malone cad-desinin çıkışını kapatacak bir şekilde durdurarak beklediğinden habersizdi. Sessizce bahçenin çimenleri üzerine sıçrayarak evin arka kapısına yaklaştı. Hemen hemen her penceresinde ışıklar yanan evden sesler geliyordu. Birden yapının yan tarafında, bahçe parmaklığının ardında duran kızkardeşinin otomobilini gördü. Aynı anda kapı açılarak eşikte Maureen belirdi. Tanrım... Ya kız kendini tutamayıp haykırırsa? Fakat korktuğuna uğramadı Allahtan. Bir sıçrayışta kapıya yetişerek onu kucakladı. Kız heyecanla fısıldadı.

«Hâlâ bekliyorlar. Mr. Parker seni gizleyeceğine söz verdi. Hadi gel yukarıya.»

«Hayır Maureen. İçeriye girersem belki bir daha çıkmak güç olur. Ne yapacaksam bir an önce yapmalıyım. Sen eve gir ve kimse pencerelerden bakmasın...»

«Babam tabancayı eliyle doldurdu. İstedğin her şey arabada. Senden haber alacak mıyız?»

«İlk fırsatta haber vermeye çalışırım. Gecikirsem meraklanmayın. Hadi, şimdi gir içeriye.»

«Allah İrlanda'nın belâsını versin.»

«Öyle deme Maureen. Biz de İrlandalıyız. Annemle babamı benim için bir daha öp. Allahısmarladık.»

Sarılarak öpüştiler. Kapı ardından kapanınca McManus otomobile doğru yöneldi. Heyecandan titriyordu. Bir süre durarak delicesine çarpan kalbinin yatışmasını bekledi. İhtiyatla yaklaştı sonra. Arabada kuşkulu bir durum göremeyince yavaşça kapıyı açarak içeriye kayd. Büyük ve gösterişli şapka arka koltukta duruyordu. Onu kaldırınca tabancayı ve mermi kutusunu gördü. Şapkayı başına geçirerek silâhı inceledi. Doluydu. Motoru çalıştırdı. Tabancayı bir elinde tutarak direksiyonu

kavradı ve arabayı sürerken silahı nasıl kullanacağını deneyini yaptı. Bu oldukça güç bir işti ama başarması gerekiyordu. 'Olmak veya olmamak', gibi... Shakespeare bu cümleyi yazarken böyle bir durumda mıydı acaba? Silâhın emniyetini açarak hazırlandı. Benzin ibresi deponun dolu olduğunu gösteriyordu. Motorun sesi uğuldayan kulaklarına ta uzaklardan gelir gibiydi. Ön camları indir-di, direksiyona iyice gömüldü ve... şimdi...

Araba, birinci vitesin verebileceği bütün hızla garajın yolu önündeki küçük tahta kapıları parçalayıp dağıtarak caddeye çıktı, McManus direksiyonu hızla sağa kırınca arka tarafı önce sola, direksiyon simidi fırlıdak gibi boşalınca da sağa yalpalayan otomobil acı lastik çığlıkları arasında baş atıp düzelerek azgın bir boğa gibi fırladı.

Aniden harekete geçen diğer arabaların motor gürültüleri sessiz sokağı altüst etmişti. Birkaç silah sesi ortalığı çınlattı. McManus'un sürdüğü arabanın ön ve arka camları bir anda tuzla buz olmuştu. Üzerine sıçrayan cam parçaları yüzünü birkaç yerinden çizdi. Ve caddeye çıktığını görünce kamyonetini geriye alarak kapadığı yolu açan Binbaşı'yı aynı anda hayal meyal farkettti.

McManus yıldırım gibi geçince Binbaşı kamyoneti hızla eski yerine getirmiş ve karısına inmesini bağırarak kendini dışarıya atmıştı. Karısıyla birlikte koşarak uzak-taki bir arabanın arkasına gizlendiler. Tam o sırada bir otomobil hızla atıldı. McManus'un önünü kesmeye çalışı-yordu. McManus direksiyonu can havliyle kırarak iki te-kerlek üzerinde soldaki dar yola kıl payı dalınca diğer ara-ba hızını alamayarak bir elektrik direğine bindirdi. Dışa-rıya fırlayan adamlar arkasından ateş etmeye başladılar. Bu sırada Binbaşı'nın kamyoneti, sağ yanına devrik bir durumda yolun ortasında yatıyordu. Ona çarpan otomo-bilin motor kapağı çarpmanın etkisiyle havaya kalkmış,

içindekiler bunu yerine indirmeye çalışıyorlardı. Üçüncü otomobil ise onun arkasında çaresizlik içerisinde acı acı korna çalarak kendisine bir çıkış yolu bulmaya çabalamaktaydı. Uzaklarda yankılanan canavar düdüklerinin hızla yaklaşması üzerine elektrik direğine toslayan otomobil telâşla manevra yaparak bir anda kayıplara karıştı. Motor kapağını yerine oturtabilmiş olan diğeri ise arkasındaki ile birlikte geri geri giderek dört yol kavşağına ulaşınca ikisi birden ters yönlere atılıp hızla gözden kayboldular.

Artık çok yakınlaşan canavar düdüğü bütün sesleri bastırmıştı. Kaldırım kenarındaki arabalardan birinin arkasında duran iki gölge telâşla uzaklaşarak karanlıkta kayboldular. Selâmet Ordusu binbaşlarından Beddoes savaş meydanını terk ediyordu.

McManus otomobili sokak aralarından deli gibi sürüp ana trafiğe karışına kadar izlendiğini sandı. Fakat bir kavşakta soldan gelen araçlara yol vermek zorunluluğu yüzünden durunca arkasındaki karanlık yolda hiçbir hareket göremedi. Azraili bir defa daha atlatabilmişti demek. Yüzünden sızan ter damlaları ile sırsıslam kesilen pantolonu dizlerine yapışuyordu. Ellerinin altından kayan direksiyon yumuşamıştı sanki. Ensesindeki bir sıyrıktan kan akıyordu. Lisburn yolu ile Dublin caddesine çıkarak oradan Antrim caddesine yöneldi. Altındaki araba bu yola kendi kendine sapmıştı sanki. Bilinçaltı, onu babasının evini son bir kere görmeye zorluyordu. Artık izlenmediğine iyice emin olarak hızı kesti. Karanlıklar içerisindeki evi yaşlı gözlerle bir süre süzdükten sonra hırsla gaza yüklendi. Larne sahil yolundan geçerken denizden esen serin rüzgâr kırık camlardan içeriye dolarak yüzünü kamçılıyordu. Özgürlüğüne kavuşmuştu artık. Yeni bir hayat onu bekliyordu. Dağlar, tepeler, yeşil çayırlar, yurdunun bütün tabiatı onu bekliyordu. Ve tabii...

hiç kuşkusuz, ahtapotun kan emici kolları da...

Bir telefon kulübesinin önünde durarak Mr. Parker'ın evini aradı.

«Onları atlattım Mr. Parker. Tehlikeden uzaktayım artık. Meraklanmayın.»

«Johnny oğlum... Duyduğum gerçekten senin sesin mi? Ateş edildiğini işitince umudumuzu kesmiştik doğrusu. Tanrıya şükürler olsun.»

«Kurşunlar sadece camları parçaladı Mr. Parker Beni yakalayamadılar. Evdekilere başardığımı ve ilk fırsatta kendilerini arayacağımı söyleyin. Size de yardımınız için çok teşekkür ederim Mr. Parker.»

«Sen asıl yolu engelleyen Selâmet Ordusu kamyonetine teşekkür et oğlum. O olmasa idi şimdi bana telefon edemeyecektin. Bu adam her kimse akıl almaz bir iş başardı. Herşeyi gördük.»

«Biliyorum Mr. Parker. O insanlar Tanrı'nın yer yüzündeki melekleridir.»

«Her neyse ...Kaçabildin ya Johnny, şimdi önemli olan bu. Artık durup dinlemeden kaçman gerekiyor oğlum.»

«Evet Mr. Parker. Asıl kaçış şimdi başlıyor. Maureen'i benim için öpün lütfen. Allahaismarladık.»

«Tanrıya emanet ol... Johnny...»

Bazı anlar vardır ki kelimelerle anlatılamaz. McManus işte bu anlardan birini yaşıyordu.

Bulutsuz, tertemiz gökyüzünde parıldayan ay ışığında beyaza boyanmış kulübeler, siyahın üzerinde birer kardan adama benziyorlardı. Corrymeela'ya geldiğini tahmin etti McManus. Gördüğü beyaz badanalı kulübeler ise büyük bir şirketin kamp evleriydi. Otomobili ana binanın arkasındaki mutfakların önüne park ederek bagajdaki eşyaları karıştırmaya koyuldu. Kızkardeşi istediği herşeyi hazırlamıştı. Büyük bir sırt çantasının içinde

kalın yün çoraplarla çizmelerini bularak onları ayağına geçirdi. Maureen çantaya ayrıca peynir, sandöviç ve sarp yüzeylerde yürüyeceği düşüncesiyle bir de baston koymuştu. McManus esen rüzgârın getirdiği yeşil kırların temiz çim kokulu havasını ciğerlerine doldurdu. Bu kokulu kuzeydoğu İrlanda gecesi ona ilerisi için güven vermekteydi. Ancak, gün ağarmadan güney sınırına varması için yeni bir otomobil bulması gerekiyordu. Camları olmayan bir otomobille yolculuk etmek kuşku uyandırabileceği gibi bu kuşku ahtapotun kollarını da harekete geçirebilirdi. Bu yüzden kasabalarda görünmemeye karar vermişti ama çalınacak bir araba ancak bir kasabada bulunabileceği için oraya gitmeye de mecburdu. Bunun üzerine her türlü tehlikeyi göze alarak yokuş aşağı Bellycastle'a doğru yürümeye başladı.

Yokuşun dibinde bir üç yol ağzı vardı. Biri sağa, diğeri de soldaki tepelere gidiyordu. Kasabaya uzanan yolun üçüncüsü olduğu düşüncesiyle yürümesine devam etti. Hürriyet kahramanı Sorley Mac Donnell'in gömülü olduğu mezarlığı geçerek bir golf sahası boyunca ilerledi. Az sonra kasabanın ilk evleri görünmüştü. Durup ne yapacağını düşündü. Gecenin bu saatinde kasabaya girmek tehlikeliydi. Golf sahasını boydan boya geçerek kasaba dışında rastlayacağı ilk otomobili denemeye karar verdi.

Bu gece herşey yolunda gidiyordu. Alanın sonunda ki golf kulübünün önünde park edilmiş beş otomobil vardı. Seç, beğen, al... Sahipleri kulüpte içki içiyor olmalıydılar. Ama barların kapanma saati çoktan geçtiği için her an çıkabilirlerdi. Elini çabuk tutması gerekiyordu. Oniki silindirli Jaguar şahâne arabaydı ama sırtında kamp çantası ve eski püskü kıyafetiyle bir genç, böyle bir otomobilde hemen göze çarpardı. Dört silindirli Vauxhall'da karar kılarak arabanın motor kapağını açtı ve 'Ahtapotun' öğ-

rettiği usûlleri uygulayarak motoru çalıştırdı. Yakından gelen dalgaların sesiyle karışan motor gürültüsünü içerdekilerin duyması imkânsızdı herhalde. Küçük arabayı dar bir şose boyunca ağır ağır sürerek ana yola çıktı.

Ana yollar onun için tehlikeliydi artık. İkinci derecede yollar da ondan aşağı kalmayacağına göre en sapa bozuk yollardan gitmeyi daha akla yakın bularak batıya yönelen dar bir şoseye daldı.

Altındaki düldülün sahibi onun çalındığını ne zaman farkederci acaba? Evet... Yollarda hergün yüzlerce dört silindirli Vauxhall göze çarpıyordu ama gecenin bu saatinde, üstelik böyle bir yolda ona rastlayacak birisinin, özellikle polisin, aklına türlü türlü kuşkular gelebilirdi. Arabanın sahibi durumu polise bildirmiş olmalıydı herhalde. Bütün yollarda günün her saatinde dolaşan polis ve ordu devriyeleri, normal olarak onu her yönde aramaya girişeceklerdi.

Sixmilecross kasabasına gelene kadar korku ve endişe içini kemirdi. Orada Vauxhall'u bırakarak gözüne kestirdiği bir Austin'i aynı kolaylıkla çalıştırdı ve bir takım engebeli yollardan geçerek Clady'ye ulaştı. Sınır çok yaklaşmıştı artık. Austin'i bir çiftlik evinin açığındaki hendeğe yuvarladıktan sonra saati tahmin etmeye çalıştı. Sabahın beşi olmalıydı herhalde. Günün ağarmasına bir saat falan kalmıştı. Üzerindeki elbiseyi çıkartarak çantasından aldığı eskileri giydi. Bunlar, boya lekeleleriyle dolu bir kazakla bir pantolundu.

Aslında bulunduğu yer, 'baskın', bölgesi olmakla ün salmıştı. IRA burada çeşitli baskınlarla birçok kişiyi öldürmüş, bu arada kuzeyli bir senatörü de eviyle beraber yakmıştı. Hem bu baskınlara, bölge halkından da birçok kişi katılmıştı ayrıca. Son baskında ise bir polisi öldürerek sınırı aşmışlar ve Serbest İrlanda'nın ilk sınır kasabası olan Donegal'e sığınmışlardı.

IRA'nın istediği geleneksel haracı vermeyi reddeden, 'dikkafahlara', gözdağı vermek amacıyla düzenlenen bu baskınların altında hiç kuşkusuz kin ve kan davası gibi sebepler de vardı. McManus'un aklına, örgüte yeni girdiği günlerde tanık olduğu bir olay geldi. Mahallenin nalburu Mr. Nolan da Özgür İrlanda'ya para yardımını reddedenler arasındaydı. Bunun cezasını korkunç bir şekilde çekmişti Mr. Nolan. Karnına yediği tekmelerle çocuğunu düşüren karısı ve yağma edilen dükkânı ile... Mahallelinin boykotu üzerine ise kısa zamanda iflâs etmiş, bu da onu intihara sürüklemişti. Böyle olaylar, bunlardan yararlanan küçük hırsız ve gangsterlerin yüzeye çıkarak IRA adı altında kendi çıkarlarına haraç toplamak için aynı insanlık dışı yöntemlerle ortalığı kasıp kavurmaya başlamalarına çanak tutmuştu. Çiftçilere uygulanan usuller daha da vahşi idi. Para ödemeyenlerin hayvanları zehirleniyor, çocukları dövülerek sakat bırakılıyor ya da çiftlikleri ateşe veriliyordu.

McManus dikkatle geçtiği küçük bir koruluktan çıkınca sınırı aştığını anladı. Eski dostları ve yeni düşmanlarının kendilerine sığınak olan yurtlarındaydı artık. Aklına Mrs. Beddoes ve siyahların yediği rahibeler geldi. Eski dostları onu ne zaman pişirip yiyeceklerdi acaba?

Sabahın serin rüzgârı, uzaklarda yakılan kuru ot kokularını burnuna getiriyordu. Yeri kaplayan çığ, çizmelerini suya girmiş gibi ıslatmıştı. Görünen fakat sıcaklık vermeyen güneşin aydınlattığı bozuk bir yolda yürümeye başladı. Stranor'lara girdiği zaman kasabanın küçük kilise kulesindeki saat onu çalıyordu. McManus'u görenler yurdu gezmeye çıkmış parasız ve yerli turist sandılar. Girdiği küçük otelin sahibi de öyle sanmış olacak ki, gönulsüzce verdiği odanın ücretini peşin istedi. McManus istenen parayı itirazsız ödedi ve odasına çıkarak kendini yatağa attı. Yorgun ve uykusuzdu. Kızkardeşine telgrafla

durumunu bildirmeye cesaret edebilse, ne iyi olurdu. Tanrım... Yeryüzünde İrlandadan başka ihanet, kuşku ve güvensizlik dolu başka bir ülke var mı acaba? Kime güvenilebilirdi?.. Telgrafı alacak memura mı, yoksa onu yerine götürecek postacıya mı? Hayatında ilk defa yurdundan nefret etti. Yurdundan mı? Hayır, insanlardan... Hayır, insanların hepsinden değil, sadece belirli bir kitleden... Eski dostlarından...

Göndereceği telgrafla kızkardeşini tehlikeye atmanın hiçbir anlamı yoktu. Evini gözlemeyi bir an bile bırakmayacaklarına göre gelen telgrafı onun yolladığı anlaşılacak ve Maureen'e, konuşması için baskı yapacaklardı. Birden Mavis McGonigal'a yapılanları hatırladı. Kutlu İsa, hayır... hayır... Ne telefon, ne telgraf, ne mektup... Kızkardeşine bu şekilde vereceği herhangi bir haber onu Ahtapotun kollarına atmak demekti. Ama kendisi gizlendiği ve bulunamadığı sürece Maureen gene tehlikede değil miydi? Evet... Ve bu tehlikenin ortadan kalkması için de McManus'un ölmesi gerekiyordu. Yoksa kızkardeşi bir daha rahat yüzü göremezdi. 1922'de IRA'nın elinden kurtulup Amerika'ya kaçan bir adamın cesedi 1968'de... yani tam 46 yıl sonra başında siyah bir örtüyle bulunmuştu. New York'taki İrlanda asıllı polisler onun yerini bularak gönderilen katile bildirmişler, o da bildirilen yere giderek kurbanı rahatça öldürmüştü. Bu hesaba göre McManus'a altmış sekizine kadar yaşama hakkı tanınıyordu. Aslına bakılırsa McManus kırkaltı yıl daha yaşadıktan sonra ölmeye çoktan razıydı. Tabii korku ve kuşku içerisinde geçecek yıllara yaşama denilebilirse...

Tanrı kullarına kan ve nefret duygularını dağıtırken İrlandalıya bol keseden davranmıştı anlaşılan.

McManus'un göz kapakları ağırlaştı. Az sonra derin bir uykuya dalmıştı.

YEDİ

Powers öfkeliydi. Ve öfkesi gitgide artıyor, artık kabına sığamıyordu. Ne yani?.. Bütün hayatı o izbe mutfaktaki masanın önünde, kendini beğenmiş koca ağızlı üç azizlere hesap vermekle mi geçecekti? Olmaz öyle şey. Clune, McCann ve McCandless onu adam yerine koyup gerekli saygıyı göstermeliydiler artık.

Gene Mavis McGonigal başarısızlığından başlayarak bütün hatalarını gözlerinin önüne sermişler, McManus bulunup temizlenmediği sürece de Powers adında birini tanımadıklarını yüzüne karşı bağışmışlardı. Clune da iyiden iyiye soytarılaşmıştı artık. Bir gece önce elindeki patlayıcılarla bomba yapmaya uğraşırken küçük bir dinamit parçasının hafifçe patlaması sol gözünü zedelemişti. Cahiller kralı Clune da İsrail'deki o yahudi generale benzemek özentisiyle gözünü siyah bir bez parçasıyla örtmüştü. Üstelik general bozuntusu o durumda televizyon kameralarının karşısında demeçler de verdiği için herif kendini önemli bir kişi sanıyordu. Bu yeni tek gözlü kahraman McManus'un ölümünün kendilerine bir çıkar sağlayacak şekilde planladığını, şimdi ise aynı adamın, onun büyük hatası yüzünden çıkar yerine korkunç bir tehlike sağladığını belirterek yine üst kademelere maskara olduklarını haykırıyordu.

Powers'ın dar, şehrillileşmiş köylü aklı ise, üst kademe diye bir şey tanıımıyordu. Onun gözünde üst kademe, bütün İrlanda Katolikleriydi. Tabii orta sınıf ve aydınlar hariç... IRA'ya girdiğinden bu yana da kendine üst olarak yalnız üç azizleri tanımıştı. Gerisi vız gelirdi, ona. Fakat Powers, 'hendek' ve 'siyah örtü', kararlarının aslında varlığını kabul etmediği o üst kademelerden çıktı-

ğını bilmiyordu ve de asla bilemeyecekti.

Bu arada gelişen bazı yeni olaylar Powers'ın üstlerine karşı beslediği güven duygularını daha da sarsmış ve görüşlerini değiştirmişti. Almanya'daki İngiliz birliklerinde ücretli askerlik yapan koca Willy Dewlin, izine geldiğinin ikinci günü öldürülmüştü. Neden mi?.. Kuşku... IRA'nın geleneksel kuşkuculuğu... Yirmiiki yaşında, imanlı bir Katolikti Willy Dewlin. Ama katolikler arasında ihanet edenler yok muydu? Vardı tabii. İngiliz Ordusuna hizmet ederek ücret alan bir adam İngilizlerin hesabına casusluk yapamaz mıydı yani? Yapardı... Böylece eline geçen ücretin on katını alamaz mıydı? Alırdı beyler, alırdı. Sonuç: Acele bir toplantı. Çok değil, çeyrek saatlik bir toplantı ve karar : Ölüm...

Ailesi kıyametler koparmıştı tabii. Bunun üzerine ikiyüz şişman ve besili kadın bir protesto yürüyüşüne geçerek üç azizlere, böyle hunharca bir cinayetin tekrarında katilleri İngilizlere teslim edeceklerini bağırmışlardı. Ama Patrick Powers'ın, üçlerin yediği naneler yüzünden, onların düşmanlarına teslim edilmeye hiç niyeti yoktu doğrusu. Çünkü katillerin arasında o da vardı. Dolayısıyla Clune, McCann ve McCandless adımlarını denk atmalıydılar artık.

Üzerine at sineği konmuş küçük bir ayvayı andıran yüzünde kararlı bir öfkeyle ona bağırmıştı sahte general. «McManus'u elinden kaçırdığın gibi bulacaksın. İrlanda'nın otuziki iline de haber uçarıldı. Eğer bu da yetmezse kızkardeşinden başla. O kaltak muhakkak bir şeyler biliyordur. Callaghan'ı da al ve yıkıl karşımdan. İş bitirmeden de dönmeyin. Anlaşıldı mı?»

Televizyon kameralarının önünde böyle konuşmuyordun ama sert erkek. Az sayıda bildiğin o güzel kelimelerle bir karı gibi kırıtıyordun. Senin de, McCann'ın de, McCandless'in da, üçünüzün de hanımevlâdı İngilizlerden

kalır yanınız yok. Şimdi de gene o lider palavraları. Oysa televizyonda kendisi konuşacak ki... Bak görsünler konuşma nasıl olurmuş. Bunlar ne yapmıştı şimdiye kadar? Belirli yerlere bomba mı koymuşlardı? Asker ya da polis mi öldürmüşlerdi? Hayır... Böyle tehlikeli görevleri ancak Patrick Powers başarabilirdi. Acemi çaylak bir bomba yapmaya kalkmış, onu da yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

İşte şimdi yüz metre kadar önlerindeki otomobilde Maureen McManus, erkek arkadaşı ve piknik sepetleriyle birlikte onu McManus'a götürüyordu. Powers kızın, ağabeyinin gizlendiği yeri bildiğinden kutlu İsa kadar emindi. Zıpır karı yanındaki tüysüz oğlanla bu havada pikniğe gitmeyi de nereden akıl etmişti acaba? Gökteki bulutlar az sonra kovalar dolusu su boşaltacaklarını müjdeliyorlardı ve Powers suyu, ancak ayda bir kere yıkacak kadar severdi. Yanında oturan Callaghan'a bakmadan homurdandı.

«Bu havada piknik ne hoş olur değil mi? Bulaşıkları da yağmur suyu ile yıkarsın, olur biter.»

«Bana kalırsa piknik işin numarası. Kız oğlanla yalnız kalabilmek için anasını kandırmanın yolunu bu şekilde bulmuş. Ne dersin?»

«Ne bileyim ben. Belki de haklısın.»

Powers, önündeki arabayla aralarındaki mesafeyi korumaya çalışarak ilerliyordu. Mutfak masasındaki üçler ve McManus aklından çıkmış, bütün öfkesi Maureen McManus'a yönelmişti. Kızın yanındaki genç erkeği, düşüncelerine bile sokmak istemiyordu. Oğlan, onun kıza yaklaşmasını azçok engelleyecek bir canlıydı ve Powers'ın hayalinde bu engel şimdiden ortadan kaldırılmıştı. Maureen McManus yanında bir ceset taşıyordu artık.

Kendi hayatı dışında, başkalarının yaşaması ya da yaşamaması Powers'ı ilgilendirmiyordu. Yaşadığı sürece

geleceği düşünmek kaygısından kurtulmuş, katı bir adamdı Powers. Onu sadece ölüm ve ölümün ne şekilde olacağı düşündürüyordu. Düğmesine basılan otomatik bir makinenin tekdüze tepkisi gibiydi. Bir bardak su içmenin kolaylığı ile öldürür ve aynı kolaylıkla silahını temizleyerek yatağa girerdi. Bir gün McManus ona, pencereden, caddede can çekişen bir adam görse ne yapacağını sormuş, aldığı cevap ise karşısındaki adamı tanımak bakımından hayli ilginç olmuştu. «Ben fırıncıyım. Öyle işlerden anlamam.»

Soru kaypak olabilirdi ama karşılığı billûr gibiydi. Ölüm ve fırıncılık aynı kavramlardı Powers için. Ama kendi ölümüne gelince iş değişiyordu. Kafasında Wolf Tone, Robert Emmet, Patrick Pearse gibi adları ve bunların kahramanca ölümlerini yaşıtıyordu. Bu adlar şarkılarda, anıtların üzerinde ve okul çocuklarının ağzındaydı. Haklarında bildiği tek gerçek ise onların İngilizlere karşı savaşıarak İrlanda için öldükleriydi. İşte Powers kendine böyle bir ölüm yaraşıtıyordu. Ölümünden sonra pub'larda, evlerde, okullarda herkes onu konuşmalı, öykülerini anlatmalı ve onu kalplerinde yaşatmalıydılar.

Gene bir gün McManus ona bu adamların çarpışarak değil de asılarak ölmüş olduklarını belirtince Powers küplere binmiş, bunu bilmek istemediğini haykırmıştı. Asılarak ölmek onca en aşağılık ölüm şekliydi. O, elinde silâh, kahramanca savaşıarak düşmanlarını yok ettikten sonra ölmek istiyordu. Ve bu ölüm şarkılara, destanlara konu olmalı, dillerden düşmemeliydi.

Clune, McCann ve McCandless'ı yalnız, Protestanları bombalı tuzaklara düşürme kararları için takdir ediyordu. Bunlar, onun beklediği günleri getirecek kararlardı. O bir iç savaş, ya da bu cinayetlerden usanan Protestanların koruyucuları olan İngilizleri hiçe sayarak Katolik semtlerine saldırmaları hayalini besliyordu. İşte o

zaman Patrick Powers barikatların arkasında kutlu amaç için çarpışarak kahramanca ölecek ve bir Tone, bir Emmet, bir Pearse olarak sonsuza kadar yaşayacaktı. Ama tuzağa düşen bir tavşan gibi asılarak ölmek... Asla... Powers böyle ölmektense onu asacak ipi yutarak ölmeyi tercih ederdi.

Şimdi de tavşan izleyen bir sansar gibi kızın peşine takılmıştı. Ne garip... Tavşanlar, hele sansar nereden gelmişti aklına? «Seni, tavşanı ininden çıkartacak bir sansar gibi kullanıyorlar da ondan oğlum...» diye geçirdi aklından. «Sansar gibi hareket edersen, sansar gibi düşünürsün. Gariplik bunun neresinde?»

Ve sansar izlediği tavşanı düşündükçe öfkesi artıyordu.

«Falls'dan bu kadar uzaklaşmayı iyiye yormuyorum Pat.» Callaghan'ın sesi yemek istemeyen huysuz bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

«Ne demek istiyorsun?»

«Ne bileyim? Falls ya da Adroyne'da olsan, bir iş bitirdikten sonra bekleyen başka bir araba vardır. Ama bu işte arabamız bellenirse nasıl kaçacağız?»

«Michael Collins'i unuttun mu? O her zaman tek otomobille iş görürdü.»

«İyi ama ben Michael Collins değilim. Enselenmeye de hiç niyetim yok.»

«Sen değilsen, BEN'İM... Şimdi kes bakalım sesini.»

Şu Callaghan da bazen hiç çekilmez oluyordu. Ona gerçekten bir Michael Collins olduğunu anlatmaya kalksa, kuş beyinli hödük onun çıldırdığını sanacaktı. Her neyse ...Fikirlerini cahil ve aptal Callaghan'a açıklayacak kadar düşmemiştii daha.

Öndeki otomobil dondurma satan bir dükkânın önünde durunca Powers arabasını onun arkasına park

ederek motoru stop etti. Callaghan şaşkınlıkla ona bakıyordu.

«Ne diye durdun? Görecekler bizi.»

«Şapşal... Bizi tanımıyorlar ki. Hadi gel. Birer dondurma da biz yiyelim.»

Küçücük dükkân birlikte giren dört kişiyi ancak barındırıyordu. Maureen McManus vanilyalı dondurma isteyince yanındaki genç iki tane ısmarladı. Kıza arkası dönük olan Powers, bu sırada sıkışık durumdan yararlanarak avucunu onun kaba etlerinde gezdirdi. Sıcak elin aç temâsını etinde hisseden Maureen sıçrayarak dönünce Powers ona kurukafa gibi sırttı.

«Özür dilerim Miss. Hayatımda bu kadar küçük bir dükkâna girmemiştım de... İstemeyerek oldu.» Sonra, genç adama dönerek devam etti.

«Piknik için ne güzel gün değil mi?»

Oldukça çelimsiz görünen genç öfkeli bir cevap verecek durumda değildi.

«Evet... Çok güzel.»

Powers ona İrlandalının silâhı olan tebessümü gösterdi.

«Uzağa mı gidiyorsunuz?»

«Hayır.»

Bu kuru 'hayır', işçi sınıfına, orta sınıfın özelliğine karışamayacağını belirten kesin bir uyarmaydı.

Callaghan Powers'la kendisine birer çikolatalı dondurma alarak otomobile girdi. Powers bu arada dükkânda Maureen'le arkadaşını izliyordu. Kızla erkek otomobillerinden yağmurluklarını alıp giydikten sonra deniz kenarına doğru yürüyerek bir kayanın üzerine oturdular.

Powers dondurmasını bir çocuk iştihası ile yalayaarak arabaya yöneldi. Callaghan'ın yanına gelince, elinde-

ki külâhla dükkânı işaret ederek sordu. «İçerde ne yaptığını gördün mü?»

«Hayır. Ne yaptın?»

«Karıyı şöyle bir yokladım. Görsen, yumuşacıktı.»

Michael Collins onun bu yaptığını yapar mıydı bilinmez ama Powers'ın bildiği, yaptığından kaçamak bir zevk duyması ve bunun, içindeki hayvanî arzuları uyandırmasıydı. İrlanda ve tarihi konusunda öğrendikleri cad-delerden, pub'lardan ve talihsiz insanlara seslenen ucuz gazetelerdeki romanlardan oluşmuştu. Michael Collins'in hayatı da bu gazetelerden birinde yayınlanmış ve Powers bunu okurken kendini kahramanın yerine koyarak anlatılan olayları yaşamıştı. Bir keresinde McManus ona Bernadette Dewlin'in, «Ruhumun fiyatı», adlı kitabını vermiş ve Powers bunu heyecanla okumasına rağmen ne yazık ki hiç bir şey anlamamıştı. Yirmidört yaşında genç bir kadının İrlanda'daki siyâset konusunda görüşlerini açıklayan bu kitap Powers'ın anlayacağı bir dille yazılmış olmasına rağmen Powers, içinde IRA ile geçmiş, liderleri ve hayatları olmayan herhangi bir yazıyı ya anlamaktan yoksundu ya da anlamak istemiyordu. Onun gözünde IRA'sız bir kitap, kitap değil tuvalet kâğıdıydı.

Callaghan hâlâ, kendisine kızın kaba etlerini ellerken neler duyduklarını anlatan Powers'ı gürültülü kahkahalarla dinliyordu. Maureen'in yanındaki genç adam onları kaçamak bakışlarla bir süre süzdükten sonra kıza bir şeyler söyleyince ikisi birden kalkarak acele acele arabaya yürüdüler.

Powers bitmemiş olan dondurmasını yere atarak hemen motoru çalıştırdı ve bir süre öndeki otomobilin uzaklaşmasını bekledikten sonra yola çıkarak arabaya hız verdi. Bu defa yılanvarî bir yolda ilerlemeleri avlarını ara sıra gözden kaybetmelerine sebep oluyordu. Powers bunu önlemek için arayı kapatmaya karar verdi. Her an bek-

lenmesine rağmen yağmur henüz başlamamıştı. Artan sert rüzgâr, arabanın ilerlemesini engellemek istercesine esiyordu. Powers, genç adamın otomobile binerken kendisine iğrenir gibi baktığını hatırlayınca öfkeyle gaza bastı. Şimdi önlerindeki araba ile aralarındaki mesafe on metreye düşmüştü.

«Salak Protestan. Bir türlü aynı hızı koruyamıyor. Ne anlar bunlar araba kullanmaktan zaten?»

«Herifin hatası yok Pat. Hızlanan sensin.»

«Ne diyorsun sen be? Kızı arabaya iterken herifin suratındaki ifadeyi görmedin mi? Bana bakarken hani neredeyse kusacaktı. Göstereceğim hergeleye.»

«Arabanın üzerine çıkacaksın Pat. Allah aşkına ya-
- vaşla.»

«Şimdi sana da başlayacağım ha... Kapa çeneni be.»

Powers elinin tersiyle Callaghan'a vurmamak için öfkeyle direksiyonu kavradı. Damarlarındaki kan kızışı-
yor, vücudunu ter basıyordu. Callaghan oturduğu yerde küçülerek korkuyla onun yatışmasını bekledi. Powers'ın sessiz sedasız dururken birdenbire çılgın bir öfkeye kapıldığını daha önce çok görmüştü. Bu bazen astlarına kı-
zan bir komutanın hafif öfkesi olduğu gibi bazen de ta-
mamen gözü dönmüş bir kuduz şeklini alıyordu. Herşeyi
gibi öfkesi de ölçüsüzdü Powers'ın. Callaghan onun para-
şütçü birliklerindeki o sert subaylar gibi fiyakalı beresi
ve gösterişli çizmelerini giyip onlara benzemeye özendi-
ğini tahmin ediyordu. Bir süre önce onunla birlikte Dub-
lin'deyken Powers'ın bir pub'da çıkardığı olayı hatırladı.
Uzun ve dar bir salonu olan pub'da müzik de çalıyordu.
Powers tezgâhın önünde, gelip geçenlerin yolunu kapa-
tacak şekilde oturmuştu. Onu iterek geçmek isteyenler
yüzündeki ifadeyi görünce itmekten vazgeçerek nazikçe
izin istiyorlardı. Fakat iyi giyimli, tüccarı andıran bir
adam geçmek için ona, «Ne biçim oturuyorsun be adam,

iskemleni öne al da herkes geçebilsin,» diye bağırıyordu. Powers da karşılık olarak, «Pek acelecisin ahbab.» demişti. «Benim daha bir saat oturduğum yerden kalkmaya niyetim yok. Sen ancak ben kalktıktan sonra geçersin.»

Bunun üzerine onu öfkeyle itmişti adam. Sen misin iten? Yüzü bir anda tanınmayacak duruma gelmişti garibin. Powers onu yumruklarken kahkahalar atıyordu. En ilgisiz yerde gülmek gibi tuhaf bir huyu vardı Powers'ın. Callaghan bunu düşünürken hafifçe gülümseyince Powers ona döndü.

«Ne gülüyorsun be?...»

«Dublin'deki pub'da sana, «Lütfen,» demeyen o zavallıyı düşünüyordum da...»

«Evet, gerçekten zavallı... Bahse girerim ki yüzüne estetik ameliyat yaptırmak zorunda kalmıştır.»

Powers'ın öfkesi yatışmıştı. Şimdi otomobili normal bir hızla sürüyordu. Virajı bol yolda kendininkilerden başka araba yoktu. İzledikleri ise çoktan arayı açmış, kayıplara karışmıştı. Powers onun önlerinde olduğundan emin, biten virajlardan sonra düz yola çıkınca alabildiğine uzanan caddede tek bir araba bile göremedi. Araba, kız ve küstah genç sanki yer yarılmışta içine girmiş gibi kaybolmuşlardı. Powers telaşla gaza yüklendi. Lâstikler çılgınlıkla uğuldarken otomobil sanki uçuyordu. Yok... yok... Kaybettikleri arabayı bir süre başka yollarda aradıktan sonra umutları kırılmış olarak tam şehre dönme-ye hazırlanırken Powers birdenbire elini alnına vurarak haykırdı:

«Vay orospu çocuğu vay... Şimdi anladım. Ben Garron Point'e dönerken o Glen yoluna girdi. Yani biz deniz kenarına gideceklerini sanırken onlar göl yolunu tuttular. Ters olamaz. Şimdi yakalarım hergeleyi.»

Powers sert bir dönüş yaparak aksi yönde ilerlemeye koyuldu. Glen girişinden az geride, yoldan oldukça uzak-

ta aradıkları otomobili gördüler. İçerisinde kimsenin olmaması kızla arkadaşının yakında olduklarını gösteriyordu. Powers arabayı bir koruluğun önünde durdurarak dışarı fırladı. Önce koruluğu aradılar. Aşağıdan, Evish gölüne akan Glenariff nehrinin sakin mırıltısı geliyordu. Sarp bir yamaç, nehir kıyısı ile bulundukları ağaçlığı ayırmıştı. Bu yamaca oyulmuş olan dik basamaklardan başka nehir kıyısına inecek bir yol yoktu.

Koruluktan elleri boş döndüler. Powers öfkeyle soluyordu. Nehir kıyısı kayalık olduğundan piknik için elverişli bir yer olamazdı burada. Ya da Powers öyle sanıyordu. Bu sebeple orasını aramayı akledemedi. Kara kara ne yapacağını düşünmeye başladı. Ve aynı anda yamacın altından, bulundukları yere yaklaşan bir takım sesler duyuldu. Hızla o yöne seğirtti Powers. Tepeden aşağı bakınca dar basamaklardan el ele tırmanmakta olan çifti gördü ve gözlerindeki pırıltılarda yansıyan sevinçle hemen ne yapacağını kararlaştırdı. Görecekti hergele ona tiksintiyle bakmanın ne demek olduğunu.

Piknik sepetini taşıyan genç adam, az sonra olacaklardan tamamıyla habersiz, kıza gülünç bir fıkra anlatıyordu. Nehrin sesiyle karışan kahkahalar Powers'ın kulaklarını tırmaladı. Ne de çirkin gülüyordu hamam oğlanı?.. Gözleri kısıldı. Düşündüğünü gerçekleştirmek için oğlanın az daha yaklaşması gerekiyordu.

Birkaç basamak daha tırmanan çift dinlenmek için durdular. Tam altındaydılar şimdi. Powers sessizce doğruldu ve kendini boşluğa bırakarak doksan kilosunun tüm ağırlığı ile aşağıdaki genç adamın omuzlarına düştü. Ayaklarıyla adamın ensesine vurmuş ve onu yüzükoyun yere yapıştırmıştı.

Maureen ani şaşkınlıktan kurtulup acı bir çığlık atınca Powers onu şiddetle itti. Kız sırtüstü düştü. Ve geri geri yuvarlanmaya başladı. Ta basamakların döne-

meç yaptıkları yere kadar... Doğrulmaya çalıştığı sırada yetişen Callaghan onu yakalayarak bağırması için yüzünü toprağa bastırdı. Nefesi kesilen kız kurtulmak için çırpınıyordu. Callaghan bunun üzerine onu ayağa kaldırarak ağzını eliyle kapatmak isteyince kız bu eli ısırıverdi. Acı ile bağırarak Callaghan onu yeniden yüzükoyun yere bastırdı.

Yerde yatan genç adamda en küçük bir hareket görülüyordu. Powers onu sırtüstü çevirince ardına kadar açık donuk gözleriyle karşılaştı. Az önce şen kahkahalar atan bu insan, boynu kırılmış bir cesetti artık. Powers bu cesedi yüklenerek taşıdı ve Maureen'in düştüğü dönemeçten fırlatıp nehre attı. Bir kayanın arkasına düşen cesedin gövde kısmı suyun içinde, bacakları ise kayanın üzerinde kalmıştı. Powers önce onu suya itmeyi düşündü. Ama hayır... Özenle cilaladığı çizmeleri ıslanırdı sonra. Döndü. Callaghan'la beraber kızı sürükleyerek düzlüğe çıkarttılar.

Az sonra koruluğa varmışlardı. Maureen birden son bir çabayla direnmeye kalkıştı. Bütün gücüyle çırpınarak avaz avaza bağırıyordu. Powers elinin tersiyle şiddetli bir tokat attı. Kız çığlık atan ağzı açık, donmuş gibi kalakalmıştı öyle. Callaghan onu kollarından yakalayarak sürüklemeye başladı. Powers, aşağıda kalan piknik sepetini almaya gitmişti. Az sonra yetişti onlara. Ara sıra hafifçe direnmeye çalışan kızı boş eliyle sırtından iterek Callaghan'a yardımcı oluyordu.

İssız yolda tek bir canlı bile yoktu. Otomobile gelince Callaghan, Maureen'i arkaya atarak yanına yerleşti. Tabancasını kızın beline dayamıştı. Powers arabayı döndürerek yola çıktıktan sonra arkadaşına seslendi:

«Karnım acıkmış yahu... Şu kıza söyle de sepetten yiyecek birşeyler versin.»

Maureen titreyen elleriyle artan sandöviçleri sepet-

ten alarak ikisini Powers'a, ikisini de Callaghan'a uzattı.

«Mmm ...Ne kadar da lezzetli?.. Anan mı yaptı bunları ha?..»

Kız, soruya aldırmayarak haykırdı. «Onu öldürdün... İğrenç, vahşi canavar...»

«Kimi?...»

«Onu... Yanımdaki adamı...»

Ağabeyinin kaçmasından önceki telefon konuşmalarından kalma bir alışkanlık, bilinçaltı bir davranışla onu isim vermemeye zorluyordu. Genç adamın öldüğünü bildiği halde bu ölüme inanmakta güçlük çektiği için de adını söylemekten çekiniyordu. Powers cevap verdi.

«Evet öyle. Ne yapalım, ömrü bu kadarmış...»

Bunu, çok olağan bir şeymiş gibi söylemişti. Maureen nefretle gözlerini sıkı sıkı kapattı. Yanaklarından sessiz yaşlar süzülüyordu.

Powers yoldan ayrılarak otomobili çimenle kaplı bir bayırda sürmeye başladı. Kirli sarı, bulanık sularıyla Evish gölü göründü az sonra. Bu çırılçıplak, vahşi yeşilliğin ortasındaki küçük gölün çevresinde hiçbir şey yoktu. Ne bir kayalık, ne kum, ne de yosun... Yalnız toprakla birleşen kirli sarı sular ve bu yalın görüntüyü bozmaya yetmeyen bir tahta kulübe...

Powers otomobili kulübenin önünde durdurunca Callaghan kızı indirerek onu kapıya doğru itekledi. Ne amaçla yapıldığı bilinmeyen bu kulübenin dört bir yanında, plâstikle kaplanmış birer pencere göze çarpıyordu. İçerisindeki eşya ise bir köşeye yığılmış kuru saman yığınıyla üç ayaklı bir tabureden ibaretti.

Kapanmamakta direnen kapıyı örtmek için bir hayli uğraşılar. Sonunda Callaghan dışarıdan büyücek bir kaya getirerek arkasına yaslayınca kapı teslim oldu. Tahtaların arasındaki dar aralıklardan ısıklar çalarak içeriye dolan rüzgâr, küçük kulübeyi hafifçe sarsmak-

taydı. Powers yerde devrik duran tabureyi ayakları üzerine kaldırarak kıza, arzu ediyorsa oturabileceğini söyledi. Fakat meyilli zeminde bu üç ayaklı taburenin üzerine oturabilmek pek de mümkün değildi. Powers sonunda bunu bir kenara fırlatarak ağır ağır kıza döndü, sakın bir sesle, «Ceketini çıkart,» dedi.

Kız yakalarını kaldırarak ellerini koltuk altlarına soktu. Titriyordu. «Çıkartmam, üşüyorum,» diye karşılık verdi. Genç arkadaşının ölümü, bu katı gerçek, yavaş yavaş beynine sinmeye başlıyordu. Onu öldüren de karşısında duran insandan başkası değildi.

«Johnny nerede?»

«Bilmiyorum.»

Powers'ın çok sakın görünen iri köylü yüzünden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Hattâ üzerinde, kaba bir nezaket bile mevcut denilebilirdi. «Burada oturup palavra dinlemeye vaktim yok,» dedi. «Onun için konuş ve doğruyu söyle. Ona otomobilini verdin. Nerede bulundu otomobil?»

Maureen bunu söylemekte bir sakınca görmedi. Johnny nasıl olsa sırf izleyenleri şaşırtmak için otomobili oraya bırakmış olmalıydı.

«Bellycastle'da...»

«Peki, oradan nereye gitti?»

«Bilmiyorum.»

Rüzgârın ıslaklar çalan uğultusundan dolayı kızın karşılığını duyamayan Powers sorusunu tekrarladı. «Nereye gitti?... Bellycastle'dan...»

«Bilmiyorum... bilmiyorum...»

Maureen yerdeki tabureyi alarak güçlükle oturunca, dengesini sağlamak için açtığı bacakları ile birlikte Powers'ın gözleri de açılıverdi. «Kutlu İsa... Bu ne beyazlık?.. Süt beyaz bacaklar ve... ve kırmızı bir külot... Hadi, iyisin oğlum Pat, iyisin.»

«Nerede olduğunu sana elbette haber vermiştir. Bana yutturmaya kalkışma. Söyle, nerede?»

«Tanrı şahidimdir ki ondan hiçbir haber alamadık Mister. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Bize bildirmedi.»

«Sana bir defa daha soruyorum. Onu nerede bulabiliriz?»

«Mister... yemin ederim bilmiyorum. Ondan bir kelime bile duymadık. Aramadı bizi. Lütfen... Emin olun Mister...»

«Callaghan...» Powers'ın sesi, hayret uyandıracak kadar sakın ve nazik çıkmıştı.

«Efendim?...»

«Sen tepelerde biraz temiz hava al bakalım. Ben çağırmadan da gelme. Anlaşıldı mı?»

«Tamam Pat.»

Powers bu emri verirken gözlerini bir an bile kızıdan ayırmamıştı. Callaghan çıkıp kayayı yeniden kapının arkasına yerleştirdiğinde soğuktan titreyen kıza doğru yöneldi. «Sana son defa soruyorum. Johnny nerede?...»

«Ne olur inanın bana Mister. Bilmiyorum.»

«Yalanı bırak. Gizlendiği yeri söyle de bitsin bu iş.»

«Bilmediğim bir şeyi nasıl söyleyebilirim? Bin defa da sorsanız, alacağınız cevap gene aynı olacak. Onun için bırakın beni, gideyim.»

Powers ceketini çıkartarak saman yığınının üzerine attı. Yüzündeki sâkinlik, vahşi bir şehvete dönüşmüştü. «Artık sabrım tükendi,» diye homurdandı. «Çabuk soyun.»

«Hayır...»

Powers pantolon kemerini çözerek toka kısmı boşta kalacak şekilde elini dolayıp bağladı. «Sana soyun, dedim...»

«Hayır...» Bîrden ayağa fırlayan Maureen taburenin bir bacağını iki eliyle kavrayarak geriledi. «Eğer beni o

kemerle dövmeye kalkışırsan bunu kafanda parçalarım.»

«Yok canım. Senin gibi güzel bir kıza böyle bir şey yapar mıyım hiç? Benim yapacağım başka... Hadi, çıkart elbiselerini üzerinden.»

Tahta duvara kadar gerileyen Maureen elindeki tabureyi kaldırarak bekledi. Powers ise pantolonunun fermuarını çoktan açmıştı bile. Dehşetten titreyen kıza doğru ilerlemeye başladı. «Haydi, soyun artık.»

Powers pantolonunu ayaklarının dibine düşürerek bir an bekledikten sonra ansızın kendisini nefretle süzen kızın üzerine atılıverdi. Bu hamleyi bekleyen Maureen elindeki ağır tabureyi bütün gücüyle savurdu. Ancak Powers büyük bir çeviklikle eğilip darbeyi savuşturunca kızını alamayan kız ileri doğru sendeledi. Başı kapıya çarpmıştı.

Powers, sersemleyen kızın kendisini toparlamasına fırsat vermeden ok gibi fırlayarak onu belinden yakaladı. Direnmeye çalışıyordu Maureen ama boşuna. Çünkü gücü kalmamıştı. Powers'ın kendisini bir tüy gibi kaldırarak samanlığa atmasına engel olamadı. Ancak ağzına dolan samanlarla birlikte, Powers'ın suratına okkalı bir tükürük yapıştırmayı başardı bu arada. Bu hareket adamı daha da azgınlıştırmıştı. Elbiseleri yırtmanın güçlüğü karşısında bir an bıçağını kullanmayı düşündü. Fakat onu cebinden çıkartıp açması gerekiyordu ki bunu yapacak durumda değildi. Ama az önce gördüğü o çıldırtıcı beyazlığı öpmek, ısırma arzusu ile de yanıyordu. Her geçen an direnme gücü azalan kızın attığı korkunç çığlıklar ıstırap iniltilerine dönmüştü artık. Onun yorulmasından faydalanan Powers bir çekişte elbiseyi yırttı. Sonra da kendi hareketlerini engelleyen pantolon ve çizmelerini alelacele çıkartmaya koyuldu. Bunu fırsat bilen Maureen ansızın kapıya doğru atılıverdi. Neredeyse bunu açıyordu ki Powers usta bir rugby oyuncusu gibi hızla dalarak onu

bacaklarından yakaladı, çekti. Sonra düştüğü yerden havalandırarak yeniden samanların üzerine attı. Beline dayadığı dizleriyle kızı samanlara bastırarak üzerindeki çamaşırları da parçaladıktan sonra vahşice ırzına geçti.

Aradan uzun bir zaman geçmişti. Powers nefesini kesen bu bembeyaz, çıplak vücudun üzerinde şehvet arzularını defalarca giderip söndürdükten sonra doğrularak pantolon ve çizmelerini giymeye başladı. Maureen çıplak bacaklarını göğsüne doğru çekmiş, inilti hıçkırıklarla sarılıyordu. Powers ceketini giyerek ona döndü.

«Teşekkürler bebek. Gerçekten tam istediğim gibi seviştin.»

Sonra yere saçılmış elbise parçalarını toplayarak Maureen'in ayakkabılarını bunlara sarıp bir yumak yaptı ve kapıyı açarak Callaghan'a seslendi.

«Heey... Artık gelebilirsin. Benim işim bitti.»

Powers tepeye çıkarak elbise yumağını bulabildiği taşlardan meydana getirdiği yığının altına gizledi. Özgürlük savaşının gelmiş geçmiş en büyük liderlerinden Ossian'ın bu tepelerde gömülü olduğu söyleniyordu ama yerini bilen yoktu ne yazık. Ossian, Cuchullian, Diarmud Goll McMorna, Finn... Kutlu İsa... Yaşadıkları söylenen bu büyük insanlar ve hikâyeleri gerçek miydi acaba?

Powers, yaşlıların anlattıklarını hatırladı. Söylenenlere göre yaşadıkları çevrenin bütün kadınları onlara delicesine âşıkmiş. Günde en az yirmi aşk mektubu alırlarmış. Kıskaç kocaları döverek yola getirdikten sonra dost olup onları da aralarına katarlarmış. Bir günde on değişik kadınla yattıkları bile olurmuş. Tanrım... Ne güzelmiş o eski günler.

Powers, Gaelic (1) bilmediğine üzülüyordu. Çünkü anlatılanların bu dilde bambaşka bir nitelik kazandıkla-

(1) GAELİC : Eski İrlanda dili.

rını duymuştu. Ah... Ne olurdu o zamanlarda yaşayıp o heyecanlı günleri görmüş olsaydı?.. Kulübeye döndüğü zaman Callaghan'ı kapının önünde, ayakkabılarını bağlarken buldu.

«Önce biraz karşı koydu ama ikincisinde kuzu gibiydi.» Sigarasını yakarak devam etti. «Biliyor musun?.. Zorla sevişmek, karıların daha fazla hoşlarına gidiyor galiba.»

«Olabilir. Hepsi değil ama bazı karılar, dövülerek sevişmeyi tercih ederlermiş. Öylelerine de maz... mazoh... Her neyse... Buna benzer bir şey derlermiş işte.»

«Peki, onu ne yapacağız şimdi?»

Powers karşılık vermeden kulübeye girerek kapıyı kapattı.

Kız sessizce bir köşeye büzülmüştü. Kızarmış yaşlı gözleri boş bir noktaya bakıyordu. Beyaz bedeni kanlı sıyrık ve çürüklerle doluydu. Powers, yanında diz çöktü. İri kaba eller, kızın nârin boynunu kavradı. Bu defa hiç de belenmedi Maureen.

Cesedini, Evish gölünün çamurlu, bulanık sularına atırlar.

Geldikleri yoldan şehre dönerlerken ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu. Callaghan bu son cinayetin başlarına belâ getirmesinden korkuyordu. Kızın öleceğini hiç düşünmemiş, daha doğrusu Powers'ın onu öldüreceğini asla aklına getirmemişti. Sık sık arkaya bakarak terleyen alnını siliyor ve yanında ıslık çalarak arabayı süren Powers'ı kaçamak bakışlarla süzerek yüzünden düşüncelerini okumaya çalışıyordu. Fakat bu faydasız bir gayretti. Ayrıca Powers'ın herhangi bir şey düşünüp düşünmediği de belli değildi zaten. Heyecanını gizlemeye çalışarak sordu:

«Bu otomobil artık tehlikeli olmaya başlamadı mı Pat?»

«Evet. Şehre girince onu bir kenara atıp otobüse bineceğiz.»

Arabayı boş bir arsaya bıraktıktan sonra otobüsle Belfast otobüs garajına kadar gelerek oradan Falls'a doğru yürümeye başladılar. Caddelerde kimsecikler yoktu. Oysa bir yaz akşamında Falls caddelerinin bomboş olması cender rastlanılan olaylardandı. Ortada polis ya da asker de görünmüyordu. Ne olmuştu acaba?

Onlar şehir dışındayken buralara yağmur yağmış ve boş caddelere ıslak bir parlaklık vermişti. Powers havada garip bir ağırlık seziyordu. Şimdiye kadar bu çevrelerde rastlamadıkları böylesine kuşkulu bir sessizlik karşısında endişelenerek adımlarını sıklaştırdılar. Belirsiz bir yönden sesler yankılanıyordu. Sanki sonuna kadar açılmış bir çok radyodan çıkan parazitli sesler gibi... Yaklaşınca bunu, tek bir ses gibi duydular. Bir adam bağıırıyordu. Hayır... Israrlı bir ses nutuk çekiyordu. Durarak dinlemeye koyuldular.

Birden arasına kadın seslerinin de karıştığı korkunç bir tezâhürat koptu. Bir futbol maçındaki gibi yükselen binlerce tiz insan sesi yankılar yaparak çevredeki evleri sarstı. Callaghan şaşkınlıkla mırıldandı «Celtic Park... Sesler oradan geliyor. Ne var acaba?»

«Galiba miting yapıyorlar.»

«Ne mitingi?»

Powers cevap vermeden caddenin sonuna kadar yürüyerek dörtyol ağzından boş sokaklara baktı. Aynı sessizlik ve bomboş kaldırımlar... Geriye dönerek Con Casey'in pub'ına girdi. Casey tezgâhın arkasında bardakları parlatıyordu. Başını kaldırmadan seslendi:

«Merhaba Pat.»

«Merhaba Con... Ne oluyor bugün burada?»

«Olan ne ki Pat?»

«Parktaki kalabalık... Ne yapıyorlar orada?»

«Haa evet... Gösteri... Daha doğrusu bir miting.»

«Peki neden Con? Bunun gereği ne? Ne oldu?»

«Demek haberin yok? Pekâlâ.» Casey önemli bir konuşma yapacak politikacıların pozunu takınarak devam etti. «Bu akşamki son televizyon haberlerine göre Protestanlar kendi kesimlerini barikatlarla kapatarak yasak bölge ilân etmişler.»

«Ve İngilizler de bu barikatları alaşağı ederek onları dağıtmışlar... Öyle değil mi»

«Evet, öyle Pat. İyi bildin. Ama bir görmeliydin herifleri. Ordu gibydiler Pat... Gerçek bir ordu gibi... Yürüyüşlerini görecektin... Eğitim görmüş askerler gibydiler.»

«Peki biz neyiz yani? Korkuluk mu?»

«Onu demek istemedim. Değilsiniz ama Pat... Herifler rahat bir otuzbin kişi vardı. Görecektin Pat...»

«Bizim onlardan korkup kaçacağımızı mı sanıyorsun?»

«Hayır... ama...» Fakat Casey gerçekten korkmuş gibiydi. Önüne bakarak sustu.

«Pekâlâ. Bunların Park'daki mitingle ne ilgisi var? Onu söyle.»

«Kadınlar ve papazlar televizyonda o koca Protestan ordusunu görünce ortalığa, savaş sözü yayıldı. Papazlar parkta acele bir toplantı düzenlediler. Herkes oraya koşarken de sizinkiler İngiliz devriyelerine ateş açtılar. İki küçük kızla anneleri bu ateş altında öldü. İkiydiler bunlar, anlıyor musun? Beş yaşında... Babaları daha önce ölmüş... Bunun üzerine bütün Falls, Celtic Park'da toplandı.»

«Küçük kızlar, İngilizlerin ateşiyle mi öldü?»

«Hayır... hayır...» Bu cevabı verirken Casey'nin korktuğu açıkça belli oluyordu.

«Peki, kim vurdu onları?»

Casey olanca cesaretini toplayıp başını kaldırarak Powers'ın gözlerinin içerisine baktı.

«Sizin çocuklar ...Pat...»

«Onları İngilizler öldürdü. Anlıyor musun Con? İngilizler...»

«Evet Pat. Doğru... Onları... İngilizler öldürdü.»

«Bunu böylece bilmiş ol. Bir daha da bu söylediklerini duymayayım. Anlaşıldı mı?»

«E... Evet Pat...»

Powers öfkeyle kapıya yöneldi. Callaghan onu bir gölge gibi izliyordu. Celtic Park'a giden yolu koşarak çıktılar.

Evet... Casey abartmamıştı. Dalgalanan bir erkek, kadın ve çocuk kalabalığıyla bütün Falls halkı gerçekten oradaydı. Papazlar ve üç azizler oradaydı. Ardoyne, Anderstown ve Springfield semtlerinin yankesicileri de oradaydı. Yalnız polis ve asker yoktu. Radyo ve televizyon muhabirleri, olayı son haberler bültenine yetiştirebilmek çabasıyla sağa sola koşuşmaktaydılar. Yüksekçe oturtulmuş üzeri mikrofon dolu bir kürsüden Katolik kilisesinin sesi, ağaçlara yerleştirilmiş hoparlörlerle çevreye yayılıyordu. Konuşmakta olan papaz Murphy, bir süre durarak gırtlığını temizledikten sonra devam etti.

«... İki bebek... İki masum yavru ve dul anneleri kendi semtlerinde, kendi vatandaş ve dindaşları tarafından vurularak öldürüldüler, parçalandılar. Ve yakınlarında bir tek olsun İngiliz askeri yoktu. Neden işlendi bu cinayet? Sizleri ya da biz kiliseyi korumak için mi? Bizleri İngiliz ordusundan ve Protestanlardan korumak için mi? Hayır... Bizi korur görünen o güvendiğimiz insanlar bizleri, kendi aramızdakileri öldürmekle mi görevlerini yerine getiriyorlar acaba? Size soruyorum... Olayı bu gözler bizzat gördü, tanık oldu. Zavallı anneye masum yav-

rulara en yakın İngiliz askeri iki yüz metre uzaktaydı. Şimdi gelip bize bunu, İngilizler mi yaptı diyecekler? Askerler tek bir silah atmadan bu cinayete seyirci kaldılar. Neler söyleyecekler bize, ne yalanlar uyduracaklar?

Bizim, kendi dindaşlarını öldüren Katoliklere ihtiyacımız yok. Bunlar Katolik değil Allahsız, safkan dinsizdir. Bitsin artık bu cinayetler. Ulu Tanrı ve Kutlu İsa adına sizlere sesleniyorum. Artık yetişir. Kopartın, parçayın bu cinayetler zincirini. Ulusal davamızı barış yoluyla da kazanabiliriz. Yüzyıllardanberi bu çeşit insanların akılsız ve gaddar davranışları bize hiçbirşey kazandırmadığı gibi aksine çok şey kaybettirdi. Hâlâ iki yüzyıl önceki yerimizde sayıyoruz. Biz bu adamların ellerinde değiliz. Onlar bizim elimizdeler. Onları gizleyip yataklık yapan, yiyecek, içki ve para veren kim? Bizler... Kimin çocukları İngilizleri şaşırtıp bu adamların yakalanmalarına engel oluyor? Bizim çocuklarımız... Eğer biz olmasak onlar daha bir saat geçmeden İngiliz ordusunun avucuna düşerler. Bunun için onlara sesleniyorum... Sabrımız iyice taşmadan bu yersiz cinayetlere bir son verilsin. Protestan komşularınızı seviniz. Onların da bizi sevmesi için elinizden geleni yapınız. Ve son olarak şunu belirtmek istiyorum sizlere... Herkese... Bütün Kuzey İrlanda'ya... Artık silâhlarınızı bahçeye gömün ve barış içerisinde yaşamak yolunda kesin adımlar atarak bu iğrenç savaşı bitirin Amin...»

Bu sözleri sessizce dinlemiş olan halk, nutuk bittikten sonra da bu sessizliği bozmadı. Koca alanda ağlayan birkaç çocuktan başka ses duyulmuyordu. Alkış ve tezâhürat bekleyen papaz Murphy, buna benzer bir şey göremeyince hayal kırıklığıyla kürsüyü terketti. Yüzlerindeki sessiz sıkıntıyla dalgalanan kalabalık onun ardından çıkacak konuşmacıyı bekliyordu. Az sonra bunun kim olduğu anlaşıldı. Kürsüye çıkması için kendine yardım

eden papazların arasında, küçük bakkal dükkânının sahibi Mrs. Machin, mikrofonların önünde yerini aldı.

Powers'la Callaghan kendilerine dirsekleriyle yol açarak ön sıraya kadar gelebilmişlerdi. Yerlerini aldıkları esnada papaz Murphy konuşmasını tamamlamak üzereydi. Powers, Callaghan'a dönerek öfkeyle homurdandı. «Zaten Kilise bizi hiçbir zaman tutmadı. Şimdi de İngilizlerin baskısından kurtulmak için bizi feda ediyorlar..»

«Öyle mi dersin?»

«Evet, öyle derim. Papazı işitmiyor musun be?.. Hani neredeyse devriyeleri çağırıp hepimizi teslim edecek.»

Callaghan, her şeyi bildiğini sanan ukalâ Powers'ın bu konularda kendisinden daha fazla bilgili olduğunu sanmıyordu. Fakat onun gene sinirlendiğini görünce ağzını açmaktan vazgeçti.

Bu sırada Mrs. Machin, düşebilir korkusuyla onu kollarından sıkıca tutan iki papazın arasında konuşmasına hazırlanıyordu. Powers, kalabalığı yararak az ötesinde duran Clune'un yanına yaklaştı. Şimdi kadının da tam önüne gelmiş bulunuyordu. Clune yanına gelen Powers'a öfkeyle baktıktan sonra başını yeniden kürsüden yana çevirince Powers sert bir sesle «Bu saçma konuşmaları yapanların cezalandırılmaları gerekmez mi?» diye sordu

«Bunu düşünmek sana düşmez herhalde. Şimdi sesini kes de dinle bakalım.»

Powers'ın öfkeyle kararan bakışları Clune'un tek gözlü yüzünden ayrılarak kürsüdeki Mrs. Machin'e çevrildi.

«Papaz efendi, Protestan komşularınızı seviniz, diyor ama ben Protestan komşularımı sevmiyorum.»

Mrs. Machin'in bu sözlerle başlayan konuşması üzerine kalabalıkta hafif gülüşmeler oldu.

«... Çünkü, çok yazık ama, hiçbir zaman bir Protestan komşum olmadı. Olamadı... İstesem de olamazdı zaten. Ben, Falls'da oturuyorum. Ve bu semtte bir tek Protestanın bile yaşamadığı, hepinizin bildiği, tekrarına ihtiyaç olmayan bir gerçektir.»

Kalabalıkta gene, ekili bir buğday tarlası üzerinden esen hafif bir meltem gibi tek tük gükümsemeler başlayıp söndü.

«... Kuzey İrlanda da ve özellikle bu semtte harcadığım bütün hayatım süresince, Protestanlar hakkında öğrendiğim tek şey, onlardan nefret etmek oldu...»

Papazlar, öfkeli bir hayal kırıklığıyla birbirlerine baktılar. Kalabalıktan kısa bir coşku alevi tutuşup söndü.

«... Bu akşam hepiniz televizyon haberlerini dinlediniz değil mi? Evet ...Dinlediniz ve sevgili Protestan komşularımızı gördünüz.» Şimdi bütün alana ürkeklik dolu bir ölüm sessizliği çökmüştü. Mrs. Machin, bütün gücüyle haykırdı. «Onların gerçek bir ordu gibi savaşa hazırlandıklarını da gördünüz mü? Bu ordu, sabırlı İngiliz ordusu değildir. Ve eğer savaş koparsa, buna engel olacak bir tek İngiliz askeri bile göremeyeceksiniz. Kim durduracak o zaman bu azgın sürüyü? Kim eline silah alıp onlarla çarpışacak?» Birden ön sırada Clune'la birlikte dikilen Powers'ı görünce tombul parmağıyla onu göstererek yüzüne haykırdı. «Sen mi yoksa, Patsy Powers?.. Sen mi dövüşeceksin onlarla? İşte zavallı bir çocuğun mektubunu postalamak istedim diye beni kıyasıya döven erkek. Şunun suratına bakın kele... Benim gibi yaşlı ve şişman bir kadın bile onunla başedip yüzünü tırnaklarıyla yırtabildiğine göre bu adam ve bunun gibileri, o koca Protestan ordusuna karşı ne yapabilir? Sorarım size... Ve siz Mr. Clune... Siz, tek gözlü dünya harikası ...Emrinizdeki o cesur ve kahraman Katolik çocuklarıyla birlikte bu sa-

vaşa girmeye kıçınız sıkacak mı? Asker yerine kadın ve çocuk öldüren sahte kahramanlar...

Sana asıl şunu söylemek isterim: Eğer bu ordu harekete geçerse sizlerle değil bizimle savaşıacaktır. Buraya gelerek evlerimizi yakıp yerle bir edecekler. Bütün Falls alevler içerisinde kalacak. Ve zannetmeyin ki bu alevlerde kimin yanıp kimin yanmadığına aldırış edecekler. Sınırı aşarak kaçıp kurtulanlar olsa bile bir daha asla buraya dönemeyecekler zaten.»

Büyük kalabalık, ufacık kadının sözlerini korkulu bir sessizlik içerisinde dinliyordu. Mrs. Machin'in, kelimelerle çizdiği dehşet tablosunu görmemek imkânsızdı. Yer yer olumsuz mırıltılar yükselmeye başlamıştı. Fakat Mrs. Machin kürsüye küçücük yumruğunu indirerek çılgın gibi bağırınca ortalığı gene bir ölüm sessizliği kapladı.

«Protestanlar şaka etmiyorlar. IRA'nın yerleştirdiği bombalardan, attığı kurşunlardan, bizim de onlara yataklık etmemizden artık bıkip usanan bu insanlar, kendilerine yapılanları fazlasıyla iade etmeye hazırlanıyorlar. Ve edeceklerdir de... Ne olursa size ve bana olacak. Hepimizi kılıçtan geçirecekler. Eğer bu kıyımdan kurtulmayı başaranlar olursa, onları da Serbest İrlanda kabul etmeyecektir. Onun için barış yollarını açmalıyız. Şimdi aranızda dolaşmaya başlayacak bazı arkadaşlar barış teklifi için imza toplayacaklar. Bu imzayı bizden esirgemeyin ve onlara kolaylık gösterin.

Hepimizin geleceği üzerinde bir dönüm noktası olacak bu önemli toplantıda bana konuşma hakkı verenlere huzurunuzda candan teşekkür ederim.»

Bütün Belfast halkı bu mitingden haberdar olmuştu. BBC'nin gezici televizyon ekibi dahil şehrin bütün radyo ve gazete muhabirleri oradaydı. Kürsüden inen Mrs. Machin, kendi özel İrlandalı gülümsemesiyle kameraya sesleniyordu. «Protestan komşularımızı seviyoruz. Onlara

sonsuz bir saygı besliyoruz. İşte görsünler ne yaptığımızı. Kameraları çevirin de barış için imza toplayanları görsünler.»

Yer yer itişen kalabalıktan müthiş bir tezâhürat yükseldi. Mrs. Machin kutlanıyordu. Hâlâ Powers'ın yumruk izlerini taşıyan yüzünü halka çevirerek önüne uzatılan mikrofonlara haykırdı.

«Barışı imzalayın sevgili dostlarım. Bizi ancak bu kurtarır.»

Powers kameraların arkasında öfkeyle tepiniyordu. Çaresizlik içerisinde dönerek tısladı. «İzin verin de çıkıp konuşayım.»

«Hayır. Ben konuşacağım.»

Bu konuşmayı duyan Mrs. Machin alaylı bir sesle haykırdı.

«İşte Mr. Clune... Ulu başbuğ... Barışı kabul etmediğini ve savaşı sürdürmeye kararlı olduğunu sizlere söylemeye hazırlanıyor. Onu dinlemek istiyor musunuz? Tek gözlü sahte generali dinlemek isteyeminiz var mı?

Binlerce gırtlaktan aynı anda fışkıran, 'hayır', çığlıkları, kürsüye doğru ilerlemeye çalışan Clune'ün suratında bir kırbaç gibi şakladı. Yer yer başlayan itişmeler gerçek bir dövüşe dönmüştü. Kadınlar, birbirleriyle kıyasıya kapışanlara engel olmaya çalışıyor, imza için uzatılan kâğıtlardan bazıları yırtılarak havaya savruluyordu. Kürsünün yolunu kesen bir sürü kadın Clune'un önüne canlı bir duvar gibi dikilince Mrs. Machin ona seslendi. «Seni istemiyoruz Clune. Kadın ve çocuk katilleriyle artık işimiz kalmadı.»

Yüzlerce homurtu bu sözleri onayladı. Ve tek gözlü komutan, kadınlar tarafından püskürtülerek Powers'ın kolları arasına düştü. Beriki, kucağına yığılan adamın kulağına durmadan fısıldıyordu.

«İsa aşkına bırak, çıkıp konuşayım.»

Clune öfkeyle bağırdı. «Hayır. Buna gerek kalmadı görmüyor musun. Fakat şunu bilsinler ki bir avuç şişko orospu yüzünden savaşı durdurmayacağımız gibi buna karşı gelenleri de şiddetle cezalandırmaktan çekinmeyeceğiz. Özellikle bu mitingde konuşup ikilik yaratanları...»

İnsafsızca hırpalanan imza toplayıcıları ve onları koruma çabası ile saldıran kadınların itiş kakışı arasında Celtic Park'taki kalabalık yavaş yavaş boşalıyordu. Muhabirlerle kameramanlar, olayı akşam haberler bültenine yetiştirebilmenin sevinci içerisinde araçlarını topluyorlardı. İngiltere ve bölgeleri, olayı kapanış haberlerinde dinleyebilecek, ayrıca basın ajanları yoluyla da haber bütün dünyaya yayılacaktı. Kuzey İrlanda'da ise Katoliklerin barış çağrısına Protestanların vereceği cevap merakla bekleniyordu. Buna benzer manşetler de ertesi günkü gazetelerin başlıca konusu olacaktı. Çevresi bir anda boşalan Clune, acı bir dalgınlıkla kürsüye bakıyordu. Birdenbire bu dalgınlıktan sıyrılarak yanında duran Powers'a homurdandı. «Hadi, gidiyoruz.»

«Nereye?»

«Joy sokağındaki eve.»

İçin için kaynayan Powers, asık bir suratla komutanını izledi.

Evde kimler yoktu ki? McCann, McCandless'la birlikte bir düzine Belfast tugayı üyesi ve... evet... Powers yanlışı görmüyordu. İngiliz gazete muhabirleri. Hem de Times, Observer ve Guardian gibi en büyüklerinden... Mutfağa girince McCann, Clune'u bir köşeye çekerek fısıldadı.

«Herifler o kadar nazik ve kibar ki dünyanın en yutulmaz palavrasını bile atsan yayınlayacaklarından hiç kuşkun olmasın.»

Ve tek göz konuşmaya başladı. Hızlı ve öfkeli çıkan sesi arasında bazı soruları geçiştirerek palavra ateşini söndürürken tonunu iyice yükseltmişti.

«Barış yok ve olmayacak. Savaş devam edecektir. Evet... Barışı elbette ki biz de istiyoruz ama bu şartlar altında bunun sözü bile olamaz. İngilizler zırhlı arabalarıyla askerlerini kuzey İrlanda'dan çekmedikleri sürece barış ve adalet, asla gerçekleşmeyecek bir hayal olmaktan öteye gidemeyecektir.»

Guardin muhabiri, bir siyasal bilgiler profesörü ciddiyetiyle sordu. «Peki, iki taraf arasında imzalanacak bir ateş kes anlaşması, barışa etkili olamaz mı?»

«Özür dilerim beyler fakat söyleyeceklerimin hepsi bu kadar. Artık gidin lütfen.»

Gazeteciler, sevinçli bir hava içerisinde evi terkettiler. IRA'nın sayısız inlerinden birine girmeyi başarıp ondan bir demeç kopartan ilk İngiliz gazetecileri olmanın gururuyla patronlarından aylıklarına zam ya da özel ikramiye isteyebilirlerdi artık.

Onların arkasından çıkan Belfast tugayı ise aldıkları emirleri yerine getirmek üzere dağıldılar. Tek gözlü komutanın karargâhına bir süre sinirli bir sessizlik hâkim oldu. Powers her zamanki gibi o kıvrılsıca mutfak masasının önünde beklemekteydi. Sonunda sessizliği bozan Clune, sert bir sesle sordu. «Kızı ele geçirebildin mi Powers?»

«Evet efendim. Ama ağızından fazla lâf alamadık.»

«Peki lâf alamayınca ne yaptınız?»

«Temizledik efendim.»

«İyi halt ettiniz. Onu konuşmaya zorlamak aklınıza gelmedi mi? Salak herifler...»

«Zorladık efendim. McManus otomobili Bellycastle'da bırakmış.»

«Ulan bunu bütün Belfast halkı biliyor be. Başka

ne öğrendiniz sen ondan sözet.»

«O kadar efendim. Başkaca bir şey öğrenemedik.»

«Bilmiyorsan McManus'un neler yaptığını sana ben söyleyeyim. Golf kulübünden çaldığı otomobili Sixmilecross'da bırakarak bir başkasıyla Clady'ye gelmiş. Onu da Francis Healy'nin tarlasına yuvarladıktan sonra sınırı aşmış ve izini kaybettirmiş. Şimdi anladın mı aptal?» Clune öfkeyle dönerek iskemlesinin arkasında duran bir takım giyim eşyalarını Powers'ın önüne attı, sordu:

«Bunlar onun mu? İyi bak...»

«Evet efendim, tanıdım. Onun.»

Clune sabırsız bir el işaretiyle Powers'ı, odadaki adamlardan birisine göstererek bağırdı.

«Ver şuna elli sterlin.» Sonra gözlerini kısarak ekledi. «Bul onu Powers. Bul... Ve temizlemeden geri dönme. Callaghan'ı da yanına al ve toz ol. Paranın üzerini getirmeyi de unutma.»

Powers'la Callaghan mutfağı gözleri yerde terk ederek kendi evlerine doğru yürümeye başladılar. Eve gelince Callaghan çay demledi. İkisi de mutfaktaki masanın başına çökerek çaylarını düşünceli düşünceli yudumlamaya koyuldular. Yüzlerinden düşen bin parça oluyordu. Powers'ın bütün düşünceleri Clune'un üzerinde birikmişti. Eğer bu düşünceler birer tabanca olsa, tek gözlü komutan şimdiye kadar belki yirmi kere ölüp ölüp dirilirdi. Callaghan, çayından aldığı bir yudumdan sonra mırıldandı.

«Biliyor musun Pat?... Şu kız şahane parçaydı doğrusu...»

Powers öfkeyle başını sallayarak bu görüşü onayladı. Callaghan devam etti. «Ben hayatımda böylesini görmedim. O ne tatlı beyazlıktı kutlu İsa?»

Powers, beyni hâlâ Clune ile dolu olarak yeniden başını salladı.

«Pat?...»

Powers başını kaldırarak dalgın bakışlarını ona çevirdi. «Ne var?»

«Hangisi daha heyecan verici sence? Sevişmek mi, öldürmek mi?»

Powers ayağa kalkarak ocağa karşı gerindi.

«Püfff... Doğrusunu istersen ikisi de bana aynı heyecanı veriyor.»

Ve beynindeki Clune'la birlikte yatağına girerek yorganı başına çekti.

SEKİZ

McManus daldığı derin uykudan ancak akşamın dokuzuna doğru uyanabildi. Orta sınıf halk alışkanlığına uyarak yıkandıktan sonra otelin küçük saionuna inerek resepsiyondaki genç adamdan, kendisine kuru besinlerden oluşan bir yiyecek paketi hazırlanmasını rica etti. Adam ona paketin sabah kahvaltısı ile birlikte hazır olacağını söyleyince McManus, olmaz, anlamında başını sallayarak sesini yükseltti.

«Hayır, şimdi istiyorum.»

«Fakat bayım... Sabaha kalmaz ekmekler takır takır kurur.»

«Varsın kurusunlar. Hem zaten sabaha kalmayacaklar, merak etmeyin.» McManus, açıklamak gereğini duymadan kendisini kuşku ve sıkıntıyla süzen adama gülümsemi.

«O halde istediklerinizi kendim hazırlamak zorundayım. Çünkü şimdi mutfakta kimse bulunmaz. Ancak ücretini de peşin alırım.»

Uykudan yeni kalkan bir kimsenin yatağa girmeden önce, sabah kahvaltısı yerine şu anda yiyecek paketi istemesini, adam oldukça garip karşılamıştı. Kafasında biriken soru işaretleriyle birlikte mutfağa yollanarak yiyecekleri hazırlamaya koyuldu.

Küçük salondaki ayaklı saat geceyarısını çalarken McManus, sırtında çantayla merdivenlerden sessizce inerek kapıdan dışarıya süzüldü. Oteldeki müşteriler çoktan uyumuşlardı. Resepsiyondaki genç adam önündeki camlı kapıya bir gölgenin yansıyıp kaydığını görünce elindeki kitabı bırakarak kapıya koştu. Oldukça ilerlemiş olan McManus dönüp arkasına baktığında kuşkulu gözlerle kendisini izleyen adamın şaşkın şaşkın kafasını kaşındığını gördü.

Gece serindi. Üşümek için hızlanarak Ballyfoey köprüsünü geçtikten sonra iki yanında hendekler uzanan karanlık bir yolda ilerlemeye başladı. İnce ince yağmur yağıyordu. Çantasından trençkotunu alarak sırtına geçirdi. Öğrenciliğinde bu yoldan defalarca geçmiş ve her seferinde de yağmura yakalanmıştı. Zaten bu bölgede, her mevsim, yağmurun yağmadığı gün ya da gece yok gibiydi. Fakat o buna aldırmıyordu. Önemli olan, şimdiye kadar kuşkulu bir durumla karşılaşmaması ve özgür olmasıydı. Her saat başı on dakika mola veriyor, sonra yeniden yürümeye başlıyordu. Bir yol ağzında ansızın bir takım sesler duyarak yavaşladı. Karanlığın içerisinden çıkan bir gölge ona doğru geliyordu. Yaklaşan gölge McManus'un oldukça uzağından geçerek gerilerde kayboldu. McManus durup kulak kabartınca ardında koşarak uzaklaşan ayak sesleri işitti. Herhalde adam, her kimse, ondan korkmuş olmalıydı. Adamın telâşlı kaçıışı ona kendi korkusunu hatırlattı ve daha hızlı yürümeye koyuldu. İyice yorulmadıkça mola da vermiyordu artık. İki saatlik bir yürüyüşten sonra yol üzerindeki bir köprü'nün altın-

dan akan derede ayaklarını yıkadı. Onlara mentollü bir ilâç sürerek çantasından çıkardığı temiz çorapları giydi. Çıkardıklarını sudan geçirip sıkarak çantaya tıktırdı ve yeniden yola koyuldu. Aradan yarım saat ancak geçmişti ki arasına bulutların arasından sıyrılan ayın ışığında Donegal kasabası göründü uzaktan. Ardında bıraktığı yirmibeş kilometrelik yolu dört saatte almıştı. Bir tepeye çıkarak yoldan geçenlerin göremeyecekleri bir şekilde oturdu ve otelden aldığı yiyecek paketini açtı. Tavuklu sandöviçler, iri bir parça peynir, meyvalı pasta, bir şişe bira ve plâstik bir bıçak... Acıktığını hissetmemesine rağmen sırf güç kazanmak düşüncesiyle sandöviçleri atıştırdıktan sonra çadırı kurarak, altına yağmurluğunu serdiği uyku tulumunun içerisine girdi ve gözlerini kapattı. Fakat uyku bir türlü gelmek bilmiyordu. Tulumun verdiği ısıdan ter içinde kalmıştı. Ve güneş doğduğunda hâlâ uyanıktı. Uğuldayan sert sabah rüzgârı içinde bulunduğu çadırı sarsıyordu. Uyuyamayacağını anlayınca kalktı ve yağmurluğunu giyerek bulunduğu tepeden, aşağıdaki yolu gözlemeye başladı. Uykusuz ve yorğun geçecek bir günün başlangıcı onu korkutuyordu. Ayrıca almış olduğu yirmibeş kilometrelik yolu, tehlikeden uzaklaşmak bakımından yeterli görmediği için bu kaçışın yürümekle gerçekleştiremeyeceğini de anlamaya başlamaktaydı. Elindeki yiyecekler tükenince, yenilemek gerekcekti. Yiyeceğini ancak kasabalardaki otel ya da bakkallardan sağlayabilirdi. Bu da belirli bazı insanlarla temas etmeyi gerektiren tehlikeli bir işti. Herkesin birbirini tanıdığı küçük bir kasabada görülen bir yabancı derhal dikkati ve kuşkuyu çekeceği gibi eski dostları, onu beklemek üzere ülkenin bütün kasabalarına adam göndermiş olabilirlerdi de. Özellikle bakkal ve otelcilerin, bilgi verme bakımından, küçük kasabalarda çıkmayan gazetelerin yerini tutmakla ün saldıkları da bilinen bir gerçek-

ti. Ne biçim insanlarla karşılaşacağı düşüncesi McManus'un beyninde koca bir soru işareti olarak yerleşti kaldı.

Gözlediği yolda yavaş yavaş, aksi yönlere giden araçlar belirliyordu. Kesilen rüzgârla birlikte güneş az da olsa bir ısı vermeye başlamıştı. McManus yerini bırakarak çadırına girdi. Üzerinde korkunç bir halsizlik vardı. Hasta mı oluyordu acaba? Bir doktora görünmeyi düşündü. Ama hangisine? Nerede?.. Hem kime güvenebilirdi ki? Hele, arabasını IRA'nın emrine veren o adını unuttuğu doktoru hatırlayınca, ölecek durumlara bile gelse, doktorlardan kaçmaya karar verdi.

Aradan zaman geçtikçe yorgunluğu uykusuzluğa dönüşüyordu. Gözleri yavaş yavaş kapandı. Uyandığında öğlen olmuştu. Tepedeki yerine giderek yeniden aşağıdaki yolu gözetlemeye başladı. Sık sık geçen otobüsler Amerikalı turistlerle doluydu ağzına kadar. Amerikalıların İrlanda'ya özel bir ilgi gösterdikleri ötedenberi bilinen bir gerçektir. Bunun sebebi de ya çoğunun atalarının İrlandalı olması, ya da İrlanda'da doğup genç yaşta Amerika'ya göç etmiş olanların doğdukları yeri görüp tanımak merakı ile eski vatanlarına akın etmeleri idi. Dublin'deki İngiliz Büyükelçiliği yakılıp yerle bir edildikten sonra İngiliz turistler İrlanda'ya gelmez olmuşlardı artık. Buna karşılık İrlanda'ya gelen İrlanda asıllı Amerikalılar da, gezi programlarında yer aldığı halde İngiltere'ye gitmekten vazgeçerek birçok İngiliz seyahat şirketini zarara uğratıyorlardı. Fakat bütün bunlara rağmen İrlanda turizm yetkilileri durumdan gene de hoşnut değildiler. Çünkü Amerikalı turistler yolculuk masraflarını ülkelerindeki, geziyi düzenleyen seyahat şirketlerine ödüyor ve İrlanda'ya geldiklerinde para yerine ellerindeki makbuzları bırakıyorlardı. Fakat İngilizler böyle değildi. Buraya yakın oldukları için işe seyahat şirketlerini karıştırmadan oto-

mobillerine atladıkları gibi geliyor ve avuçlar dolusu para bırakarak dönüyorlardı. Bu sebeple önemli bir gelirden olan turizm çevreleri, elçiliği yakanları bulsalar bir kaşık suda boğacaklarını açıkça haykırmaktan zerre kadar çekinmemişlerdi.

McManus'un kafasında yeni bir düşünce sivrilmeye başladı. Turistlerin arasına karışarak bu otobüslerden birinde dikkati çekmeyecek bir şekilde yolculuk edebilirdi. Şoförlere fazla güvenmemek şartıyla bu fikrini ilk fırsatta uygulamaya karar verdi.

Az sonra nereden çıktığını anlayamadığı bir adam birdenbire aşağıdaki yolun kenarında belirivermişti. Ak saçlı, ihtiyar bir adamdı bu. Tembel adımlarla yaklaşıp McManus'un önüne kadar gelerek bir kilometre taşının üzerine rahatça yerleşti. Az sonra aksi yönden gelen bir otobüs görününce ihtiyar kalkarak elini salladı. Oysa meydanda durak falan yoktu. Fakat hayret... Çünkü otobüs durdu, adamı aldı ve yoluna devam etti. McManus, işin bu kadar kolay başarılabilceğini asla ummamıştı doğrusu. Çünkü onun bildiği, belediye kurallarına göre bir otobüs, duraklar dışında hiçbir yerde durup yolcu alamazdı. Eşyalarını toplayarak yola indi ve gelecek ilk otobüsü durdurmak kararıyla beklemeye koyuldu.

Yirmi dakika kadar sonra Sligo'ya giden bir otobüsün arka koltuğunda uyuklamaya başlamıştı bile. Onu yürümek zahmetinden kurtaran bu fikri verdiği için Tanrı'ya şükrediyor, az bir süre için de olsa tehlikeden uzaklaşması, ona sıkıntılı bir sevinç veriyordu. Sligo'ya gelince ilk işi kendine ucuz bir takım elbise almak oldu. Boyalı kazak ile pantolonu çantasına sokuşturduktan sonra kasabanın tek oteli olan, Great Southern'a girerek bir oda istedi. Bu defa sorgu, kuşku ve peşin ücret talebiyle karşılaşmamasının sebebi, sırtındaki gıcır gıcır elbiseler olmalıydı herhâlde. Sıcak bir banyo yaptı, traş olduktan

sonra otelin barına inerek kendisiyle birlikte barmene de bir kadeh içki ısmarladı. Amacı, kasabaya gelip giden otobüsler hakkında bilgi edinmekti. Kısa boylu, tombalak yüzlü bir adam olan barmen hayli meşgûl görünüyordu. McManus sordu.

«Buralara Amerikalı turistlerden başka kimse gelmez mi kuzum?»

«Daha ne olsun istiyorsunuz? İrlanda'yı boykot eden para babası İngilizlerin ardından Amerikalılar da aynı şeyi yaparlarsa eğer, açlıktan nefesimiz iyice kokmaya başlar. Hiç olmazsa onların sayesinde ağzımıza bir lokma ekmek giriyor.»

«Anlıyorum. Ben de bu otobüs turlarından birine katılmak istiyorum da... Acaba mümkün mü?»

Barmen, bu soruya cevap vermeden önce bir tepsiye yerleştirdiği içki kadehlerini salonu dolduran müşterilere dağıttıktan sonra yeniden tezgâhın arkasına geçerek McManus'a doğru eğildi.

«Özür dilerim. Bana bir şey sormuştunuz galiba?»

«Evet. Amerikalı turistleri gezdiren otobüslerden birine binip binemeyeceğimi sormuştum. Açık havada yürümek ve uyumak biraz güç oluyor da...»

«Anlıyorum. Bu tehlikeli öksürüğünüzün sebebi de, açık havada üşütmeniz olsa gerek.»

«Oh... Öksürüğü pek önemsediyim yok. Yalnız bir serseri gibi tek başıma dağ bayır dolaşmaktan bıktım usandım artık. Evet... Ne diyorsunuz? Bana bu konuda yardım edebilecek misiniz?»

Barmenin fıldır fıldır dönen gözleri McManus'un elbiselerine çabucak bir değer biçti. Yeni ama kalitesiz ve ucuz...

«Bilmem. Duruma bağlı. Bazı şoförler paraya biraz fazlaca düşkün oluyorlar da.»

«Paranın önemi yok.» McManus böyle diyerek tez-

gâhın üzerine bir sterlin bıraktı. Barmen istifini bile bozmayınca cebinden bir tane daha çıkartarak ikisini birden onun önüne sürdü, sordu:

«Şoförleri tanıyor musunuz?»

«Hepsini tanırım. Hem son günlerde otobüsler yarı-yarıya boş geliyor. Ama biliyorsunuz... Kurallar bu gibi turlarda başka yolcu almaya izin vermez aslında. Şey... Siz nereye gitmeyi düşünüyordunuz.»

«Bantry'e...»

«O halde görmeniz gereken adam Charley Murphy'dir. Güçlük çıkartacağını sanmam. Bir saate kalmaz, burada olur. Sizin için bir şeyler yapmaya çalışacağım. Oda numaranızı verin de geldiği zaman sizi haberdar edeyim.»

McManus numarayı barmene söyleyerek odasına çıktı. Duvar dibindeki karyolaya uzanarak gözlerini tavana dikip bir saatin geçmesini beklemeye başladı. Fakat içerisinde bulunduğu ruh hali ona, akreple yelkovanı hiç hareket etmiyormuş gibi gösteriyordu. Radyodaki müzik de sıkıcıydı. Odada aşağı yukarı dolaşmayı denedi. Ama odası, bu iş için fazlasıyla küçüktü. Yeniden karyolaya uzandı.

Şu anda sinirlenip endişeye kapılmanın hiç gereği yoktu. Ama buna engel olmak da elinden gelmiyordu bir türlü. Ter içinde kalan vücudu, arasıra yoklayan titremelerle sarsılıyor, öksürük nöbetleri gitgide artıyordu. Buna yalnızlık ve düzensiz bir yaşantının yarattığı ruhsal çöküntü de eklenince beyindeki düşünceler daha beter kararıyor, kendini karanlık bir denizin ortasında akıntıya kapılmış sürüklenen bir saman çöpü gibi hissediyordu. O, bundan sonraki hayatı kuşku içerisinde geçecek bir kaçaktı artık. Hem de sağlığını kaybetmiş hasta bir kaçak...

Artık hasta olduğunu iyiden iyiye anlıyordu. Az önce göğsüne saplanan sancılar, hesapta olmayan ve bilinç-

altının inatla reddedip bir kenara attığı bu gerçeği ona kabul ettirmişti. Ne olurdu sanki şimdi evinde, ailesiyle beraber olsa?.. Yirmiiki yaşına rağmen, ana baba şefkatinde yoksun olmanın ıstırabını ta içerisinde duymaya başlıyordu. Belki de onları bir daha göremeyecekti. Birden gözlerinin önünde beliren bir hayali okşamak istercesine elini uzattı. Baba... Babasının soluk ve kibar yüzü boşlukta ona gülümsüyordu. Çocukluğunda babasıyla birlikte yürüyüşe çıktıkları zaman mahalledeki diğer çocuklar, gözlük taktığı için onu, «Dört gözlü muhallebi çocuğu», diye alaya alırlardı. Babası ise hiç kızmadan, o her zamanki kibar ciddiyetiyle. «Aldırma Johnny,» derdi. «Onlar senin dengin kimseler değil. Seni kıskandıkları için böyle bağıryorlar.»

Ama o körolası haylazlar yalnız kendisiyle alay etmekle yetinmeyerek, anne ve babasına da çirkin adlar takmışlar, ayakları içeriye dönük yürüdüğünden annesine 'yengeç', kalın ve iri dudaklı olmasından şeytanca esinlenerek babasına da 'çanta ağız' isimlerini vermişlerdi. McManus biraz daha büyüdükten sonra bu haylaz çocukların arasına katılmayı ve onlarla arkadaş olmayı başarmıştı. Görünüşe bakılırsa onu bu arkadaşlığa iten yüzeydeki sebepler, büyük bir ihtimalle ya yalnızlık duygusu, ya da İrlandalıların o yalancı dayanışma arzusu olabilir. Ama McManus bunları, esas sebepler olarak kabul edemiyordu bir türlü. Onu eski düşmanlarıyla dost yapan o gizli etkenleri belki de asla keşfedemeyecekti.

Gözleri karyolanın yanındaki küçük masanın üzerinde duran telefona takılınca içinde güvenilir, sevgi dolu bir ses duymak arzusu uyandı birden. Bu arzu gittikçe önüne geçilmez bir tutku oldu. Bütün ihtiyat tedbirlerini kulak arkasına atarak ahizeyi kaldırdı ve santrale evinin numarasını verdi. Telefonun başındaki sinirli bekleyiş ona

tatlı bir heyecanla beraber gizli bir endişe veriyordu. Ya telefonu dinliyorlarsa? Bir an için konuşmayı iptâl etmeyi düşündü. Fakat geç kalmıştı. Karşı taraf cevap veriyordu. Tanımadığı yabancı bir ses ihtiyatla sordu.

«Evet kim arıyor?..»

«Siz kimsiniz?»

Ağır ve ihtiyatlı ses teslim olacağı benzemiyordu.

«Önce ben sordum. Cevap verin lütfen, kim arıyor?»

«Yanlış numara çevirdim galiba. Orası McManus'ların evi değil mi?»

«Evet... Arayan kim?»

«Anlamsız soruları bırakın da bana babamı verin lütfen.»

«Siz Johnny McManus musunuz?»

«Evet... Ya siz kimsiniz? Babam yok mu orada?»

«Bir saniye... Ayrılmayın...»

Karşı taraftaki ahizenin tahta üzerine bırakılmasından çıkan tok sesle birlikte ağlayan bir kadınla bir ağızdan konuşan bir sürü erkek sesi duyuldu. Bir saniye sonra özlediği ses karşısındaydı.

«Johnny... Oh, Johnny... Sevgili oğlum... Ne felâket...»

Hıçkırıklarla sarsılan bu titrek sesin sahibi gerçekten babası mıydı acaba? Haykırdı.

«Baba... babacığım... Ne oldu, neden ağlıyorsun?..»

«Maureen... Johnny, benim küçük Maureen'im... Öldürdüler, öldürdüler onu. Kaç Johnny... Kaç sevgili oğlum. Bu alçaklar seni de bulmadan kaç... kaç...»

«Baba... Baba... Hayır... hayır. Olamaz, oiamaz bu...»

Ahize babasının elinden alınmıştı. Bir süre karışık, telâşlı sesler duydu. Şimdi karşısında daha metin bir sesle konuşan annesi vardı.

«Johnny... Sevgili oğlum... Şükür Tanrıya ki sen hayattasın. Bu korkunç acıya alışman, dayanman gerek Johnny. Onu öldürdüler. Hem de hunharca tecavüz ederek. Baban aklını kaçırmak üzere. Kaç Johnny... Sakın buraya gelme. Yeter ki seni ellerine geçirmesinler. Ben baban için elimden geleni yapıyorum. Ve yapacağım da... İhtiyatlı ol. Kimseye güvenme yavrum. Ben...», ses hıçkırıklar arasında eriyerek duyulmaz oldu.

«Anne... anneciğim... Devam et, konuş, anlat bana... Neden?.. Neden?.. Neden?..»

O sırada, annesinin yerine telefona ilk cevap veren ses konuşmaya başladı. «Özür dilerim Johnny. Fakat konuşacak durumda değiller. Hepimiz çok üzgünüz.»

McManus kulağına âdeta yapışan ahizeden, babasının ta uzaklardan gelen kederli hıçkırıklarını duyabiliyordu.

«Johnny... Orada mısın?..»

«Evet...» Bu bir ses değil keder, nefret ve intikam simgesiydi.

«Kim işledi bu pis cinayeti?»

«Powers, Callaghan, Clune ve diğerleri... Siz kimsiniz?»

«Polis Müfettişi McMillan...»

«Öyleyse dinleyin...» Ve McManus hiç düşünmeden, şeridi takılmış bir teleks makinesi gibi bildiklerini sıralamaya başladı. Sokak isimleri, ev numaraları, gizli bomba imalâthanelerinin adresleri, diğerlerinin aleyhinde aklına gelen herşey birer intikam silahı olarak telefon tellerinde mesafeler katediyordu. Müfettiş McMillan anlamakta güçlük çektiği kısımları ona birkaç defa tekrarlattı. Sonra sordu:

«Hepsi bu kadar mı Johnny?»

«Evet, hepsi bu kadar.»

«İyi düşün. Unuttuğun ya da basit sandığın herhangi bir şey bizce çok önemli olabilir.»

«Pekâlâ... İlâç fabrikasındaki patlamayı hatırlıyorsunuz değil mi?»

«Evet... Devam et.»

«O olayda otomobili ben kullanıyordum. Marsh firmasının servis şoförü Jimmy de en az Clune ve Powers kadar suçludur. Çünkü servis kamyonetini bize kendi elleriyle teslim etti. Ama siz de dahil herkes onun kaçırıldığına ve altındaki kamyonetin de çalındığına inandı. İnandırıldılar daha doğrusu. Ayrıca Doktor McDermott'un otomobilini, sanıldığı gibi çalmış falan değiliz. Otomobili, kontak anahtarı üzerinde olarak, bizim almamız için özellikle açık bırakan bizzat kendisidir.»

«Zaten uzun zamandır ondan kuşkulaniyorduk. Başka bir diyeceğin var mı Johnny?»

«Hayır, Maureen... Tanrım, inanamıyorum buna. Gerçekten öldürdüler mi onu?»

«Maalesef Johnny...»

«Peki, annemle babama sevgilerimi iletin lütfen.»

«Olur oğlum. Metin ol.»

McManus ahizeyi yerine koyduktan sonra bir süre hareketsiz kaldı. Devamlı aynı noktaya bakan gözlerinden akan yaşlar çenesinden süzülerek pantolonuna damlıyordu. Maureen... Fedakâr ve altın kalpli kızkardeşi artık yaşamıyordu demek? İnanmak istemediği bu feci gerçek yavaşça bütün benliğini kaplayarak beyninde bir bomba gibi infilâk edince kendini yatağa attı McManus. Ve bir çocuk gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Önce hafifçe tıkırdatılan odanın kapısı, şimdi yumruklamaya başlamıştı. McManus ağır ağır doğrulup kapıyı açtı. Karşısında, aşağıdaki barmen duruyordu. Adam

McManus'un yüzünü görünce dudaklarındaki babacan gülümseme birden donuverdi.

«Bir şey mi oldu efendim? Ağlamışsınız galiba? Gözleriniz kıpkırmızı olmuş.»

«Kendi derdimle bırakın ben ilgileneyim. Evet... Ne var? Bir şey mi istiyorsunuz?»

«Bir şey istediğim falan yok canım. Size, otobüste bir yer sağladığımı haber vermeğe gelmiştim sadece. Üzgün görünüyorsunuz. Eğer bir yardımım dokunabilirse...»

«Az önce eve telefon ettim. Kızkardeşimin öldüğünü bildirdiler.» Sonra bu konuda daha fazla konuşmak arzusunda olmadığını belirten bir hareketle arkasını döndü.

«Yaaa... Vah vah... Üzüntünüze candan katıldığımı inanın. Şu halde, Bantry'ye gitmeyip hemen eve döneceksiniz değil mi?»

«Hayır... Gideceğim.»

Hoppala... Adamın kızkardeşi ölmüş, yüzü ağlamaktan benekli mantara dönmüş, üstelik bir an önce cenâze törenine yetişmesi de gerekiyorken aksine tamamen ilgisiz bir yere gitmeyi tasarlıyor. Ne biçim insan bu?.. Barmenin basit ve katı din kurallarıyla yoğurulmuş beyni, bu garip saygısızlığı hiç bir şekilde kabul edemiyordu. 'Ne günlere kaldık,' dercesine başını bir yana çevirerek devam etti.

«Peki. Siz bilirsiniz efendim. Ben Charley'le konuştum. Sizi gündeliği iki sterline otobüse alacak. Tabii yemek ve yatak bu ücretin dışında. Ayrıca küçük bir ön ödeme istiyor.»

«Ne kadar meselâ?...»

«Oh... Önemli değil canım. Sadece üç sterlin.»

Babacan tavırlı yardımsever barmen bu üç sterlin-den ikisinin kendisine ait olduğunu söyleseydi, parayı al-

makta biraz güçlük çekerdi herhalde. Ama McManus bunu bilmediği için üç sterlini tereddütsüz uzattı. Parayı sevinçle cebine atan barmen devam etti.

«Sakin unutayım demeyin. Şoförün adı Charley Murphy... Sabah saat dokuzda hareket edecekler. Fakat siz çok fena terliyorsunuz. Sırılsıklam olmuştunuz baksanıza. Yanımızda doktor var. İsterseniz onu buraya...»

«Hayır, hayır. İstemez.»

«Üstelik öksürüğünüz de korkutucu bir durumda. Siz hasta olduğunuzun galiba daha farkında değilsiniz. İzin verin de doktoru çağırayım.»

«Hayır, dedim. Şimdi lütfen gidin artık.»

Adam ağzının içerisinde anlaşılmaz birşeyler geveliyerek çıktı. McManus kapadığı kapının arkasına yaslanarak bir süre merdivenlerden inen barmenin ayak seslerini dinledi. Sonra dahili telefonu açarak odasına yemek ve bir şişe de şarap gönderilmesini rica etti. Yemekle birlikte biten şişeyi bir ikincisi, ardından da üçüncüsü izleyince, beynini zorlayan acı düşünceler, renkli bir sis perdesiyle örtülür gibi olmuştu. Güçlkle yatağına girdi ve huzursuz bir uykuya daldı.

McManus, otobüste kimsenin oturmak istemediği arka koltuktan başka yer kalmamış olmasını yadırgamadı. Tersine düşünceleriyle başbaşa kalabileceği, diğer yolculardan uzak bir yere düştüğü için memnun bile oldu.

Suçluydu. Hem de bir cinayet suçlusu. Maurecn'in ölümünde en başta gelen neden, kendisinden başka kimse de değildi. Bunu tartışmaya bile gerek yoktu. Şimdi sözkonusu suçun ağırlığı altında eziliyor, oturduğu yerde büzülerek ağlamamak için olağanüstü bir gayret sarfediyordu. Bull Baillie'nin bütün uyarılarına rağmen, düşünmeden körükörüne IRA'ya katılmakla işlediği hata hayatını alt üst etmiş, kızkardeşinin feci şekilde öldürülmesine yol açmış ve annesiyle babasını sonsuz kederlere boğ-

muştı. McManus bu korkunç hatanın benliğinde bıraktığı izleri ömür boyunca silemeyeceğini hissediyordu. Sürekli olarak dışarısını seyrettiği halde yurdunun o kendine has zümrüt yeşili doğal güzelliklerinin farkında bile değildi. Otobüsün ilerlediği yolun çevresi gerçekten görülmeye değer bir doğa hazinesiydi ama McManus'un renk ayırımı yeteneğini sanki yitirmiş olan yaşlı gözleri, herşeyi siyah beyaz eski bir film gibi görüyordu. Bu yüzden yanına gelerek kendisiyle konuşmak isteyen uzun bacaklı, mini etekli amerikalı kızın farkına bile varmadı. Söylediklerini de duyamadı tabii. Bu garip ilgisizlik karşısında fena halde şaşırان kız, cesareti kırılarak, yerine döndü.

Geceyi Limerick'te geçirdiler. McManus çevresinde olup bitenlerin farkında olmadan, kendisine verilen odada ıstırap dolu uykusuz bir gece geçirerek sabahladı.

Ertesi gün erkenden otobüsteki yerini aldığı zaman, diğer yolcuların meraklı bakışlarıyla garip gülümsemelerini görecek kadar kendini toparlayabilmişti. Otobüsteki grup ise ağlar gibi duran bu garip gençle ilgilenmeye başlamışlardı. Kadınlı erkekli yaşlı yolcuların tek genç üyesi olan amerikalı kız yeniden yanına yaklaşarak tatlı sert bir sesle söze başladı.

«Özür dilerim. Sizi ve düşüncelerinizi rahatsız etmek gibi oluyor ama bu otobüste şoförden başka tek İrlandalı olduğunuz için sizinle konuşmaya can atıyorum doğrusu. Çünkü —bakışlarıyla çevresini süzdü— moruklar insanı boğacak kadar sıkıcı. İrlandalı olduğunuzu nereden anladığımı soracak olursanız, hemen söyleyeyim. Sizi şoförle konuşurken duydum. Gezgin bir ozan ya da yazar olduğunuzu tahmin ettim. Yanılıyor muyum acaba?»

Kızın İrlandalı yazarlara karşı özel bir tutkusu olduğu açık seçik anlaşılmaktaydı. Boston üniversitesinde

Yeats, O'Casey, Joyce gibi yazarların etkisinde İrlanda edebiyatına merak sarmış olması, onu her gördüğü ağırbaşlı İrlandalıyı, bir yazar sanacak kadar aşırı bir tutkuya yöneltiyordu.

McManus kızın sorusunu, kuru bir 'günaydın'la cevaplandırarak bakışlarını yeniden dışarıya çevirdi. Sefil bir halsizlik vardı üzerinde. Boğmacaya tutulmuş gibi öksürüyor, arasıra yoklayan titreme nöbetleriyle birlikte soğuk soğuk terliyordu. Ayrıca göğsündeki ağırlar da şiddetini arttırmıştı. Bantry'ye gelince, tehlikeli olmasına rağmen bir doktora görünmeye karar verdi.

«Kendinizi iyi hissetmiyorsunuz galiba? Yüzünüz sapsarı kesilmiş. Herhalde konuşmanızı engelleyen bir takım sebepler olmalı. Aksi takdirde çok saygısız bir insan olduğunuz kanısına varmak zorunda kalacağım. Her neyse... Arasıra gelip sizinle çene çalabilir miyim?»

Kız dönüp yerine oturunca, grubun yaşlı kadınları arasında başlayan fısıldaşmayla birlikte geriye çevrilen meraklı bakışlarda McManus'un üzerinde toplandı. Fakat McManus sürekli dışarıya bakıyordu. Ne bakışları gördü, ne de olumsuz fısıldaşmaları işitti.

Öğleden sonra şoför otobüsü önceden seçilmiş bir noktada durdurarak inen yolculara bölge ve güzelliği hakkında bilgi vermeye koyulunca, otobüste tek başına kalmasının, zaten kendisini garip karşılayan moruklar sürüsünde daha beter bir gariplik uyandıracaklarını düşünen McManus isteksiz bir tavırla inerek Murphy'yi dinleyenlerin arasına katıldı. Vaaz veren bir rahip ciddiyetiyle konuşan Murphy ticâri bir kazançtan başka düşüncesi olmayan çirkin İrlandalıyı ne de güzel canlandırıyordu. McManus adamın basma kalıp, turistik sözlerinden sıkılarak gruptan uzaklaştı.

Az sonra güneşten iyice yanmış bronz rengi bacaklarını tamamen açıkta bırakan mini eteği ile, yaşlı insan-

larla dolu toplulukta göz alır bir çelişki yaratan amerikalı kız da onu izledi. Şoförle birlikte yaşlı yol arkadaşlarının bütün uyarmalarına rağmen bu içine kapanık, sakalları uzamış genç adamla konuşabilmek arzusuna kendini hepten kaptırmıştı. Şimdi de içerisindeki bu kaynağı belirsiz arzuyu gerçekleştirebilmek için uygun zamanın geldiğini düşünerek dengesiz adımlarla yürüyen genç adamın peşinden gidiyordu.

McManus yol kenarındaki alçak duvarın kavisli bir noktasında durarak aşağısında uzanan vadinin derinliklerine daldı. Şimdiye kadar defalarca çıktığı uzun yürüyüşlerde doğa ile başbaşa kalmış, onu incelemiş ve ondan her seferinde aynı izlenimlerle ayrılmıştı. Herşeyin kişisel olduğu İrlanda'da doğa da kişisel bir özelliğe sahipti. Bilindiği sanılan, fakat aslında bilinmeyen bir özellik... Tıpkı bir kadın gibi.

McManus karşı cins hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Asla bir kadınla ilişkisi olmamıştı. Doğanın erkeğe nazîre olarak yarattığı bu anlaşılmasız varlıklardan korkuyor ve çekiniyordu. Aslında doğa da aynen bir dişi gibi gizemli bir bütün olarak belirliyordu düşüncelerinde. Otobüsle buraya kadar geçen yolculuğu sırasında onu ihmal etmiş, gözleri önünde uzanan bu yemyeşil hayat dolu bedeni görmemiş, paravana arkasında soyunan bir kadın gibi bulutların arkasında gizlenen o mavi tepelere başını kaldırıp bakmamıştı. Uzaklardan gelen denizin sesi de, kulağına tatlı aşk dizeleri fısıldayan güzel bir kızın billûr sesi olamaz mıydı?

«Merhaba... Rahatsız etmiyorum ya?..»

İlgisiz bir tavırla dönünce, karşısında ona gülümseyen amerikalı kıızı buldu.

«Beni değil ama, şu tavşanı rahatsız ettiniz. Bakın... Sesinizden ürktü, nasıl da kaçıyor?»

«Buralarda tavşan da var demek? Yazık... Onu ür-

küttüğüme üzuldüm doğrusu. Ama tavşanlar genellikle kendi seslerinden bile korkup kaçarlar.»

Otobüse bindiği andan beri incelediği bu genç adamın tavırları kıza tuhaf, ifade edilmesi güç bir heyecan veriyordu. Onun bir yazar olduğundan en ufak bir kuşkusunu bile kalmamıştı. Bu adama yazarlıktan başka bir meslek yaraştıramıyordu doğrusu. Terside olabileceğini kendi kendisiyle bile tartışmaya gerek görmeden en kısa yoldan bu kanıya varmıştı. Evet... O İrlandalı bir yazardı ve bunu kanıtlayacak bütün deliller belirli bir şekilde gözüne çarpıyordu. Yüksek okuldaki derslere gelen bazı ünlü Amerikalı yazarları, gerçek bir sanatçıya benzeyen McManus'la karşılaştırdığında, mağaza tezgâhtarlarına benzetmişti. Doğru... Onlar yazardan başka bir şeye benziyorlardı ama bu adam öyle değildi. Tam anlamıyla ciddi bir yazar havası vardı onda. İçerisinde bulunduğu durumu da, yeni bir eserin ana temasını düşünen bir yazarda, ona ilham perisini kaçırtacak çeşitli olaylar nedeniyle doğan sinirli bir endişe şeklinde yorumluyordu. Sonuç olarak da, bu adamın bir yazarda ve idealindeki erkekte aradığı bütün nitelikleri taşıdığına emin olarak ona yaklaşmaya karar vermişti. Yirmi yaşındaydı ve geçirdiği bir hastalık yüzünden okula bir yıl geç başlamıştı. Okuduğu ve incelediği İrlandalı yazarlar zamanla derin hayranlığını kazanmış, bu hayranlığın doğurduğu merak da onu nihayet bu sihirli edebiyat ülkesine kadar getirmişti. Neler söylenmemişti burası için? Sözelimi yolculuğundan önce bazı İrlanda asıllı dostları ona İrlanda'da, eğer isterse kendine bir ozan kiralayabileceğini, hem bunun sanıldığı kadar da pahalı olmadığını söylemişlerdi. Fakat Dublin'de başvurduğu ilgili kişiler bu geleneğin ne yazık ki geçen yüzyılda kaldığını, günümüzde bu çeşit ozanların artık yaşamadığını belirterek genç kıza derin bir hayal kırıklığına uğratmışlardı. Yeni keşfettiği ve adını öğren-

meyi bir türlü başaramadığı bu genç adam ise belki o ozanlardan biriydi. Şimdi onunla yalnız kalmak fırsatını bulunca, gerçekten bir yazar olup olmadığını kendi ağzından duyup, tahmininde yanılmadığından iyice emin olmak istiyordu.

«Siz, İrlandalı bir yazarsınız değil mi?»

«İçkiden zaman bulup ayık bir anında eline kalem alan her İrlandalı, kendi türünde bir yazardır.»

Farkına varmadan, düşündüklerinden daha da fazlasını söylemişti. Vücudunu yoklayan sık titremeler arasında kendini gülümsemeye zorladı. Kol ve bacaklarında duyduğu dermansızlık, neredeyse ayakta uyutacaktı onu. Bu kız kendisinden ne istiyordu acaba? Ne halde olduğunu görmüyor muydu? «Git... Çekil başımdan... Beni rahat bırak...» Eğer aklından geçenleri yüksek sesle söylemiş olsa, kızın hayalinde çizili ideal erkek resmi bir anda çirkin bir karalamaya dönüşecekti hiç kuşkusuz.

«Ne güzel bir tanım? Zaten daha ilk görüşte sizin bir yazar olduğunuzu anlamıştım.»

McManus bir takım anlaşılmas sesler çıkardı.

«Evet... Tıpkı Gregory ya da Yates gibi özgürlük savaşını göklere çıkarmış büyük bir yazar olmadığınız ne malûm?»

«Tanrım. Ne modası geçmiş düşünceler?.. Özgürlük savaşı ha?...» McManus aniden karnına saplanan bir sancının etkisiyle yüzünü buruşturdu. Bağırarak, haykırmak istiyor fakat yanındaki kızın varlığı onu, bunları yapmaktan alıkoyuyordu. Bağırarakla gülme arası acı bir kahrkaha attı.

«Ne... ne dediniz?..»

McManus aralıklı kahrkahalarla sarsılarak bir kum yığınının üzerine yuvarlandı. Neden gülüyordu? Haa... evet. O göklere çıkartılan özgürlük savaşına... saçları terden sıırıslam kesilmişti. Yüzünün her yanından akan

terleri kolunun yeniyle silerek doğrulmaya çalıştı. Ama vücudunu sarsan boğuk kahkahalar yüzünden bir türlü kalkamıyordu.

«Cevap verin lütfen. Modası geçmiş, demekle neyi kastedtiniz? Gülmeyin öyle. Ben ortada gülünecek bir şey göremiyorum.»

Oysa McManus, kızın açtığı konuda kendini ondan sonsuz bir uzaklıkta görüyordu. Bu, İrlanda'daki bitmeyen huzursuzluğun İrlandalıya verdiği, ikisinin bu konuda anlaşabilme imkânını yok eden anlatılmaz bir duygu olarak McManus'u olumlu olan her şeyden uzaklaştırıyordu. Kutlu İsa... Dünyanın arta kalan kısmı, İrlandadan ne kadar da uzaktaydı. Sisli tepelerin ardından hayal meyal görünen sonsuz ufuklar gibi... Çok, çok uzaklarda. Yaşadığı şu anda, bilinçaltı denilen o dipsiz uçurumun boşluğunda, Tanrı'nın önemini ve insanlar üzerindeki etkisini daha iyi anlıyordu. İnsanlara her şey gibi huzursuzluğu da veren Tanrı, ne yazık ki onu bir türlü geri almayacaktı. Bu da cinayet ve savaşlara izin vermesi gibi onun varlığına gölge düşüren önemli bir etken değil miydi? McManus'un kahkahaları ağır ağır kesildi, mırıldandı. «Gülünç... Herşey gülünç bu dünyada.»

«Gülünç olanın ne olduğunu söylemeniz de ben de gülsem.»

«Neyse... Şimdi bunu bırakalım. Adınız ne sizin?»

«Brendine...» Düşünceleri gibi kızın adı da McManus'a gülünç geldi.

«Bağışlayın. Adınızı anlayamadım.»

«Brendine... Brendine Healy... Bostonluyum.»

McManus'un düşünceleri kontrolundan çıkmaya başlamıştı artık. Üzerindeki halsizlik beyni dahil, bütün organlarını uyuşturuyordu. Karşısındaki kıızı, kalın bir sis perdesi arkasından bir hayal gibi görmekteydi. «Güzel...» diye mırıldandı. «Adınızı beğendim. Siz hâlâ bâkire mi-

siniz Brendine Healy?» Powers dahil, hayatında hiç kimseyle bu kadar cüretli konuşmamıştı.

«Ne... ne dediniz?.. Tekrarlayın bakayım.»

«Hiç canım... Yeats ile Gregory hakkında bir şeyler söylüyordunuz da. Neydi onlar?»

«Evet. Onların özgürlük savaşına ait yazdıklarından sözediyordum.»

«Öyle mi? Bakın, ben bunun hiç farkında değilim.» McManus güçlükle ayağa kalkarak kızla yüzyüze geldi. Uykudan yeni uyanmış gibi bir hali vardı. Güneşin kuvvetli ışınlarıyla kamaşan gözlerini oğuşturarak kıza yaklaştı.

«Lady Gregory ha?.. Siz ‘çeyrek hektar’ maddesini duydunuz mu hiç?»

«Yoo... Nedir o?»

McManus düşecekmiş gibi sendeleyerek iki adım geriledi.

«Dinleyin öyleyse. Bu, 1847’de çıkartılan Toprak Kanunu’nun bir maddesidir. Parasız kalan çiftçi, kredi alabilmek için toprağının büyük bir bölümünü devlete bırakmak zorundaydı. Bu durum karşısında da çiftçiye ancak çeyrek hektarlık bir parça bırakılıp gerisi elinden alınıyordu.» McManus, bu konuşan sesin kendisine ait olup olmadığından kuşkulananmaya başlamıştı artık.

«Peki, bunun Lady Gregory ile ne ilgisi var? Kız bunu sıkıntılı bir tavırla sormuştu.

«Anlatayım. Buna aynı zamanda, Gregory, maddesi de deniliyordu. Bu Gregory kimdi, biliyor musunuz?»

«Hayır.»

«Sizin ünlü özgürlük savaşı yazarı Lady Gregory’nin kocası... Yani bu maddeyi kanuna ekleyen adam... Halk ve işçi dostu geçinen aziz Lady Gregory, İrlanda’nın tarımını, orta çağdaki durumlara geri götüren bu madde için ne demiştir biliyor musunuz?»

«Gene hayır.»

«Herkesin adaletsizlik olarak sınıflandıracağı bu madenin, tarımda büyük bir hamle olduğunu haykırarak kocasını muhaliflere karşı şiddetle savunmuştur. Buna ne diyeceksiniz bakalım?»

«Ne diyeceğimi doğrusu bilemiyorum.»

McManus'un gözleri hiçbir şey görmüyordu artık. Göğsündeki sancı dayanılmaz derecedeydi. Kollarını, ip-leri çekilen bir kukla gibi ileri, boşluğa uzatarak boğuk bir sesle sordu:

«Neredesiniz? Sizi göremiyorum.»

«Buradayım. Fakat size ne oluyor? Dikkat edin, dü-şeceksiniz.»

McManus sendeleyerek yuvarlanırken kız atılarak genç adamı koltuk altlarından yakalamak istedi. Ama gücü buna elvermeyince, ikisi birden üstüste yuvarlandılar. McManus sayıklar gibi mırıldanıyordu.

«Yeats'e gelince... O sahtekârların en büyüğüdür. Ben sahtekârlara inanmam.»

McManus'un başı, arka üstü düşen kızın bacaklarının arasında kalmıştı. Kız onu kaldırmaya uğraşırken şoförle iki de yaşlı yolcu yetişerek onları bu güç durumdan kurtardılar. Fakat şoför vaziyeti, görünüşü yüzünden yanlış yorumlamıştı. Yumruklarını sıkarak McManus'un üzerine yürüdü. Bir yandan da bağırıyordu.

«Seni gidi pis ırz düşmanı seni... Bunu yapacağını biliyorduk zaten.»

«Hayır... Yapmayın... Yanlış anladınız.» Araya giren genç kız öfkeli şoförü göğüsleyerek durdurdu. «Bu adam hasta. Az önce yere düşüyordu. Onu tutayım derken birlikte yuvarlandık. Zavallının yardıma ihtiyacı var, görmüyor musunuz?»

«Onu babasına yuttursun serseri. Bal gibi size tecâvüz etmeye yeltenmiş. Herşey açık seçik ortada, Düşen

bir adamın, bacaklarınızın arasında ne işi var?»

«Sen sözden anlamaz mısın sersem kafalı? Adam hasta diyorum sana. Baksanıza haline, kör müsün nesin? Hem öyle olsa, ben şikâyet etmez miyim canım?»

Kızın kuşkucu şoföre bu şekilde çıkışması üzerine yaşlı adamlardan biri McManus'u gözden geçirmeye başladı. Az sonra bilgiç bir sesle raporunu veriyordu.

«Evet. Genç bayan doğru söylüyor. Bu adam gerçekten hasta. Baksanıza nasıl ter içerisinde kalmış.»

Durum anlaşılmıştı. Şoförle iki yaşlı yolcu McManus'u bacaklarından kavrayarak otobüse kadar taşıyıp onu arka sıraya yatırdılar. Hastanın acele bir doktora ihtiyacı olduğunu en sonunda anlayabilen şoför otobüsü daha hızlı sürmeye başlamıştı artık. Sıranın kenarına ilişkin Brendine ise, Killarney'ye varana kadar McManus'un başını dizinden ayırmadı. Kasabaya gelince onu bir otel odasına çıkartarak otel kapıcısıyla derhal bir doktor çağdırttı. McManus'u otobüse taşımış olan iki yaşlı adam alelacele yetişen doktorla beraber odaya girdiklerinde Brendine'in genç adamı soymaya çalıştığını gördüler. Biri, ahlâk kurallarına diğerinden daha fazla önem veriyor olmalıydı ki hemen atıldı.

«Hay Allah... Sen bırak kızım. O işi biz yaparız.»

«Şimdi boş sözlerle vakit geçirmeyelim. Bana yardım edin. Bir erkeği soymanın bu kadar güç olacağı dünyada aklıma gelmezdi doğrusu.»

Bir tıp adamından çok emekli bir çiftçiye benzeyen doktor gözlerini kıza dikerek anlamlı bir gülümseme ile, «Erkeklerle ilgili her türlü güçlüğü yenebilecek bir yaşta ve güzelliktesin kızım,» diye mırıldandı. «Bu konuda hiç kuşkun olmasın.» Sonra hastayı gözden geçirerek gerekli ilâçları verdi. Kasabada sadece bir tek eczane vardı. Brendine gizli bir sevinçle reçeteyi alarak ilâçların yapımını yüklediğini bildirdi. O sırada adamlardan biri,

«Bu delikanlı çıplak,» diye atıldı. «Böyle kalması kendisi için çok tehlikeli olabilir.»

Bu uyarıyla akli başına gelen Brendine hemen harekete geçti. Önce McManus'un sırt çantasını araştırdı. Sonra bunun içerisindeki pijamaları bularak bunları hastaya giydirdi. Çantayı karıştırırken farkettiği soğuk görünüşlü, siyah tabancayı ise görmezlikten gelmişti.

O sırada otel kapıcısı da ilaçları getirmişti. Az sonra yaşlı yolcuların karıları geldiler ve hastaya çorbasını içirip elini yüzünü sabunlu bezle sildiler. Arkasından, oradan ayrılmak istemeyen Brendine'i zorla alarak odayı terkettiler. Akşam yemeğinden sonra yeniden hastanın yanına çıkmaması için genç kızı lâfa tuttular. Ancak sonunda uykuya Brendine'den önce kendileri yenilince, çevirmeye çalıştıkları manevranın bir önemi kalmamıştı. Herkesin yatmasını sabırla bekleyen kız, el ayak çekilince sessiz sedasız McManus'un odasına doğru yöneldi.

McManus yarı baygındı. Gerçi bir doktorun gelecek kendisini muayene ettiğini ve çevresine toplanan bir takım insanların kendisine bir şeyler içirdiklerini hatırlıyordu. Fakat gözlerinin önündeki donuk sis perdesi ardından, çevresindeki insanları ancak bulanık birer hayal şeklinde görebilmişti. Herkes çıkıp odasında yalnız kaldıktan sonra, hastalığını bir an önce yenme azmiyle kendini uykuya terketti.

Kapısının tıkırdatılmasıyla uyandığı zaman duvardaki saat gece yarısını gösteriyordu. Kapıyı sessizce açıp içeriye süzülen Brendine, ayaklarının ucuna basa basa yürüyerek yatağın yanına kadar geldi. Sonra, McManus'un iyice uyanık olduğunu anlayarak yatağın başucuna hafifçe oturdu. Utangaç bir merakla uzun bir süre birbirlerine baktılar. McManus genç kızın kendisine karşı gösterdiği bu ilgiden bayağı hoşlanmaya başlamıştı. Onun güzel ve hayli çekici olduğunu, geç de olsa, farketmesine

sevindi. Güneşten esmerleşmiş bronz tenli bacaklarını hani neredeyse baldırlarının bitimine kadar gösteren süper mini eteğini hiç giymese de olurdu. Çünkü ancak kalın bir kemer vazifesi görüyordu eteklik. McManus şimdiye kadar hissetmediği bir heyecana kapıldı. Birbirlerinin yüzüne bakıyor, ikisi de sözü, diğerinin açmasını bekliyorlardı. Sonunda ilk konuşan kız oldu.

«Sizin için hiç de iyi geçmeyen bir gün oldu bugün. Bizi iyice korkuttunuz.»

«Evet. Ne yazık ki hasta olduğumu anlamakta biraz geç kaldım. Yardımlarınız için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.» McManus oldukça resmî bir sesle konuşmuştu.

«Her neyse... Artık iyileşme yolundasınız ya bu da yeterli Ama gerçekten bir yazar olup olmadığınızı bana hâlâ söylemiş değilsiniz.»

Kız merakla sorusunun cevabını bekliyordu. Ve olumsuz bir cevap da onu derin bir hayal kırıklığına uğratacaktı herhalde. Bu yüzden McManus ertesi gün bu iyi kalpli, saf kızcağızdan ayrılacağını düşünerek onun beklediği yalanı söylemekte fazla gecikmedi. Küçücük bir yalandan ne çıkardı hem?

«Evet. Ben, bir yazarım.»

«Zaten tahmin etmiştim. Ve ben tahminlerimde asla yanılmam. Haa... Aklıma gelmişken... Sizi yere düştüğünüz zaman gören sevimli şoförümüz ne söylese beğenirsiniz? Bana tecavüz etmeye yeltendiğinizi sanmış.»

McManus Amerikalı kızların açıksözlü ve gerçekçiliği hakkında çok şeyler işitmişti. Bundan dolayı Brendine'in bu sözleri onu şaşırtmadı. «Vay edepsiz vay...» diye atıldı. «Demek öyle dedi ha? Ama böyle bir şey olmamıştı ki. Siz sadece beni yere düşerken tutmaya çalıştınız. Olayı görmemiş mi bu salak?»

«Sinirlenmeyin canım. Böylelerine önem vermeye

değmez. Gülüp geçilir sadece.»

«Şey... Sizden özür dilerim.»

«Neden o?»

«Hastalığım yüzünden yarattığım huzursuzluk için.»

«Ama bu son derece yersiz ve yanlış bir düşünce. Böyle bir durumla karşılaşsaydınız siz de aynı şeyleri yapmaz mıydınız?»

«Tabi, tabii, elbette...»

«Öyleyse şimdi bunları bırakalım artık. Fakat sizin yüzünüz neden kızarmış öyle? Utanıyor gibisiniz.»

«Bilmem. Gerçekten utanıyorum galiba. Aslına bakılırsa kızların yanında her zaman utanırım. Şimdiye kadar hiç olmadı. Yani... kız arkadaşım demek istiyorum.»

«Eğer doğru ise, kişiliğinizle bağdaşmayan yanlış bir hareket bu. Bence utanç, insanları olumsuz olmaya yönelten tamamen gereksiz bir duygudur. Her neyse... Hangi amaçla bu yolculuğa çıktınız? Gitmeyi düşündüğünüz belirli bir yer var mı?»

«Evet. Batıya gidiyorum. Aşağılara, belki de Mizen Head'e doğru... Oraları sakindir.»

«Çadır mı kuracaksınız? Orada?..»

«Aslında düşüncem oydu. Fakat bu hastalıktan sonra çadırdan yaşamam biraz tehlikeli olacak galiba?»

«Yazmak için mi sessiz bir yer arıyorsunuz?»

Kutlu İsa... Ne de çok soru soruyordu bu kız? Kendini tren istasyonlarındaki danışma memurlarına benzetti.

«Evet.»

«Neler yazıyorsunuz bakalım?»

Ne mi yazıyordu? Neler yazsa acaba? Düşünmek için vakit kazanmak amacıyla soruyu bir başka soruyla karşıladı.

«Yaşınız kaç sizin?» Kaçamak bir cevap bekliyordu ama tersi oldu.

«Yirmi... Söylesenize... Ne yazıyorsunuz?»

«Ben mi? Şey... Ben... Evet, ben şiir yazıyorum.»

«Ne kadar güzel. Şiirlerinizi görebilir miyim?»

«Hayır göremezsiniz.»

«Ama niçin?»

«Çünkü bütün şiirlerim beynime yazılmıştır da ondan.»

«O halde bana okuyun onları.»

Al işte... Bunu hiç aklına getirmemişti doğrusu. Ne halt edecekti şimdi? Acaba James Stephenes'in şiirleri, Amerika'da biliniyor muydu? Belki de... Sonunda Stephenes'i tehlikeli bularak daha emin gördüğü Frank O'Connor'dan bir şiir okumaya karar verdi.

Bir kız tanıyorum.

Bir kız da beni tanıyor.

Ve baykuş soruyor, ne?..

Ve baykuş soruyor, kim?..

Fakat tüm bildiklerimiz,

İkimizin arasında gizlisin.

Hiç bir canlı ve siz,

Duyup göremeyeceksiniz.

Herşey onunla benim aramda.

Sakın meraklanıp kafa patlatma.

Ve sen, baykuş, sen büyük ukalâ,

Artık hiç çekilmez oldun ama.

«Bravo, çok güzel... Hârika...»

Kızın gerçek bir içtenlikle el çırpması, Mc Manus'u yaşırttı. O, kızın bu çocuksu şiire dudak büküp geçeceğini

ni sanmıştı. Demek ki zevkleri bazı konularda birleşiyordu. Brendine, bitmez tükenmez sorularına devam etti.

«Peki, çadır kurmayacaksanız nerede kalacaksınız?»

«Oh... Oralarda yazlığına, bir sezon için kiraya verilen küçük evler vardır. Eskiden genellikle İngilizler tatarlardı bunları ama artık gelmiyorlar. Yersiz kalacağımı hiç sanmıyorum.»

«Ben bütün yaz tatilimi burada geçirmeye karar verdim.»

«İrlanda'da mı?»

«Hayır. Yani, Avrupa da demek istedim. Annemle babam Avrupa'yı tanımamın benim için gerekli olduğu düşüncesindeler.»

«Gayet yerinde bir görüş. Keşke ben de Avrupa'yı görebilsem.»

«Bu kadar yakınında olduktan sonra senin için güç olmasa gerek. Hem şimdiye kadar bunu gerçekleştirmen şaşılabilecek bir şey.»

«Okuldan fırsat bulamadım. Yoksa en büyük emelim buydu.»

«Şey... Bir sorum var. Neden silâh taşıyorsun yanında?»

Bu beklenmeyen soru, McManus'u hazırlıksız yakalamıştı. Kızın bunu sormaktaki amacını sezmeye çalışarak cevabı biraz geciktirdi. Sonunda bunun saf bir merakтан ileri geldiği hükmüne vararak açıkladı.

«O tabanca babamındır. Yıllar önce çıktığım bir gezide bir samanlıkta uyurken serserinin biri bıçakla saldırmıştı. Bu olaydan sonra uzun yolculuklarda silah taşımanın gereğine inandım.»

Bu açıklamanın doğru ya da yalan olması genç kızı fazla düşündürmedi. Bir soru sormuş ve karşılığını almıştı. Buydu önemli olan.

«Bunu, seni hatalı gördüğüm için sorduğumu sanma. Amerika'da herkes silâh taşır. Hemen hemen herkes. Hattâ kadınlar bile. Dur bir dakika. Aklıma bir şey geldi.»

McManus kızın tabanca taşımayı olağan karşılamasına sevinmişti. Fakat bu defa da aklına ne gelmiş olabileceğini merak etmeye başladı.

«Şey... Tahmin edersin ki bu morukların arasında yolculuk etmek benim için inanılmaz derecede güç oluyor.»

«Evet tahmin ediyorum. Sana göre çok uygunsuz insanlar.»

«İşte ben de bu yüzden, acaba birlikte yolculuk yapamaz mıyız, diye düşünüyordum.»

McManus bir an için yanlış işittiğini sandı. Kulaklarına inanamıyordu. Bu garip kız, yüzyıllardanberi süregelen erkek - kadın ilişkilerindeki katı kurallarda bir ihtilâl yapacak kadar açık fikirli ve sahtelikten uzak bir insandı. Az sonra, benimle sevişir misin, dese hiç şaşmayacaktı doğrusu.

O güne kadar kızlardan uzak durmasının başlıca sebebi reddedilmek korkusu olmuş ve bu korku, karşı cins duyduğu arzuyu zehirleyen bir yılan gibi içine çöreklenmişti. Şimdi ise karşısındaki kızın, bir erkeğin bile yapmakta tereddüt edeceği bu teklifi karşısında susup kaldı.

«Ne oldu? Neden cevap vermiyorsun? Papa'ya evlenme teklifi kadar garip bir teklifte bulundum galiba?»

«Hayır... Hayır...» McManus düşüncelerini çözümlemekte güçlük çekiyor, kızın bu bilinçsiz, masum cüretkârlığı içine korku veriyordu. Kız devam etti.

«Anlasana ...Biz gençler aramızdaki o anlamsız ve geleneksel engelleri ortadan kaldırmalıyız artık. Hastasın... Ve sana bakacak birisine ihtiyacın var. Oysa be-

nim yolculuk etmekten başka hiçbir işim yok. Ayrıca iyi de yemek pişiririm ha, bak haberin olsun. Değilmi ki aynı yere gidiyoruz, neden birlikte gitmeyelim? Hem ben de o sıkıcı moruklardan kurtulmuş olurum...»

«Fakat... annen baban bu işe ne der? Hiç düşünmüyor musun?»

«Hastalık beynini iyice sarsmış senin anlaşılan. Yahu onlar bizden millerce uzakta. Nereden bilecekler benim ne yaptığımı? Bantry'ye gelince bavullarımı oradaki otele bırakıp gider bir uyku tulumu alırım. Sana yük olmam, meraklanma. Yazmana da engel olmam. Konuşmak için birisine ihtiyacın olduğu an beni yanında bulacaksın. Ne dersin?»

«Çok iyi olur derim.»

Yazlık evde genç bir çift... Evet... Ev sahipleri yalnız evlilere ev kiralar görünüyorlardı ama bu aslında peşin para almakta kullandıkları bir taktikti. Parayı aldıktan sonra evli bekâr, evlerinde kimin oturduğuna aldırmaz bile etmezlerdi. Ayrıca İngiltere'ye kaçma zamanı geldiği vakit kız, bulunmaz bir yardımcı da olabilirdi.

«O halde anlaştık. Tamam mı?»

«Tamam. Seninle birlikte yolculuk bir hayli zevkli geçeceğe benzer.»

«Buna göre otobüsü Bantry'de terk ediyoruz değil mi?»

«Evet, öyle yapmamız daha uygun olacak.»

«Mükemmel. Tanıştığımıza memnun oldum.»

«Ben de... Eh, ben artık gitsem fena olmayacak. Saat ikiye gelmiş. Geri kalan planlarımızı yarın otobüste yaparız olmaz mı?»

«Olur. İyi geceler Brendine.»

Kız ışığı söndürerek çıktı. Koridorda odasına doğru yürürken, yeni yol arkadaşının adını sormayı unuttuğu geldi aklına. Aman... Ne çıkar bundan canım? Nasıl ol-

sa öğrenecek değil miydi. «Siz hâlâ bâkire misiniz Boston'lu Brendine Healy?...» Evet hâlâ bâkireydi ve bir şairle... Tabii, neden olmasın?..

McManus sabah uyandığında kendini oldukça iyi hissetti. Hiç olmazsa yapayalnız değildi artık. Bir yol arkadaşı vardı. Hem de genç ve güzel bir kız.

Birlikte kahvaltıyı ederlerken diğer masalardaki yaşlı yolcular kıza iyi uyuyup uyumadığını soruyor, mânâlı bakışlarla onu ayıplar gibi süzüyorlardı. Hiç birisinin kendisiyle ilgilenmemesi McManus'u hayli şaşırttı. Ne olmuştu bu kibar görünümlü ihtiyarlara böyle? Sanki onlar gitmiş, yerlerine başkaları gelmişti. Bunun nedenini araştırmaya kalkışınca, içinden çıkamadı. Onun üzerine omuzlarını silkerek yemeğine devam etti. Oysa McManus'un keşfedemediği gerçek bu tutucu insanların kafalarında şu şekilde belirliyordu: Gezdikleri her ülkede bazı gençlerin, Amerika hülyâlarını gerçekleştirmek için Amerikalı kızlara bir kene gibi yapıştıklarını çok görmüşlerdi. Demek bu delikanlı da bunlardan biriydi ve şimdiye kadar hiç rastlamadıkları şeytanca taktikler kullanıyordu. Sözgelimi, hastalık numarası yaparak merhametini uyandırma suretiyle kızı kendine âşık etmek... Oysa Brendine bu durumun pekâlâ farkındaydı «Aldırma sen onlara,» dedi. «Bu geçen yüzyılın beyinlerini **ancak mezar** değiştirebilir.»

Bu defa, otobüste yanyana oturmaları da mırıltılara yol açtı. Oysa McManus bu sırada, kızı yanına almakla onu da tehlikeye attığını düşünmekteydi. Hastaydı ve vahşi bir hayvan gibi izleniyordu. Sonu belirsiz bir maceraya atılmıştı. Bu tehlikeli macerada kızın başına bir şey gelmesinden korkmaya başladı. Onu peşine taktığı için pişman olmuştu. Ayrıca bir doktora da ihtiyacı vardı. Ona hasta bir ineğe bakan veterinerler gibi sorgulamayacak, kimliğini sormayacak bir kasaba doktoruna...

Bantry'ye gelince Brendine kendine uyku tulumu satın alabileceği bir dükkân aramak için McManus'dan ayrıldı. Kız, küçük meydandaki St. Brendan anıtının arkasında kayboluncaya kadar onu gözleriyle izledi genç adam. Sonra ani bir kararla şoföre, çantasını bagajdan çıkartmasını emretti. Evet... Brendine bir eşi daha bulunmaz, açık sözlü ve güzel bir kızdı ama onu da kendisiyle beraber ölüm tehlikelerine sürüklemeye hiç bir hakkı yoktu. Çantanın kayışlarını güçlkle sırtına geçirdi ve bastonu elinde, hızlı adımlarla kasabadan çıkarak batıya doğru yola koyuldu. Bostonlu Brendine'i düşüncelerinden silmeye zorunluydu artık.

Yürüdükçe hastalığı yeniden kendini gösteriyordu. Göğsündeki ağrılar gene başlamış ve öksürüğü fazlaşmıştı. Sık sık yoklayan şiddetli titremeler ve vücudundaki o yapışkan terle birlikte yoluna devam etti.

McManus düşe kalka tam üç gün yürüdü. Nereye gittiğinin kendisi de farkında değildi. Hareketleri gitgide kontrolundan çıkıyor, yüzünü yakan rüzgâr zaman zaman ileri geri sallanan bir korkuluk gibi onu yerine çiviliyordu. Kumsallarda ve yıkık duvar arkalarında geçirdiği geceler genellikle uyuyamıyor, bu durum ise onu daha beter yoruyordu. Tehlikeli bir şekilde hasta olduğu artık su götürmez bir gerçektir. Buna karşı alabileceği herhangi bir tedbirden yoksun olması da cesaretini kırıyor ve korkusuna yeni korkular katıyordu. Maureen'in ölümü asla unutamayacağı bir damga gibi, beynine mühürlenmişti. Uyanırken bu düşünce altında eziliyor, uyurken de gördüğü rüyaların etkisiyle kızkardeşinin ölümünü tamamiyle kendi eseriymiş gibi görüyordu. Annesiyle babası üzüntüden ne hale gelmişlerdi kim bilir?

Bu rüyalardan birini gördüğü sırada, nedenini anlamadan birdenbire uyanıverdi. Ve yaşlı bir kadınla bir erkeğin yere çömelmiş, yanına bıraktığı çantasını karış-

tırmakta olduklarını gördü. Adam çantadan çıkan tabancayı elinde tutuyordu. McManus'un uyandığını görünce silahı yere bırakarak korkuyla kaçmaya başladı. Bu sırada yanındaki kadın ürkek bakışlarla McManus'u süzüyordu. Sonra o da koşarak önünde kaçan adamla birlikte uzaklaştı ve bir tepenin ardında kayboldu. McManus hemen kalktı. Kadınla erkeğin durumu polise bildirmelerinden korkuyordu. Bu düşünceyle eşyalarını alelacele topladı ve oradan uzaklaştı.

Aklında gene kızkardeşinin ölümü ve annesiyle babasının acısı vardı. Tanrım... Neden yapmıştı bu korkunç hatayı? Neden... neden?... IRA'ya katıldıktan sonra başından geçenler, kesintili yayın yapan bir televizyon programı gibi gözlerinin önünden geçti. Babanın telefondaki üzüntülü sesi yankılar halinde beyinde çılgınlıyordu. Buna annesinin umutsuz bir metanetle konuşan sesi de karışınca, artık bu seslerden başka bir şey duyamaz oldu. Çığlıklar, ağlama ve hıçkırık sesleri kulaklarında uğulduyor, gittikçe yükseliyor, tizleşiyor, feryada dönüşüyordu. Tam o sırada karşısında beliriveren evi buzlu bir cam arkasından görür gibi hayal meyal farkettiler. Yürüdü... sürüklenir gibi... Küçük bahçe kapısının önüne geldiğinde annesiyle babasına kendisini affetmeleri için mırıldanarak yalvarıyordu. Birdenbire devrilen bir ağaç gibi yere kapaklandı.

«Ulu Tanrım... Bu çocuk ölüyor.»

Bu sesin sahibi kimse, onu eve sürükleyen de o olmuştu herhalde. McManus bakışlarını maskeleyen o kahrolası sis perdesinin ardından korkunç, inanılmaz büyüklükte bir çift göz görüyordu. Kocaman kocaman eller vücudunda dolaşmaya başlamıştı. McManus, bu ellerin kendisini boğacağından korkuyordu. Fakat onlardan kurtulmak, kendisini savunmak için yeterli güce sahip değildi.

Ateş gibi yanan vücudunda dolaşan eller şimdi dört

tane olmuşlardı. Çevresindeki görüntüler, objektif hilesi yapan bir fotoğrafçının çektiği garip boyutlu resimler gibi ona yaklaşp yaklaşp uzaklaşan bir takım hayaller meydana getiriyordu. Uzaklardan, çok uzaklardan gelen bir ses duyar gibi oldu.

«Bunu ona içirirsek düzelir sanırım.»

Hayır, hayır... İçmek istemiyordu. Tanrım... Kendisini koruyacak, bu acımasız katillere karşı savunacak gücü de kalmamıştı. Alçaklar... Bu durumundan yararlanarak kendisine zehir içireceklerdi. Maureen... Maureen... Zavallı, küçük Maureen... Ölümün nasıl bir şey olduğunu söyle de ben de öleyim. Fakat zaten ölüyorum. Hem zehirlenerek. Sana geliyorum Maureen. Bekle... Bekle beni... Bir caniyim ben. Artık yaşamaya hakkım yok. Bana bu zehiri içiren cellâtlar kimlerse, zaten idam hükmümü infaz etmiş oluyorlar. Babacığım... Sevgili anneciğim... bağışlayın.

McManus'un kopacak derecede tel tel gerilen sinirleri tatlı bir uyuşuklukla ağır ağır gevşemeye başlamıştı az sonra. Kapanan gözleriyle birlikte kendisini karanlıklar dünyasının sonsuz boşluklarında buldu.

DOKUZ

Powers yatağına girip yorganı başına çekmişti ama uykusu bir türlü gelmek bilmiyordu. Düşüncelerinin tek özünü meydana getiren Clune, bir iblis gibi kafasına yerleşmişti. Bütün çabalarına karşın onu aklından söküp atamıyordu. Uykunun bastıracağı anlarda bile bu düşünce vızıldayan bir sinek gibi gelip beynine giriyor ve uykusunu yeniden kaçıırıyordu. O çirkin, ayva şekilli yüzü gözü-

nün üzerindeki kara bez parçasıyla daha beter çirkinleşen Clune... O kendini beğenmiş, kurumlu tavırlarıyla söylediği her kelimeyi Powers'ın yüzünde bir kırbaç gibi şaklatmayı başaran Clune... O mutfaktaki kırık masanın ardından sözde bir savaş yöneten tek gözlü general bozuntusu...

Powers hayalinde tabancasını defalarca onun üzerine boşalttı. Fakat her seferinde tekrar dirilen Clune onun elindeki tabancaya ağır bir topla karşılık veriyordu. Delirircesine attığı bütün elbombalarına rağmen bu topu bir türlü susturamıyordu. Bu beceriksizliğine kahkahalar savuran bazı gizli seslerin gürültüsü beyninde uğuldamaya başlayınca sinirleri iyiden iyiye gerilerek üzerindeki yorganı atıp doğruldu. Callaghan her zaman olduğu gibi gömlek ve çoraplarıyla yatağa girmeye hazırlanıyordu. Hayretle sordu:

«Ne oluyor sana Pat?»

«Bir şey olduğu falan yok. Söndür şu lambayı.»

Ve Kutlu İsa aşkına, oğlum Patrick, artık şu herifi unutup daha güzel şeyler düşünmeye çalış. Sözgelimi... Sözgelimi?.. Evet. Sözgelimi. Maureen McManus...

Hayatında hiç rastlamadığı beyazlıkta bir tene sahip olan bu kızla geçirdiği anları hatırlayınca, Clune'u gerçekten unutarak düşüncelerini bu yöne çevirmeyi başardı. Ona, tam arzuladığı bir şekilde sahip olmuştu. Eğer genç kız direnmeden, gönül rızasıyla kendisine teslim olsaydı, o sırada aldığı hayvanî zevkten eser kalmayacaktı. Çünkü genellikle sevişirlerken güçlük çıkartan kadınlardan hoşlanırdı Powers. Ama ne yazık ki her zaman böylerine rastlanılmıyordu.

Sonra Maureen'i bırakarak havaya uçurulmasından iki gün önce Europa Bar'da tanıdığı orta yaşlı afeti düşünmeye koyuldu. Sade fakat pahalı bir elbise giymişti kadın. Kocasının, bir iş yolculuğu için ülke dışarısında

olduğunu söylemişti. Bu yüzden yapayalnızdı ve birisiyle konusup can sıkıntısını dağıtmaya can atıyordu. Europa'dan çıktıkları zaman kadın ona Divis parkında gezmelerini teklif etti. Bir süre sonra tam ıssız bir köşeye geldiklerinde Powers onu çimenlerin üzerine yatırdı. Külotunu çıkartmaya uğraşırken kadın hem kahkahalarla gülüyor, hem de sahte itiraz çılgınlıklarıyla onu durdurmaya çalışıyordu. «Hayır... Hayır, olmaz... Evli bir kadını ben.»

Oysa topuyla, tüfeğiyle bir ordu bile gelse Powers'ı o anda düşündüğünü yapmaktan alıkoyamazdı. Ondaki arzu dolu şehveti hisseden kadın o zaman, «Madem bana sahip olmak istiyorsun,» demişti. «Öyleyse bunu gerektiği şekilde yap. Ben de zevk alayım. Baştan savma olmasın.»

Ve sonra... Tanrım... Acaba kim kime sahip olmuştu? Powers hayatı boyunca böyle bir kadına rastlamadığına yemin edebilirdi.

Arzuları yatıştıktan sonra kadın yapmacık, çocuksu bir ağlamayla. «Bana zorla tecâvüz ettin. Bunu yaptığına göre, bana artık bir defa daha tecâvüz edebilirsin,» diyerek Powers'ı iyice şaşkına çevirmişti. Sonunda parktan çıktılar. Bir süre yürüdükten sonra kadın yalnız kalmaktan korktuğunu bahane ederek Powers'ı evine çağırdı. Bol içkili nefis bir yemeği izleyen kahveden sonra kadın, «Çimenlerin üzerinde bir şeye benzememişti doğrusu,» diye somurttu. «Eğer bana sorarsan bir kadına kendi yatağında çok daha iyi tecâvüz edilebilir.»

Sabahın altısında gün işırken bitkin bir halde gitmeye hazırlanan Powers tam giyinirken kadın bu kez de banyonun aralık duran kapısı önüne gelmişti. «Eğer gitmeden önce bana bir defa daha tecâvüz etmezsen, haberin olsun bak polis çağırırım.»

Kutlu İsa... Oysa Powers'ın değil erkekliğini uyardıracak, serçe parmağını bile kımlıdatacak gücü kalma-

mişti. Buna rağmen kadına son bir defa daha tecâvüz etti. Kapıdan çıkarken kadın arkasından bağıyordu.

«Defol kaba adam. Pis hayvan... Irz düşmanı... Yarın akşam saat altı ile yedi arası Avrupa Bar'a geleceğim. Sakın orada görmeyeyim seni.»

Powers bu 'emre' uyarak o akşam Avrupa Bar'da görünmedi. Orada bir bomba patlayacağını biliyordu zira. Ve havaya uçan barda, kadının parçalanmış cesedini görmeye hiç niyeti yoktu.

Callaghan'ı uyandırmamaya çalışarak sessizce kalkıp giyindi. Ve evden dışarı çıktı. Aynı sokaktaki yirmi-beş numaralı evin kapısını açan anahtar cebindeydi. Mary Connors'a ait olan bu ev, kadına ölen kocasından miras kalmıştı. Ertesi sabah Callaghan'la birlikte McManus'un izine düşecekleri için erken kalkması gerekiyordu. Ve Mary'nin her ne hikmetse saniye şaşmayan asırlık saati, şimdiye kadar ödevinde hiç hata yapmamıştı.

Odasına girdiği zaman yaktığı ışık Mary'yi uyandırmadı. Her taraf taze boya kokuyordu. Bu gibi işleri bir başkasına bırakmazdı genç dul. Evinde bir erkeğin eksikliğinden doğan yalnızlığından dolayı, erkeklere ait olan bütün işleri yapmayı öğrenmişti.

Kuvvetli boya kokusu Powers'ın genzini yakmaya başlayınca bir pencere açarak içeriye dolan temiz havayı ciğerlerine çekti. Evin tuvaleti dışında her taraf beyaza boyanmıştı.

Ağır ağır soyunmaya başladı Powers. Çizmelerini çıkartırken yaptığı gürültü de Mary'nin uykusunu bozmuştu. Powers elbiselerini bir iskemlenin üzerine atarak açık ağzından horultuya benzer sesler çıkan kadının yanına uzandı. Ve aynı anda Callaghan'ın da böyle ağzı açık uyuduğu geldi aklına. Acaba kendisi uyurken ne şekil alıyordu?

Gecelik giymek Mary'nin hoşlanmadığı bir şeydi. Powers yanındaki bu şehvet dolu çıplak vücuda dokunmadan önce onu aç gözlerle bir süre izledi. İri ve dik memeleri, biçimli bacakları ve erkekleri çıldırtan bir ustalıkla çalkaladığı kalçalarıyla Mary hiç kuşkusuz güzel bir kadındı. Cildinin Maureen'inki kadar beyaz olmamasına rağmen vücudu onunkinden daha dolgun ve iştah vericiydi. Powers kadının bacak arasını çevreleyen kıllardan birini çekip kopartınca Mary inleyerek gözlerini açtı. Ve sevdiğini gören bir kadının mutlu gülümsemesiyle erkeğine sarılarak onu sıcacık vücuduna doğru çekti. Maureen, Europa Bar'daki kadın, Clune, hepsi Powers'ın aklından teker teker silindiler.

Dakikalar sonra şehvetin doruğundan ağır ağır inmeye başlamışlardı. İki yorgun vücut isteksizce birbirlerinden ayrıldı. Ve Mary usulca mırıldandı.

«Biliyor musun Pat? Her defasında bana ayrı bir mutluluk veriyorsun.»

«Öyle mi cicim? Sen her defasında daha beter azgınllaşıyorsun da ondan.»

Mary, ölen kocasının kendisine hiçbir zaman veremediği mutluluğu Powers'da buluyordu. Kocasının sağlığında katı din kurallarının etkisinde doktora gitmekten çekinmeleri yüzünden bir türlü çocuk sahibi olamamışlardı. Kısırlığın kimde olduğu da anlaşılamamıştı bir türlü. Mary önceleri bunun kendinde olduğunu sanıyordu ama Powers'la aralarında başlayan ilişki geliştikten sonra yanıldığını anlamıştı. Durumu ona açmak için uygun bir ortamda oldukları düşüncesiyle, «Pat...» dedi, «sana bir şey söyleyeceğim.»

«Söyle cicim.»

«Senin gibi bir erkeğin bunu nasıl karşılayacağını tahmin etmek aslında güç ama ben ge...»

«Sus bakayım bir dakika.»

«Ne var?.. Ne oldu Pat?..»

«Dinle... İsa aşkına.» Powers yatakta dizleri üzerine doğrularak dışarıya kulak kabartmıştı. Mary sordu.

«Aynasızlar mı?»

«Çabuk ışığı söndür.»

Powers karanlığa gömülen odada sessizce pencereye yaklaşarak dışarıya baktı. Mary yatakta onu seyrederken öfkeyle düşünüyordu. «Hay Allah kahretsin. Tam ona söylemek üzereyken ne büyük aksilik.»

«Ne oluyor Pat? Ne görüyorsun?»

«Kes sesini.»

Sokağın öbür ucunda zırhlı bir araç belirdi. Kuvvetli motor homurtusu kendi seslerini bir anda bastırmıştı. Taretleri kapalı ve makinalı tüfeği her iki yöne de hareket halinde olan araç yavaşça önlerinden geçince Powers mırıldandı. «Şükür Allaha... Sadece bir tane.»

Ama yanıliyordu. Bir değil, iki... İkinci zırhlı araç da hızla yaklaşarak önlerinden geçti ve az ilerde durdu. Powers, «Çabuk geceliğini giy,» diye fısıldadı. Ses tonunda huzursuz bir telâş seziliyordu. «Git bak bakalım neden gelmişler? Hadi, sallanma.»

Bu emre derhal itaat eden kadın alelacele merdivenlerden indi. Powers açılan sokak kapısı ile birlikte, hoparlörden konuşan bir erkek sesi duydu. Kararlı, kendinden emin bir sestti bu.

«İçeriye... içeriye girin lütfen. Kapılarınızı açmayın ve dışarıya çıkmayınız.»

Mary merdivenleri ikişer üçer tırmanarak hızla yukarı kata seğırtip yatak odasına daldı. «Yetmişbeş numaranın önünde durdular Pat. Sizi arıyorlar galiba.»

«Elbiselerimi ver. Sen de çabuk bir şeyler giy üzerine.»

«Tabii Pat.»

Karanlıkta el yordamıyla giyinmeleri güç oluyordu.

Powers homurdandı. «Çizmelerim nerede?»

«Buradalar Pat.»

Powers belki de birlikte yaşanılması güç bir erkekti ama Mary onunla mutluluğa erişeceğine inanıyordu. Ayrıca usta bir fırıncıydı sevgilisi. Sanatıyla, gül gibi geçinip giderlerdi. Tabii o Allahın belâsı görevi bittikten sonra olacak şeylerdi bunlar.

Gebeliği bir ayı geçeli çok olmuştu. Ama karnında bu durumun anlaşılmasına yol açacak herhangi bir belirti göze çarpmıyordu. Hem bu mutlu haberi ona şimdi verebilmiş olsa, o zaman buna belki de inanmayacaktı Powers. Hele karnı az daha büyüsün. O zaman sevgili Patrik gerçeği bütün çıplaklığıyla görüp ister istemez kabul etmek zorunda kalırdı. Oysa şimdi yapılacak bir açıklama Powers'da, bir kadının geleneksel tuzağına düşmüş gibi duygusunu uyandırabilirdi. Tam o sırada hafif bir tıkırtıyla birlikte, zırhlı aracın hoparlöründen yükselen kibar bir ingiliz sesi gecenin nemli sessizliğinde yankılandı.

«Yetmişbeş numaralı evdekiler... Size, bulunduğunuz yerden çıkmanız için sadece otuz saniye süre tanınmıştır. Kollarınızı öne uzatmış durumda parmaklarınız birbirinden iyice ayrılmış olarak çıkacaksınız. Silah kullanmaya ya da herhangi bir kuşkulu harekete kalkışmanız ölümünüze sebep olabilir. Tanınan süre içinde çıkmadığınız takdirde ateş edilecektir. Süreniz şu anda baş... lı... yor... Bir... iki... üç... dört... onsekiz... ondokuz...»

Saniyeleri sayan sesle askerî araçların çalışan motorlarından yükselen uğultulardan başka bir şey duyulmuyordu. Işıksız pencerelerin ardında ise telâşlı bir hareket göze çarpmaktaydı. Ağlayan çocuk sesleri de motor gürültülerine karışmış, artan huzursuzluk ve endişe giderek son kertesine ulaşmıştı.

Birdenbire makinalı tüfeğin alev kusan namlu ağzı zifiri karanlıkta kızıl bir göz gibi parladı. Ve yetmişbeş numaralı evin sokak kapısı bir anda menteşelerinden sökülüp yapının içerilerine doğru savrularak kayboldu. Çevreye dağılan milyonlarca cam parçacıkları, araçların far ışığı altında denizdeki yakamozlar gibi parıldıyordu. Makinalı tüfek ikinci bir defa daha ateş açıp sustuktan sonra hoparlördeki sakin ses yeniden duyuldu.

«Çık dışarı. Kollar önde ve parmaklar açık olarak... Solundaki araca doğru yürü ve yanında dur.»

Callaghan, Powers'ın gizlice baktığı pencerenin altından geçerek emredilen yerde durdu. Üzerinde sadece gömleği ve çizmeleri vardı. Bacaklarına geçirmeye fırsat bulamadığı pantolonu sağ omuzundan sarkıyordu. Perdenin ardından onu izleyen Powers, kahkahasını güç tutarak mırıldandı.

«Zavallı Danny... Bu halini ömrüm boyunca unutmayacağım.»

Zırhlı araçların gözden kaybolmasıyla birlikte açılan kapılardan halk sokağa döküldü. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Kadın erkek, genç ihtiyar herkes, çoktan uzaklaşmış olan araçların arkasından nereye attıklarından habersiz, taş yağdırmaya başladılar. Buna, askeri araçların sokakta bulundukları sürece yarattıkları öfke ve endişenin patlaması denilebilirdi.

«Doğruca bizim eve geldiler. Demek biliyorlardı.»

«Kim haber vermiş olabilir acaba Pat?»

«Kim olacak?.. McManus tabii ...Hadi, artık ben gidiyorum. Sende uyumaya çalış.»

«Olanlardan sonra nasıl uyuyabilirim ki Pat? Tanrım... Eğer bu gece bana gelmemiş olsaydın sen de...»

«Bunu hatırlatmana gerek yok. Evet, buraya gelmekle kurtuldum. Ancak bunun aksi olsaydı bile şunu

bil ki Patrick Powers, Callaghan gibi kolay ele geçmezdi.»

Powers Mary'den ayrılarak ağır ağır merdivenlerden indi ve kendi evine doğru yöneldi. Sokaktaki kalabalık hâlâ boşluğu taşıyarak küfürler yağıdırıyordu. Barış çabası ha?.. Durumdaki çelişki Powers'ı güldürdü. Yılların nefreti nasıl olurdu da sevgiye dönüşebilirdi? Bunun asla gerçekleşemeyecek bir hayal olduğu ne de güzel belli oluyordu şu anda.

Yakaları kalkık, elleri cebinde, tanınmamaya çalışarak evin artık olmayan kapısından arta kalan boşluğa geçerek içeriye girdi. Her köşe didik didik aranmış ve belirli yerlerde gizli duran silahlar alınmıştı. Bunu farkedince Powers'ın tepesinden kaynar sular dökülmüş gibi oldu. Silahsız dolaşmak, kör ya da topal olmaktı onun için. Öfkeden hızlı hızlı soluyarak bulduğu bir çantaya gömlek, çamaşır, traş malzemesi vs. gibi ihtiyacı olduğu şeyleri doldururken yaklaşan bir motor sesi duyuldu. Kalabalığı yarıp evin önünde duran bir motosikletti bu. Bunu görünce Powers ışıkları söndürdü, ocağı karıştırmaya yaran demiri kavradı ve karanlıklara saklandı. Silâhı yoktu gerçi, ama elinde sıkı sıkı tuttuğu demir pekâlâ silah yerine kullanılabilirdi.

Motosikletten inen gölge kapının yerindeki boşluğa doğru ilerliyordu. Yirmi yaşlarında gösteren bir gençti bu. Boşlukta durarak içeriye seslendi.

«Pat... Pat... Neredesin?...»

«Sen misin Conal?»

«Evet. Nasıl kurtulabildin Pat? Bu bir mucize yahu.»

«Uyku tutmamıştı. Dolaşmaya çıktım. Ben yokken Callaghan'ı yakalamışlar. Daha şimdi geldim.»

«Kutlu İsa... Büyük şansın varmış.»

«Silahları da ele geçirmişler üstelik.»

«Yok yahu? Bu çok kötü işte. Şimdi ne yapacağız?»

«Bilmiyorum. Her neyse... Sen buraya neden geldin?»

«Seni almaya. Toplantı var. Hadi... Motosiklete atla da gidelim.»

Dar ve karanlık sokaklardan hızla geçerek toplantının yapılacağı evin bahçesine dalıp motosikleti bir duvara dayadıktan sonra arka kapıdan içeriye girdiler.

«Hay Allah belânı versin. Gene Clune... Gene o ki-birli palavracı.»

Ama Powers ele geçmemesini bir dereceye kadar ona borçluydu. Öyle ya... Clune onu deli eden varlığı ile düşüncelerine yerleşmemiş olsaydı uykusu kaçmasaydı ve Mary'nin evine gitmeyerek bir balık gibi İngilizlerin ağına düşecekti.

Küçük odada yirmi kadar genç toplanmıştı. Bazıları onsekizinde bile yoktu bunların. Hepsi de heyecanlı, öfkeli görünüyorlardı. Bütün pencereler, ışığın dışarıya sızmaması için siyah bezlerle örtülmüştü. Powers'ın oda-ya girmesiyle Clune aynı anda haykırdı.

«Powers... Raporunu ver.»

Powers gerçeği olduğu gibi anlattı. Sonra eve geldiğinde bütün saklı silahların alınmış olduklarını belirterek sözlerini bitirdi.

«Harika Powers, harika... Gene bir çuval inciri bok ettin.»

Bu kadarı da fazlaydı artık. Ayva suratlı onu yine rezil etmişti. Hem de bir sürü baldırı çıplak tüysüzün önünde. Tepesi atmaya başlıyordu. Öfkesinden titreyerek dişlerini var gücüyle sıktı.

Clune, ön sıradakilerden birine işaret ederek tısladı. «Verin şuna bir silah.» Sonra öfkeyle devam etti. «Yirmi adamımız ve Dr. McDermott yakalandılar bu ge-

ce. Silah, bomba ve cephanemizin büyük bir kısmı İngilizlerin eline geçti. Gizli bir fabrikamızı da havaya uçurdular. Bu olay sırasında üç adamımızı kaybettik. Onlardan da bir kişi öldü. Bu işlerde, kendi üst kademelerimizdekilerden bazılarının parmağı olduğunu tesbit etmiş bulunuyoruz. Ayrıca barış tasarısını da destekliyorlar. Niyetleri bizi köşeye kıştırıp barışa zorlamak. Ama yağma yok. Bizi İngilizlere satan, onlardan başkaları olamaz.»

Öfkeden titreyen Clune bir an durup nefes aldı. Sonra, «Elimde bir liste var,» diye devam etti. «Bu listede isimleri yer alanlar, bu gece hiç vakit kaybedilmeksizin temizlenecekler. Kutlu İsa... Bizim kim olduğumuzu öğrenecekler bu gece.» Sabırsız bir hareketle McCann'e döndü. «Dağıt herkese kâğıtları.»

Bu kâğıt parçalarında öldürülecek olanların adları yazılıydı. Gözlerinde intikam ateşi yanan bu insanlar kendilerine verilen kâğıt parçalarına seri bir göz attıktan sonra ceplerinden çıkardıkları çakmak ve kibritlerle onları yaktılar. Bütün yüzlerde kararlı bir azim okunuyordu. Üst kademeler, kendilerine karşı cephe almıştı. Tıpkı polis, İngilizler ve tutucular gibi... Ama bu davranış, onlara çok pahalıya mal olacaktı. Zaten var olan düşmana katılan bu yeni düşmanlara verilecek bir tek ceza vardı: ÖLÜM...

«Şimdi herkes görevine.»

Az sonra silah tetikleri çekerek birçok cana kıyacak olan eller Clune'u askerce selâmlayıp teker teker çıktılar. Ve hazırlanmış otomobillere atlayarak belirli yönlere doğru uzaklaştılar.

Powers'a kâğıt verilmemişti. Yaptığı hatalardan dolayı Clune bir oduna ondan daha fazla paha biçerdi ama bu gibi işlerde gayet tecrübeli ve gözüpekti Powers'ın. Clune onu bu yüzden en sona bırakmıştı.

«Al bakalım Powers. Bu da senin kâğıdın.»

Powers isteksiz bir hareketle elini uzatarak kâğıdı alıp okudu, sordu:

«Demek bana araba verilmiyor?»

«Ne yapalım? İş ani olduğu için fazla araba bulamadık. Conal'ın motosikleti neyinize yetmez?»

'Orospu çocuğu... Şuna yekten, araba vermek işime gelmedi, desene.' Elde fazla araba olmadığı belki de doğrudu ama örgüte daha dün katılan tüysüzlere araba verilmiş ve kendi gibi en kıdemli askerlerden biri rezilcesine kenara itilmişti. Şimdi de uzun saçlı bir hippinin motosikleti ile en tehlikeli göreve çıkmaz zorunda bırakılıyor-du.

«Bana, Danny O'Connell düşmüş. Bu resmlerin, (IRA'nın üst kademelerindeki yetkili sözcüler), Belfast'taki bir numaralı adamı. Hem en güç görevi veriyorsunuz, sonra da bir otomobili çok görüyorsunuz. Ne biçim iş bu?»

«En büyüğünü, en iyisine vermeyi düşündük de ondan. Adresi de aldın. Ha araba olmuş, ha motosiklet... Bunun ne önemi var? Önemli olan seni oraya götürecek bir araç değil mi? O da elinin altında işte. Daha ne istiyorsun?»

«Bir motosikletle bir otomobil arasında büyük fark var sanırım.»

«Hadi hadi, dırlanma fazla. Bu işi bitirdikten sonra da hemen McManus'un peşine düş ve onu temizlemeden geri dönme.»

Powers, uzun zamandanberi aklından çıkmış olan McManus adını duyunca birden ona karşı beslediği kin ve nefreti hatırladı. Dişlerini gıcırdatarak homurdandı.

«Bu konuyu hiç merak etmeyin. Yedi kat yerin dibine bile girse elimden kurtulamayacak.»

«Öyle ümit edelim. Şimdi silâhını al ve hemen yola çık.»

«Peki efendim. Hadi, yürü Conal.»

Aldığı bu ilk tehlikeli görevin verdiği endişeli gurur, Conal'ın yüzünde açıkça okunuyordu. Okuldaki tarih derslerinden hatırladığı eski Roma diktatörü Sezar'ın kısa mektubu gibi, düşman kim olursa olsun, gidecek, görecektir ve onu yeneceklerdi. Danny O'Connell'in oğlu ile çocukluk ve okul arkadaşı olmaları duygusal yönden zerre kadar etkilemiyordu. Conal'ı Arkadaşının babası vatan çıkarlarına karşı gelen bir haindi ve ölmesi gerekiyordu. IRA'nın, genç beyinleri yıkama başarısı işte bu dereceye kadar ulaşabilmişti.

«Yavaş sür Conal. Hızını dönüştür sakla. Dönüşte, cehennem zebânileri kovalıyormuş gibi kaçmalıyız. Yoksa enseleniriz.»

«Merak etme Pat. Benim düldül, iki otomobile bedeldir.»

«Evin önüne gelince pencereleri görecektir bir yerde dur ve motoru stop etmeden bekle. Çevrede kuşku uyandırıcı insanlar görürsen bana ıslık çal, tamam mı?»

«Tamam Pat.»

Powers gireceği evin içerisini avucunun içi gibi biliyordu. Çünkü bu tip evler eksiksiz olarak genellikle hep aynı şekilde inşa edilmişlerdi. Arka taraftaki mutfakta gizlenecek herhangi bir silahlı, ön kapıyı ve holü kontrol altında tutabilirdi. Birinci katın sahanlığı ise tuzak kurmak için son derece elverişliydi. Önce, silahlı insanların nerelerde beklediklerini keşfetmeliydi Powers. Ama bunun için eve girmesi gerekiyordu.

Aklından bu düşünceleri geçirirken, kâğıtta yazılı olan adrese de gelmişlerdi zaten. Powers ani bir kararla motosikletten atladı ve hızlı adımlarla ilerleyerek kapının ziline dokundu. Bu arada, herhangi bir kimsenin an-

lamasına imkân vermeyecek şekilde de silahını hazır etmişti. Beklemeye başladı. Merdivenlerden duyulan ayak sesleri ağır ağır kapıya yaklaşıyordu. İçerde kaç kişi vardı acaba? Powers bunları, Danny ile birlikte üç kişi olarak tahmin etti.

«Kim o?»

«Danny... Sen misin?»

«Evet. Kimsin sen?»

«Danny... Ben Powers. Seninle konuşmak istiyorum.»

«Bunun için garip bir saat seçmişsin. Derdin nedir Pat?»

«Clune... Danny. Herif iyice aklını kaçırdı.»

«Bana ne. O zaten işin başından beri akıldan yoksundu. Gecenin bu saatinde bana bunu söylemeye gelmedin herhalde.»

«Hayır, yalnız bu değil Danny. İngilizler yirmi adamımızı ele geçirdiler bu gece. Bunu size bildirmeyi bir görev sayarak geldim. Belki burayı da basarlar. İhtiyatlı olun.»

«Bizim için meraklanma Pat. Biz ne yaptığımızı biliyoruz.»

«O halde başına bir iş gelirse, seni uyarmadığımı iddia edemezsin artık.»

«Etmem Pat. Gönlünü ferah tut.»

«Pekâlâ. İyi geceler Danny.»

«İyi geceler Pat.»

Danny'nin bu derece kendinden emin konuşması, Powers'ın midasını bulandırmıştı. Kapıyı açmaması da böyle bir ziyareti beklediğini mükemmel belli ediyordu. Geri döndü. Cona, çalışan motosikletin homurtusu arasında Powers Danny'le konuşurken içerde iki silahlı adam gördüğünü söyleyince Powers harekete geçmeye karar verdi. Ağır ağır ilerleyerek zemin kat penceresinden içeriye bir göz attı. Kuşkulu bir durum görememişti. Bunun

üzerine evin arkasına geçti ve ayaklarının ucuna basa-basa mutfak penceresine yaklaştı. Mutfak aydınlatmaya çabalayan ampulün ölü ışığında hareket eden belirsiz gölgeler göze çarpıyordu. Powers iki adım gerileyerek elindeki otomatik tüfekle pencereden içeriye doğru birkaç el ateş etti. Kırılan camların şangırtısını izleyen iki saniyelik sürede evin içinde hiçbir hareket olmadı. Sonra tek tek atışa ayarlanmış bir makinalı tabancanın aralıklı ateşi duyuldu. Evin ön tarafından birisi ateş ediyordu Powers arkada olduğu için kurşunlara hedef olan Conal'ın, motosikletin üzerinden fırlayarak yandaki dar hendeğe uçtuğunu göremedi. Kapı ile pencere arasındaki duvara yapıştı. İçerden bir hareket gelmesini beklemeye başladı. Penceredeki o belirsiz gölgelere ateş ederken, içerdeki her iki adamı da, büyük bir şans eseri, vurup öldürdüğünü bilmiyordu.

Bir süre bekledi Powers. Fakat evden hiçbir hareket gelmiyordu. Sabırsızlanmaya başlamıştı artık. Ne olursa olsun, diye ansızın yerinden fırlayıp atıldı. Mutfak kapısını bir tekmede açarak balıklama içeriye daldı. Ve aynı anda bir yaylım ateşi parçaladı sessizliği, kurşunlar Powers'ın başı üzerinden vızıldayarak uçup bahçedeki küçük ağaçları sarsıyordu. Bunun üzerine Powers, silâhındaki bütün kurşunları, şimdi susmuş olan makinalının alevini son gördüğü noktaya boşalttı. Sonra nefesini keserek bekledi.

Birkaç saniye sonra, ön kapının üzerindeki camdan sızan zayıf ışık altında kolları boşluğu döven bir vücut görüldü. Danny O'Connell'dı bu. Bir kütük gibi devrilerle yuvarlanırken elindeki makinalı son bir defa ateş kustu ve mutfak raflarındaki kavanozlar, hedefsiz kalan kurşunların son kurbanları oldular.

Powers zaferini, ganimet olarak aldığı ölen adamların silahları ile süsleyerek deli gibi motosiklete koştu ve

korkunç bir hızla oradan uzaklaştı. Az sonra gözlerinde heyecanlı parıltılarla Mary Connors'ın evine giriyordu. Tanrım, ne güzel bir geceydi bu. Önce Mary'nin yatağında, ateşli dulla unutulmaz şehvet dakikaları yaşamış, sonra da Resmi'lerin kuzey İrlanda'daki en önde gelen adamını eşek cennetine göndermişti. Clune bu başarısından sonra artık ona başka gözlerle bakardı herhalde. Genç Conal'ın ölümü ise aklına bile gelmiyordu.

Sokak sakinleri, öfkelerini boşluğu taşıyarak giderdikten sonra yeniden yataklarına girmişlerdi. Ama Mary daha uyumamıştı. Powers onu mutfakta çay içerken buldu.

«Allah aşkına nerede kaldın Pat? Meraktan öldüm.»

«Çalışıyordum.»

Saf Mary bu cevap üzerine, Powers'ın gerçekten bir fırında çalıştığını sandı.

«Kaç ekmek yaptın bakalım bu gece?»

«Üç...»

«Üç mü? Benimle alay mı ediyorsun Pat?»

«Tabii üç ya... Yalnız su yerine kan, hamur yerine de mermi kullandım.»

«Haa... Şimdi anladım. Gözü çıkasınca sevgilim gene adam öldürmüş. Üstelik bir de beni alaya alıyor. Neler oldu Pat? Anlatsana.»

Neler olduğunu ona açıklamak doğru muydu acaba? Gerçi Mary'nin şimdiye kadar dedikodu yaptığı hiç duyulmamıştı. Ama ne de olsa kadın değil miydi?»

«Ağzını sıkı tutacaksan anlatayım.»

«Kutlu İsa üzerine yemin ederim ki...»

«Peki peki... Dinle... İngilizler bizden yirmi kişiyle birlikte Doktor McDermott'u yakaladılar. Acele bir toplantı oldu. Clune, bunun resmîlerin işi olduğunu ileriye sürerek bir misilleme harekâtı düzenledi. Danny O'Connell düştü benim payıma. Ben de onu, iki adamıyla bir-

likte temize havale ettim. Yalnız, Conal'ı da bu arada kaybettik ne yazık.»

«Ama Pat... Nasıl olur?.. Sen, onları ihbar edenin McManus olduğunu söylememiş miydin?»

Powers silahları bir dolaba saklayıp kendine çay dol durduktan sonra karşılık verdi.

«Evet. Gene de söylerim. Resmiler böyle bir hainlik yapacak kadar aptal değillerdir. Clune denilen o orospu çocuğunun artık iyice çıldırdığına hiç kuşku kalmadı.»

«Asıl muhbirin McManus olduğunu ona neden söylemedin Pat?»

Powers öfkeyle yüzünü buruşturdu. «Söylesem bile bir faydası olmazdı ki. Bu gibi işlere karışmaya yetkim olmadığını bağıracaktı yüzüme.»

Kutlu İsa... Ya McManus'un kaçıışı üzerine kaldığı gibi bu ele geçen yirmi adamın kaybindan da sorumlu tutulsaydı ne olacaktı o zaman? Clune onu hemen çarmıha gerer, çevresinde de kızılderililer gibi ölüm dansı yapardı.

«Resmî'leri öldürmek... Pat, bu korkunç bir şey. Eğer onlar da ölenlerin öcünü almak için Provo' (1)lara karşı harekete geçerlerse ne olacağını hiç düşünmedin mi bu ayva suratlı?»

«Bana ne... Ne bok yerlerse yesinler. Ben yokum artık. Yarın sabah ilk otobüsle sınıra gidiyorum. McManus'u bulup temizlemenin zamanı geldi de geçti bile. Hadi gel, yukarıya çıkalım. Kendimi azgın bir boğa gibi hissediyorum.»

Powers hiç de abartmamıştı. Yatakta gerçek bir boğa gibi hareket ederek Mary'yi âdeta parçaladı. Kadın kar-

(1) IRA'nın anarşik eylemlerini yöneten ve uygulayan gizli elemanlar.

nındaki çocuğu düşünerek onun bu aşırı hareketlerine sabırla katlanıyordu. Nasıl olsa sırası gelince elindeki kozları o da masanın üzerine yayacaktı. Powers gibi bir erkeği elinden kaçırmak, onu yeniden dul kalacakmış gibi korkutuyordu. Bu yüzden, erkeğinin bütün kaprislerini olağan karşılamak, ne yaparsa yapsın tartışmaya girmek kararı almıştı kendi kendine.

Sonunda Powers, 'arena'da uzun bir süre dört nala koşuktan sonra yorgunluğa teslim olarak 'güreş'e son verdi. «Söndür şu ışığı da uyuyalım artık,» diye mırıldandı.

Mary'nin endişeleri ona uykusuz birkaç saat geçirtti. Çalar saat zırlamaya başladığında o hâlâ düşünüyordu. Powers sıçrayarak uyandı. Bir süre esneyerek gerindikten sonra kalkıp giyinmeye koyuldu Mary'nin oynayacağı kozlardan biri de yatağının altında gizlediği para kutusu idi. Sordu:

«Sana yeteri kadar para verdiler mi Pat?»

«Dalga mı geçiyorsun? Son zamanlarda para gelmez oldu artık.»

Oysa Powers yalan söylüyordu. Clune'dan aldığı elli sterlin cebindeydi. Yakalandığına göre, Callaghan'ın payı da kendisine kalmış oluyordu. Mary ani bir kararla yatağın altına eğilerek gizli kutuyu çıkarttı.

«Sana yirmi sterlin versem yeter mi?»

«Yeter.»

Powers banknotları alarak cebine soktu. Bir teşekkür bile etmemesi Mary'yi az da olsa hayal kırıklığına uğratmıştı. Fakat karşısındaki erkeği olduğu gibi kabul etmeye mecburdu. Beşik sallayıp bulaşık yıkayacak kocalardan değildi Powers.

«İstersen sen de Strabane'ye gel. Senin için değişiklik olur.»

Powers İngilizlerin yolda yapmaları muhtemel olan herhangi bir kontrolda Mary'nin işe yarayacağı düşüncesiyle ileri sürmüştü bu teklifi. O akıllı geçinen aptalları, «Karımın hasta anasını görmeye gidiyoruz asker ağa,» diye atlatabilirdi. Hem de, sınırı geçmeden bir aşk gecesi daha yaşamış olacaktı böylece. Zavallı Mary ise bu düşüncelerden habersiz, sevgili erkeğinin kendisinden ayrılmak istemediği sonucuna vararak oltaya kolayca takıldı.

«Sahi mi söylüyorsun Pat? Beni de yanına alacak mısın Pat?»

«Tabii sahi söylüyorum. Hadi hazırlan.»

«O halde en güzel elbisemi giyeceğim.»

Powers kadının çıplak butlarına şaka yollu bir şaplak attı. «Sana aldığım o güzel donu da giy. Hani şu içrisi görüneni.»

Strabane otelinde, Mr. ve Mrs. Connors adı altında tuttukları oda tam mutfağın üzerindeydi. Bu yüzden mutfak personeli, üstlerinde gıcırdayan ince döşeme tah-taları arasından bütün konuşulanları rahatça duyabiliyorlardı. Ayrıca eski pirinç karyolanın iniltileri ise yeni müşterilerin aşk hayatını çok iyi yansıtıyordu. Aşçıbaşı, başını sallayarak mırıldandı:

«Şimdiye kadar yukarı odaya gelen en ateşli çift bunlar galiba.»

Onyediyi yaşlarında, meraklı bir genç kız olan ikinci garson, bacakları varisli ve servis çekmesinde çatal bıçaktan çok ilâç kutuları bulunduran altmış yaşındaki şefine sordu: «Bütün erkekler yatakta hep böyle azgın mı olurlar Mrs. McLaren?»

«Sanmam. Benimki ayda bir cumartesi akşamı yapardı o işi.»

Sonra bu itirafından utanmış gibi yüzünü buruşturarak yemek salonuna daldı. Mary ile Powers onun servis yaptığı bölüme oturmuşlardı. Odanın altından gelen kah-

kahalardan, personele alay konusu olduklarını çoktan anlamıştı Mary. Mrs. McLaren anlamlı bir gülümsemeyle ona, kendisini nasıl hissettiğini sorunca, cevabını almakta gecikmedi.

«Sana ne cadaloz? Üstelik bana imrenecek bir yaşta da değilsin.»

Aslında Mary mutluluktan uçacak gibiydi. Ve bu mutluluğu paylaşmayı arzu ettiği tek insan da Powers'dı şu anda. Tanrım... Yatağa her girişlerinde kendini şekerli ve bademli bir İskoç ekmeği sanıyordu. Powers'ın dişleri arasında ufalanarak kırıntı haline gelen kocaman bir ekmek. Yataktan çıkıp yemeğe iniyor, yemekten sonra tekrar yatağa girip bir dahaki yemek saatine kadar deliler gibi sevişiyorlardı. Gece yarısına doğru biraz durulur gibi oldular.

«Biliyor musun Mary? Seninle geçirdiğim en güzel gün bugündür.»

«Benim de Pat.»

«Böyle giderse seni yıllarca, hiç bıkmadan aynı şekilde sevebilirim.»

Powers'ın bu sözleri üzerine Mary'nin beyninde, düğün çanları çalınmaya başladı. En sonunda beklediği an gelip çatmıştı işte. Aylarca dövdüğü demir ancak şimdi tavına geliyordu. İki saat sonra ayrılacaklardı. Oysa Mary, iki aydır tasarladığı sözleri iki saatte bitirebilecek miydi acaba?»

«Beni yıllarca aynı şekilde seveceğini söyledin Pat. Yanlış duymadım değil mi?»

«Evet Mary ...Evet yavrum yıllarca...»

«Pat?...»

«Bana bak... Bir defa daha sevişmek istediğini söyleyeceksen, bak peşin haber vereyim, dermanım kalmadı artık.»

«Hayır, o değil sevgilim. Başka bir şey...»

«Ne?..»

«Ben gebeyim Pat.»

Sokaktaki lambanın, odanın tek penceresinden içeriye sızan ışığı bir anda kararıverdi. Yediği darbeden önce kadının sol memesini okşamakta olan Powers elini ateşe değmiş gibi aniden geri çekti ve iki çıplak vücut birbirinden ayrıldılar.

«Pat... Ne oluyor sana? Neden böyle kızdın?»

«Bana kısır olduğumu söylemiştin.»

«Öyle sanıyordum ama senden sonra yanıldığımı anladım.»

«Hiç doktora gitmedin mi?»

«Hayır Pat.»

«Kutlu İsa... Gitmemiş... Cahil orospu.» Powers yataktan fırlayarak elbiselerine saldırdı.

«Pat... inan bana. Bilmiyordum...»

«Kes sesini ulan. Meğer bütün o numaraların, bana kancayı takmak içinmiş.»

«Hayır... Hayır Pat. İnan ki...»

«Hâlâ konuşuyor. Orospu... Beni ne sandın sen? Zokayı yutacak balık mıyım ben ulan?»

Duyduğu öfke, Powers'ın boğazını yakıyordu. Alelacele, sinirli hareketlerle giyinmeye başladı. Mary'nin hayalinde inşa etmiş olduğu masal şatosu, gümbürtülerle yıkılıyordu. Yanlış zaman seçmişti galiba. Ama bundan daha uygun bir an olabilir miydi? Hayır... Hayır... Gene hayır. Bu durumu en iyi zamanda açıklamıştı. Özellikle, kendisini yıllarca aynı şekilde seveceğini söylediği zaman, nasıl da anlatılmaz bir heyecana kapılmıştı. Ama şimdi... Öfkeden morarmış suratıyla üzerine eğilerek haykıran Powers'ın sesi yüzünde şakladıkça, inanmamakta direndiği gerçek bütün çıplaklığıyla beynine hâkim olmaktaydı.

«Ne biçim insan olduğumu söyleyeyim mi sana ha?

Cevap ver, öğrenmek ister misin? Sen en âdi sokak orospularından daha aşağılık bir yaratıksın. Şimdi öğrendin işte ne mal olduğunu.»

Mary birden yatakta dizleri üstüne doğrularak şirret bir sesle haykırdı:

«Bana bu şekilde hakaret edemezsin. Buna asla hakkın yok. Anladın mı erkek bozuntusu.» Şimdi öfke, Mary'yi de kaplamıştı. «Ne yani?.. Sen benim evimi her arzuladığın an beleş girebileceğin, tek sermayeli kerhâne mi sandın? Benim de duygularım var. Evlenebileceğim bir erkek sanarak seni sevdim. Ama...»

Kadının sözlerine daha fazla dayanamayan Powers'ın haykıran sesi odayı doldurarak dışarıya taşıtı.

«Ulan, sen beni değil bacaklarımın arasındakini sevdin. Bana maval okuma.»

Bu sırada otelin gürültüden uyanan diğer müşterileri duvarlara, döşemelere vurmaya başladılar. Bir yandan da, «Susun artık... Yeter be yahu...» diye bağıryorlardı. Sonunda otel müdürü kapının önüne kadar gelerek onları sükûnete dâvet etti. Oysa Powers öfkesini alamamıştı. Müdüre, cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyince adam, derhal gürültüyü kesmedikleri takdirde polis çağırmak zorunda kalacağını ihtar ederek çekildi.

Çıplak vücudu hıçkırıklarla sarsılan Mary geçmişini ve bu geçmişin, yeni geleceği olacağını düşünüyordu. Kızlarına Mary Connors'dan uzak durmalarını öğütleyen anneler... Onu görür görmez kapı önünde oynayan çocuklarını hemen içeriye çeken ana babalar... Divis Parkında ücretli bir gezinti teklif eden orta yaşlı erkekler...

Powers odadan çıkmaya hazırlanıyordu. Mary yataktan kalkarak odanın ortasına kadar ilerledi, orada durdu. Çırlıçıplaktı. «Peki, ben ne yapacağım şimdi Pat?» diye sordu.

«Kendine, kancayı takacağın yeni bir enayi bul.»

«Param yok Pat. Birikmiş bütün paramı sana verdim.»

Powers ceplerini araştırdı. Sonra bulduğu madeni bir elli peniyi yatağın üzerine fırlattı.

«İşte sana, benimle geçirdiğin unutulmaz anlara karşılık dediğin ücretin şt.» Bir an durarak daha etkili hareketler bulabilmek için zihnini araştırdı. Fakat aklına hiçbir şey gelmiyordu. Bunun zerine öfkeyle kapıya yöneldi.

«Beni böyle beş parasız bırakıp gidecek kadar katı yürekli misin Pat?»

Powers eli kapı tokmağında, dönerek tükürür gibi cevap verdi.

«Elli peni bıraktım ya. Sana çok bile.» Sonra kapıyı açarak dışarıya ıktı.

«Beni rezil bir durumda bırakıyorsun Pat.»

«Rezillik sende doğuştan var olan bir şey zaten. Onun için de önemi yok. Meraklanma, güçlük ekmezsin.»

Powers kapıyı şiddetle çarptı. Merdivenleri ılgın gibi inerek oteli terketti.

Olduğu yerde kalakalmıştı Mary. Alçak, vicdansız herif... Otel ve yemek ücretlerini de ödemededen gitmişti. Kendisine bıraktığı elli peni ise, Belfast'a dönüş parası bile olamazdı.

Powers'ın çıkarken gürültüyle kapadığı otelin ana kapısıyla aynı anda oda kapısı açılarak eşikte müdür bey belirdi. Gecelik kıyafetiyle idi adam. Mary adamın oda-yi girdiğini ancak farkettti. İçinde bulunduğu ümitsiz durum kadına çıplaklığını bile unutturmuştu. Kel kafalı ihtiyaç müdürün a gözleri, bu şahane vücudu en gizli noktalarına kadar inceledi.

«Sizi dövdü m bayan?»

Mary adama bakmadan hayır anlamında başını iki

yana salladı. Kel kafa, çekingen adımlarla biraz daha yaklaştı yatağa. «Ama size çok kötü sözler söylüyordu.»

Mary neden sonra çıplaklığını hatırlayarak yatağa dalıp yorganı çenesine kadar çekerek cevap verdi. «Önemli yok artık.»

«Yoksa sizi başka bir erkekle mi yakaladı? Haka-retleri yenir yutulur şeyler değildi de...»

Müdürün varlığı ve kimliği Mary'ye birden para me-sclesini hatırlatmıştı. Soruyu cevapsız bırakarak mırıl-dandı. «Bütün paramı da alıp gitti. Artık size ödeyecek param yok ne yazık.»

Adam yapmacık bir hareketle dilini şaklatarak yata-ğın bir ucuna ilişti.

«Zararı yok canım. Çarpıcı bir güzelliğiniz var. Bu da her zaman para yerine geçebilir. Sizi bir başkasıyla mı yakaladı?»

Mary'nin gözleri adamın ileri doğru yükselmeye baş-layan pijama pantolonunun önüne kaydı. Evet... Başka çare yoktu galiba. Hemen bir yalan uydurdu.

«Bir zamanlar genç bir çocukla ilişkim vardı. Dur-madan onu başıma kakıp duruyordu.»

«Anlıyorum...» Kel kafa, titreyen eliyle yorganı ok-ırmaya başladı. Mary sordu: «Ben nasıl eve döneceğim şimdi?»

«Ücret konusu sizi sakın üzmesin. Bir şeyler yapma-yn çalışacağız elbette. Uyumadan önce sizinle biraz dert-leşiriz olmaz mı? Ben şimdi ön kapıyı kilitleyip gelirim.»

Müdür döndüğünde odanın kapısını kapatarak anah-tırı kilitte çevirdi. Sonra doğruca yatağın yanına yakla-şarak yorganı kaldırdı.

«Kocanız şimdi nereye gidiyor?»

«Sınıra... Hem kocam değil o benim.»

«Her neyse canım... Siz galiba buralı değilsiniz.»

«Hayır Belfast'lıyım. Eve dönmem için acaba ba-

na kredi açabilir misiniz? Döndüğümde hemen gönderirim paranızı.»

«Tabii, tabii... Hele sabah olsun da.»

«Acaba şimdi veremez miydiniz müdür bey?»

«Şimdi mi?..»

«Evet şimdi. Oda ve yemek ücreti ne kadar tutuyor?»

Adam zihninde hesaplar gibi yaptı. «Yuvarlak hesap, dört sterlin kadar...»

«Bunun içinde bir makbuz hazırlayarak borcuma ekleyin lütfen.» Sonra hızlı bir hareketle yorganı iyice açarak alacağı kredinin teminatını adamın gözleri önüne serdi.

«Kutlu İsa... Demek yalnız küçük bir çocukla kocanıza... Yani ona ihanet ettiniz, öyle mi?»

«Evet.»

«Başka biriyle yapmadınız mı hiç?»

«Hayır. İlk ve son âşığım, henüz ondört yaşından bir orta okul öğrencisiydi.»

«Ondört yaşında ha... Pek de küçükmüş canım. Sizi buna yönelten sebepler neydi acaba?»

«Beni sevdiğini söyleyerek çok yalvarıyordu zavallı. Ben de ona acıyarak benimle sevişmesine izin verdim. Eğer aramızdaki anlaşmayı imzalarsak aynı izni size de veririm.»

«Kutlu İsa... Tabii, derhal... Yalnız bana bir dakika izin verin. Hemen geliyorum.»

Kel kafa az sonra geri geldi. Bu sefer elinde tarihi atılmadan hazırlanmış bir fatura vardı. Kapıyı kilitlemeyi gene ihmal etmedi. Sonra pijamalarını yırtarcasına alelacele çıkartarak yere atıp kadının yanına uzandı.

«İşte anlaşmamız. Şimdi artık şartları yerine getirebiliriz.»

Mary adamın yağlı ve şişman vücudunun temasıyla şiddetli bir tiksinti hissetti. Fakat dört sterlin ve yol parası için bu acıya katlanması gerekiyordu. Cansız bir vitrin mankeni gibi vücudunu kel kafalı müdürün beceriksiz ellerine terkedip Danny O'Connel'in dul kalan karısını düşünmeye başladı. Onunla birkaç defa karşılaşmış ve bu kibar görünümlü kadın kendisinde ideal bir aile kadını izlenimi uyandırmıştı. Babasız kalan yedi çocuğu ile kimbilir ne korkunç bir yas içindeydi zavallı kadıncağız? Mrs. O'Connel kocasının katilinin kim olduğunu bilse, intikam almak için herhalde elinden geleni ardına koymazdı. «Evlenebileceğim bir erkek sanarak seni sevdim Pat...» «Protestan komşularınızı seviniz...»

Düşünceleri, olağandan hızlı gösterilen bir film gibi her an değişiyordu. Acaba ona gebe olduğumu söyleseydim, ne olurdu? Ne olacak ...Beni bir kerâne orospusu gibi kullanmakta devam edecekti. O olaylı mitingde konuşan papaz Murphy'le Mrs. Machin'in sözleri bir türlü kulaklarından gitmek bilmiyordu. «Komşularınızı seviniz, onlara yardım ediniz...» Sonra da İrlanda'nın o sonsuz nefretinin belirtisi olan gösteriler, taş atmalar, cam çerçeve indirmeler, suçsuz insanların öldürülmesi, ağlayan, feryat eden analar, babalar çocuklar... Tanrım... Nasıl olmuştu da yuvalar söndüren bir canıyla hayatını birleştirmeye kalkışmıştı. Düşünceleri elekten geçerek engelli bir koşuyu bitiren atlet gibi en sonunda fişiş vardı. Üzüntüsü yavaş yavaş artık ölçülü bir sevince dönüşüyordu. Belfast'a dönünce ilk iş olarak Mrs. O'Connell'i görmeye karar verdi. «Kocanızı öldüren Patrick Powers'tır» diyecekti ona. «Adamlarınıza bildirin. Kendisi sınırı aşarak Johnny McManus'un peşine düştü.» Ve o zaman intikam çarkları hemen dönmeye başlayacaktı. «Zavallı Pat... Artık derine bir peni bile ver-

mem.»

Sonra hırsla müdüre döndü. «Hadi... Bitir artık işini. Bir saat oldu be...»

Kel kafalı müdür ise hızlı hızlı soluyarak bir türlü gerçekleşmek bilmeyen amacına varmaya uğraşıyordu.

«Şimdi... Şimdi oluyor. Biraz daha müsaade...»

Nerdeyse nefesi kesilen adam ter içerisinde, bir şarap fıçısı gibi yatağın boş tarafına devrilince Mary hızla yattığı yerden kalkarak açtığı kapıdan ona dışarıyı gösterdi.

«Hadi bakalım. Ücretini aldın. Şimdi doğru kendi odana.»

«Hepsi bu kadarcık mıydı? Beş sterlin verdik yahu.»

Fakat Mary'nin kendisine metelik bile vermediğini görünce pijamalarını atıldıkları yerden toplayarak giymeye başladı. Ve kapıdan çıkmadan önce parmağını ona uzattı.

«Kusura bakma ama beş sterline değmezmişsin doğrusu. Şunu da belirteyim ki yarın sabahki kahvaltı anlaşmanın dışındadır.»

Mary sesini çıkarmadan öfkeli müdürün arkasından kapıyı kilitleyerek yatağa yöneldi. Çarşaflar leş gibi kokmaya başlamıştı. Onları bir köşeye atarak çıplak şiltenin üzerinde düşüncelerine yeniden kavuştu. Mrs. O'Connell'a söyleyeceklerini aklından bir bir tekrar ederek ezberliyordu. Kutlu İsa... Bu yaptıklarının hepsini ödeyecekti Patrick Powers. Hem de fazlasıyla.

İntikam da kin, nefret, cinayet ve aşırı tutku gibi, İrlandalının ayrılmaz bir parçasıdır.

ON

McManus bir takım tencere, tava ve çatal bıçak sesleriyle dünyaya yeniden döndü. Kendini, evindeki ya-

tağında zannetti önce. Çünkü odası mutfığa çok yakın olduğu için genellikle her sabah aynı seslerle uyanırdı. Bu defa da öyle sanarak mutfakta bulaşık yıkayan annesine seslenmek istedi. Fakat bir türlü sesi çıkmıyordu. Demek sesi böylesine kısılacak kadar hastalanmıştı.

Gözlerini açarak dalgın bakışlarını çevresinde gezdirdi. Bu kendi odası değildi. Tanımadığı, yabancı bir evin yabancı bir odasında, rahat bir yatakta yatıyordu. Bir de buraya nasıl geldiğini, kimin evinde olduğunu anlayabilirse işte o zaman içini kaplamaya başlayan korkudan eser kalmayacaktı. Üstelik ses çıkaracak güçten de yoksundu.

Kendini kaybettikten sonra korkunç kâbuslar görmüştü. Bir tanesinde bazı cübbeli ve kukuletalı insanlar, bayıltıncaya kadar dövmüşlerdi onu. Yoksa bu olay gerçekten mi olmuştu acaba? Çünkü üzerinde dayak yemiştense de beter bir halsizlik vardı. Üstelik her yanı da ağrıyordu.

Bir defasında da üzerine doğru eğilen bir kadının, mürekkep balığınıninkine benzeyen kocaman kocaman gözleriyle karşılaşmıştı. Yoksa o da mı bir kâbustu?

McManus bunları düşünürken odanın kapısı ansızın açılarak eşikte bir havluya ellerini kurulamakta olan bir kadın belirdi. Gözlüklüydü. Ve bu çelik saplı gözlükler garip parıltılar saçıyordu. Yoksa parıldayan, gözlüklerin altındaki gözler miydi? McManus bunun ayırımını yapamayarak bu yaşı belirsiz kadına ağzı açık bakakaldı. Onu bir yerden gözü ısıırıyordu ama... nereden?...

«Nasılsın çocuğum? Biraz iyileşmişse benziyorsun.»

Çocuk mu? Öyle ya... O bir çocuktu artık.

Kadın kedi kovalar gibi hızlı adımlarla ilerleyerek yatağın ucuna oturdu. McManus ayaklarını kendine doğru çekerek kadına yer açtı.

«Adım Burke... Mrs. Burke... Burası da...» başıyla çevresini işaret etti, «benim evim. Seni bahçe kapımın önünde bularak içeriye aldığım zaman çok hastaydın.»

Kadının hiç gülümsemeyen dudaklarından dökülen ses nazik ve kibardı. «Şimdi seni yıkayacağım,» diye devam etti. «Baygın olduğun süre içerisinde çok fena terliyordun.»

Kadın ayağa kalkınca McManus onu incelemeye başladı. Uzun boyluydu. Ama çok değil... Ancak kendi boyunda. Yer yer kırılmış kumral saçlarını topuz şeklinde ensesinde toplamıştı. Koyu gri elbisesi, baş ve kolların gireceği şekilde delikler açılmış bir un çuvalını andırıyordu. Güçlü kolları, iri elleri vardı. Dar, makyajsız yüzü azimli fakat yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında koyu mor lekeler göze çarpıyordu.

«Gidip öte beriyi getireyim bari.»

Ve kadın onu, zihninde beliren, öteberinin neler olabileceği sorusuyla yalnız bırakarak odadan çıktı. Az sonra öteberinin neler olduğunu görmüştü McManus. Bir leğen ve sıcak havlulardan meydana gelmiş iri bir yu-maktı bu. Kadın uzun ayaklı bir iskemleyi karyolanın kenarına çekerek getirdiklerini bunun üzerine yerleştirdi.

«Eveet... Şimdi biraz hava al bakalım.»

Kadın bu sözlerin arkasından üzerindeki yorganı çekip alınca McManus büyük bir şaşkınlık ve utançla kendi çıplak vücudu ile karşılaştı. Yanında örtünecek bir şey de yoktu. Eklep yerini elleriyle kapatmaya çalışarak sıkıntıyla boynunu büktü.

«Ortada çekinecek bir şey yok çocuğum. Hem ben senin annen yerindeyim.»

Annesi... O tatlı kadın millerce uzaktaydı şimdi. Ve bu yabancı kadının, annesinin yerini almaya hakkı var mıydı acaba?

Yeni annesi, McManus'un vücudunu ıslak bezle te-

peden tırnağa sildikten sonra onu sıcak havlularla kuruladı. Sordu:

«Vücudumuzda pişikler olsun istemiyoruz değil mi?»

Bu defa kadın McManus'un apışaralarına ve koltuk altlarına talk pudrasıyla pişiklere karşı kullanılan bir ilaç sürdükten sonra bir kenara atılmış yorganla üzerini örtüp kirli bezlerle havluları toplayarak odayı terketti. Dakikalar sonra geri döndüğünde, üzerine değişik bir elbise giymişti. Eşikte durarak hastayı bir süre süzdü. McManus üzerinde dolaşan, bir büyüteç gibi kendisini izleyen bu bakışlardan sıkılarak başını pencereden tarafa çevirdi.

«Kendini daha iyi hissediyorsan benimle konuşmaktan, dertlerini anlatmaktan çekinme çocuğum.»

«Evet. Biraz iyiceyim galiba.»

Kadın bir iskemle çekerek onun başucuna oturdu. Sonra hastanın yorganın üzerindeki ellerini avuçları içersine alarak bir süre yokladı. «İyi. Ateşin düşmüş. Üç gün süren tehlikeli bir baygınlık geçirdin. Bu üç güne ait hatırladığın bir şey kaldı mı aklında?»

«Evet.»

«Nedir o?»

«Gözlükleriniz...»

«Bak hele... Bu çok ilgi çekici.» Kadın bunu, küçük bir çocukla konuşan yaşlı biri tavrıyla söylemişti. McManus ise, onu, orta okuldaki öğretmenlerinden Moll Cullough'a benzetiyordu. Eğitim müfettişi gelince sopasını onun göremeyeceği bir yere saklayan baykuş Moll...

Paddy Gallagher adındaki afacan bir arkadaşı da her defasında sopayı bularak onu müfettişin hemen görebileceği en uygun yere bırakırdı. Tabii müfettiş gittikten sonra da aynı sopa, Paddy'nin üzerinde parçalanırdı o da ayrı bir hikâye. Bunları hatırlayınca McManus'un yorğun yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Kadın sordu:

«Neden gülümsedin öyle?»

«Moll McCullough'a...»

«Kim o?..»

«Orta okuldaki öğretmenlerimden biri.»

«Yoksa sana onu mu hatırlatıyorum.»

«Evet, biraz.»

«Bu da iyi. Çünkü ben de bir zamanlar öğretmenlik yapmıştım. Her neyse... Sana yaptırdığım penisilin iğneleri sayesinde tehlikeli bir zatürree atlattığını söylemeliyim. Ama artık iyileşme yolundasın. Kuvvetli bir bünyen varmış doğrusu.»

McManus kadının şimdiye kadar bir defa bile olsun gülümsemediğini düşündü. Sadece sesiyle gülümseyen. O da devamlı, küçük bir çocukla konuşur gibi çıkıyordu. Neden acaba?..

«Doktor sana yalnız çorba vermemi söyledi. Onun dediklerini yapmalıyız. Çok iyi doktordur.»

Tanrım... Yoksa burası bir çocuk yuvası mıydı? Kadının o garip gözlüklerinin ardından bakan gözleri, McManus'u olduğundan onbeş yaş daha küçük gösteriyordu galiba.

Kadın ona çorbasını içirdikten sonra yastıkları mıncıklayıp döverek onları iyice şişkin bir duruma getirmeye çalışırken, McManus öne doğru eğilmiş, sırtını kamburlaştırmış bekliyordu. Mrs. Burke yastıkları eski yerlerine koyar koymaz birden sarılarak onu göğsüne çekti. «Zavallı... Zavallı çocuk.»

Kadın başını göğsüne o kadar şiddetle bastırıyordu ki McManus'un beyni uğuldamaya başladı. Kadının sol memesi hani neredeyse ağzına girerek onu nefessiz bırakacaktı. Bu güçlü kolların çemberinden kurtulunca derin bir soluk alarak bezden yapılmış bir kukla gibi yastıkların üzerine yığıldı. Hoşnut kalmamasına rağmen bu beklenmedik şefkat gösterisi kadına olan güvenini arttırmıştı. Sıcak ve emin ellerde olduğundan kuşkusu yoktu artık.

Fakat kadının hareketine de bir anlam veremiyordu doğrusu. Bu çocuksuz olduğunu tahmin ettiği kadının ona gösterdiği bir analık özlemi miydi? Yoksa başka bir duygu mu?

Bir süre sonra Mrs. Burke elinde ikinci bir tabak çorbayla odaya girdi. Bu defa çorbayı bir öncekine oranla daha özen ve dikkat göstererek içiriyordu. Çorba bittikten sonra kadın delikanlının elleriyle yüzünü temiz bir bezle silerek karyolanın yanındaki masanın çekmecesinden bir takım ilâç şişeleri çıkarttı.

«Şimdi bu ilâçları alacaksın. Bunlar seni mışıl mışıl uyutur. Sabaha da tamamiyle iyileşmiş bir çocuk olarak kalkacaksın.»

Şu çocuk her kimse, kabak tadı vermeye başlamıştı. Yeter artık be...

«İyi uykular çocuğum.»

Mrs. Burke ışığı söndürerek sessizce açtığı kapıdan dışarıya süzüldü.

Aradan geçen iki gün, McManus'a iki hafta gibi geldi. Ne yazık ki o günün sabahı, iyileşmiş bir 'çocuk' gibi kalkamamıştı. Hastalığı ona zaman kontrolünü kaybettirecek kadar şiddetli bir şekilde devam ediyordu.

Üçüncü gün ateşi düşmüş ve üzerindeki halsizlik biraz kırılr gibi olmuştu. Dördüncü günün sabahı ise odaya giren kadına kendisini çok iyi hissettiğini bildirince Mrs. Burke onun gene çok terlemiş olduğunu söyledi. Dolaşısıyla da hayli iyileşmişti tabii. Bu durumdan faydalanmak gerektiğini açıklayarak yeni bir yıkama ameliyesine girişti. Gözlerinde memnuniyet parıltılarıyla kadının hareketlerini seyreden McManus'un aklına bu defa başka bir orta okul öğretmeni gelmişti. Saçlarını aynen bakıcısı gibi topuz şeklinde ensesinde toplayan Miss Martin... Paddy ona, bu saç şeklini son derece çekici bulduğunu söylemişti. Oysa McManus'un hayalinde yaşayan kadı-

nın uzun saçları vardı. Başını koyduğu yastığa yayılacak, Yastığın beyazlığını tamamen örtecek uzun ve siyah saçlar...

Ve en korktuğu şey, sonunda McManus'un başına gelmekte gecikmedi. Mrs. Burke onun göbeğini siliyordu. Miss Martin'le beraber hayalindeki dişinin zihninde aynı anda belirmesi ve göbeğini sıvazlayan sıcak bezin etkisiyle aniden tahrik olan erkeklik organı, bir utanç anıtı gibi yükseliyordu önünde.

Odadaki ısıнын ve hastalığının McManus'a vermiş olduğu pembemsi kırmızılık bir anda kızıla dönüştü. Tepeden tırnağa, deyimi belki de böyle anlar için söylenmişti.

Mrs. Burke, «Utanman için hiç bir neden yok çocuğum,» dedi. «Tanrı seni bir bütün olarak yarattı. Utanacak yerde sana bu özelliği verdiği için ona teşekkür etmelisin.»

Kadın hiç bir şey olmamış gibi işine devam ediyordu. McManus ona kaçamak bir şekilde baktı. Mrs. Burke'un soğuk ve duygusuz görünümlü yüzünde en küçük bir değişme olmadığı gibi bu yüz, daha da katı bir görünüm almıştı. Az sonra, «Bundan sonra banyoda kendi başına yıkanırsın,» diye devam etti. «O zamana kadar tamamen iyileşmiş olacaksın.»

Sonra ona pijamalarını giydirerek tecrübeli ve hızlı hareketlerle yorgan çarşafını değiştirdi. Acaba her kadın bu gibi işlerde böylesine maharetli miydi? McManus anesiyle kızkardeşinden başka herhangi bir kadının böyle işler yaptığını görmemişti hayatında. Üstelik onlar da Mrs. Burke'a oranla kaplumbağa gibi yavaştlar.

«Az sonra doktor gelecek. Dün geldiğinde uyuyordun. Nabzına bakıp gitti. Bugün tanıyacaksın onu. Canın konuşmak istiyor mu?»

«Evet.»

Kadın odadaki her şeyi yerli yerine yerleştirip bez ve havluları dışarıya bıraktıktan sonra gelip yatağa oturdu. «Arzu edersen seni bir hastaneye yatıralım.»

McManus kaba etine çivi batmış gibi zıplayarak haykırdı. «Hayır, hayır...» Sonra bir hata yaptığını farkederek yavaşça tekrarladı.

«Hayır... Eğer benden usandıysanız o başka tabii.»

Hastane mi?.. Tanrı saklasın. Hastaneye yatmakla diri diri gömülmek nasıl olsa aynı kapıya çıkardı. Sağ olsun 'eski dostlar'.

«Hayır çocuğum, senden usanmış falan değilim. Tersine, sana analık yapmak hoşuma gidiyor.»

Öyle miydi acaba? McManus bu bir türlü gülmeyen gizem dolu kadının derinliklerine inebilmek için garip bir arzu duyuyordu. Mrs. Burke, içinde sabırsızlık sezilen bir sesle devam etti:

«Doktor gelmeden önce bazı konuları açık açık konuşalım, olmaz mı?»

Önemli bir an gelip çatmıştı. Bu da o Amerikalı kız gibi bir dolu ahret sorusu soracaktı herhalde. McManus, evet anlamında başını salladı.

«Çantanda taşıdığın belgelere göre ismin Johnny McManus, öyle mi?»

«Evet.»

«Peki... Maureen kim? Sevgilin mi?»

Bu kadın kendisi hakkında ya çok şey biliyor, ya da bilmez gibi gözükersen ağzından lâf almaya çalışıyordu. Kimdi bu acaba? Neden başkalarının tersine tek başına yaşıyordu. Ne idi bu soruları sormaktaki amacı? Hay Allah... McManus, gene bir labirente düşmüştü. Fakat yalan söylememesi gerektiğini de hissediyordu.

«Hayır,» diye karşılık verdi. «Kızkardeşim.»

«Powers adında biri mi öldürdü onu?»

McManus'un saçları bir anda dikiliverdi. Nelerden

söz ediyordu bu kadın? Kısa bir tereddüt devresi geçirdi. Sonra sordu:

«Evet, ama siz bunları nereden biliyorsunuz?»

«Uykunda çok şeyler sayıkladın. Bu adam... Powers yani... Sonra Maureen. Powers'a, Maureen'e nasıl kıya-bildiğini haykırıyordun. Ayrıca bir sürü isim daha. McCann, Clune, McCandless... Onları tanıyorum. İrlanda'da kanundan kaçan tek televizyon bunlar olsa gerek. Sen... Sen bir provo idin değil mi?»

«Evet.»

«Hiç de benzemiyorsun.»

«Doğru. Fakat bunun farkına biraz geç vardım.»

İşte bu da diğerleri gibi, benzemediğini söylüyordu. Bull Baillie, Powers, Clune, herkes... Kendinden başka herkes bunu farketmişti. Bir provo'ya gerçekten benzediğini zamanında anlamış olsaydı, sevgili Maureen şimdi hayatta olacaktı.

«Seni buralara kadar getiren nedir? Muhbirlik mi?»

Gene tehlikeli bir soru. Üstelik Clune, McCandless ve McCann'i tanıdığını da söylememiş miydi? Aman, soğukkanlılığını elden bırakayım demeyesin sakın oğlum Johnny.

«Onlar, kızkardeşimi öldürdüler.»

Kadın bir şey söylemek için açtığı ağzını, hiç bir şey söylemeden tekrar kapatarak onu bir süre süzdükten sonra sorgusuna devam etti. «Kaç yaşındasın?»

McManus kadının önemli bir şey söylemek üzereyken bundan vazgeçerek yerine bu soruyu sorduğunu anlamıştı. «Yirmiiki,» diye cevap verdi.

«Son günlerde olanlardan haberin var mı?»

«Yoo...»

«Bir haftadanberi kuzeyde kıyametler kopuyor. İngilizler yirmi kadar provo'yla McDermott adında birini de ele geçirdiler. Birçok gizli silah ve bomba fabrikaları ha-

vaya uçuruldu. Önemli miktarda silah ve cephane İngilizlerin eline geçti. Aynı gece, Belfast'ın en önde geleni de içinde olmak üzere, tam oniki 'Resmî' öldürüldü. Provo'lar bir bildiri yayımlayarak bütün bunların kendileri tarafından yapıldığını ilân ettiler. Baskınları için İngilizlere gerekli ihbarları yapanların Resmîler olduğu ve bu ihanetin öcünü almak için bu cinayetleri işledikleri de, öne sürdükleri tek sebep. Provo'ların çoktandır özlemini çektikleri sivil savaş sonunda başladı ama bekledikleri şekilde değil. Bu seferki savaşta Katoliklere karşı olanlar gene Katolikler. Beş gündenberi birbirlerini yiyip duruyorlar.»

McManus başında bir ağırlık duymaya başlamıştı. Onu dik tutacak güç, yavaş yavaş uçup gidiyordu bedeninden. Aman Allahım... O polis müfettişine neler anlatmıştı? İsimler, numaralar, sokak tarifleri, adresler... Tanrım... En azından yüz kişi izindeydi artık. Bunu inleyerek belirtince kadın ona acır gibi baktı.

«Seni aradıklarından emin misin? Belki de Resmî'lerin peşine düşmüşlerdir.»

«Olamaz. Siyah örtüyü başıma geçirmeye çok önceden karar vermişlerdi. Kaçacağımı mükemmel biliyorlardı. Saldırdılar ama bunu tutturamadılar. Ancak benim yerime kızkardeşim öldü. Durup dinlenmeden peşimden geleceklerdir. Ta ki beni öldürene kadar. Bunu adım gibi biliyorum.»

«İngiltere'ye mi geçmeyi düşünüyorsun?»

«Evet. Tabii sağ kalırsam.»

«Tabancan konsolun sağ üst gözünde. Paralarını da aynı yere koydum. Her neyse, bunları bırakalım şimdi. Acaba doktorumuz nerede kaldı?»

Mrs. Burke ayağa kalkarak çevresine seri bir göz attı. Titiz ve derli toplu bir kadın olduğu McManus'un gözünden kaçmıyordu. «Başınıza belâ kesilecek kadar hasta

olmam ne büyük tâlihsizlik,» diye mırıldandı.

Kadın ellerini beline dayayarak McManus'dan yana döndü. Ani bir karara varmışa benziyordu. Kesin bir sesle, «Böyle sözler duymak istemem,» diye çıkıştı. «Doktor geldiği zaman onunla fazla konuşma. Sadece evet ve hayır... Anladın mı?»

«Evet...»

«Benim ismim Mrs. Burke.»

«Biliyorum.»

«Haa... Sana daha önce söylemiş miydim, unuttum. Doktorun adıda Sullivan. Seamus Sullivan... Kızkardeşimin kocasıdır. Kızkardeşim de gelecek ama onu görmeyi arzu etmem. Sen sayıklarken o da buradaydı. Ayrıca seni evimizde muhafaza etmemi hoş karşılamıyor. Seamus aralıksız, seni her gün görmeye geldi. Kızkardeşim de sanki kuyruğu imiş gibi bir türlü peşinden ayrılmadı. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?»

Sinirli bir telâş içerisinde gözüken kadın keskin gözlerini ona dikmiş cevap bekliyordu. Ama McManus onun neler düşündüğünü bilemezdi tabii. «Özür dilerim,» diye karşılık verdi. «Söylemek istediklerinizi, ne yazık anlayamıyorum.»

«Dinle öyleyse. Kızkardeşim seni, hastalık bahanesiyle evime kapattığım âşığım sanıyor. Genç kızlığımızdan beri benim azgın bir karı olduğumu söyler durur zaten. Şimdi de bir takım hayali kuruntularla büsbütün canımı sıkmaya başladı. Anladın mı şimdi?»

«Evet. Anladığımı sanıyorum.»

«Mükemmel. Çantanda Thomas Burke'ın kitaplarından birini gördüm. Okudun mu onu?»

«Evet. Bir defa daha rahatça okunabilecek kitaplardan.»

«İşte bu daha da güzel çocuğum. Thomas Burke kimdir, biliyor musun?»

«Alay mı ediyorsunuz? Onun güçlü ve tanınmış bir yazar olduğunu bilmeyen var mı ki?»

Kadın birden üzerine doğru eğilerek genç adamı alnından öptü. Dudaklarının kenarında ancak farkedilebilir, mağrur bir gülümseme belirmişti.

«Hayır çocuğum. Thomas Burke Benim ölen kocamdır.»

McManus uzaklardan, yaklaşmakta olan bir otomobilin motor gürültüsünü duydu. Kadının söylediği son sözler onu hayli meraklandırmıştı. Az sonra yandaki odadan gelen sesler üzerine, doktorla kuşkucu karısının gelmiş olduklarını anladı. Fakat kulağına gelen sözler, onda, sanki bir tecrübe hayvanıymış izlenimini uyandırıyordu ne yazık. Genizden gelen bir erkek sesi sordu:

«Hastan nasıl Kate?»

«Daha iyice. Zavallı çocuk uyuyor şimdi.»

«Çocuk mu? Yahu, ne diyorsun sen? Kazık kadar adam o be.»

Bu da bir kadın sesiydi. Mrs. Burke'inkini andırıyordu ama onunki kadar kibar ve sakin değildi. Çocuk... McManus, Mrs. Burke'ün sert parmakları altında içine düştüğü o utanç verici durumu hatırladı. Tuh tuh, kaka çocuk...

«Onu Schull hastanesine yatırmayı düşünüyorum. Ne dersin Kate?»

Doktorun bu çok kesin çıkan sesi üzerine McManus'un yüreği hop etmişti. Nefesini keserek kulaklarını iyice açtı.

«Benim hastabakıcılığımı beğenmiyorsun galiba Seamus?»

«Mesele o değil. Yaşlı bir kadın olmadığın gibi hastan da gerekli bütün erkeklik niteliklerine sahip. Bütün bunlar, kızkardeşini haklı olarak düşündürüyor.»

Bu, azarlama değil, gayet kesin bir ihtardır.

«Sen nerede yatıyorsun şekerim Kate?»

«Kuruntular, senin aklını iyice bozmuş şekerim.»

Doktor Sullivan'ın sesi bu defa biraz yüksekçe çıkıyordu.

«Ulu Tanrım... Kate, İlle de evinde bir hasta mı besleyeceksin yani. Sanki onsuz yapamayacakmışın gibi bir halin var.»

«Şimdi beni bırak ve gidip çocuğu muayene et Seamus.»

McManus hemen gözlerini yumarak heyecanla doktorun odaya girmesini beklemeye başladı. Girince de uykudan yeni uyanmış rolü yaparak mahmur mahmur baktı adama. Buğday tenli, iri yapılı bir erkekti doktor. Ve doktorluktan çok, göl kenarlarında balık avlamaya önem veren birine benziyordu. McManus'un ağzına bir termometre tikiştirerek nabzını yokladı.

«At gibi bir bünyen olmasaydı bu hastalık seni çoktan götürmüştü.»

McManus ise Mrs. Burke'ün öğüdüne kesinlikle uymaya karar vermişti. Yani kolay kolay konuşmayacaktı. Doktor Sullivan devam etti.

«Konuşkan biri olduğun da söylenemez.»

«Efendim?..»

«Fazla konuşmuyorsun dedim. Neden kuzeyi bırakıp buralara geldin bakalım?»

«Gidebileceğim en uzak yerdi de onun için.»

«İrlanda'da hiçbir yer uzak değildir aslına bakarsan. Nereye gitsen o kuşkulu ve meraklı bakışlardan kurtulamazsın.»

«Anlıyorum efendim.»

«Sivil savaş biteli elli yıl oluyor. Oysa son intikam cinayetleri daha birkaç gün önce işlendi.»

«Evet efendim.»

«Ne demek istediğimi anlayamıyorsun galiba. Gü-

ney İrlandalılar hiç de hoş olmayan bir takım fikirler beslerler. Onun için seni bu evden başka bir yere nakledeceğim. Mrs. Burke ya da kendimden söz etmiyorum oğlum. Bunu, bütün batı Cork'un rahatlığı için yapmak zorundayım. Provo'ların buralara kadar gelip rahatımızı bozmalarını arzu etmiyoruz. Seni gizlice Cork havaalanına götürüp bırakacağım. Bundan sonra ne yapacağın yalnız seni ilgilendirir. Zaten ben de bunu istiyorum. Ne demek istediğimi bilmem anlatabildim mi?»

«Evet efendim.»

«Peki ...anlaşıyor muyuz?»

«Evet efendim.»

«Burada da siyah örtüler, Bombalar, silah patlamaları istemiyoruz. Bunlar kuzeye ait olaylar. Dinliyor musun?»

«Dinliyorum.»

«Aynı sözleri on kere tekrarlatma bana. Buradan çıkabilecek duruma geldiğin an, çıkacaksın. Tamam mı?»

«Tamam efendim.»

«Seamus... diğer hastalarının seni beklediklerini unuttursun galiba.»

Odaya giren Mrs. Burke bu sıkıcı konuşmayı bıçak gibi kesince, McManus rahat bir nefes aldı. Doktor kadına öfkeli bir göz attı. İşine karışılmasına kızmıştı galiba. Sonra yeniden genç adama döndü.

«Söylediklerimi iyice düşündün mü oğlum?»

«Hayır efendim.»

«Seamus... Hastaların bekliyor .Kızacaklar sonra.»

«Ulu Tanrım... Bu çocuk beni deli edecek. Nesin sen oğlum? Bir kenar mahalle serserisi misin nesin, anlayamadım gitti.»

«Kendine gel Seamus...»

Doktor ayağa kalkarak sinirli adımlarla odadan çıktı. Mrs. Burke de arkasından. Ziyaretçilerini geçirdikten

sonra sokak kapısının emniyet zincirini takarak yeniden hastanın yanına döndü. Hayret... McManus kadının yüzünde ilk defa belirli bir gülümseme görüyordu. Bu, kendisi daha küçük bir çocukken babasının gece yatmadan önce evin bütün kapılarını kilitleyerek, «İşte artık dış dünya ile bütün ilişkimizi kestik,» dediği zaman takındığı o tatlı gülümsemeye çok benzemekteydi. McManus'un içini anlayamadığı garip bir heyecan kaplamaya başladı. Vücuduna tatlı, bir sıcaklık, ılık bir sevinç yayılıyordu. Mrs. Burke'ün yüzünde, zafer kazanmış bir komutanın mağrur ifadesi vardı. Ona yün bir hırka giydirerek yataktan kalkmasına yardım etti.

«Gel şu ateşin önündeki salıncaklı iskemleye oturma bizbize biraz çene çalalım çocuğum.»

McManus bu 'çocuğum' sözünde 'sevgilim' gibi bir anlam sezmeye başlıyordu. Bu yüzden, kelimeye karşı hissettiği tepki son buldu.

Karşısında yer aldığı zaman McManus kadının içerisinde garip bir heyecanın kaynamakta olduğunu anladı. Ancak bir heyecan Mrs. Burke'ün yüzünün hatlarında ya da hareketlerinde değil, değişik çıkmaya başlayan sesinde seziliyordu. Önce çiçek yetiştirmek, yumurta çalkalamak gibi basit konulardan söz ettiler. Konuşma ilerledikçe McManus kadının sözü, birtakım dolambaçlı yollardan geçirerek, ölen kocasına getirmeye çalıştığını anlıyordu. Ve kadın sonunda, istediğini yaptı. Fakat Mrs. Burke, kocasından söz ederken onu Tom, ya da ölen kocam kelimeleriyle değil sadece, Thomas Burke, diye anıyordu.

McManus onbeş yaşlarındayken Thomas Burke, adı çevresinde fırtınalar kopan bir yazardı. Bir takım çevreler yerin dibine sokarken diğerleri de onu göklere çıkartıyorlardı. Sonunda, adını batırmaya çalışan kitle ağır basınca, Burke'ın kitaplarına satış yasağı kondu. Ancak bu

yasak yalnızca güney İrlanda'ya aitti. Kuzeyde ise bunun tam tersi oluyor ve yazarın kitapları rekor kırarak bir seviyede satış yapıyordu. O sıralar Thomas Burke, Dublin basın çevrelerinde yasağı kaldırtmak için çok çaba harcamış, ancak bunu bir türlü başaramamıştı.

Onu yeren bu yasak JUDAS adlı kitabıyla başlamıştı. İrlanda'nın içinde bulunduğu politik ve sosyal karanlık ile birlikte vatansever Cumhuriyetçilik maskesi altında gizlenen Katolik Milliyetçiliğini bütün çıplaklığıyla yansıtıyordu. Ayrıca çıkarıcı ve her iki ağzı da keskin bıçaklar gibi kesen politikacıları, habis ruhlu dar görüşlülere ve kötü niyetlilere aç bir seks teması altında şiddetle yeren bu kitap, Burke'ı, cahil putperestlere karşı savaş açmış ve bu savaşı kaybetmiş durumuna getirmişti.

«Bir kemiğe üşüşen binlerce aç köpek gibi Thomas Burke'ı yediler.» Kadın Thomas Burke'dan, sanki kocası değil de yalnızca sevgili olmuş gibi söz ediyordu. «Thomas Burke bu duruma dayanamayınca birlikte Amerika'ya kaçtı. New York üniversitesinde klâsik İngilizce profesörü oldu. Ben de bir okulda öğretmenlik bularak çalışmaya başladım. Diğer bütün kitaplarını Amerika'da yazdı. Ancak vatanını çok özliyordu. Sonunda İrlandaya dönmek zorunda kaldık. Yeni yazdığı kitaplar para getirmeye başlayınca bu kibrit kutusunu satın alarak içerisinde biraz değişiklik yaptık. Banyo ve bahçedeki kuyuya bir pompa ilâve ettik. Yanımızdaki küçük oda, Thomas Burke'ün çalışma odasıdır.»

Gerçekten göze çarpacak kadar küçük olan evin sadece üç odası vardı. Mutfak, McManus'un yattığı oda ve onun yanındaki, içi kitap dolu küçük çalışma odasından meydana gelen bir kibrit kutusu. Ve evde yalnız bir tek yatak vardı.

Peki nerede yatıyordu bu kadın? McManus, onun kendi uyku tulumunu kullanarak mutfakta yattığını çok sonra öğrendi. Mrs. Burke aslında kızkardeşini çatlatmak için nerede yattığını ona söylemiyordu. O da ortalıkta başka yatak göremediği için ablasının, hastasıyla birlikte yattığını sanıyordu haklı olarak.

Mrs. Burke mutfaktan getirdiği çaydanlıktan, şöminenin üzerinde duran fincanlara çay doldurduktan sonra bunlardan birini McManus'a vererek yerine oturdu.

«Aslına bakılırsa bu evde doğru düzgün tek bir kelime bile yazamadı. Karşılaşmış olduğu durum ve hakaretler bir türlü aklından çıkmıyordu. Onu yavaş yavaş öldürdüler. Beş yıl... Evet, tam beş yıl sürdü bu ölüm. Ve beş yıl onun başucundan bir saniye bile ayrılmadım.»

McManus ancak şimdi Doktor Sullivan'ın sözlerine bir anlam verebiliyordu. «Evinde ille de bir hasta mı besliyeceksin Kate?..»

Bu soğuk ve ciddi yüzlü kadın kocasını sevmiş miydi acaba? Ya da başka bir deyimle, Thomas Burke cinsel yönden bir çekiciliği olmayan bu kadını sevebilmiş miydi? Her kitabında seks ve kadın özleminde olduğunu karamsar da olsa belirttiğine göre, hayır. Ancak bütün bunlara rağmen McManus kadına karşı, kendisinin de bir türlü çözemediği garip bir yakınlık duyuyordu.

«Ölünceye kadar hergün ağladı. Onu sanki bir tilki gibi kovalayarak son kurdukları tuzağa, yani mezara, düşürdüler. O leş kargalarının düşünce ve yalanları, akla kara gibi zıt geliyordu Thomas Burke'e. Vatanını kendince, ayrı ve özel tutkularla sevmesi hiyanet olarak nitelendirildi. Yıllarca lânet ettiler ona. Değişik fikirlere sahip Katolikler asla İrlandalı olamazlarmış. Alçak reziller...»

Mrs. Burke aniden kalkarak çaydanlıkla fincanları alıp acele acele mutfığa yöneldi. Kadının solgun ve kederli yüzü dikkatini çeken McManus, onun gözlerinde

beliren yaşları belli etmemek için yanından ayrıldığını anlamıştı. Ancak geri döndüğünde yüzü gene o katı ve soğuk ifadeye bürünmüştü.

«Size çok şey borçluyum Mrs. Burke.»

McManus bu sözleri söylemek için neden bu anı seçtiğini kendi kendine sorunca bunun cevabını bulamıyordu. Kadının beklenmeyen konuşmaları ve hareketleri onu oldukça şaşırtıyordu. Mrs. Burke azarlar gibi sesini yükseltti.

«Saçmalama. Bana hiçbir şekilde borçlu değilsin. Tersine evimde bulunman beni oyalyor ve bana huzur veriyor. Şimdi uslu uslu ilâçlarını al bakalım.»

McManus bir bardak sıcak sütle beş ayrı hapı birden yuvarlarken Mrs. Burke sevecen bir tavırla onun saçlarını okşuyordu.

«Göreceksin çocuğum, en geç iki gün sonra eski gücüne kavuşacaksın.»

Sonra mutfığa geçerek birikmiş bulaşıkları yıkamaya başladı.

Saatler ve günler geçtikçe McManus gerçekten eski gücüne kavuşmaya başlıyordu. Sarmaşıklı bir duvarla çevrili küçük bahçede çadır bezinden iskemlede oturuyor birbiri ardından Thomas Burke'ın eserlerini yutarcasına okuyordu. Bu arada Mrs. Burke onu Doktor Sullivan'la kızkardeşinin duygusal saldırılarından korumakta ve hafif ev işleri vererek McManus'un haşlanmış vücudunu çalıştırmasına yardım etmekteydi.

Genç adamın bulunduğu çevreyi tanıması için çıktıkları yürüyüşlerden doğanın güzelliği, Mrs. Burke'ın bilgili anlatışlarıyla daha da eşsiz bir güzellik kazanıyordu McManus. Hanımeli, gül, manolya ve daha birçok güzel kokulu çiçeklerin süslediği bu mavi, turuncu, sarı, yeşil ve mor renklerle bezenmiş doğal cennette kendinden geçer gibi oluyordu. Önlerindeki sonsuz mavi denizin kü-

çük bir körfez meydana getirdiği bir tepede bulunan evden ta uzaklarda görünen deniz feneri ve martılar da bu romantik görünüşe ayrı bir katkıda bulunuyordu. Yer yer duyulan taze saman kokusu, ara sıra yükselen inek, «möö...» leri vehoroz tavuk sesleriyle gizlice özlemini duyduğu bu ideal çiftlik yaşantısından ayrılmak düşüncesi tek etken olarak McManus'un duymaya başladığı mutluluğu zaman zaman gölgelendirmekteydi. Gene bu gezintilerden birindeydiler. McManus, dalgın gözlerini ufaklardan ayırmadan usulca mırıldandı. «Bu Fastnet feneri değil mi?»

«Evet çocuğum.»

«Peki, sizin Toormore körfezinde yazlık bir eviniz var mıydı?»

«Evet. Ama bunu nereden biliyorsun?»

«Sizi daha önce nerede gördüğümü kendi kendime sorarken birden hatırladım. Biz de oraya sayfiyeye giderdik. Evimiz de sizinkine bir hayli yakındı. Şimdi belki siz de hatırlayacaksınız. Goleen denilen yerdeki o üç evden biri. Sizin evden batıya doğru olanı.»

«Tamam, tamam. Hatırlıyorum. Ama nasıl olmuş da ben seni görememişim o zaman?»

«Herhalde göze çarpmayacak kadar küçük bir çocuktum da onun için.»

«Demek biz sizinle eski dostmuşuz da haberimiz yokmuş ha? O halde evime bir daha hoş geldin çocuğum.»

McManus bakışlarını ufuklardan ayırıp kadına çevirince onun yüzünde gene o ürkütücü soğukluğu gördü. Tanrım... Ne zaman anlaşılır bir kimliğe bürünecekti bu kadın?

Bulunduğu yerin neresi olduğunu hatırlaması McManus'a güvenli bir rahatlık vermişti. Şu batıya bakan yol Goleen'e, doğudaki de Schull'a gidiyor olmalıydı.

Evin sağ yanında uzanan tarlaların ardında görünen ise Cork yoluyla herhalde.

Kendisini böylesine ilgisiz, sakın bir yerde aramak acaba Ahtapot'un aklına gelir miydi? Yersiz bir soru... Elbette gelirdi. İrlanda topraklarında bulunduğu sürece yedi kat yerin dibine girsene bile eninde sonunda bulacaklar seni. Bundan hiç kuşkun olmasın oğlum.

Kafasını kurcalayan karamsar düşüncelere rağmen McManus kendini güçlü ve şimdilik güven içinde hissediyordu. En uygun düşünce, olayları ve olabileceklerinin akışına bırakmak değil miydi? Alışmış olduğu çevrelerin ilgisiz varlığı çok uzaklarda kalmıştı artık.

McManus, yemek hazırlamak için hızlanarak kendinden önce eve varıp mutfığa giren Mrs. Burke'un beynini kemiren kişiliği ile birlikte eve yöneldi. Acaba kaç yaşındaydı bu kadın? Kırk, kırkbeş, elli... Değişen ruh hali ile beraber her geçen gün yaşı da değişiyordu galiba. Yürüyen bir merdivenin kendi altında dönerek hareket eden, insana bitmez tükenmez görünen, ama aslında hep aynı o basamakları gibi tıpkı... Kendine hep çocuk diyordu. Acaba ne dereceye kadar «çocuk»tu onun gözünde? McManus açık gözlerle rüya görür gibiydi. Yoksa günlerle geceler uyuyor, onların yerine McManus mu uyanık duruyordu? Gerçek uzaklardaki karanlık bir boşlukta, rüya ise elle tutulur bir yakınlıkta imiş duygusu veriyordu ona. Yemeğini yiyip sessizce yatağa girdi. Artık o gün için konuşacakları hiç bir şey kalmamıştı.

Hasta olarak Mrs. Burke'ın yatağında baygın gibi yatmaya başladığı günden beri ilk defa gece yarısı ansızın uyandı. Bünyesi kuvvetlenip eski, olağan haline döndükçe aldığı uyku hapları etkilerini kaybediyordu. Yatağında yarı doğrularak gecenin sessizliğini dinlemeğe çalıştı. Ama hayır... Sağanak halinde yağan yağmur damlala-

rı esen rüzgârla savrularak camları kamçılıyor, pencerelerden içeriye sızıyordu. Çılgın rüzgâr evi sanki temellerinden sarsıyordu. Genç adam kalkarak bulduğu işe yaramaz bezleri pervazlara tikiştirmek suretiyle suların içeriye daha fazla akmalarını önlemeye çalıştı. Sonra güçlenmeye, hayat dolmaya başlayan vücudunu gererek birkaç kültür fizik hareketi yaptı. Onu iyileştirip eski kuvvetini geri veren Tanrı'ya şükretmeyi de unutmuyordu bu arada. Kutlu İsa... Yaşamak ne güzel şey?

Günlerden beri ilk defa yağan yağmur, şu evin bahçe kapısına gelene kadar çektiği bütün sıkıntıları hatırlamasına yol açtı. Oysa şimdi ne kadar farklı bir durumdaydı. Unut artık o işkenceli anları, geleceği sanki bir felâket müjdecisi baykuş gibi baktığın karamsarlıklarla dolu günleri Johnny.

Yeniden girdiği yatakta, hayatından memnun bir kedi gibi kıvrılarak uyumaya çalıştı. Her şey ne kadar da olağan ve sessizdi. Fakat az sonra normal bir refleksle öbür tarafına dönünce eli aniden bir cisme değdi. Ve bu cisim, olsa olsa bir insanın çıplak butları olabilirdi.

Şaşkınlıktan elini çekmeyi unutan McManus'un o insan kalçasında duran eliyle birlikte neredeyse beyni de duracaktı. Kendini toparlayıp yerinden şöyle bir doğrularak daha dikkatle bakınca Mrs. Burke'u görmesin mi yanında? Bacakları uzunlamasına ayırık, sırtı hafifçe kamburlaşmış, yüzükoyun yatan kadın yatağın boş olması gereken bölümünü tamamiyle doldurmuştu. Üstelik anadan doğma çıplaktı.

Kavrama yeteneğini bir an yitirdikten sonra tekrar kazanan beyninin uyarmasıyla McManus, elini bu yuvarlak ve nemli butların arasından, ateşe değmiş gibi hızla geçti. Ve soluk almaktan bile çekinerek kendini yastığa koyuverince gözleri yerde duran uyku tulumuna takıldı. Garip şey... Bugüne kadar onu nasıl olmuştu da göreme-

mişti? Bu durum şimdiye kadar kendisiyle birlikte Mrs. Burke'in kızkardeşinin de çözmeye çalıştığı sırrı bütün çıplaklığıyla açıklıyordu. Kadın gecelerini şimdiye kadar hep McManus'un uyku tulumunda geçirmişti. O gece de herhalde verdiği uyku haplarının etkisine güvenerek 'çocuğu'nun onu duyamayacağını düşünüp kendini çoktandır özlediği yatağına atmış olacaktı. Hem de geceliksiz filân... Tuh Allah kahretsin. Gel de uyu şimdi.

Hayatta aklına en son gelebilecek bu durum, McManus'un kadınlar hakkındaki bilgisizliğine yeni yeni sorular ekliyordu. Şimdi yanında yatmakta olan cazibesiz, soğuk kadın, cinsel duygu denilen o doğal özelliklere sahip miydi acaba? «Sana bu özelliği verdiği için Tanrı'ya şükretmelisin çocuğum...» Ve o münasebetsiz sırada 'çocuğun' büyüüyveren erkeklik organını sanki bir bahçe hortumuymuş gibi önemsiz ve olağan karşılayabilen Mrs. Burke...

Ne kötü, ne çaresiz bir durumdu bu Yarabbi. Yataktan çıkıp gecenin geri kalan bölümünü salıncaklı iskemlede geçirmeyi düşündü. Ama o zaman kadın uyandırabilir ve kendi karşılaştığı bu içinden çıkılmaz tatsız, ya da tatlı, durum bu defa da aynen onun başına gelebilirdi. İşe bakın siz hele... Hiçbir çekiciliği olmayan, seksen yoksun bir dul ve yuttuğu ilâçlardan beyni uyuşması gereken bir 'çocuk,' aynı yatakta yanyana yatıyorlardı.

McManus yatakta payına düşen bölümün en ucuna tüneyerek kadına sırtını döndü. O 'Münasebetsiz' organı, aklından bir türlü çıkmak bilmeyen sıcak ve tombul butların hayaliyle gene dirilerek yukarılara doğru harekete geçmişti. Aslında bacaklarının arasında olan elleri sinirli bir heyecanla titriyordu. Bu eller, yaşı kaç olursa olsun, şimdiye kadar hiçbir kadın vücudunun o biçim bölgelerine değmemişti. McManus hem yeni bir 'temas'la uyanmamak, hem de aynı temasla kadını uyandırmamak ama-

cıyla kendini yeniden uykuya kaptırabilmek için olağanüstü bir çaba harcıyordu. Sonunda bunun yararını gördü ve hapların de etkisiyle bastırmaya başlayan uyku onu yavaşça kollarına aldı.

Odaya dolan gün ışığı ve bütün adelelerinin şiddetli ağrısı ile uyandığı zaman ilk işi yatağın gece işgâl edilmiş bölümüne bakmak oldu. Fakat yanındaki yastıkla çarşafta, gece orada birisinin yatmış olduğunu gösteren en küçük bir iz bile göremedi.

O gün de geride kalmış olanların sessizliği ve tekdüzeliği ile geçti. Ancak McManus beynini saran kuşkudan kendini bir türlü kurtaramıyordu. Hayâl mi görmüştü acaba? Eğer gördüyse, bu, hayatında gördüğü en gerçek hayâl olarak asla aklından silinmeyecekti.

Mrs. Burke McManus'a daha ağır işler vermişti o gün. Gece olduğu zaman da her zamanki anne davranışlarıyla ona ilâçlarını sütüyle içirerek genç adamı vaktinden önce yatağına yatırdı. Fakat McManus uyku hapını yutmamış, aksine bunu kadına belli etmeden pijamasının cebine sokmuştu. O gece uyanık kalıp aynı hayali görmek arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

O hafızasından asla silinmeyecek gece başlamış olan yağmur, tam üç gün aralıksız sürdü. McManus hayâl görmemişti. Aynı zamanda hastalığı da herhangi bir şekilde tekrarlamamıştı. Mrs. Burke bu süre içerisinde her gece gelip yanında yatmış ve sabah erkenden, her defasında suç delillerini ortadan kaldırmayı da unutmadan, sessizce odayı terketmişti. Güç de olsa, artık yatağın en ucunda yatmaya çalışıyordu McManus. Ve bir daha uyandığı zaman gerekli teşebbüslere girişmek kararıyla yeniden daldığı bölüntülü uykusunda düşündüğünü yapmayı bir türlü göze alamıyor, her defasında tekrar gözleri kapanıyordu.

Mrs. Burke'in her geçen gün bir öncekine kıyasla tamamen farksız olan yüz ifadesi ve davranışlarıyla akan tekdüze saatler, McManus'u az da olsa sıkmaya başlamıştı. Fakat geceleri duyduğu büyük heyecan, ona bu sıkıntıyı unutturmakta en önemli etken oluyordu. Sonunda yağmurun durduğu bir günün akşamında kadın genç adama yeni ve bu tekdüzeliği bozacak bir teklifte bulundu.

«Hadi gel, bir gece yürüyüşüne çıkalım. Yağmurdan sonra geceleri toprak daha güzel kokar bu çevrede.»

Bulutlarla savaştan ayışığının gümüş parlaklığı altında yürümeye başladılar. Uzaklardan, doğurmakta olan bir kadının iniltilerini andıran köpek ulumaları geliyordu kulaklarına. Mrs. Burke, «Artık tamamen iyileşmiş olduğuna ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsin çocuğum,» dedi.

Evet... 'Çocuk' da bu sevince kendi yönünden bütün kalbiyle katılıyordu. Bu kadının evine yerleşeli aradan ne kadar zaman geçmişti acaba? McManus zaman kavramını unutmuş gibiydi. Beyni yalnız Mrs. Burke'in kişiliğiyle doluydu. Özellikle son günlerde...

«Gülümsediğine göre aklına gene ilgi çekici biri geldi galiba?»

McManus kendinde, aklıma gelen sensin, diyecek cesareti bulamamıştı. Bunun üzerine kolunu uzatıp çevresini işaret ederek, düşüncelerine hiç de uymayan bir yalan söylemek zorunda kaldı.

«Hayır, biri değil. Bu nefes kesen şahane manzara...»

Evet... Gerçekten nefes kesiciydi ama McManus'un manzarayı filân görececek hali yoktu o sırada. Yeni sözler bulma çabasıyla beynini, asıl düşüncesini bırakmaya zorladı.

«Şey... Şu gökyüzüne bakın hele... Çevresi dev buz kalıplarıyla kuşatılmış muazzam bir fırına benzemiyor mu?»

Mrs. Burke hafifçe güldü, «Ne kadar da Thomas Burke'î hatırlatıyorsun? Onun da böyle ilgi çekici, acayip tarifleri vardı.»

Sonra da uyku saati gelmiş çocuğunu yatağına götüren bir ana gibi onu elinden tutarak eve sürükledi. McManus kulaklarına inanamıyordu. Buraya geldiğinden beri hiç duymadığı bir ses işitmişti çünkü. Elele koşarak zıplarlarken kadın kesik kahkahalar atıyordu. Yorucu bir mücadeleden sonra başarı kazanmış birinin kahkahaları...

Eve gelince kadın, her gece tekrarlanan süt ve hap formalitelerinden sonra iyi uykular dileğiyle kapıyı kapatarak çekildi.

McManus, ne kadar süreyle uyuduğunu bilemiyordu. Birden vücudunun çeşitli bölgelerinden dolaşmaya başlayan ellerin yumuşak dokunuşuyla uyandığı zaman uykudan mahmurlaşmış gözleri, üzerine doğru eğilmiş bölgeyi ancak seçebildi. Ardından duyduğu fısıltının yankısı kulaklarında büyüdü büyüdü... «Tanrı seni bir bütün olarak yarattı çocuğum. Korkma, çekinme...»

Sonra ağzını kaplayan arzulu dudakların arasından uzanan sıcak bir dil, ısrarla kendisinininkini aramaya başladı. McManus şeker emermiş gibi bir his duyuyordu. Vücudunda dolaşan aç ellerden biri ise erkeklik organını okşamaya başlayınca duyduğu zevk onu bir anda kaçınılmaz gerçekle karşı karşıya getiriverdi.

«Hadi çocuğum. Beni bir dağ farzet. Tepelerimde dolaş, mağaralarım gir... istediğini... her istediğini yap bana. Sana bu izni veriyorum.»

McManus'da uyku mahmurluğuyla şaşkınlıktan eser kalmamıştı. Zifirî karanlık odada, dış dünya akla gele-

bilecek her çeşit düşünceyle ilgisi kesildi. Artık daha önce hiç görmediği yepyeni bir evremle gözleri kapalı, beceriksiz adımlarla ilerliyor, ya da ilerlemeye çalışıyordu. Tek düşüncesi, buraların cennet denilen yerler olabileceği idi. Acemi bir arzu ve sonsuz bir zevkle ağırlığı altında ezildiği dağın eteklerinde dolaşmaya başladı. Dakikalar ilerledikçe bu dağ yavaş yavaş bir yanardağı hâlini almaya başlıyordu. McManus aynı beceriksiz cesaretiyle fışkıran kaynar lâvların arasına atıldı.

«Gel bana çocuğum, gel... Sana yol göstereyim. Aç... dişlerinle, dudakların ve dilinle aç bu yolu. Bekleme, gel artık... Hadi... Ohh...»

Ve McManus lavların arasında kendine gerçekten ağzı, dudakları ve gerektiğinde parmaklarıyla yollar açarak zirveye tırmandı. Kadının alabildiğine aralanmış biçimli baldırları arasındaydı kalçaları. Biraz da onun yardımıyla şehvetten yanıp tutuşan yanardağın kraterini buldu. Yükselen son bir alev sütunu ve... Yanardağ, tırmanıcısı ile birlikte indifa etti.

McManus, ona çok kısa gelmiş olan bu tırmanıştan sonra, hayatında ilk defa fethetmiş olduğu bu dağın zirvesinden bir türlü inmek istemiyordu. Dolayısıyla onunla sarmaş dolaş, bir süre, kendini içlerine mazohist bir zevkle attığı o lâvların yeniden akmaya başlamasını bekledi. Yanardağ da bunu farketmiş olacaktı herhalde. Çünkü tekrar aralıklı bir şekilde lâv püskürtmeye başladı.

«Ne kadar güzeldi çocuğum. Sen bir harikasın. Harika... harika...»

«Hayatımda ilk defa...»

«Biliyorum çocuğum, biliyorum. Bunu çoktan anladım. Fakat gene de bir harikasın sen. Durma, gel...»

Mc Manus zirveye tırmanmakta bu sefer biraz güçlük çekti. Üstelik yanardağ o daha kraterin içerisine tam olarak dolamadan infilâk etmişti. Dengesini kaybetti Mc-

Manus. Ve derin bir hayâl kırıklığıyla uçurumlardan aşağılara doğru yuvarlandı.

«Zararı yok çocuğum. Üzülme... Önümüzdeki bütün gün ve geceler bizim artık.»

McManus şehvetin boğuklaştırdığı bir sesle mırıldandı.

«Hayatımda ilk defa yaşadığım bu anları, lâıyıkıyla değerlendirmem gerek. Bu şart... Onun için daha istiyorum. Her şeyi, hepsini istiyorum.»

«Peki çocuğum, al. Her şey elinin altında. Nasıl arzu edersen öyle yap. Bana istediğin gibi sahip ol. Dilediğin gibi, dileğin kadar. Seni bekliyorum.»

Bundan sonraki her denemesinde McManus başarıyla erişti tepeye. Ve sonuncusunda bayrağı da dikerek orasını kendi dağı ilân ettikten sonra tatlı tuzlu duygularla mütebessim bir uykuya daldı.

Fakat sabah uyanıp da çevresine bakınca, dağın yerinde yeller estiğini gördü. Ayrıca geceki mutlu dağcılığından arta kalması gereken izlerden de eser yoktu yatakta. Merak ve hayâl kırıklığıyla kalkıp pencereden bakınca, yeniden başlayan yağmurun altında, 'dağ'ının elinde bir yumurta sepeti, kümeden dönmekte olduğunu gördü. Yüzü gene soğuk ve katıydı.

Gün öncekilerden tamamen farksız, sanki aralarında hiçbir şey olmamış gibi aynı basmakalıp konuşma ve hareketlerle geçiyordu. Anlam veremediği bu garip durum üzerine McManus'da yavaş yavaş, bu kadının bir ruh hastası olma düşüncesi filizlenmeye başladı.

Mrs. Burke bir kadının yapması gereken ev işleriyle uğraşırken McManus da kendi payına düşen kümes temizliği, bahçe çapalaması gibi yardımcı hizmetlerle beynini saran tuhaf düşüncelerden kurtulmaya çalışıyordu. Akşamı, gürül-gürül yanan şöminenin önündeki salıncaklı iskemlede sallanarak, yatağa girdikten sonra olabilecek-

leri düşünmekle geçirdi. Yatma saati gelince de, her zamanki süt ve ilâç faslından sonra pijamalarını giymeden yatağa girdi.

«İyi geceler Mrs. Burke.»

«İyi geceler çocuğum.»

Kadın bütün gün, bir önceki gece olanları tamamen unutmuş gibi davrandığına göre şimdi ne yapacaktı acaba? Ancak bu merak uzun sürmedi. Karanlık odadaki yatakta tek başına tarifsiz bir heyecanla bekleyen McManus, az sonra Mrs. Burke'in ne yapacağını anlamıştı.

«İşte gene seninim çocuğum. Sabah olmadan birbirimize iyice doyalım.»

Günün ilk ışıkları kadına en gerçek, en değerli mutluluğunu çalacak zalim bir hırsız korkusu veriyordu sanki.

McManus'un 'dağ' yolculuğu gene başladı.

ONBİR

Patrick Powers, güney - kuzey sınırındaki gümrük barakalarının arkasında kendisini beklemekte olan bakal Heavey ve garaj sahibi Cullen tarafından karşılandı. Şişko Heavey, onur vererek kapıyı açıp onu arkaya yerleştirdikten sonra üç erkeğin bindiği otomobil, Stranorlar'a doğru hareket etti. Yolculuğunun sınıra kadar olan bölümünde Powers, Mary Concors denilen o rezil, şantajcı orospuyu aklından tamamiyle kovmayı başarmıştı. Şimdi de önemli bir kişi imiş gibi kasılarak kurulduğu otomobilin arka koltuğunda, kendini bekleyen yeni olayların düşüncesiyle dalgın, camdan dışarısını seyrediyordu.

Eğer İRA bir idam kararı almışsa, bu çok gizli tutulması gereken bir olaydı. İdam emrine hükmedenlerle emri uygulayanlardan başka hiç kimsenin bilmemesine olağanüstü bir önem verilirdi. Bu gibi ihtiyat tedbirleri ölenin, katili teşhis ederek intikam alma hevesine kapılacak yakın dost ya da akrabalarının böyle bir teşebbüse girişmelerini önlemek amacıyla alınırdı. Fakat bu defa kazın ayağı öyle değildi ne yazık. Çünkü hemen hemen bütün İrlanda, Patrick Powers adlı cellâdın, Johnny McManus adında birini idam etme emrini aldığını biliyordu. Eğer bilmeyenler varsa, McManus'un suçlu kellesi düşer düşmez onlar da cellâdının Patrick Powers olduğunu dakikasında öğreneceklerdi. İşte Powers'i en fazla korkutan da durumun böylesine tehlikeli bir açıklık kazanmasıydı. McManus'u öldürdükten sonra intikam amacıyla aynı şekilde onun da izine düşecek birinin çıkmayacağına kim sağlam bir garanti verebilirdi ki?

Kuşkular içerisinde kıvranan Powers'ın aklına gelen ani bir düşünce, bu endişesini az da olsa yatıştırır gibi oldu. McManus'un böyle bir işe kalkışacak yakınlıkta bir dost ya da akrabası yoktu galiba. Bir defa genç adamın dostluk kurduğu züppe öğrenciler ve ödlele Protestanlar böyle bir teşebbüse girişmekten fersah fersah uzaktaydılar. Annesiyle babası da hiç bir şekilde hesaba katılmayacağına göre... Cehenneme kadar yolu vardı McManus'un. Bu endişelerden kurtulmanın verdiği ani rahatlıkla gevşeyen iri vücudu, arka koltuğa iyice yayıldı.

«Şu McManus denen muhbir serseriye düşünüyorsan kendini tasaya kaptırma. Pat. Sabaha kalmaz herifçiğünün izini buluruz. Şimdilik ihtiyacın olan güzel bir yemek ve deliksiz, horultulu bir uyku.»

Bakkal Heavey'in bu sözleri üzerine Powers suratını ekşiterek doğruldu.

«Ben uyurken horlamam.»

«Canım biz de lâf gelişi söyledik. Alınman için bir sebep yok.»

Garaj sahibi Cullen evinde ona bir oda ayırmıştı. Powers gerçekten güzel bir yemeğin ardından dolu bir mide ve her türlü endişe verici düşünceden kurtulmuş boş bir kafa ile odasına çekildi.

Sabah kahvaltıya indiğinde, akşamkini aratmayacak bir sofraya hazır onu bekliyordu. Jamponlu yumurtasını atıştırırken Cullen'ın karısına iltifat etmeyi de unutmadı.

«Az rastlanılır bir kahvaltı bu Madam. Nâzik ellerinizin böylesine usta olacağını dünyada tahmin etmezdim doğrusu.»

Cullen ise onun sofrayı silip süpürmesini sinirli bir endişeyle izliyor ve Heavey'in bir an önce gelip durumu Powers'a bildirmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Buna benzer işler hakkında ve özellikle Powers kıratında adamlarla konuşmakta aralarında en tecrübeli olanları, Heavey'di. Nitekim Powers ağzına son lokmasını atarken odaya giren Heavey hemen söze başladı.

«Yeni bir emir aldık. Buna göre beklemen gerekecek Pat.»

«Ne beklemesi?.. Neyi bekleyecek mişim..?»

«Bogside'dan, sana katılmak üzere gelecek birini...»

«Bana katılmak üzere mi? Kimmiş bu?»

«Adı Kiernan. Sean Kiernan...»

«Tanımıyorum. Hiç duymadım.»

«Önemi yok, biz tanıyoruz. Yıllar önce bu kasabada otururdu.»

«Peki peki, anladık. Ne bok yemeye geliyormuş bu herif?»

Heavey, Powers'ın bunu ergeç öğreneceğini bildiği için, hazır sırası gelmişken gerçeği söylemeyi uygun buldu. Tehlikeli bir sesle karşılık verdi.

«Senin âmirin olarak geliyor. Gerekli emirleri artık ondan alacaksın Pat.»

Powers bu beklemediği darbeye tepeden tırnağa sarsılarak bir an soluksuz kaldı. Susması öfkeden değil, aptalca bir şaşkınlığa uğramasından ileri geliyordu. Anlamsız gözlerini çevresinde dolaştırınca keskin, hilekâr ve düşmanca bakışlarla karşılaştı.

Clune... Allahın belâsı kör pezevenk... Hiç kuşkusuz onun marifetiydi bu. Ondan başka böyle bir karar verecek orospu çocuğu düşünülebilir miydi ki? Son işte en büyük başarı payı kendine ait değil miydi? Kendisinden başka Danny O'Connell ile iki arkadaşını da beraber temizleyebilecek kudrette bir babayiğit bulabilmiş miydi o karı karakterli iblis? Sonra bu harekâtın yönetimi tamamiyle kendisine verilmişken şu âmir hikâyesi de nereden çıkıyordu? Patrick, Powers, kendi başına hareket edemeyecek kadar yeteneksiz bir budala mıydı yani?

İçinde kademe kademe yükselen öfke en sonunda patladı. Çılgın gibi ayağa fırlamasıyla birlikte masa ve üzerindeki her şey paldır küldür yerlere saçıldılar. Ve Powers, kendisini izleyen şaşkın bakışlar arasında kapıyı şiddetle çarparak evden çıktı.

Düşünceleri kontrolünü tamamiyle kaybetmişti. Kaynayan bir kazan gibi yuvarlanıyordu sanki. Farketmediği bir takım küçük köprülerden, sokak aralarından sert adımlarla yürüyor, sonra geriye dönerek tekrar aynı yerlerden geçiyordu. Uzun bir süre bastığı yeri bile görmeden öfke içinde dolaştı durdu. Sonra ani bir kararla ok gibi fırlayarak Heavey'in dükkânına doğru koşmaya başladı. «Allahın belâsı bakkal paçavrası... Dükkânı da ait olduğu cehennem kadar uzakta.»

Hışımınla dükkâna daldığı zaman Heavey, yaşlı bir kadınla meşgûldü. Oranın seçkin bir müşterisi olduğu, Heavey'in kibar ve dikkatli servisinden anlaşılıyordu. Ancak

höyle şeylere aldırış bile etmeyen Powers kadını kabaca bir yana iterek Heavey'in yüzüne tükürür gibi haykırdı.

Heavey'den önce yaşlı müşterinin itirazlı sesi yükseldi.

«Heey... Kendine gel delikanlı. Ne yaptığını sanıyorsun? Kim bu edepsiz adam Mr. Heavey?»

Heavey şaşkına döndü. İki ateş arasında kalmıştı. Başından savmak düşüncesiyle önce birincisine yöneldi.

«Ne diyorsun sen? Ne marifeti?.. Kimden söz ediyorsun?»

«Benimle dalga geçme Heavey... Kutlu İsa aşkına benimle düzgün konuş. Ne demek istediğimi pekâlâ anlıyorsun.»

«Hiçbir şey anladığım yok. Şimdi uslu uslu bayandan özür dile bakalım.»

«Özürmüş... Senin de Clune'dan kalır yanın yok ya.»

Powers hızla dönerek dükkâna girdiğinden daha büyük bir öfkeyle dışarıya fırladı. Kapıya seğirtip arkasından bakan yaşlı kadın eğlenceli bir sesle Heavey'e döndü.

«Büyük İsa... Mr. Heavey, yeni müşteriniz ilginç bir deli gibi geldi bana.»

Heavey, «O benim müşterim falan değil,» diye homurdandı. Yüzü iyice asılmıştı adamın. «Başka bir emriniz var mı Mrs. Craddock?»

Powers'in çılgın öfkesi, onu iyiden iyiye yormaya başlamıştı artık. Açılmakta olan Pub'lardan birine dalarak soluğu bar tezgâhında aldı.

«Viski...»

«Duble mi olsun efendim?»

«Ne dublesi be salak. Şişe... şişe...»

Tanrım... Bu ülkede herkes Clune gibi anlayış ve zekâdan yoksun mu doğmuştu acaba?

Şişeyi uzatan barmen ise şöyle düşünüyordu:
«Bu dağ ayısı karısıyla fena dalaşmış galiba.»

Bogside'dan öğle vakti gelen otobüsten inen Kiernan, açlığını giderene kadar McManus'un adını duymak istemedi.

«Kusura bakmayın beyler. Karnım aç oldu mu, kafam kesinlikle çalışmaz. Bırakın önce güzel bir yemek yiyeyim.»

Normalden daha kısa boylu, sempatik yüzlü, zayıf bir adamdı bu. Üzerindeki ceketle pantolonun içine rahat rahat iki tane Kiernan sığabileceği için bu bol elbiselerin içerisinde kaybolmuş gibiydi. Yemek masasında onun karşısına oturan Powers, bu küçücük adamın cüssesinden umulmayacak bir oburlukla tığınmasını küçümser gözlerle izliyordu. Kiernan onun kindar bakışlarla ekşimiş yüzünü görmemezlikten gelerek neşeyle söze başladı.

«Benim gibi sıksa bir yaratığın böylesine çok yemesi, sizi bir hayli şaşırttı galiba Mr. Powers.»

Powers bir şişeden fazla viski devirmiş olmasına rağmen sarhoş değildi. Tersine bu içki kürü onu duyduğu öfkeden oldukça uzaklaştırmış, kaynayan beynine bir serinlik vermişti. Kiernan'la aralarında çıkması beklenen herhangi bir tartışmada bütün Stranorlar örgütünün bu kemik yığınının yanı sıra olacağını çok iyi biliyordu. Onun için ihtiyatla cevap verdi.

«Herkes istediği kadar yemekte serbesttir Kiernan. Yalnız merak ettiğim bir şey var. McManus'u görüp tanımadığına göre onu nasıl bulacaksınız?»

«Yerinde bir soru Mr. Powers. Ancak sizin değerli tecrübeniz ve yardımınızla bu işin bir çocuk oyuncağı

kadar kolay olacağını unutuyor gibisiniz.»

«Evet, bu çok doğru. Haklısın.»

Powers, bu küçücük bok çuvalı, onu buraya gönderen aptallardan çok daha akıllıca lâflar ediyor, diye geçirdi aklından. Sonra bu âciz ve pısırik görüşüşkü adamın kendi üzerinde bıraktığı etkiyle komutanın gene eskisi gibi şahsında olduğu kanısına vararak azametle Heavey'e döndü.

«Hadi bakalım Heavey, Bize şu orospu çocuğunun izini bul artık.»

«Batıda olduğu kesinlikle tesbit edildi.»

«Bilgi isterim, bilgi... Batı cehennem kadar büyüktür. Yer adı söyle bana.»

«Hmmm... Şey... Arama emri çıktığı andan itibaren sırf göz ve kulak kesildik ama...»

«Lâfı ağzında gevelemeyi bırak Heavey. Nerede bu herif? Kutlu İsa... Ne dediğimi anlamıyor musun sen? Nerede diyorum?»

Kiernan tatlı bir sesle söze karıştı.

«Sinirlenmek, ortadaki gerçekleri değiştirmez Mr. Powers. Nerede olduğu kesinlikle bilinmiyorsa eğer, o zaman McManus'u bulabilmek için ayrıntılı bilgiye ihtiyacımız var demektir. Öyle değil mi Mr. Heavey?»

«Çok haklısın Seaneen. (1)»

Heavey, kasabadaki saygıdeğer insanlardan biriydi. Oysa bu kasabada yaşarken, sadece Belediye emrinde çalışan bir ameleydi Kiernan. Ama Heavey, her zaman 'Mr.' Heavey'di. Eski amele Sean Kiernan da her zaman 'küçük' Sean...

(1) Seaneen : — Küçük Sean anlamına gelir. Küçük Ömer ya da Ömerçik gibi.

Dükkân sahibi saygıdeğer Heavey, boğazını temizleyerek devam etti.

«Kasabamızdaki otelde bir gün kaldığını tespit ettik. Sırtında bir çanta, üzerinde de boya lekeleriyle dolu elbiseler varmış. Bütün gün uyuduktan sonra gece yarısı oteli terketmiş. Bundan da, gündüzleri uyuyup geceleri yol aldığı anlaşılıyor. Bilmem sen ne dersin Seanen?»

«Hmm... Bu doğru bir düşünce olabilir Mr. Heavey.» Powers sabırsızlıkla atıldı.

«Kutlu İsa... Düşünceleri falan bırakın da iş görelim, iş. Sonra Heavey...»

«Sonrası ...Donegal'e kadar bir iz ya da haber yok. Letterkenney ile Sligo arasında çalışan otobüslerin şoförlerine sorduk. Sonunda bunlardan biriyle Sligo'ya gittiği anlaşıldı.»

Bu sözleri duyan Powers aniden ayağa fırlamıştı. Kapıya doğru atılırken haykırdı.

«Tamam. O halde Sligo'dan başka bir yerde olmaz.» Ancak Heavey'in soğuk bir tebessümle söylediği sözler, Powers'ın ateşli heyecanını kursağında bırakmıştı.

«Hayır Powers. Ne yazık ki artık Sligo'da da değil.»

Kiernan anlayışlı bir tavırla sordu: «Sligo'da işe yarar, önemli bir iz bırakmış mı Mr. Heavey?»

«Evet. Bu da Sligo'daki örgütün üstün başarısı sayesinde tesbit edilebildi. Great Southern, otele inmiş. Ama bu defa üzerinde yepyeni bir takım elbise varmış. Otel barmeninden, Amerikalı turistleri taşıyan otobüslerden birinde, kendisine yer bulmasını rica etmiş. Barmen de biraz para sızdırarak Charley Murphy adında bir şoförün kullandığı, Fianna Otobüs Turları, şirketine ait bir araçta ona yer bulmuş. Çeşmeler dolusu gözyaşı akıttığı halde yeni ölen kızkardeşinin cenaze törenine katılmayıp tamamen aksi bir yöne gitmesi son derece garip duygu-

lar uyandırmış, barmende. Ayrıca otel faturası incelendiği zaman Belfast'a bir telefon ücreti tespit edilmiş. Ne dersiniz buna?»

Kiernan düşünceli gözlerini Powers'a dikerek mırıldandı.

«Sonrası... Charley Murphy oldukça faydalı bilgiler verdi bize. Garip yolcusu otobüsün en arkasındaki yerde, yolculuk boyunca hasta bir köpek gibi somurtup durmuş. Brendine Healy adında bir Amerikalı kız ona sırnaşmayı denemiş ama hasta köpeğimiz, kızın nerdeyse olmayan etekliğinin örtemediği baldırlarını ısırması aklından bile geçirmemiş nedense. Sonra Charley turistlere çevrenin doğal güzelliklerini göstermek için durunca kızla, erkek kısa aralıklarla uzaklaşmışlar gruptan. Arkasından onları hayli münasebetsiz bir durumda yakalamış şöför. Ancak kız hiç durmadan adamın hasta olduğunu haykırıp duruyormuş. Bantry'ye geldikleri zaman McManus, Charles'den eşyalarını isteyip ortalıktan toz olmuş. Kız da bir takım kamp gereçleri satın alarak kiraladığı bir bisikletle batıya doğru yola çıkmış. Yani ikisi de otobüsü Bantry'de terketmiş oluyorlar.»

«Anladık be adam, sen asıl konuyu anlat. Nerede bu herif şimdi?»

Powers'ın bu sert çıkışına o sinir bozucu, sakın sesiyle Kiernan cevap verdi.

«Sabırlı olun Mr. Powers. Bana sorarsanız Mr. Heavey henüz sözlerini özetlemedi. Öyle değil mi Mr. Heavey?»

«Evet ama zaten asıl konuya geldik sayılır. Sonuç olarak arkasından çok sonra yola çıkan kızla birlikte McManus'un batıya doğru ilerlediği aldığımız en son haber. Gerek birbirlerinden haberli gerekse habersiz, ikisi de aynı yönü izliyorlar. Haa... Bak az kalsın unutuyordum. Ne amaçla bıraktığı bilinmez ama hasta köpeğimiz,

sakallı bir kişiliğe bürünmüş. Bu da dikkat edilecek noktalardan biri bana sorarsanız.»

Kiernan gülümseyerek sorularına bir yenisini ekledi.

«Buraya kadar hepsi mükemmel. Yalnız McManus bu kızla daha sonraları herhangi bir yerde buluşmuş mu acaba?»

«Ne yazık ki bu da bilinmeyenler arasında Seanneen. Şimdiki araştırmalarımızın tümü, Bantry'nin batısında toplanmış durumda. Ancak henüz kesin, olumlu bir sonuç alamadık.»

«İyi bok yemişsiniz. Bu yaptıklarınız da iş mi sanki? Bunca palavradan sonra herifin nerede saklandığını hâlâ bilemiyoruz.»

«Bu palavra dediklerin, seni ne azından bir hafta uğraştırırdı Pat. Hazıra konmuş sayılırsın. Üstelik bir de cart curt ediyorsun. Buna resmen adaletsizlik derler, anladın mı?»

«Kendim uğraşsaydım herhalde sizden çok daha kesin bir sonuca varırdım. Hadi yürü Kiernan, gidelim. Burada yapacağımız başka bir şey kalmadı.»

Kiernan istifini zerre kadar bozmamıştı. Gülümseyerek, o hiçbir zaman değişmeyen tatlı sesiyle kapı tokmağını kavramış olan Powers'ı durduruverdi.

«Bir dakika Mr. Powers. Küçük bir soru daha ve hemen sizinle geliyorum.» Sonra Heavey'ye dönerek keskin gözlerini onunkilere dikti.

«Bantry'nin batısı dediniz Mr. Heavey. Sizce bu batı kelimesinin sınırı, nereye kadar uzanabilir acaba?»

«Bunu bilemeyeceğim. Fakat tahminimce Goleen'e ya da Cork'a kadar... Neden sordun Seaneen?»

«Hiç Mr. Heavey, hiç... Sadece bir merak.» Pat'a döndü. «Şimdi size katılabilirim artık Mr. Powers.»

Ayağa kalktıkları sırada garaj sahibi Cullen, kapının

önünde bekleyen otomobilin, bir hafta süreyle onlara tahsis edilmiş olduğunu söyledi. Bu memnuniyet veren habere kibarca teşekkür etti Kiernan. Sonra çıkmakta olan Powers'ı izledi.

Otomobili Kiernan sürecekti. Dudaklarından hiç ek-sik etmediği gülümsemesiyle direksiyon simidini kadın sürücüler gibi iki eliyle kavraması Powers'i büsbütün çileden çıkardı.

«Buraların doğal güzellikleri kuzeyi oldukça geride bırakıyor, değil mi Mr. Powers?»

Allahın belâsı cüce casus. Guş beyinli, vakitsiz fırlama... İtoğlu it Clune...

Powers bunları aklından geçiriyordu o sırada. Cevap vermedi.

Kiernan gaz verdiği sırada, Stranorlar örgütünün ileri gelenleri de dudaklarında beliren huzur dolu gülümsemelerle otomobilin uzaklaşmasını izliyorlardı. Cullen arkadaşlarına döndü, eğlenceli bir sesle, «Şu Kiernan...» diye başladı. «Ne işini bilen adam değil mi? Hele o gülümsemesi... Azgın bir gorili bile yumuşatıp yola getirebilir.»

«Zaten bir tanesini de şimdi yanında, götürüyor,»

Heavey'in bu sözleri kahkahalara yol açtı. Şu ölümlü dünyada gülünecek o kadar şey vardı ki. Powers da bunlardan bir tanesi değil miydi işte? McManus'un varlığı akıllarına bile gelmiyordu. Bu hiç görmedikleri, tanımadıkları hain hakkında üstlerine düşen görevi yerine getirmişler ve işin bundan sonraki safhasını emin ellere devretmişlerdi. Neden düşüneceklermiş haini? Bir ölü sayılırdı artık o. Ve sağlığında nefret uyandırmış ölüleri düşünmek bile ağır bir günahı. Onu görmüş olsalardı eğer, kutsal düşüncelerine karşı çıkmış olan bu zındığa belki de şu andakinden daha fazla kin besleyeceklerdi. Haini tanıyıp görmemiş olmanın verdiği rahatlık, McMa-

nuş adını hemen akıllarından silmişti. Geleneksel bir formalitenin içlerine soktuğu, o zorlama nefreti besleyip büyütme görevleri sona ermişti artık.

Gereğinden çok fazla konuşuyordu Kiernan. Öyle ki, özellikle karısı ve çocukları hakkındaki safsatalarını sabırlı bir öfkeyle dinleyen Powers'ın içinden arasına, onu bir yumrukta ebediyen susturmak arzusu uyanıyordu. Ufak tefek adam bir soru sorduktan sonra cevabını beklemeden diğerine ya da bir başka konuya atlayacak kadar gevezeydi.

«Karınız ve çocuklarınız nasıl Mr. Powers? Sizin gibi Belfast'ta örgütlenmiş biri için oradaki hayat şartları hayli zor olsa gerek. Kendi evinde kalamayıp, örgütün gösterdiği evlerden birinde yaşamak zorunluluğu da ayrı bir dert doğrusu. Özellikle evliler için. Ama ben çok rahatım. Bogside'da ne ordu var, ne de polis. Evimde oturup rahat bir hayat yaşıyorum. Haa... Kaç çocuğunuz var Mr. Powers?»

«Çocuk falan yok... Ben evli değilim.»

«Kutlu İsa... Şu halde o büyük mutluluktan yoksunsunuz demek. Bence en önemli şey, bir erkeğe kendini kral sanacak bir mutluluk verebilen şey nedir biliyor musunuz?»

«Ne?...»

«Sizi seven, sözünüzü dinleyen bir kadını gebe bırakmak.» Kiernan'ın ani bir gururla parıldayan gözleri ışıklar saçıyordu. «Sözelimi bana bakın,» diye devam etti. «Bana iyice bakın Mr. Powers. Gözlerinize küçük, âciz biri gibi görünüyorum değil mi? Ama buna aldanmayın. Çünkü cüsse ve ağırlıkça aşağı yukarı iki katım olan sevgili karımı tam altı defa o büyük mutluluğa eristirebildim. Altı çocuk Mr. Powers... Altı çocuk... Şaka değil bu...» Kiernan yarışlarda üzerine para yatırdığı at kaza-

nan bir altılı ganyancı gibi bağıırıyordu.

«Cinsî münasebeti fazlaca seviyorsun demek. Ama kim sevmez ki o işi?»

«Cinsî münasebet mi?» Kiernan'ın bu soruyu sorarken takındığı şaşkın tavır hiç de sahteye benzemiyordu doğrusu. «Ben, size karımdan söz ediyorum,» dedi. «Bir erkek karısıyla o dediğiniz münasebette bulunmaz ki Mr. Powers. Onunla aşk yapar, aşk. Anlıyor musunuz?»

Kiernan alt dudağını kemirerek bir süre sustuktan sonra devam etti.

«Cinsî münasebet deyimini asla onaylamıyorum. Bu deyimi beğenmem. Çünkü ben dini bütün bir Katolikim. Çocuk sahibi olmak, insan denen yaratığın en büyük mutluluğudur. Hele bana bakın bana... Ben şu ufacık cüssemle hayat yaratmışım... altı tane yeni canlı kazandırmışım dünyaya. Bunu hiç düşündünüz mü Mr. Powers?»

Evet... Bunu düşünmüştü Powers. Üstelik Mary Connors vücutta geçici olarak unutulmuş irinli bir yara gibi hirden akla gelince, bir hayat yaratmış olduğunu yeniden düşünmeye başladı. Tabii Kiernan'dan çok farklı bir düşünce tarzıyla.

Bu sırada Kiernan bir papaz çömezine öğüt veren kardinal tavrıyla devam ediyordu. «Bu dünyada herhangi bir şey yapmanın doğru bir yolu, geçerli bir yöntemi vardır. Aşk yaparken yalnız kendini düşünüp karısını gerektiği şekilde yükseltmeyen, ya da yükseltmeyen, her koca zavallı kadını öldürmüş demektir. Tabii bu bildiğimiz maddi değil, manevî bir ölümdür. Şu görevi gerektiği gibi bitirip evime dönmek için can atıyorum. Neden, diyeceksiniz. Söyleyeyim... Karımla birlikte yedinci bir hayat yaratmayı düşünüyoruz da ondan. Ona diyeceğim ki... İşte geldim sevgilim. Yedi numara için hazır mısın?»

Ondan sonra da, iyice emin olmak amacıyla gecede en az iki kere aşk yapacağız. Tabii her gece evde olmak şartıyla. Bakarsın bir görev çıkar, geceyi bir başka yerde geçirmek zorunda kalırım.»

Powers, herif keçileri iyice kaçırmış, diye geçirdi aklından. Eğer yakınlarda bir yerde pamuk falan olsaydı, hiç çekinmeden derhal kulaklarını tıkayacaktı.

«Bu arada en önemli şeyi unutuyoruz Mr. Powers. Bu nedir biliyor musunuz? Aşk yaptığınız andaki ruh haliniz ve beyninizdeki düşünceler. Gürbüz ve akıllı çocuklar meydana getirebilmek için bunlar en gerekli etkenlerdir. Düğünümüzden sonra rahip, karımla bana ne dedi biliyor musunuz?»

«Hayır.»

«Çocuğunuz, tohumların atıldığı anın güzelliği kadar güzel olacaksa ne mutlu size. Ne fevkalâde bir anlatım değil mi Mr. Powers?»

Kiernan susarak kısa bir süre cevap bekledi. Oysa Powers o sırada, solunda uzanan çimenlerde otlayan inekleri saymakla meşgûldü.

«Hazır sırası gelmişken size biraz da karımdan söz edeyim. Harikulâde bir anne ve çok temiz bir ev kadınıdır karım. Ayrıca çok sessiz ve kibardır da. Bana hiç kızmaz. En olmayacak şeyi yapsam bile. Kendisine sık sık eşi bulunmaz bir kadın olduğunu söylerim. O da karşılık olarak, 'Sen de benim hayatta rastlayabileceğim en hârika erkeksin,' der. Aramızda böyle bir sevgi doğduktan sonra ne oldu biliyor musunuz Mr. Powers?»

«Ne oldu? Boşandınız mı?...»

«Allah esirgesin... Şakanın sırası mı şimdi Mr. Powers? Hayır... Tanrı bu sevgiyi bana sağlıklı, akıllı ve neşeli çocuklar vererek ödüllendirmiş oldu. Ne dersiniz buna?»

«Neye, ne derim?»

«Şimdi anlatmaya çalıştığım şeylere...»

Kiernan aydınlık bir yüz ve merak dolu bir gülümseyle Powers'in cevabını bekliyordu. Ona kendi küçük dünyasının bütün küçük sırlarını açıklamıştı. Buna karşılık, yanında yolculuk eden kaba, yontulmamış adamın anlattığı konular üzerindeki düşüncelerini öğrenmek istiyordu.

«Yani sen karının üstünde o da senin altındayken, birbiriniz hakkında en güzel en olumlu şeyleri düşünmek suretiyle çocuklarınızın akıllı ve gürbüz doğmalarına sebep oldunuz, öyle mi? Anlatmak istediğin bu muydu?»

Kiernan'ın yüzünde ani bir keder gölgesi belirip kayboluverdi. Powers'ın anladığını bu derece kaba sözlerle belirtmesi ve aynı şekilde karısına dil uzatmış olması onun beklediği anlatım şekli değildi. Ancak yanındaki adamın düşünce sınırı bu kadardı ne yazık. Bu yüzden onu olduğu gibi kabul etmek zorundaydı. «Evet Mr. Powers,» diye karşılık verdi. «Anlatmak istediklerim bunlardı.»

Powers sırtını otomobilin kapısına dayayıp iyice dönerek Kiernan'ın yüzünün bir yanını görececek şekilde onunla karşı karşıya geldi. Alaycı, aşağılayıcı bir gülümseme belirmişti dudaklarında. «Sana bir şey sormak istiyorum Kiernan,» dedi.

«Buyurun Mr. Powers.»

«Boyun kaç senin?»

«Bir ellisekiz...»

«Peki, ya ağırlığın?...»

«Elli kilo kadar falan olmalı.»

«Mükemmel. Şimdi söyle bana. Ürünü, senin dünyaya fırlaman olan o münasebette bulundukları sırada zil-zurna sarhoş olan hangisiydi? Baban mı, annen mi?...»

Kiernan, bu soruyu sanki duymamış gibi otomobilin hızını yavaşça keserek yoldaki hendeğe çok yakın bir

yerde durdu. Sonra uzanarak Powers'ın oturduğu taraf-taki kapıyı açtı.

«Lütfen iner misiniz Mr. Powers. Size bir şey gös-
termek istiyorum.»

Powers bu duruma bir anlam verememişti. Koca a-yaklarını küçük otomobilden dışarıya çıkartmaya uğra-şırken bir şeyler söylemek için açılan ağzı, ensesine batan sipsivri bir bıçağın temâsıyla ansızın kapanıverdi .Kiernan homurdandı.

«Şimdi beni iyi dinle Powers. Bana senin ahmak, dü-şüncesiz bir ayı olduğunu söyledikleri zaman sözlerin ger-çeğe bu kadar yakın olacağını doğrusu hiç tahmin etme-miştim. Çünkü aylarda bile bal ve armut çalabilmek için bir parça akıl bulunur. Ama görüyorum ki sende o da yokmuş. Eğer o pis, patavatsız ağzını bir kere daha aç-a-cak olursan, hiç bakmam tavuk gibi keserim seni.»

Kiernan'ın sesi tükürür gibi çıkıyordu. Hızla öne doğru eğilerek iki büklüm duran ve uğradığı şaşkınlıkla otomobilden çıkmayı bile unutan Powers'ın koltuk atlın-daki tabancayı da çekip aldıktan sonra bir maymun çe-vikliğiyle bacaklarını aşırarak arka koltuğa atladı.

«Şimdi direksiyona geç ve sür arabayı. Güney batı-ya, başka bir hayvanı vurmaya gidiyoruz. Ve eğer Stra-norlar'dakiler söylemeyi unuttularsa, hemen hatırlata-yım. Burada âmir benim. Emirleri de bundan sonra yal-nız benden alacaksın. Anladın mı? Hadi, gazla bakalım.»

Powers üzerindeki şaşkınlığı atamadan motoru çalış-tırarak arabaya hız verdi. Bunu hiç beklemiyordu doğru-su. Dikiz aynasından arkaya kaçamak bir göz atınca Ki-ernan'ın sapsarı kesilmiş yüzünü ve öfkeden titreyen du-daklarını gördü. Küçük adamın gözleri de kısılmış, birer çizgi hâlini almıştı. Powers bu garip cüce hakkında yan-lış bir karara vardığını biraz geç anlamaya başlıyordu. Herhangi bir direnme gösterdiği takdirde ensesindeki bı-

çağın boynunu boydan boya keseceğinden hiç kuşkusu kalmamıştı.

Kiernan, ağzından o cana yakın gülümsemesini ek-sik etmeden Donegal örgütündekilerle konuştuktan ve onlardan kaçak hakkında gerekli bilgiyi aldıktan sonra Sligo'ya doğru hareket ettiler. Orada da aynı soru ve ce-vaplarla geçen konuşmaların, McManus'un izini kesin olarak bulmalarına en küçük bir katkısı bile olmadı ne yazık. Geceyi Sligo'da geçirdiler. Sabah sabah erkenden de yola koyuldular. Kiernan'ın arka koltuğunda oturduğu otomobili, gene Powers sürmekteydi. Dalgın bakışlarla camdan dışarısını seyreden Kiernan'ın ise bir an önce sev-gili karısına kavuşup yedi numaranın hazırlıklarına giriş-mekten başka bir düşüncesi yoktu. Sligo'dan Bantry'ye kadar ikisi de ağızlarını bir kere bile olsun açmadılar. A-ralarında uzayıp giden sessizlik, her an patlamaya hazır, fünyesi ateşlenmiş bir saatli bomba gibiydi.

Bantry'de gençlik kolu dışında, örgütün üç asil üye-si vardı. Yıllardan beri bekledikleri günün doğmasına umut bağlayan üç orta yaşlı ve tutucu adam. Son İngiliz çizmesinin de sırtlarından kalktığı gün kuzeydeki Protes-tanlar da dahil olmak üzere bütün İrlandalılar, yalnız bir tek gerçeğe karşılaşıacaklardı. Yüzyıllardan beri özlenen özgürlük ve barış...

Kuzeydeki Protestanlar, İngilizlerin etkili propagan-dalarıyla sırtlarında kendilerini ezen bir çizme bulundu-ğunu anlayamamışlardı yıllarca. Anlayış, özgürlükle ge-lecekti. Özgürlük ise mikropları temizleyen en etkili ilâç-tı. İşte bu üç adam, arzuladıkları mûcizevî günün barış yoluyla gelmesini bekliyorlardı.

Daniel Sorahan, Bantry örgütündeki üçlerden biriy-di. Aynı zamanda kasabadaki tek orta okulun müdürü olarak çevresindekilerden itibarlı bir saygı görüyordu. Babası İrlanda özgürlük savaşına katılmış ve bu savaştan

sağ çıkabilmiş mutlu azınlıktan biriydi. Ancak savaşın bitiminden az sonra, fikir ve görüş ayrılığından doğan bir tartışmada, eski bir silâh arkadaşı tarafından öldürülmüştü.

Daniel'in, babasının ölümüne ait, annesinin buhranlı ıstırapından başka hiçbir anısı yoktu. Kendini çevresinden her konuda ileri gören, şakacı ve geleneklere bağlı bir adamdı. Bantry örgütünün tutucu ve eski kafalı olmasına gülen ve her fırsatta eleştirenlere de aynı içtenlikle cevap verebilecek bir karaktere sahipti.

Daniel, «Haklısınız,» diyordu tutumunu yerenlere. «Yerden göğe kadar haklısınız ama size bilmeniz gereken bir gerçeği hatırlatayım. Uyumak üzere yatağa girerken, uykuda gerekli olmadığı için, kol ve bacaklarınızı kesip bir tarafa saklamıyorsunuz değil mi? İşte biz de, bizim için önemli olan bazı eski düşünceleri, aynı sebepler yüzünden beynimizde muhafaza ediyoruz. Kol ve bacaklarımızı kestiğimiz gün, onları da kafamızdan atacağız.»

Kasabanın en güzel evlerinden birinde oturuyordu Daniel. Gerçek düşüncelerini bu evi kendisiyle paylaşan tek bir insana açıklardı. Karısına... Onu ilk evlendikleri gün kadar, hattâ ondan daha fazla sevdiğini her fırsatta tekrarlardı sevgili hayat arkadaşına. Hayatında gösterdiği en büyük vahşetinde deniz ya da gölde yakaladığı bir balığı oltanın kancasını çıkartmak için öldürmek zorunda kalması olduğu söylenebilirdi.

İngilizlere ve geleneklerine aşırı bir tutkusu vardı. «İngilizler dünyanın en uygar insanlarıdır,» derdi karısına. Hem bunu sık sık tekrarlardı. «Yalnız İrlanda'ya çok kısa bir zaman içerisinde geldiler ve çok uzun bir zaman kaldılar.»

Düşüncelerine göre de, İngilizlere anavatanından çıkmasını haykıran İrlandalının karşısına dikilen bir tek engel vardı. İrlandalının ta kendisi... Çünkü İrlandalı gö-

rünüşte İngilizle, aslında ise bizzat kendisiyle savaşıyordu.

Şimdi de kuzeyde başlayan bir olayın devamını güneyde izlemeye gelen iki adamla konuşmak için Dolan'ın pub'ındaki bir arka odada toplanmışlardı. Bu iki adamın, ellerinden kaçırdıkları birini tekrar yakalamak için yardıma ihtiyaçları vardı. Ülkenin bu kesiminde yaşayan İrlandalı, sessizliği ve bombalı, silâhlı tertiplerdeki tecrübesizliğinden dolayı yardım isteğini biraz gönülsüz karşılıyordu. Ama örgütün bir kolu olduğu için, bu isteği değerlendirmek zorundaydı da. Bir ret cevabı karışıklıklara yol açabilir, dolayısıyla itibarları sarsılabilirdi.

Daniel Sorahan, pub'ın arka odasında geçen konuşmalar sırasında bu düşüncelerini açıklamak niyetinde değildi tabii. Ayrıca, Bantry örgütüne bağlı gençlerin işsizlikten doğan sıkıntısını böyle bir macera ile gidermek imkânı da belirmiş oluyordu. İşte onları oyalayacak bir iş çıkmıştı. Kuzeyden kaçan hain bir muhbiri bulmak... Böylesi de, bu bölgede eşine ender rastlanılan bir olay olarak gençleri sabırsız bir heyecana sürüklüyordu.

Daniel keskin ve paha biçen gözleriyle, kuzeyden gelen bu özel cellâtları bir süre inceledi. Vardığı sonuç suydu: Dar görüşlü, tek ve sâbit fikirli, câhillikten doğan bir gaddarlıkla gözlerini bile kırpmadan önlerine çıkan her şeyi ezebilecek iki buldozer... Hele karıncanın yanında bir fil gibi duran o insan azmanını hiç gözü tutmamıştı. Üstelik önemli biriymiş gibi de yüksekte atıyordu fil. 'Karınca' ise daha olumlu bir etki uyandırmıştı. Bu küçük adam herşeyiyle eksiksiz bir İrlandalıydı. Ötekine kıyasla daha terbiyeli, anlayışlı ve cana yakın bir yaratıktı Kiernan ama görünüşünün altında belli belirsiz bir sahtelik de göze çarpıyor değildi. Kimdi McManus denen ve bir yaban domuzu gibi izlenen bu adam? Bir yüksek okul

mezunu. Yani kendinden de yüksek öğrenim görmüş biri...

Daniel, avlamaya çıkacakları 'hayvan'ın kişiliği ile sosyal durumunu iyice araştırdığı için zihninde, onun hakkında bir takım ilgi çekici soru işaretleri belirliyordu. Herşeyden önce McManus, onu kovalayanlar gibi sonradan şehirleşmiş cahil bir köylü değildi. Tersine işbirliğinde bulunduğu eylem arkadaşlarından daha olumlu ve ileri görüşlere sahip orta sınıf bir Katolik olduğu için, bazı durumlarda elbette dostlarıyla düşünsel çelişkilere düşecekti. Yalnız öldürmek ve tahrip etmek için yetiştirilmiş, din ve milliyetçilik kavramlarının düğmeleriyle yönetilen bir robotlar sürüsünün arasında böyle bir adamın ne işi olabilirdi acaba? Kendini onun yerinde düşününce, McManus'un suçlarını tartar terazinin kafesine mübalâgalı bir ağırlık konulmuş olabileceği kanısına vardı. Daniel balık tutmaktan son derece hoşlanırdı ama bunları öldürürken kendi kendinden nefret ederek yapardı bu işi. Ayrıca o da çevresindeki cahil insanlarla arasında bir 'tahsil ve kişilik' duvarı örmüş değil miydi?

«Evet, ne diyordum? Haa... McManus denilen adama benzer herhangi bir kimse kasabamızdaki doktorlara ya da hastaneye başvurmadı. Bunu kesinlikle biliyoruz. Ayrıca eczanelere de sorduk. Tanıma uyan biri gelip ilaç satın aldı mı, diye... Bu soruşturmadan da bir sonuç çıkmadı. Bütün bildiğimiz, batı yönüne doğru yol alarak kasabayı terkettiği. Hepsi o kadar.»

Ekşi bir ciddiyetle dinlediği bu sözlerden sonra Kieran'ın yüzü yeniden o sevimli gülümsemesini kazandı. «Çok güzel Mr. Sorahan. Çok güzel... Yalnız işin içinde bir de Amerikalı kız olacak. Galiba onu unuttuk.»

«Hayır unutmadık. Bavullarını Westlodge oteline bırakarak Driscoll'un dükkânından eski bir bisiklet kiralamış ve batıya doğru yola çıkmış. Otele de iki gün son-

ra döneceğini bildirmiş. Ayrıca, kamp yapmak için bir takım malzeme aldığını da tesbit ettik.»

«Acaba McManus'la buluşmaya mı gitti dersiniz?»

«Bunu bilemem. Ancak onun peşinden batıya yol-landığına göre bu düşünülebilir. Aldığımız önemli bir haber daha var. Bizim çocuklardan biri birkaç gün önce Kilcrohane'e gitmişti. Oranın jandarmaları arasında tanıdıkları var. Bunlardan biri ona, Cusack adında bir adamla karısının dağlarda dolaşan bir gence rastladıklarını ve çantasında tabanca olduğunu söylemiş. Fakat gene aynı jandarmaya göre bu Cusack'la karısı, ayın yirmidokuz günü zilzurna sarhoş gezen iki ayyaşmışlar. İşte, size verebileceğimiz ipuçları bunlardan ibaret.»

Uzun bir süre konuşmamış olan Powers küstahça homurdandı. «Çok değilmiş bu ipuçlarınız.»

Bu sözler olumsuz mırıltılara yol açmıştı. Daniel, sert bir tavırla Powers'a döndü. «Daha ne yapacaktık yani. Böyle işler zaman ve eleman ister. Biz de bu ikisini elimizden geldiği kadar kullanmaya çalıştık.»

«Gayet tabii Mr. Sorahan, gayet tabii... Siz arkadaşına bakmayın. Bazen kendini böyle gereksiz heyecana kaptırıyor.»

Kiernan'ın ustaca manevrası muhtemel bir tartışmayı önledi. Odanın duvarlarına dayanmış duran Bantry IRA gençlik kolu, bu konuşmaları sessizce dinlemişti. Hepsi de iri yarı, kırmızı yüzlü, sağlıklı birer delikanlı olan bu gençler hayatlarında ilk defa kuzeyden gelen gerçek provo'larla karşılaşıyorlardı. Genellikle cumarvesi geceleri yapılan danslı eğlencelerde, araya kızların paylaşılamaması yüzünden çıkan kavgalardan başka heyecan yaşamamışlardı. O yüzden, 'Ulusal dava' için her an düşmanla karşı karşıya gelen bu insanlara gizli bir

hayranlık duyuyorlardı. Ölmek ve öldürmek, kuzeydeki hayatın gerektirdiği ve yaşattığı birbirinden ayrılmayan iki yapışık ikiz kardeşti onların gözünde. Şimdi karşılarında duran bu iki adam da, o ikizlerden öldürenin itaat eden, vuran kollar olarak gelmişlerdi küçük kasabalarına.

Ne yazık ki Daniel Sorahan, gözlerinde güvenli parıltılarla bu gençleri süzen Kiernan'a, onların bilip tanıdığı İrlanda'lıdan çok farklı insanlar olduğunu açıklayamazdı. Bir defa İrlanda'nın bu kesiminde, yani West Cork'ta. Protestan'larla Katolik'ler arasındaki kavgalar, çok seyrek meyhane dövüşlerinden öteye geçmezdi. Üstelik taraflar sarhoşluktan ayıldıktan sonra hata yaptıklarını anlayarak birbirlerinden özür diler ve dostça ayrılırlardı. Kendilerinden çok daha kaba bir şiveyle konuşan ve buraya öldürmek için gelmiş olan bu iki geri zekâlıya gerçeği anlatabilmek, onların şimdiki beyinlerini çıkarıp yerlerine yenisini takmak kadar güç bir şeydi. İrlandalı'nın büyük ve ebedî düşmanı İngiliz ise buraya turist olarak gelir, otellerde, pub'larda futbol tartışmaları ile geçen kısa tatilinde büyük paralar bırakarak gelecek yıl tekrar dönmek vaadiyle giderdi. Ama bu tatlı düşman da gelmez olmuştu artık. İşte o düşmanın parasıyla birlikte ayağını da İrlanda'dan kesmesi, bu gençlerin şimdiki işsizliğine yol açan en büyük neden olarak içinden çıkılmaz sorunlar yaratmıştı. West Cork halkı kendine özgü sessizliği ve barışçı görüşleriyle 'Ulusal dava'ya tamamen değişik bir açıdan bakıyordu. Karşılarındaki robot cellâtların kafalarına sokulması her yönden imkânsız olan, işte bu gizli gerçektir.

Kiernan meraklı gözler ve belli belirsiz gülümsemelerle kendisini seyreden bu gençlere iltifat etme sırasının geldiğini düşünerek sesini yükseltti.

«Hepiniz görevinizi eksiksiz yaptınız. Bu koşullar altında elinizden zaten başka bir şey gelemezdi. Sizi can-

dan kutlarım sevgili kardeşlerim.»

Sinir ve sabırsızlıktan yerinde tepinen Powers kendini tutamayarak atıldı.

«Peki, peki anladık. Şimdi bunları bırakalım. Araştırmaya ne zaman başlıyoruz siz asıl ondan haber verin.»

«Herkes hazır olduğu zaman. Yani, yarın sabah.»

Güneybatılının o yumuşak ciddiyetiyle söylediği bu sözler kuzeylinin ihanet, ölüm, çıkar ve liderlik kavramlarıyla dopdolu kafasına ters bir açıdan girince Powers öfkeyle ayağa fırladı.

«Ne demek yarın sabah? Bugünü rafa mı koyduk? Hem ne biçim sözler bunlar?»

Daniel Sorahan sesini daha da yumuşatarak, Powers'ı büsbütün çileden çıkartan bir sakinlikle cevap verdi.

«Bunlar bu çevrenin sözleridir dostum. Arananın nerede olduğunu bilmeden kör karanlıkta araştırma yapmaya hiç niyetimiz yok doğrusu. Bu sonuç vermeyeceği gibi üstelik bir de gereksiz zaman kaybına sebep olacağı için düşüncemiz bu merkezde.» Zarif bir hareketle bardağını kaldırıp birasını bir dikişte bitirdikten sonra devam etti. «Eğer tek başınıza araştırma yapmak istiyorsanız, sizi bundan alakoyacak hiçbir etken göremiyorum Mr. Powers. Buyurun başlayın. Biz de sabah erkenden size katılırız.»

Powers, içerisinde gizli bir tehdit sezdiği bu sözleri başı bir yana eğik, kırmızı görmüş bir boğa gibi dinlemişti. Sırtlarını duvarlara dayamış olan gençler yumruklarını oğuşturarak anlamlı bir şekilde sırtıyorlardı o sırada. Odada soğuk ve elektrikli bir rüzgâr esmeye başladı.

Tehdit dolu sırtımalara sıcacık bir gülümsemeyle karşılık veren Kiernan birdenbire ayağa kalkınca, odadaki gözler ve bütün dişleri görünen suratlar ondan yana dönüverdi. «Çok haklısınız Mr. Sorahan,» dedi ufak te-

fek adam. Sesi son derece tatlıydı. «Gün ışığı ve taze bir güçle araştırmaya çıkmak gayet yerinde bir düşünce. Arkadaşım, her zaman olduğu gibi, beyni ile ağzı arasında bağlantıyı kaybettiği için onu lütfen bağışlayın.»

Bu sözler üzerine kulaklara varan ağızlarla birlikte alaylı gözler, Powers'a çevrildi. Fakat o hiçbirini görmüyor, elindeki bardağın camı arkasından Sorahan'a bakıyordu. Birden bardağı masaya bıraktı ve elinin tersiyle ağzını silerek ayağa kalktı.

«Dediğiniz gibi olsun. Pekâlâ...»

«Mükemmel... O halde herkes yarın sabah saat tam altıda meyhaneye gelsin.»

Toplantı sona ermişti. Odadakiler teker teker dışarı çıkmaya başladılar.

Gecenin serin havası yüzünü okşayan siyah bir kadife gibiydi. Gençler doğacak günün getireceği heyecanlı olayları aralarında tartışarak evlerinin yolunu tuttular. Hepsi de ilk defa katılacakları bu insan avında, ne şekilde işe yarayabileceklerini düşünüyorlardı. Deli dolu hayallerinde vurdulu kırdılı, kahramanlıklarla bezenmiş sahneler görmekteydiler. Fakat ölüm oyunu, bu hayallerin tamamıyla dışında kalan bir sahneydi. Öldürmek, kelimesi gerçek anlamıyla bu körpe belleklere asla yerleşemeyecek bir kavram olarak kalacaktı.

Üç otomobille birkaç motosiklet ve bisikletten meydana gelen avcılar konvoyu harekete hazır durumda beklerken Wolf Tone meydanındaki saat, altı kırkbeşi gösteriyordu. Çok daha erken saatlerde kalkan zevceler ve anneler, ellerinde yiyecek paketleriyle oğulları ya da kocalarına şans dilemek ve onları Tanrı'ya emanet etmek için küçük meydanda toplanmışlardı. Yiyecek ve içecekler büyükçe bir karton kutuya konarak Powers'la Kiernan'ın otomobilinin bagajına yerleştirildi. Havada yağmur dolaşıyordu.

Daniel Sorahan çok kötü bir gece geçirmişti. Sabahın serin rüzgârı onu yeni yeni kendine getirmeye başlıyordu. Gece yatağa girmeden önce sevgili karısı Liz'i sık sık sorduğu sorulardan biriyle karşılaşmıştı.

«Aklından geçenleri cici karın biliyor mu acaba Danny?»

«Hayır, bilmiyor.»

«Peki, sevgili Danny aklından geçenleri cici karısına açıklamayı düşünüyor mu?»

«Allah aşkına bırak da uyuyayım Liz. Sabah erkenden kalkacağım biliyorsun.» Ve yıllardan beri hep sevişmeye ayırdıkları cuma gecesi, ilk defa bu olaydan yoksun geçti.

Sabah banyoda traş olurken Liz bir türlü kocasının yanından ayrılmak istemedi. Daha önceleri de birçok önemli konuşmaları banyoda geçmişti zaten.

«Gece uyuyamadın değil mi Dan?»

«Hayır, uyuyamadım.» Böylece gene ilk defa, banyoda başlayan önemli bir konuşma yarıda kalmış oluyordu.

Kahvaltıda bol bol konuşmayı sevdiği halde Daniel'in ağzını bıçak açmıyordu bu sabah. Kapıdan çıkarken karısını öpmeyi unutmadı. Köşe başından sigara almaya giderken bile sevgili Liz'i öpmeyi ve poposuna bir şaplak atmayı asla savsaklamazdı. Fakat yirmibeş yıldanberi öpücüğün tamamlayıcısı olan şaplak sesi o sabah duyulmadı.

«Bu iş beni çok korkutuyor Dan.»

«Korkulacak derecede değil ama benim de midemi bulandırıyor doğrusu.»

«Ne dersen de ben çok korkuyorum. Tabii... senin için.»

Daniel onu bir defa daha öperek yanağını okşadı. «Hadi, hadi. Korkulacak bir şey yok. Eğer şu zavallı ço-

cuğu bulursak, o zaman bu iş de bitmiş olur.»

«Ama... sen...» Liz devam etmeyerek sustu. Kocasını çok iyi tanırdı. Yirmibeş yıl bu, dile kolay. Ve kuzeyden gelen o iki adam aradıkları haini bulmak için kocasından yardım istedikleri vakit, 'hain, muhbir,' olarak nitelendirilen adam, şimdi de 'zavallı çocuk' olmuştu.»

«Danny... Başına bir şey gelmesinden korkuyorum. Ne olursun gitme Dan.»

«Ne yazık ki buna zorunluyum Liz. Eğer gitmezsem, bana da hain damgasını vururlar. Bu kuzeyliler, insanın hayvana daha yakın olan cinsinden. Onları gütmek için sürüye ben de katılmak zorundayım. Lütfen anlamaya çalış.»

«Anlıyorum Dan. Ama endişelenmemek bir türlü elimden gelmiyor. Dikkatli ol sevgilim. Bana sık sık haber yolla. Yolun açık olsun.»

Daniel ardından kapanan kapının önünde bir süre düşünceli düşünceli dikildikten sonra ağır ağır toplantı yerine doğru yürümeye başladı.

Ava motosikletleriyle katılan gençler, araçlarının başında Powers'in son talimatını dinliyorlardı. «Mr. Powers bu arama ve imha harekâtının kurmay başkanıdır,» demişti Kiernan. «Kendisi bir onbaşı ruhu ile doğduğu için sol sağ, bir-iki-üç, seslerinden çok hoşlanır.» Gençlerden bazıları da bu yarı alaylı sözlerle inandıklarından Powers'ı peşin peşin başkan olarak kabul ettiler.

Gerekli araç-gereçler son bir defa dikkatle gözden geçirildikten sonra konvoy hareket etti. Gruplar halinde genç bir adamla genç bir kızı gizleyebilecek her köşe bucağı karış karış aramaya başladılar. Tepelerde uzanan dürbünler uzakları araştırırken üşümüş parmaklar önlerine çıkan her kapıyı çalarak bakıp usanmadan her seferinde aynı sorularla avın izini bulmaya çalışıyorlardı.

«Sırtı çantalı, bisikletli bir kız gördünüz mü?»

«Arazinizde çadır kuranlar oldu mu?»

«Sırtları çantalı genç bir adamla bir kız, kız bisikletli, gören var mı?»

Alınan cevaplar da genellikle aynı oluyordu.

«Hayır görmedik. Arkadaşlarınız galiba?»

«Oho... Şimdi böyleleri o kadar çok ki. Hangi birini aklımızda tutalım?»

«Yollarda bisikletlilerden bol ne var?»

Bunların arasında kuşku uyandıran bazı kaçamak cevaplara da rastlanıyordu ama vakit kaybetmemek düşüncesiyle bunların üzerinde pek fazla durmuyorlardı. Bu arada bazı içine kapanık yüzler, esrârengiz gülümsemeler, kuşkulu gözler de karşılaştıkları güçlülere, psikolojik yönden yeni katkılarda bulunduruyordu.

Saatler geçtikçe yavaş yavaş ilk hızını kaybetmeye başlayan araştırma, acıkanlarla susayanların isteksiz hareketleri ve öfkeye kapılmaları ile büsbütün durunca kısa bir mola verme kararı alındı.

Powers'ın kullandığı otomobilin, kendine düşen alanda lâstiklerinin izini bırakmadığı tek yer kalmamıştı. Powers, mola verenlerin kendisini dört gözle beklediklerinden haberdar değildi. Bütün yiyecek ve içecekler onun otomobilinde olduğu için acıkanlar öfkeli homurtularla ikmâlin gelmesini bekliyorlardı. Fakat Kurmay Başkan'ı, sonsuz bir enerjiyle savaşı sürdürmekteydi. Diğer gruptakilerin aç ve susuz oldukları Powers'ın aklına bile gelmiyor, sağa sola emirler yağdırarak bağılıyor, kendi grubundakilere, McManus bulunmadığı takdirde onlara rahat yüzü göstermeyeceğini her fırsatta tekrarlıyordu. Emrindeki gençler, ağzından çıkan her beş kelimenin üçü küfür ve hakaret olan kurmay başkanlarının aklında bir noksanlık olup olmadığını aralarında tartışmaya başladılar.

Kiernan ise Daniel Sorahan'la birlikte başka bir otomobildeydi. Bölgenin kuzey kesimini araştırıyordu. Aynı zamanda yol arkadaşı hakkında da olumlu düşünceler beslemeye başlamıştı. Kibar, olgun ve hafif kır saçlarla bezenmiş, bir üçgeni andıran yüzüne baktıkça okul müdürüne daha fazla güven duyuyordu Kiernan. Evet... Bu yönden rahattı ama çaldıkları kapıları açan insanlara da aynı şekilde güven duyabilseydi eğer, ne iyi olurdu. Tarlalarda, tepelerde, kapı eşiklerinde konuştuğu her bir insan, Kiernan'ı gitgide garip bir kuşkuya boğuyordu. Anlamlı gülümsemeler, baktığı anda kendisinininkilerden kaçan gözlerle bu insanlar, başka bir dünyaya aitmişler gibi tamamen yabancı geliyordu ona. Sorduğu sorulara aldığı cevaplar soğuk, ilgisiz ve sanki güçlük çıkartan bir şekilde kulağına çarpıyordu. Her şey gibi soluduğu hava da ona istenmeyen bir yabancı duygusunu vermeye başlamıştı. Kuzeydeki insanları bütün garip yönleriyle tanıdığını sanıyordu ama güneydekiler, bambaşka yaratıklar olarak onu kemiren karıncalar gibi Kiernan'ın beynine girip yerleştiler.

«Şu jandarmanın sizin delikanlıya sözünü ettiği çiftçi Mr. Sorahan... Hani şu çantadaki tabancayı gören yani... Acaba onu nerede bulabiliriz?»

«Susacak mı?... Sheep's Head denilen yerde bir kulübesi olduğunu sanıyorum. Bu ayyaşın bize bir yararı dokunabilir mi dersiniz?»

«Sarhoşlar genellikle ilgi çekici olurlar Mr. Sorahan. Bunu tecrübemle bilirim. Oraya gidiyoruz.»

Bu bir emirdi. Daniel dar yolda ustaca bir manevrayla otomobili aksi yöne çevirdi. Sarhoş Cusack'ın kulübesini bulmak için gerekli bilgiyi aldıktan sonra hareket ettiler.

Koyu bulutlarla örtülen gökyüzü iyice kararmıştı. Sert bir rüzgârla birlikte başlayan yağmur da hızını git-

tikçe arttırıyordu. Daniel silecekleri çalıştıran düğmeye basarken mırıldandı.

«Fena ıslanacaklar bizim çocuklar.»

«Bizim çocukların kuzeyde ölmelerine karşılık güneydekilerin biraz ıslanması sizin için çok mu önemli Mr. Sorahan?»

«Ne uğruna öldüklerini bilselerdi, sizinkiler de yağmurda ıslanmayı tercih ederlerdi herhalde.»

Kiernan bu tatsız konuşmayı daha fazla uzatmaktan çekinerek acı bir ifadeyle başını salladı. Araba tehlikeli virajlarla dolu dar ve çamurlu bir yolda ilerliyordu. Sağanak önlerini görmeye engel olduğu için bir saatlik yolu iki katına yakın bir zamanda aldılar. Sheep's Head'e geldiklerinde yolculukla beraber, yol da bitmişti. Çünkü önlerinde tepelik bir arazi uzanıyordu artık. Otomobilden inerek yüzlerini kamçılayan yağmurun altında eğri büğrü bir patikadan tepeye tırmanmaya koyuldular. Ve güçlüklerle zirveye ulaştıkları zaman denize doğru uzanan çırılçıplak bir araziyle karşılaştılar. Görünürlerde ne bir canlı vardı, ne de kulübeye benzeyen bir ev. Kiernan uğuldayan rüzgârın altında sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı.»

«Yanlış yere geldik galiba.»

«Hayır olamaz. Sheep's Head burası. Şu tepeye çıkalım, sanıyorum kulübe bunun arkasında olacak.»

Şiddetli rüzgâr ve yağmurun güçleştirdiği bir yürüyüşle, düşe kalka tepeyi tırmandılar. Daniel bir hayli uzakta, yıkılacakmış gibi duran kulübeyi görünce haykırdı.

«Tamam. İşte bulduk.»

Aradıklarını bulmanın verdiği sevinçle kulübeye kadar olan yolu koşarak aldılar. Rüzgârdan sarsılan kapıyı vurdukları zaman ikisi de nefes nefeseydi.

«Cusack... Orada mısın?...»

Kimse cevap vermiyordu. Vurmaları bir sonuç vermeyince adamın içinde sızmış olduğu kanısına vararak ikisi birden çürük kapıya yüklendiler. Az sonra içerdediler.' Zifirî karanlıktı burası. Göz gözü görmüyordu. Kiernan seslendi. «Kibritiniz var mı Mr. Sorahan?»

«Var ama ördek gibi ıslandım. Kibrit kutusu da eğer benim kadar su yemişse yandık.»

Allahtan kibritler işe yarar durumdaydı. Kiernan bir kenarda bulduğu gaz lambasını yakınca, yerde uzanmış biçimsiz bir karaltı çarptı gözüne. Daniel, bakışlarını ayırmadan bu garip cisme doğru ağır ağır ilerlemeye başladı.

«İnsana benziyor.»

«Evet. Hem de bir kadın... Gözleriniz iyi görmüyor galiba Mr. Sorahan.»

«Bu Cusack'ın ayyaş karısı olmalı.»

Kadının sağ yanında iki boş şarap şişesi duruyordu. Yine boş olan bir başkası ise kucağındaydı.

«Tuh Allah kahretsin. Sızmış...»

Boş bir çuvala benzeyen vücudu şiddetle sarsmaya başladılar. Uzun çabalardan sonra kadın, kendine gelir gibi oldu. Gözlerini açtı. Tepesinde hiç tanımadığı iki yabancı görmesi, onu zerre kadar şaşırtmamıştı. Kucağındaki boş şişeyi onlara doğru titrek ellerle uzatarak inlercesine mırıldandı. «Şarap... Şarabım yok. Şarap verin bana...»

«Sen Cusack'ın karısı mısın?»

«Evet... Şarap...»

«Nerede kocan şimdi?»

«Sürünün yanında.»

«Sürü ne tarafta?»

«Kuzeydeki yamaçta. Size, şarap, dedim.»

«Peki peki. Şimdi şöyle bakalım. Kocanın, çantasın-

da bir tabanca gördüğü o genç adamı hatırlıyor musun?»

Kadının kıpkırmızı gözleri kendisine bir türlü şarap vermeyen bu iki yabancıya dalgın bir öfkeyle baktı. Sonra kucağındaki şişeyi sıkı sıkı göğsüne bastırarak bir yana yıkıldı. Kapanan gözleriyle birlikte ağzından garip sesler çıkartarak derin bir uykuya daldı.

«Allahın belâsı ...Gene sızdı.»

«Onu tekrar uyandırmamız şart Mr. Sorahan. Kocasının nerede olduğunu muhakkak öğrenmeliyiz.»

Daniel kadını kolundan kavrayarak şiddetle sarstı. Fakat bütün çabaları boşuna gidiyordu. Kadın bir daha uyanmadı. Belki de sonsuza kadar uyanmayacaktı artık. Kiernan öfkeyle homurdandı.

«Yapacak bir şey yok. Herifi bulmak gene bize düşüyor.»

Cusack'ı bulup bulmamak Daniel'i zerre kadar ilgilendirmiyordu artık. İliklerine kadar ıslanmıştı. Ve hasta olmaya da hiç niyeti yoktu. İrlanda'nın problemleri, biraz da çözülmelerini beklemeyi öğrenseler daha iyi olacaktı. Sıcak bir banyodan sonra sıcak elbiseler giyip ateşin yanında, olup bitenleri sevgili Liz'e anlatmaktan başka bir şey düşünmüyordu şu anda. Ona bakılırsa bütün harekât, baştan sona, son derece gülünç olduğu gibi üstelik sonuç vermeyecek bir teşebbüstü. Ayrıca İrlanda yağmuru, altında gezenleri kolay kolay affetmezdi. Daha geçen yıl komşularından biri, buna benzer bir yağmurdan sonra yakalandığı zatürreeden dolayı dünyasını değiştirmemiş miydi?»

«Onu kendin bul Kiernan,» dedi hunca düşünceden sonra. «Artık ben yokum.»

Aniden ardına kadar açtığı kapıdan içeriye dolan rüzgâr gaz lambasını söndürünce, karanlıkta kalan odada iki adam bir süre birbirlerini göremediler. O sırada Da-

niel'in karnına bir şey dayandı. Adam bunu, karanlıkta çarptığı herhangi bir cismin ucu sandı önce. Fakat bu temasla birlikte duyduğu vahşi ses ona yanıldığını anlatmakta gecikmedi. Karnına dayanan, iri bir tabancanın namlusuydu. Kiernan hırladı.

«Senin yokluğuna ancak ben karar veririm Sorahan. Şimdi yürü bakalım. Yürü o kaçmaya çalıştığın yağmurun altına.»

Daniel, bu emre boyun eğmekten başka çıkar yol olmadığını anlamıştı. Dışarı çıkınca kasırgaya benzeyen rüzgârla savrulan yağmurun önceye kıyasla daha da şiddetlendiğini farkettiler. Üstelik oraya kadar geldikleri yol ve düz arazi de şimdi umudu sular altında kalmıştı.

Durumu Kiernan'a bildirmek için geri döndüğü zaman onun sarhoş kadını kollarından tutmuş, sürüklemekte olduğunu gördü. Kiernan kadını getirip kapının tam eşiğinde bıraktı.

«Ne yapıyorsun? Onu öldürmeye mi niyetin var yoksa?»

«Numara yapıyordu orospu. Şimdi yesin yağmuru da aklı başına gelsin.»

Anlamsız, gereksiz ve akılsız bir cinayetti bu insan kılıklının işlediği. Ama neylesin ki herifin elinde tabanca vardı. Daniel tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

Ayaklarının tamamen gömüldüğü cıvık çamurlara bata çıka Cusack'ı aramaya koyuldular. Aşağısı düz yamaç olan bir tepeye geldiklerinde Kiernan olanca gücüyle seslendi.

«Cuuu-Saaaaackk...»

Ses, rüzgârın uğultusunda eridi. Öyle ki, Kiernan'ın yanında duran Daniel bile bu sesi ancak duymuştu. Rüzgâr o kadar şiddetli esiyordu ki bulundukları tepenin üzerinde durmak imkânsızdı. Uzaktan bakıldığında bir tepenin üzerinde savunmasız, direnmeye çalışan iki insan

silueti... Rüzgâr perdesülerini havalandırıyor, yüzlerine yapışmış saçlarından sular süzülüyordu. Daniel yamaçtan inmek için tam adımını attığı sırada birden dengesini kaybetti. Kaydı ve arkasından dolu bir fıçı gibi yokuş aşağı yuvarlanmaya başladı. Az sonra üstü başı çamura bulanmış kalktığında, öfke ve soğuktan titreyen vücudu sızılar içindeydi. Düşerken küçük, sivri taşlar pantolonunu birkaç yerinden yırtmış ve bacaklarında kanlı çizikler açmıştı. Güçlkle yürüyerek büyük bir kayanın dibine yığılır gibi çöktü. Birkaç saniye sonra Kiernan tepesindeydi.

«Ayağa kalk Sorahan. Oturmanın tam sırasını buldun yani. Daha çok işimiz var.»

«Öyleyse, yardım et de kalkayım.»

Kiernan onu kolundan tutarak kalkmasına yardım etti. Sonra rüzgârda dengelerini korumaya çalışarak yavaşça yamaçtan inmeye başladılar. Oldukça uzakta çadıra benzeyen bir çoban sığınağı göze çarpıyordu. Bunu önce gören Kiernan o yöne doğru hızlanarak Daniel'e seslendi.

«Yağmurdan korunmak için bir süre kalabilecek bir saçak altı bulduk galiba. Hadi, çabuk ol.»

Ancak ummadıkları bir sürpriz onları bekliyordu. Derme çatma çadırın altına girdikleri zaman orada bir başka adamın bulunduğunu gördüler. Kiernan büyük bir hızla tabancasını çekerken hırladı.

«Kimsin sen? Adın ne?»

«Cusack... bendeniz. Ne berbat bir gün değil mi?»

Adam, onu kaplayacak şekilde kurmuş olduğu çadırın altındaki kayaya sırtını dayayarak oturmuştu. Kıp-kırmızı gözlerle, bu yeni gelenlere merakla baktı. Kiernan homurdandı.

«Cusack sensin demek? Ne rastlantı?.. Biz de seni arıyorduk.»

«Yaa... Çok güzel doğrusu. Şey... Acaba yanınızda içkiniz var mı?»

«Yok. Hem içkimiz olmadığı gibi kaybedecek zamanımız da yok. Öt bakalım. Jandarmaya sözünü ettiğin, çantasında tabanca olan o genç adamı hatırlıyor musun?»

«Evet. Ne olmuş ona?»

«Bir şey olduğu falan yok. Jandarmaya söylediklerini bir kere de bize tekrarla bakalım.»

«Oysa jandarma, sarhoşluk yüzünden hayâl görmüş olabileceğimi iddia etmişti. Hoş, gerçekten sarhoştum ama hayaller görecektik kadar da değil.»

«Bana bak Cusack... Sözü uzatmada o genç adam hakkında bildiklerini anlat bize.»

«Yahu... Neden herkes gelip bana durmadan o adamı soruyor be?»

«Ne?.. Herkes ne demek? Yoksa başkaları da mı gelip onu sordu?»

«Amerikalı bir kız canım. Benden sonra da jandarmaya gitmişti.»

«Neler sordu sana?»

«O genç adamı nerede bulabileceğimi... Bir teklik verdi bana. Ben de bununla gidip hemen üç şişe şarap aldım tabii.»

Kiernan kurnaz bir sırıtmayla cebinden çıkarttığı bir sterlini adama uzattı. «Al, bir teklik de benden. Şimdi konuş bakalım.»

«Şu karşıdaki kayanın üzerinde uyuyordu. Hasta gibiydi.»

«Ne kadar hasta gibi?»

«Sözgelimi... sayıklayıp, inleyecek kadar.»

«Neler sayıklıyordu. Duyabildin mi?»

«Evet. Maureen adında birini çağırıyordu. Bu, onu arayan Amerikalı şıllık olsa gerek.»

«Sonra ne tarafa doğru gitti?»

«Karşiki tepelere doğru. Sendeliyordu. İki defa düştüğünü gördüm.»

«Nerede düştü?»

«Yamaçtan inerken. Çantasında da o tabanca vardı.»

«Eee... Hepsi bu kadar mı?»

«Tabii bu kadar. Sonra gördüklerimi garda'ya (1) anlattım.»

«Öyle mi? O halde sököl bakalım tekliğı geriye.»

«Neden? Bütün sorduklarınıza cevap verdim ya.»

Kiernan cebine sokmuş olduğu tabancasını yeniden çekti...

«Sököl tekliğı dedim.»

Cusack sızlanarak parayı geri verdi.

«Şimdi düş önümüze ve bize yol göster. Hadi hadi, sallanma.»

Cusack önlerine düştü. Yürümeye başladılar. Onun rehberliğı sayesinde kısa ve kolay bir yoldan otomobilin yanına geldiklerinde Kiernan korkunç bir sesle adama hemen ortadan toz olmasını emretti. Cusack sözü ikiletmemişti. Emredildiğı gibi bir anda toz oldu.

«Bir sterlini geri vermeseydi adamı vuracak mıydın Kiernan?»

«Belli olmaz. Belki de vururdum. Zaten şimdi bunun önemi yok. Yanıma geç. Otomobili ben kullanacağım.»

Kiernan kumandayı artık iyiden iyiye ele almıştı. Bir süre sessizce yol aldıktan sonra Daniel sordu:

«Bu Maureen kim? Sevgilisi mi?»

«Hayır, kızkardeşi. McManus'un kaçmasında en büyük pay onun. Ama bunu hayatıyla ödedi.»

(1) GARDA : Jandarma. Bu kelimenin, o bölgeye özgü söyleniş tarzı.

Bu açıklama, Daniel'in üzerinde bir şok etkisi yapmıştı. Ulu Tanrım... Gencecik, masum bir kızı ağabey-sine yardım etti diye öldürmek... Böylesine bir vahşet Daniel'in beynine sığamıyordu. Hasta bir kuş gibi titremesine bir de mide bulantısı katılmıştı şimdi.

«McManus hasta olduğuna göre bu yüzden belki de şimdiye kadar çoktan ölmüştür. Ne dersin?»

«Hayır. Yaşadığına eminim.»

«Nasıl emin olabiliyorsun buna?»

«Amerikalı kız onu buldu. Ve tahminime göre bir yerde beraberce gizleniyorlar.»

«Ama nerede? İşte onu bilmiyorsun.»

«Ne yazık ki haklısın. Ne yapalım? Bulana kadar aramaya devam edeceğiz.»

Daniel, Maureen'in nasıl öldüğünü öğrenmeyi çok arzuluyordu. Önce bunu sormaktan çekindi. Ama merak galebe çalınca sonunda dayanamadı.

«Kızkardeşinin ölümü nasıl oldu?»

«Onu Powers temizledi. Ağabeyinin nerede olduğunu bir türlü söylemek istemiyordu. Onu sağ bırakmak büyük bir tehlikeydi bizim için.»

Tehlikeymiş... Bir genç kız, ne şekilde tehlikeli olabilirdi ki? İğrenç bir bahane. Aslında bu McManus ve ailesine korkunç bir ceza vermek amacıyla işlenmiş bir cinayetten başka bir şey olamazdı. Kendini tutamayarak tiksintiyle homurdandı.

«Ve Powers bu sefer de ağabeyi öldürecek ha? Kutlu İsa... Biri yetmiyor mu kuzeydekilere? İki cinayet işlemekle ne kazanacaklar?»

«İki değil, üç Mr. Sorahan.»

«Anlamadım. Nasıl üç oluyor?»

«Şöyle: Powers kızı öldürmeden ona bildiğimiz doğa kanunu uyguladı.»

«Nasıl?.. Yani tecavüz mü etti zavallı kıza?»

«Evet.»

«Bir de tecâvüz etmiş. Ulu Tanrım... Bu ne vahşet-
ti! ' Sen de ona yeni bir cinayet için yardım edeceksin,
evle mi?»

«Evet Mr. Sorahan.»

«Bilmeyerek bu pis işe katılan tertemiz gençlerimiz
de bir cinayete suç ortağı olacaklar demek ki?»

«Nasıl isterseniz öyle kabul edin dostum.»

«Madem öyle, bize hiç bel bağlama Kiernan.»

«Tersine... Size güveniyorum ve güveneceğim Mr.
Sorahan. Hepimiz gibi siz de bu işin içindesiniz, o tertemiz
gençleriniz de. Bir moruğun karılar kulübünden isten-
mi edip çıkması gibi örgütümüzden ayrılamazsınız. Çün-
kü yeminle bağlısınız bu örgüte. Siz burada kışınının üzeri-
nde yan gelip yatarken bizimkiler ölüyor ya da ömür
boyu sakat kalıyor. Onun için tekrar ediyorum. Size ve
gençlerinize güveniyorum. Ve güveneceğim. Başka çıkar
volunuz yok Mr. Sorahan.»

Bu tehdit dolu sözler üzerine Daniel bir an sessiz
kaldı. Sonra tehlikeli bir sesle tane tane konuştu.

«Bizleri bu şekilde korkutamazsınız Kiernan. Ara-
mızda böylesine sadist bir canıye yardım edecek hiç kim-
se yoktur ve olamaz.»

«O zaman size, düşüncelerinizi değiştirmeye yaraya-
cağını umduğum bir şey söyleyeyim Mr. Sorahan.»

«Hiç bir söz ya da hareket düşüncelerimizi değiştire-
mez. Bu düşüncelerin ve sözlerin beni kusturacak ar-
tık.»

«Her şeye rağmen ben gene de bir denemiş olayım.
Dinleyin şimdi. Powers'a, İngilizlerle düşüp kalkan bir
kızı ziftleyip tüyleme görevi verilmişti. Bu görevindeki bü-

yük hatası yüzünden bir adamımızı kaybettik. Emirlerinin boyun eğmediği gerekçesiyle suçu McManus'un üzerine yıkmak istedi ama olaya tanık olan kadınlardan biri McManus'u olayın gerçekleştirileceği alandan uzaklaştırarak bizzat Powers olduğunu meydana vurunca herşey ortaya çıktı. Powers onu hiçbir şekilde işe karıştırmadığı gibi üstelik bir de üstlerine yalan söylemişti. Bu bir...

İkincisi, McManus'u öldürmesi gerektiği gün onu o linden kaçırmakla başımıza şu anda içinde bulunduğumuz belâyı açtı. Ayrıca yaşlı bir kadını fena halde döverek bazı karışık durumlara sebep oldu. Sonra efendim... İngilizlerin birçok adamımızı ele geçirdikleri o gece er yakın arkadaşının yakalanmasını, parmağının ucunu bile kıpırdatmadan, bir orospunun penceresinde seyretti. Ankasından aynı orospuyu yanına alarak Strabane'e götürdükten sonra kaldıkları otelde büyük bir rezalet çıkartarak kadını lök gibi beş parasız terkedip cehennem oldugitti. Bu yüzden polis şimdi onu arıyor. Fakat asla bulamayacak. Çünkü biz onu kendimize saklıyoruz.»

«Kendinize saklamak mı? Anlamadım. Bu ne demek oluyor?»

«Hayret... Ben de anlayacağınızı sanmıştım Mr. Sorahan. McManus işi bitene kadar ona ihtiyacımız var. Ondan sonra da... 'siyah örtü'... Anladınız mı şimdi? Biz, hata ve yalanları asla bağışlamayız Mr. Sorahan. Ayrıca, Powers'ı gömeceğimiz elverişli bir yer bulmak içirbenden yardımınızı esirgememeniz de sizden son ricar olacak. Artık durumu öğrendiniz. Şimdi aynı düşüncelerinizde hâlâ ısrar ediyor musunuz?»

«Hey Büyük Allahım, sen bana yol göster... Ne diyeyim, bilmem ki?»

Daniel'in tam yirmibeş yıldır özlemle beklediği büyük gün bu muydu acaba? Bu muydu o barış, güvenlik, sevgi ve kardeşlik günü? İrlanda'da o günü görecek mut-

lu insanlar, bir yüz yıl sonrakiler olacaktı herhalde. Daniel yanındaki kapının camını indirerek ateşler içinde yanan başını dışarıya uzatınca biraz kendine gelir gibi oldu.

«Hiçbir şeyden korkunuz olmasın sakın Mr. Sorahan. Powers, McManus'u bulup temizledikten sonra sizin ve gençlerinizin işi bitmiş olacak. Arta kalanı ise tamamıyla bana ait, meraklanmayın. Bu konuda hiçbir şekilde endişelenmenize gerek yok.»

Kiernan'ın sesi, karşısındakileri takdis eden bir papazınki gibi çıkmıştı. Daniel, karıncanın fili nasıl ezebileceğini düşünmeye koyuldu.

Grupların yemek molası için bekledikleri yere geldikleri sırada yağmur o eski hızını kaybetmiş, kara bulutların arasından sızan göğün çekingen maviliği meydana çıkmıştı.

Yıkık bir duvarın dibinde toplanmış olan diğer avcılar, iki araba ve birkaç motosikletin çevresinde, sabırsızlıkla kumanyanın gelmesini bekliyorlardı. Kiernan onların aralarına kadar girerek otomobili durdurdu ve keskin gözlerle çevresindeki yüzleri incelemeye başladı. Otomobilden daha inmemişti.

Gençlerin öfkeli, yorgun ve usanmış ifadeler taşıyan yüzleri Kiernan'ın hiç de hoşuna gitmemişti doğrusu. Endişeli bakışlarını onlardan ayırıp yola çevirince yaklaşmakta olan bir otomobil gördü. Powers geliyordu.

Powers, Kiernan'ın arkasında motoru stop edince, avcılar kıtlıktan çıkmış gibi otomobilin bagajına saldırarak yiyecekleri paylaşmaya başladılar. Barney adında bir genç, Kiernan'la Daniel'e yiyeceklerini koşturdu. Aslında bunu Daniel'e karşı besleği derin saygıdan ötürü yapıyordu. Yoksa o bastıbacak umurunda bile değildi. Herkes, obur iştihâ ile yiyecekleri atıştırmaya başladı.

Bu sırada Powers sabırsız adımlarla yiyip içenlerin aralarında dolaşüyor, sağa sola saçılmış boş bira şişelerine öfkeli tekmeler atıyordu. Şimdiye kadar harcanan bütün çabalara rağmen McManus'a ait en ufak bir iz bile bulunamamış, ayrıca sorguya çekilen insanların çıkardıkları güçlüklerle şiddetli yağmurun altında sıril sıklam ıslanmaları, avcılar üzerinde derin bir usanç ve hoşnutsuzluk uyandırmıştı. Üstelik Powers'ın hakaret dolu öfkesiyle emrindekilere ağır muamele etmesi de bu hoşnutsuzluğa ayrı bir katkıda bulunarak bardağı taşıran son damla olmuştu.

Avcılar yere sermiş oldukları naylon bir örtünün üzerindeki yiyecekleri iştahla atıştırırlarken birden nereden çıktığı anlaşılamayan bir köpek yanlarına sokularak aç gözlerle, çeneleri hareket halindeki bu insan denilen yaratıkları incelemeye başladı. Çenesi oynayan insan yemek bulmuş demektir. Köpekçik de bu yemekten hissesini almalıydı. Önce naylon örtünün bir ucunu dişleyerek başını hızla iki yana salladı. Hayır... Bu yiyecek değildi ne yazık ki. Bunun üzerine örtüyü bıraktı ve bir sıçrayışta otomobilin bagajına atlayarak karton kutudaki arta kalmış sosislerden bir tanesini kaptı.

Bu sırada Powers bir ağacın dibine oturmuş birasını yudumluyordu. Burnunu sosislerin içerisine sokmuş olan köpeği görünce, şişeyi tutan eliyle hayvanı işaret ederek haykırdı.

«Heey... Bu köpek sosisleri yiyor be, görmüyor musunuz? Kovalayın şunu.»

Fakat kimse yerinden kıpırdamadı. Herkesin dudaklarında kurnaz birer gülümseme belirmişti. Hissettikleri usançla sıkıntıyı dağıtacak bir eğlence olabilirdi bu.

«Ulan, size şu köpeği kovalayın dedim. Sağır mısınız be?»

Bu son uyarı üzerine, sırtını verdiği duvarın dibinden kalkan Barney, örtünün çevresinde oturanların yanından geçerek köpeğe doğru ilerledi. Powers dahil herkes onun köpeği kovacağını sanıyordu tabii Ama Barney hayvanı kovacağı yerde onun sırtını okşadı, sonra aldığı iki şişe birayla yeniden yerine döndü. Powers bu kadarına dayanamazdı. Ulumaya benzeyen bir homurtuyla ayağa fırladı.

«Heey... Sen... O şişeleri yerine bırak ve şu iti hemen buradan uzaklaştır.»

«Bana söyleyeceğine kendin yapsana o işi.»

Barney'in aşağılayıcı bir tavırla söylediği bu sözler Powers'ı çılgına çevirmişti. İkisi de aynı şekilde iri yarıydılar. Aralarındaki tek fark, Barney'in, Powers'dan altı yaş daha genç oluşuydu. Fakat ne olursa olsun Powers, bu adamların arasında var olduğunu sandığı saygıyı sifıra indiren böyle durumları kendine yediremezdi tabii. Hızla atılarak ağır ağır yürümekte olan Barney'i göğüsledi. Öfkesinden kabına sığamıyordu.

«Emrime karşı mı geliyorsun yoksa. Sana o şişeleri bırak ve köpeği kov dedim.»

Powers'ın o sırada seçmesi gereken iki yol vardı. Barney'i itaata zorlamak ya da büyük bir oburlukla sosisleri kemirmekte olan köpeğe engel olmak. Ancak Powers'ın kaynayan beyni, aynı anda iki problemi birden çözebilecek güçten çok uzaklardaydı şimdi. Bu defa arkasını dönen Barney dişleri arasından tısladı.

«Bana bak Powers. Kendini ne sanıyorsun sen? Senin şu pis lâflarından bıktık usandık. Artık kendine gel sen iyi olur.»

Bu sözler, birbirlerini kin ve nefretle süzen iki adamı donmuş gibi izlemekte olan diğerlerine anlamlı bir canlılık getirince durumu kavrayan Kiernan otomobilden seslendi.

«Mr. Powers... Lütfen tatsızlık çıkartmayalım.»

Fakat Powers ne yazık ki Barney'in, kulaklarında çınlayan hakaret dolu cüretkâr sözlerinden başka bir ses duymuyordu. «Sana son defa emrediyorum,» diye hırladı. «Elindeki şişeleri bırak ve köpeği uzaklaştır.»

«Hayır. Hem madem o kadar bağırdın, şimdi köpeği sen de kovacaksın. Hoş zaten senin de ondan kalır yanın yok ya. Bütün gün kuduz köpekler gibi havlayıp durdun. Sahte onbaşılık hoşuna gidiyor galiba. Hepimizin canına yetti artık. Yeter be... Kendini bir bok mu sanıyorsun? Kuzeyde kabadayılık taslayıp cart curt ettiğin o muhallebi çocuklarından değiliz biz. Anladın mı?»

Barney daha da konuşacaktı ama aklına başka ağır sözler gelmiyordu. Sadece bir adım gerileyerek döğüşe hazır olduğunu belirtmekle yetindi. Kiernan dışında olayı seyreden herkes, Barney'in bu kenef ağızlı, kendini beğenmiş, burnunu yerli yersiz her şeye sokan kuzeyli ayıya hayatında unutamayacağı bir ders vermesini arzuluyordu. Barney, karşısında fitili ateşlenmiş bir barut fıçısı gibi duran Powers'ın saldırısını beklerken birdenbire umulmayan bir şey oldu. Powers, pantolon kemerine sokulu tabancasını çekmişti. Bunu gören Kiernan otomobilden fırlarken can havliyle haykırdı.

«Powers... Koy onu yerine...»

Fakat Powers'ın uğuldayan kulakları, Kiernan'ın bu ikinci uyarısını da işitmedi. Duyduğu hakâretler beynini yakıyordu. Köpek, ağzı sosislerle dolu otomobilin bagajından atlarken Powers ateş etti. Kurşun hayvanı havada yakalamıştı. Geriye doğru fırlayan köpek korkunç bir ulumayla havada döndükten sonra cansız yere serildi.

Uzaklarda yankılar yapan silâh sesiyle beraber iki adama doğru koşan Kiernan çivilenmiş gibi olduğu yerde kalakalmıştı. Çevrelerini saranların dehşet ve tiksinti dolu bakışları yerdeki köpekle onu vuran arasında mekik

dokuyordu.

Daniel tarifsiz bir acıyla köpeğe baktı. Hayvanın ağzından boşalan kan, sosislerin pembeliğini yavaşça kızıla çeviriyordu. Açık duran gözleri, büyük bir raslantı eseri, tam kaatilinin üzerinde takılı kalmıştı. Powers, kendine ait olmayan vahşi bir sesle sessizliği bozdu.

«Şimdi o şişeleri bırak ve köpeğin cesedini yüklen bakalım. Hadi, kaldır kıcını ve ne di...»

Aynı anda iki küreğinin arasına dayanan bir tabanca namlusu, Powers'ın sesini kesivermişti. Daha arkasına doğru yarım bir dönüş yapamadan da uzanan çevik bir el elindeki silâhı kaptı.

«Artık buna ihtiyacın kalmadı Powers.» Ve bir elinde Powers'ın diğerinde de kendi tabancası olan Kiernan bir adım geriye sıçradı.

Barney demindenberi bu anı kolluyordu zaten. Elindeki şişeleri bir yana atarak hızla hasmının üzerine saldırdı. Fakat ne yazık ki Powers, bir saniye önceki yerinde değildi. Profesyonel kaatil, sanki altıncı bir hisle arkasından saldırıya uğrayacağını sezmiş olmalıydı herhalde. Gözle izlenmesi güç bir hızla dönüp kendini yüzükoyun yere atarken rastgele salladığı karete tekmesi koca Barney'in tam göğsüne isabet etti. Tekmenin ardından, yakasından kavrayan güçlü eller onu şiddetle duvara çarpınca delikanlı kemiklerinin kırıldığını sandı. Sonra sağlı sollu yumruklar, balyoz gibi yüzüne inmeye başladı. Barney yüzünü koruyamıyordu bir türlü. Kontrolunu kaybetti ve sırtı, dayandığı duvarı sıyrarak dizleri üzerine yere çöktü. Ve Powers'ın salladığı son swing, bu ileri geri sallanan iri yarı vücudu boylu boyunca yere uzattı. Barney bayılmıştı.

Powers, herkesin sandığı gibi tabancasını Barney'i vurmak için çekmiş değildi. Aslına bakılırsa bunu neden yaptığını kendisi de bilmiyordu. Ama silâhı elinde hisse-

dince, çevresindekilerin üzerinde kesin bir etki uyandırmak için kendine köpekten başka bir hedef bulamamıştı. Onun düşüncesine göre tabancasını çeken bir lider, her ne olursa olsun onu ateşlemeliydi. Yoksa hemen korkak damgasını yer ve sağladığı yetkeyi kaybetmiş olurdu. İşte Powers'ın belleğinden hızla geçen bu düşünceler zavallı köpeğin hayatına mal olmuştu sonunda. Ayrıca çılgın öfkесinin etkisiyle kendini bu güç duruma sürüklemiş olan Barney'in yüzünü kanlar içinde görmek isteğı de beynini dakik bir saat gibi çalıştırmış ve inanılmaz bir refleksle savuşturduğu saldırısından sonra delikanlının yüzünü, kanlı hayaliyle eşit bir duruma getirebilmişti.

Powers yerdeki baygın vücuda bir de tekme salladıktan sonra öfkeden korkunçlaşmış yüzüyle döğüşün sessiz ve şaşkın seyircilerine döndü. Şimdi karşısındakilere hâkim olan, korkunun ta kendisiydi. Gösterdiği bu dehşet verici örnekle diğerlerini tamamen sindirmiş olduğunu gören Powers bir savaş Tanrısı olduğuna iyiden iyiye inanarak bütün gücüyle haykırdı.

«İşte gördünüz. Buyruklarımı dinlemeyen herkesin sonu böyle olacaktır. Benim kim olduğumu şimdi sanırım anladınız artık.»

Sonra gururlu bir ifadeyle kendisine bakanları teker teker inceledi. Bütün gençlerin yüzlerinde saygılı bir korku ifadesi okunuyordu. Fakat gözleri birden bu topluluğun arasında çok değişik bir yüze ve karnına yönelmiş bir tabanca namlusuna takılınca kasılan omuzları birden çöküverdi. «Sana ne oluyor Kiernan?» diye mırıldandı. «Bir bok mu yediğini sanıyorsun yani?»

«Köpeğı yüklen Powers... Hemen köpeğı yüklen ve şu karşiki çiftlikte oturduğunu tahmin ettiğim sahibine teslim et. Ayrıca hayvanı öldürdüğün için sahibine tazminat da ödeyeceksin. Hadi, kımıl da... Yoksa seni de onun yanına sererim.»

Kiernan tıpkı keskin bıçağı ensesine dayadığı günkü cesiyle konuşmuştu. Yüzü fırtınalı bir deniz gibi allak bullaktı. O an aklına gelince sırtından soğuk terler sızdığını hissetti Powers. O gün yakınından geçmiş olduğu ölümün bu defa çok daha yakınına geldiğini anlamakta gecikmedi. Söylediği bir takım sözler bu küçük adama öldürücü bir öfke vermiş olmalıydı. Powers ona neler söylediğini hatırlamaya çalıştı. Fakat aklına hiç biri gelmiyordu nedense. Sonunda, Kiernan'ın dediğini yapacağını aklı iyice kesince kanlı leşi kollarına alarak doğruldu.

«Hah şöyle Powers... Söz dinlediğin zaman eşi bulunmaz bir çocuk oluyorsun. Şimdi yürü bakalım. Oraya değil, bu tarafa.»

Ve Powers, kucağında köpek ölüsü, arkasında sırtından ayrılmayan namluyla birlikte oldukça uzakta görünen çiftlik binasına doğru yola koyuldu.

Kiernan aldanmamıştı. Köpeğin sahibi, gerçekten bu evde oturan çiftçiydi. Adamcağız, eli tabancalı birinin önünde kendi köpeğinin cesedini taşıyan bir diğerini görünce şaşkınlıktan bir süre ses çıkaramadı. Bunu fırsat bilen Kiernan hemen atıldı.

«Bu adam bir yanlışlık sonucu köpeğinizi öldürdü. Değeri ne ise ödemeye hazır.»

Powers cesedi yavaşça yere bıraktıktan sonra kanlı ellerini pantolonuna silerek cebine davrandı. Çiftçinin ağzından çıkan tek kelime köpeğin fiyatı olmuştu. Powers hiç sesini çıkarıp itiraz falan etmeden parayı verdi ve gene sırtındaki namluyla beraber dönüş yolunu tuttu.

Çiftçi, onların uzaklaşmalarını bile beklemeden telaşla evine dalarak alelacele kapının sürgüsünü sürdü. Sonra korku dolu gözlerini ocakta yanan ateşe dikerek bu iki garip kuzeylinin kimler olabileceğini düşünmeye başladı.

Daniel Sorahan ise, otomobilin kapısına sırtını ver-

miş, düşünceli bakışlarla önündeki düzlükte yaklaştıkça büyüyen iki noktayı seyrediyordu. Şu Kiernan'ın ağır basan oldukça kötü yönleri arasında bazı iyileri de yok değildi hani. Eğer küçük adam kendi okulunda okuyan bir öğrenci olsaydı bu son hareketi için hiç düşünmeden ona o üzerinden yedi verebilirdi. O sırada aklına bir fikir geldi birdenbire. Bir soru sormak istediğini söyleyerek az önceki olayın etkisinden yeni yeni kurtulmaya başlayan gençlere döndü.

«Hiç içinizde bir kadına zorla tecâvüz eden oldu mu?»

«O da ne demek Mr. Sorahan? Şu körolası çılgın herif, sizin de aklınızı bozdu galiba.»

«Ya da, durun soruyu başka bir şekilde sorayım. Eğer karınız ya da kızkardeşinize zorla tecâvüz etmiş olsaydım bana ne yapardınız?»

Haşın bir ses cevap verdi.

«O ayının zavallı köpeği vurduğu gibi zevkle geber-tirdim sizi.»

«O halde eve dönüp üstümüzü başımızı değiştirdikten sonra aziz peder Heenan'ın evinde buluşalım. Yalnız kuzeyli komutanlarımızın bu toplantıdan asla haberleri olmamalı, anlaşıldı mı? Sizlerle tartışmak istediğim bazı konular var. İşte o zaman bu garip sorularımın nedenini anlayacaksınız.»

Kiernan grubun yanına geldiği zaman güneyli yardımcıların bir anlam veremediği kuşkulu sessizliği hiç de hoşuna gitmedi. Ortada gene bir şeyler dönüyordu. Ama acaba ne?... Ama buna rağmen içine yerleşen bu yeni endişeyi belli etmeyerek askerlerine izin veren baba-can bir komutan tavrıyla konuşmaya başladı.

«McManus'un bu çevrede gizlenmediği kesinlikle belli oldu. Yarın Skibereen örgütüyle birleşerek araştırmalara yeniden devam edeceğiz. Şimdilik hepinize teşek-

kür ederim. Artık sıcak evlerinize gidebilirsiniz.» Sonra tabancayla otomobili işaret ederek sert bir sesle Powers'a emretti. «Powers ...Geç bakalım direksiyona.»

Silâhı cebine koymadan arabanın arka kapısını açarak koltuğa rahatça yerleşti. Sonra camı indirdi.

«Bu olayın beni de son derece üzdüğüne emin olmanızı özellikle rica ederim Mr. Sorahan. Çünkü köpekleri ben de çok severim.»

Bu katı ve oldukça resmî özür dilemeden sonra minyatür generalin makam otomobili hareket etti. Gençler, Barney'in katlanmış vücudunu bu sırada Daniel'in arasına sığdırmaya çalışıyorlardı.

Kiernan, ayrıldıkları yerden Bantry'ye gelinceye kadar yalnız bir defa ağzını açtı.

«Arabayı yavaş sür onbaşı... Düşünmeye ihtiyacım var.»

Ve Powers, o ünlü öfkesiyle kaynakayan beyinde az da olsa bir idrak kavramı kaldığı için olacak, direksiyonu parçalayıp yemedi.

ONİKİ

McManus hayatından son derece hoşnuttu. Özellikle son günlerdeki hayatının her devresine giren Mrs. Burke'un geceli gündüzlü yardımıyla bütün kederli düşünceleri teker teker uçup gitmişti. Mrs. Burke'la çıktıkları yürüyüşler, onun için son derece zevkli oluyordu. Bu yürüyüşlerin programlarını her seferinde Mrs. Burke düzenlerdi. Kadın önce gidecekleri yeri haritada tesbit ediyor, sonra da yanlarına gerekli şeyleri alarak yola çıkıyorlardı. Ama akşamları elele, küçük körfezden güneşin batışını seyredereklerken McManus bir gün gelip bu güzel anların biteceğini düşünmekteydi. Geçmişte kalan olayları unutmuş sayılırdı. Ama gelecek endişesi beynini her daki-

ka kemiren bir kurt gibiydi. Kuzeyden kaçıışı, Powers, Maureen, adını hatırlayamadığı şu Amerikalı kız ve diğer olaylar, ara sıra gördüğü bulanık bir düştten başka bir şey değildi artık. Bunların arasından, sadece İngiltere'ye geçme plânını unutmamıştı. Unutmamıştı ama bu plânı uygulamaya sokma kararını da bir türlü veremiyordu. Bunun nedeniyse, şu anda yaşadığı rahat ve sorumsuz hayatı bırakıp yeniden sefil bir hasta hâliyle sonu belirsiz bir serüvene atılma gücünü kendinde bulamayışydı. Ancak ömrü boyunca Mrs. Burke'un etekleri altında gizlenmesi de mümkün değildi. Bu yüzden, eninde sonunda İngiltere'ye geçmenin kaçınılmaz bir zorunluk olduğunu mükemmel biliyordu. Kısacası McManus şimdi, inceldiği yerden kopsun, düşüncesiyle yaşamaktaydı.

Sâhildeki kumsala oturup suların çekilmesini seyrettikleri gecelerden birinde Mrs. Burke ona yakınlarında duran ilkel, kızağa çekilmiş bir sandal göstererek sordu:

«Şu sandalı görüyor musun? Bil bakalım kimin o?»

«Bilmem. Sizin mi yoksa?»

«İyi tahmin ettin. Körfezin açığında bol bol balık bulunur. Arasıra ben de balık tutmaya çıkarım.»

O gece bütün konuşmaları bu kadarla kaldı. Gece gündüz beraberce doğanın kucağına atılan bu iki insan, günler geçtikçe, birbirlerinden usanmak korkusuyla konuşmaktan kaçınır olmuşlardı. Gecenin karanlığında yaşanan olaylar sabahın ilk ışıklarıyla birlikte unutulur, ertesi gece yeniden yatağa girine kadar dokunulmaz bir tat-tabu gibi onlardan asla söz edilmezdi. Kadın, ağzından düşürmediği 'çocuğum' kelimesini gündüzleri gerçek bir anne gibi kullanıyor, geceleri ise aynı kelimenin söyleniş tarzı ateşli bir âşğın şehvet ifadesine dönüşüyordu.

McManus ona, Mrs. Burke, demekte devam ediyordu. Kadının gündüzleri, geceki davranışlarına kıyasla inanılmayacak derecede değişik bir kişiliğe bürünerek a-

ralarına katı bir ciddiyet duvarı örmesi genç adamı ister istemez saygı göstermeye zorluyor, bu yüzden de ona küçük adını söylemek cesaretini kendinde bir türlü bulamıyordu. Ayrıca Mrs. Burke'un o güne kadar gerçek anlamda tanıdığı ilk kadın olması ve sürdürdükleri bu çift yönlü hayat McManus'da ruhsal çelişkilere yol açmaktaydı. Kadının gündüzleri neden bambaşka bir insan olduğunu kendi kendine sordukça cevabını bulmak için harcadığı sonuçsuz çaba, ona içinden asla çıkamayacağı dipsiz bir kuyuya düşmüş duygusunu veriyordu. Eski mutlu günlerinde birisi çıkıp da kendisine aynı zamanda hem anne, hem de sevgili olabilecek bir kadına rastlayacağını söyleseydi, gülmekten kasıkları çatlardı herhalde.

Doktor Sullivan'ın 'eve teslim,' servisini kesmesinden iki gün sonra Mrs. Burke, alışveriş yapmak için Sc-hull'a gitmek zorunda olduğunu söyleyince McManus korkuyla atıldı. Çünkü evde kesinlikle yalnız kalmak istemiyordu. «Ben de sizinle geleyim Mrs. Burke,» diye rica etti.

«Delirdin mi sen? Ya biri seni görüp tanıyarak onlara haber verirse... Böyle bir şeyi dünyada kabul etmem.»

«Ama beni ilk defa yalnız bırakıyorsunuz. Otomobil olsa çabucak gidip gelirsiniz ama ne yazık ki o da yok. Demek saatlerce tek başıma kalacağım.»

«Otobüs de aynı işi görür. Hem artık günde birkaç saat yalnız kalmaya alışmak zorundasın çocuğum.»

«Peki. O halde çabuk gelmeye çalışın olmaz mı?»

«Olur çocuğum, merak etme.»

«Doktor'la kızkardeşinizi de göreceksiniz misiniz acaba?»

«Evet. Neden sordun?»

«Şey... Size gene nerede yattığınızı sormaya başlayacaklar da. Siz...»

McManus gündüz konuşulanlar sınırını aşip gece konularına girmişti. Değişmez kuralı bozduğunu hissede-

rek sustu. Bir süre sessizce birbirlerini süzdüler. Sonra Mrs. Burke kapının arkasında asılı duran alışveriş çantasını ağır ağır koluna takarak uzaklardan gelen bir sesle konuştu.

«Yattığım yer onları hiç bir şekilde ilgilendirmez çocuğum. Anlıyor musun? Hiç bir şekilde... Hadi şimdi durağa kadar bana eşlik et.»

Durağa geldiklerinde Mrs. Burke uyarılarını sıralamaya başladı.

«Sakin kimseye gözükeyim deme. Kim olursa olsun kapıyı kimseye açma. Kimin hangi amaçla geleceği hiç belli olmaz. Onun için ihtiyatı elden bırakma sakın.»

«Merak etmeyin Mrs. Burke.»

Gelen otobüs kadını alıp götürdü. McManus bir süre durup uzaklaşan aracı seyrettikten sonra ağır ağır eve dönerek kapıları dikkatle kapatıp kilitledi. Buraya geldiğinden beri ilk defa yalnız kalıyordu.

İçini kaplamaya başlayan garip ve yepyeni bir duygunun etkisiyle ne yapacağını bilemeden bir süre dolaştı durdu. Kadının gidişiyle sanki herşey yavaşlamış, hattâ duvardaki saatin tiktakları bile ağırlaşmıştı. Eline bir kitap alarak yatağa uzandı. Fakat kitabın satırları bilmediği bir dilde yazılmıştı sanki. Kitabı bir köşeye atarak yenden dolaşmaya koyuldu. Zaman geçtikçe dayanılmaz bir hal alıyordu duyduğu yalnızlık. Oyalanmak için birikmiş bulaşıkları yıkayıp mutfığa çeki düzen verdikten sonra oturup yemeğini yedi. Sonra hazırladığı çayı içerek tekrar yatağa uzandı. Mrs. Burke'u böylesine arayacak şekilde ona alışmış olması genç adamı korkutmaya başlıyordu. Yoksa âşık mı olmuştu ona? Öyle ya... Daha önceleri hiç kapılmamış olduğuna göre, aşk dedikleri şey herhalde bu olmalıydı. Johnny oğlum, kendine gel. Çıldıırıyorsun galiba. Hem sana analık yapan yaşlı bir kadına nasıl âşık olabilirsin?

Analık mı? Peki ya geceleri... O da mı analık? McManus gerçekten ~~çıldıracağını~~ sandı. Ulu Tanrı... şu berbat düşünceleri zavallı kafamdan.

Aniden yataktan fırlayarak banyoya daldı. Muslukları çevirdi. Uzun süre kaldığı soğuk duşun altında yavaş yavaş normal düşüncelerine kavuşuyordu. Kurulandıktan sonra ardarda yuvarladığı iki bardak konyaklı çay onu iyice kendine getirdi.

Saatler geçiyor, insanlıkla tek bağlantısı olan kadın, çoktan gelmiş olması gerekirken kapıyı açıp, «İşte geldim çocuğum,» demiyordu bir türlü. McManus'un endişesi gittikçe öfkeye dönüşüyordu. Hayır... Mrs. Burke'un böyle bir şey yapmaya hakkı yoktu ona. Yalnız olduğunu bildiği halde bu kadar geç kalarak genç adamı merakla bekletmesi bağışlanacak gibi değildi. Acaba kasabada neler yapıyordu? Ne yapacak? Kızkardeşinin evinde çene çalıyordur herhalde. Demek onları, McManus'dan daha önemli görüyordu Mrs. Burke. Ama... onlara senden fazla önem vermesi normal değil mi? Burada biraz haksızlık ediyorsun Johnny. Hem sen onun nesi oluyorsun bakalım? Evlâtlığı mı, sevgilisi mi? Nesi olabilirim ben bu kadının acaba? Tuh Allah belâsını versin... Gel de bul nesi olduğunu. Neden kızkardeşiyle eniştesi onu rahat bırakmıyorlar? Geceleri nerede yattığını öğrenmek istemelerinin sebebi ne acaba? Yoksa bu kadın onların bilip de onaylamadıkları birtakım gizli işler mi çeviriyor?

Ortalık eni konu karardığı halde Mrs. Burke hâlâ görünürlerde yoktu. Öfkeli oğul ve kıskanç âşık, sonunda beklediğine cehennem yolculukları dileyerek hava almak düşüncesiyle kendini dışarı attı. Evin elli metre kadar gerisinde oldukça yüksek bir duvar bulunuyordu. Genç adam ise bu duvarın arkasında neler olduğunu görebilmek fırsatını bir türlü elde edememişti. Çünkü Mrs. Burke her defasında, onun bu duvara yaklaşmasına şiddetle karşı

gelmişti. Çıktıkları yürüyüşler de tamamen kadının seçtiği yerlere doğru yapıldığı için McManus, bütün merakına rağmen bu duvarın sırrını çözememişti bir türlü. Râkım-
lı Tepe, adını verdikleri bu kesim yasak bölge ilân edil-
mişti ve McManus da kadını kırmamak için bu yasağa
uyar görünüyordu.

Arka bahçeden çıkarak esrâfengiz duvara doğru yö-
neldiğinde kalbi hızla çarpmaya başladı. Öyle ya... Me-
rak, insanlara heyecan duygusu veren en büyük etkenler-
den biri değil midir?

McManus, çıkıntılarına basa basa tırmanmaya ko-
yuldu. Ve tepeye çıkıp duvarın ardını görünce gözlerine
inanamadı. Mrs. Burke'un defalarca belirttiği gibi bu
çevrede bulunan tek ev, şimdi arkasında kalmış olan,
içinde yaşadığı ev değilmiş meğer. Çünkü önünde uzanan
düzlükte üç ev daha vardı ve... Evet, yanlış görmüyor-
du. Bunlardan birinin altında büyücek bir dükkân vardı.
Bir bakkal dükkânı...

McManus daha dikkatli bakınca ağaçların gizledi-
ği dördüncü bir ev daha çarptı gözüne. Evin ardında
yükselen yamacın tepesinde beyaz bir kulübe görünüyor-
du. Kulübenin oldukça uzağından geçen yolda da eli bas-
tonlu, sırtı çantalı bir adam sakın adımlarla aşağıdaki
düzlüğe doğru inmekteydi. McManus karmakarışık dü-
şüncelerle duvardan atlayarak Mrs. Burke'un, artık ö-
zelliğini kaybetmiş olan evine doğru yöneldi.

Demek kadının komşuları vardı. Oysa Mrs. Burke
bu komşularla gerekli ilişkiyi kurmadığı gibi onların var-
lığından da hiç söz etmemişti. Çok yakınında bulunan
bakkaldan alışveriş yapmayıp da aynı iş için ta kasabaya
kadar gitmesinin ne sebebi olabilirdi acaba? McManus,
döndüğü zaman kadına soracağı soruları aklında sıraya
koyarak oturduğu kayanın üzerinden dalgın dalgın önün-
deki denizi seyre koyuldu. Öfkesi yerini sinirli bir mera-

ka bırakmıştı. «Mrs. Burke... Niçin bana yalan söylediniz? Bana bu yalanlarınızın gereğini açıklar mısınız lütfen.» Sormasına soracaktı ama ya karşılık vermezse?... Ya Mrs. Burke bu sorulara sinirlenip onu evinden atmaya kalk...

McManus birden arkasında hafif bir ses duydu. Bir hışırtı... Tarla fareleri ya da bir tavşan olmalıydı herhalde. Belki de iri bir kertenkele.

Ama hayır. Hışırtının, tahminlerinin hiçbirisiyle ilgisi yoktu. Sert bir ses, ifadesiz bir tonla homurdandı.

«Kımıldama... Sana kötülük edecek değilim.»

Bir kuzeyli sesiydi bu. McManus'un zavallı kalbi, çılgın gibi atmaya başladı. Karanlıkta sinsi sinsi arkasından yaklaşan bir kuzeylinin, «Sana kötülük edecek değilim,» demesi, tehditlerin en korkuncu değil de neydi?

«Olduğun yerde kal. Sakın kımıldama. Kuşkulu bir hareketin, vücudunda hava delikleri açılmasına sebep olabilir. Bak tekrar söylüyorum: Sana kötülük edecek değilim. Johnny McManus.»

Kendi adını duyunca McManus'un akli başından gitti. Tamam... En geç beş saniye sonra ölüyordu. Ey Ulu Tanrı. Günahlarımı bağışla...

«Sen, McManus'sun değil mi? Susma, cevap ver.»

İnkâr etmenin ne önemi kalmıştı artık? Sanki gırtlığına bir yumruk tıkanmıştı. Güçlkle yutkundu.

«Evet...»

O an kendini, bütün kuvvetlerini düşmana teslim etmiş bir komutan gibi hissediyordu McManus. Komutan mı? Hayır... Ne komutanı? Aksine her türlü döğüşme kaabiliyetini kaybetmiş, yumuşak, zavallı, korkak bir er... Hem artık korkmanın da hiçbir gereği kalmamıştı. Kuzeyde başlamış olan o amaçsız kaçış, demek az sonra gu-

neyin en ücra köşelerinden birinde sona erecekti. Şu anda kendini değil, annesiyle babasını düşünüyordu. Büyük güçlüklerle yetiştirdikleri evlâtlarının mürüvvetleri yerine, arka arkaya ölümlerini görmek, bu iki sevgili varlığı ne hâle getirecekti kimbilir?

McManus bu gereksiz ve garip düşüncelerle boğuşurken ardındaki ses yeniden duyuldu.

«Öyle hasta domuz yavruları gibi ne titreyip duruyorsun? Ben seni elinde silâh örtüyle arayanlardan değilim.»

McManus inanmadığı bu sözleri bir defa daha dinlemek istedi.

«Ne... ne dediniz?..»

«Seni öldürmeye gelmedim, diyorum.»

«Pe... pe... peki, ne istiyorsunuz benden?»

«Sana bazı sorular soracağım. Yalnız kesin ve yalandan uzak cevaplar isterim. Yoksa korktuğun başına gelebilir. Anlaşıldı mı?»

«Tamam, tamam... Ne öğrenmek istiyorsunuz?»

«Mary Connors adında bir kadın tanıyor musun?»

«Evet. Duldur. Falls'da oturuyor.»

«Pat Powers'ın metresi miydi bu karı?»

«Bilmiyorum. Mümkündür.»

«Bilmiyorsun ama öyle olduğunu sanıyorsun, değil mi?»

«Powers'ın bazı gecelerini, bu kadının evinde geçirdiğini hatırlıyorum. Ancak gerisini bilemem.»

«Pekâlâ... Söyle bakalım, Val Cleery kimdir?»

«Danny O'Connel'dan sonra Belfast'taki iki numaralı adam.»

«Onu hiç görmüşlüğü var mı?»

«Evet. Powers bir kaç defa göstermişti.»

«Bir daha görsen tanır mısın Val Cleery'yi?..»

«Bilmem. Tanırım herhalde.»

«Peki... Kızkardeşinin adı neydi?»

McManus bu bilmeceye benzeyen sorularla içinde bulunduğu durum arasında bir bağlantı kuramıyordu bir türlü. Hele ona büyük suçunu hatırlatan son soru, tuhaf-lıkta, öncekileri de geride bırakmıştı. Şaşkınlık dolu bir sesle cevap verdi. «Maureen...»

«Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?»

«Biliyorum.»

«Kim peki?..»

«Patrick Powers...»

«Hayret... Bunu da mı biliyorsun?»

Henüz yüzünü göremediği esrârengiz adamın bu soruları sormaktaki amacı ne olabilirdi acaba? Ne diye Maureen'den söz ediyordu? Yoksa kendisini öldürmeden önce son bir defa daha ıstırapla inletmek için oyun mu oynuyorlardı? Usulca mırıldandı.

«Bunu bilmem şaşılacak bir şey mi? Powers, beni elinden kaçırmanın acısını ne yazık ki biçare kız kardeşimden çıkardı. Bu sonuca varmak için kâhin olmak gerekmez herhâlde.»

«Kızkardeşinle birlikte birini daha öldürdü. Bunu da biliyor muydun?»

«Hayır. Kimi öldürdü?»

«Kızkardeşinin erkek arkadaşını. Adamın boynunu kırmış.»

McManus bunu bilmediğine hayıflanmadı. Ha bir eksik, ha bir fazla... Giden gittikten sonra miktardaki değişiklikler ne farkedirdi ki? Hem Powers, Maureen'i ne şekilde öldürmüştü acaba? Ardındaki ses, bu düşüncesini okumuş gibi devam etti.

«Kızkardeşin, boğularak öldürüldü McManus.»

İşte hep böyle davranırlardı zaten eski dostları. Maddi ve mânevi işkencelerle kurbanlarını öldürmekten better hâle getirirlerdi. Öyle ki insan, bir an önce ölmeyi ar-

zulardı.

Bu düşünceler McManus'a o Newry'li kamyon şöförünü hatırlatmıştı. Adam onlara katılmak, çalıştığı işyerini paravana gibi kullanarak casusluk yapmak istemiyordu. Üstelik, haraç vermeyi de reddetmişti. Bir gece evine dönerken üzerine saldırıp karga tulumba ederek bir sınır kasabasına kaçırdılar. Orada, gizli bir evde, önce yüzünün kemikleri tek tek kırıldı. Sonra kollarına kurşun sıkıldılar. Her kola dörder kurşun... Bu arada bacakları da unutulmadı tabii. Sonunda karnına ve başına sıkıştıkları son kurşunlarla zavallının işini bitirdiler. Böylesi, insan beyninin oturup özene bezene düşünebileceği bir vahşetti. Ve şimdi de McManus bu vahşetin daha değişik bir çeşidinin kendi üzerinde denendiğini sanıyordu. Kutlu İsa... Artık beynime sıksalar şu kurşunu.

«Cesedi Evinsh gölünde buldukları zaman kızkardeşin nasıldı biliyor musun?»

McManus adamın, aniden ensesinde hissettiği ılık nefesiyle yerinden sıçradı.

«...anasından doğduğu gibiydi...»

McManus bir an sessiz kaldı. Kaskatı, buz gibi kesilmişti sanki. Sonra duyduğu şeylerle aklına gelen düşünce birleşince alabildiğine haykırmak istedi .Ama sadece bitkin bir mırıltı döküldü ağzından.

«Bir de tecâvüz mü etmiş?..»

«Ne yazık ki öyle... Şimdi arkanı dönebilirsin artık.»

«Ben, Van Cleerry'yim... Öyle sanıyorum ki seninle anlaşabileceğiz delikanlı.»

Evet... Karnına yöneltmiş olduğu iri tabancasıyla bu adam gerçekten Val Clerry idi. Belfast'daki resmîlerin iki numaralı... McManus gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. Val Clerry homurdandı.

«Danny O'Connel da aynı kaatil tarafından öldürüldü McManus. Danny'nin intikamını alabilmek için şimdi de

bizler Powers'ın peşindeyiz. Senin ilerdeki evde yaşadığını öğrenince, bu işte bize yardımcı olabileceğini hesaplayarak buraya geldik.»

McManus hiçbir karşılık veremedi. Duyduğu çifte sevinç, gırtlığına bir yumruk gibi oturmuştu sanki. Çünkü, uzaktan görünen otobüsün farları gittikçe yaklaşıyordu. Sabahtan beri büyük bir sabırsızlıkla beklediği, anası ya da sevgilisi, az sonra burada olacaktı. Yerini değiştirerek aşağıdaki yoldan gelecek olan kadını görebilecek şekilde sırtını bir kayaya dayadı. Val Cleery, ise onun hareketlerini dikkatle izliyordu. «Duyduğuma göre...» dedi, «kafadan biraz sakatmış.»

«Kimden söz ediyorsunuz?»

«Kimden olacak, beklediğin kadından... Thomas Burke'un dul karısından yani...»

«Niçin kafadan sakat oluyormuş?»

«Ne bileyim? Şu aşağıdaki bakkal dükkânının sahibi öyle söyledi. Kaçtığından beri bu evde mi gizleniyor-sun?»

«Evet. Çok hastaydım. Mrs. Burke bana bakıp iyileştirdi. Ona çok şey borçluyum doğrusu.»

«Dün gece körfezde gezinirken, konuşmalarınızı dinledim. Tahminime göre kadın sana yalnız hastabakıcılık yapmakla kalmıyor galiba.»

«Bu da ne demek?»

«Ne demek olduğunu anlayacak bir yaştasın McManus.»

«Yok canım. Hiç de sandığınız gibi değil. Amma da kötü düşüncelisiniz.»

«O düşünceler benim değil evlât. Kötü düşünceli, olsa olsa aşağıdaki bakkaldır. Çünkü bunları ondan duydum.»

«İyi ama... Benim bu evde yaptıklarımı bilen yok ki.»

«Çok doğru. Zaten bakkal da senden değil, senden önceki genç adamdan söz ediyordu.»

«Size doğrusunu söyleyeyim. Bu kadın hakkında hiç bir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, Thomas Burke'un dul karısı olduğudur. Hepsi bu kadar.»

«Senin bilmediklerini, bu duvarın arkasında yaşayanlar mükemmel biliyor evlât. İki yıl önce, yaz tatiline çıkan üniversiteli bir genç gelmiş buralara. Yolu düşmüş olacak. Diğer evdekilerden, okulu açılana kadar kendisine bir oda verilmesini istemiş. Ama kimse buna yanaşmamış. Çünkü delikanlıyı böylesine uzun bir süre alıkoymayı hiç biri arzu etmiyormuş. Sonuç olarak genç adam soluğu senin dulun yanında almış ve bütün yazı onun evinde geçirmiş. Ne dersin buna?»

«Ne ifade eder bunlar? Herkes evine yazlık pansiyonerler alıyor. Bunun tuhafılık neresinde?»

«Sadece tek bir yatağı bulunan bir eve pansiyoner alınırsa bu tuhaf bir davranış sayılmaz mı yani? Ayrıca kadın o genci evine aldıktan sonra komşularıyla her türlü ilişkiyi de kesmiş.»

«Bunları size kim anlattı?»

«Dedim ya... Aşağıdaki bakkal. Bu kadın hakkında, gerekli ne varsa hepsini mükemmel biliyor. Evdeki eşyaları bile tek tek saydı bana. Dün gece siz dışardayken içeriye girip baktım. Adam yalan söylememiş.»

«İlle de öğrenmek istiyorsanız, açıklayayım. Ben uyku tulumumu kullanıyorum. Yattığım yer ise, mutfak. Şimdi tatmin oldunuz mu?»

«Bunlar zaten beni ilgilendirmez evlât. İstersen damda yat. Beni tek ilgilendiren, yalnız ve yalnız Powers'ı ele geçirmektir.. Bunu böylece bilmiş ol.»

Tam o sırada bahçe kapısının paslı menteşeleri gıcırdadı. İki adam, durdukları yerden, bir gölgenin evin kapısını açarak içeriye girdiğini gördüler. Az sonra

bütün odaların ışıkları birer birer yandı.

Van Cleery kolunu dürtünce McManus adamın elindeki dürbünü aldı, gözlerine ayarladı. Şimdi Mrs. Burke'un meraklı telâşını çok yakından izleyebiliyordu. Kadın önce bütün evi aradı. Sonra bahçeye çıktı. Kümesi, artık kullanılmayan garajı gözden geçirdi. Zavallı kadın... Ne de candan arıyordu onu. Yüreği burkuldu McManus'un. Onu daha fazla üzmemek için, orada olduğunu bildirmek için eve doğru kararlı bir adım attı.

«Otur oturduğun yerde. Kımıldama... Daha konuşacaklarımız bitmedi aslanım.»

Van Cleery'nin bu sert ihtarı üzerine McManus duruladı, yarım dönerek endişeyle sordu.

«Dana ne konuşacağız ki Mr. Cleery?»

Cleery dürbünü, onu elinden alıp kılıfına soktukten sonra yere oturdu.

«Otur bakayım yanıma. Hah şöyle... Şimdi dinle evlât : Powers, burada...»

McManus'un üzerinde oturduğu çimenler birdenbire alev almıştı sanki. Telâşla sordu. «Bu... Burada mı?...»

«Yanında Bogside'lı bir cüceyle, Skibbeeren ve Ballydehob'daki bütün eczane ve doktorlara seni soruyor. Bundan da anlaşılıyor ki hasta olduğunu gayet iyi biliyorlar. Ama nereden öğrenmişler, bunu bilmiyorum. Şimdi de kendilerine yardım eden Bantry örgütüyle beraber bu tarafa doğru geliyorlar.»

«Ama beni bulamayacaklar.»

«Bulacaklar evlât... bulacaklar. Hem de öyle bir bulacaklar ki bu işe sen bile şaşacaksın.»

Bu kesin sözler, McManus'un üzerinde yeniden müthiş bir korku uyandırdı. Bu adam nasıl kendinden böylesine emin konuşabiliyordu? Yoksa bütün söyledikleri baştan aşağı yalan mıydı? Öfkeyle homurdandı.

«O halde, buldukları zaman sandıkları gibi kolay-

ca ele geçiremeyecekler beni.»

«Yani döğüşeceksin, öyle mi?»

«Elbette döğüşeceğim. Peki... Siz beni nasıl bulabilirsiniz? Burada olduğumu bilmenize imkân yoktu herhalde.»

«Seni bir rastlantı sonucu bulduk evlât. Daha doğrusu Powers'ın çevrede olması, bizi de buraya sürükleyince ortaya sen çıkıverdin. Provo'lar senin dengin insanlar değilmiş evlât. Onlar yerine bize katılmış olsaydın, bütün bu felâketler başına gelmezdi. Belfast'dan ayrılmadan önce evine gittim ve annenle konuştum. Zavallı kadının hayatta tek bir arzusu kalmış. O da, Powers'ın cesedine tükürebilmek. Bu arada annenin de, seni bulmamıza katkısı oldu dersem, yalan söylemiş olmam.»

McManus, Val Cleery'ye inanıyordu artık. Ayrıca IRA'da bir provo olarak geçirdiği dokuz ayın tecrübeyle şuna da inanıyordu ki Belfast kadınları, çocuklarına bakar gibi özenle besleyip büyüttükleri o kin ve nefret duygularını terkettikleri gün sürmekte olan bu anlamsız savaş da sona erecekti. Çünkü çocukları kendilerini bilecek bir yaşa geldikleri zaman analar zehirli telkinleriyle yılların mirası olan bu kin ve nefreti onların körpö dimağlarına aşlamakla savaşa yeni bir asker daha yetiştirmiş oluyorlardı. İşte şimdi sevgili annesi de onca yaşından sonra hiç bilmediği bu duygulara kapılarak, zorâki kin ve nefret besleyen o insanların arasına katılmış değil miydi?

«Annen bana yazlarınızı Gollen'de geçirmeye alışkın olduğunuzu, bu nedenle senin aynı alışkanlığın sonucu olarak bu civara gelmiş olabileceğini söyledi. Tabii bu arada sevgili oğlunu bir samanlıkta ya da bir gübre yığınının altında bulacağımızı sanmadığını da eklemeyi unutmadı.»

İşte tam o aziz varlığa yaraşır bir düşünce. Bir ka-

çok olmasına rağmen sevgili oğlunun, ait olduğu sınıf kurallarını bozmayarak aşağılık yerlerde barınamayacağını nasıl da tahmin etmişti.

«Yolumuzun üzerinde olduğu için Collen'den Mizen Head'e kadar yazlığına kiraya verilen bütün evlerde seni aradık. İki gün önce de dürbünle bu evi gözetlerken sen, şıp, diye kapısından çıkıvermez misin? İşte seni böyle bulduk McManus.»

«Hep, biz, deyip duruyorsunuz. Sizinle beraber başkaları da mı var yoksa?»

«Zaten ben de bunu sormanı bekliyordum evlât. Evet, başkaları da var. Üç kişiyiz. Ben, Danny O'Connell'in kardeşi ve en büyük oğlu. Onlar şimdi Powers ve köpeklerini gözetlemekle meşguller. Sen de katılınca o zaman dört kişi olacağız.»

Oysa bundan yıllarca sonra biri ya da birileri, bu günlerin öcünü almak için gene aynı şekilde yollara düşmüş olacaktı. Aynen Sicilya'daki bitip tükenmek bilmeyen kan davaları gibi... McManus'un içinden bir ses gürlledi. «Buradan kaçmalısın...» Ve adama döndü.

«Dört değil, üç Mr. Cleery, üç... Yaptığınız hesapta ben yokum ve olmaya da hiç niyetli değilim.»

«Hesaba ister istemez sen de gireceksin evlât. Kızkardeşini hatırla. Üstelik annene seni bulup kurtaracağımıza dair söz verdik. Daha dün bizce meçhûl olanlar bugün hepimizi, beklediğimiz sonuca ulaştıracak bir aydınlığa kavuştu, Powers'ın senin için buraya geleceği gökteki güneş kadar gerçek. Biz de evde gizlenip onu gerektiği şekilde karşılayacağız. Eğer ondan, donuna dolduracak kadar korkuyorsan kenefe gizlenirsin. Biz de işimizi rahat rahat görürüz.»

«Bu ev benim değil. Hayalinizdeki plânın gerçekleşebilmesi için karar vermek de ancak ev sahibesine düşer herhâlde.»

«Meraklanma. Onunla da konuşacağız.»

«Kadının bu pis işlerle hiçbir ilişkisi yok Mr. Cleery.»

«Şunu unutma ki bu kadın, daha seni evine aldığı gün bu pis işlere karışmış oldu evlât. Bu yüzden, Pat Powers geberene kadar bu işin içinde kalmak zorunda. Hadi kalk. Gidip onunla konuşalım.»

Bulundukları kayalıktan eve doğru yürümeye başladılar. McManus tam küçük bahçe kapısından içeriye girerken Van Cleery onu kolundan tutarak durdurdu.

«Bize yardım edeceksin McManus. Yardım etmek zorundasın. Onun için kadınla konuş ve onu ikna etmeye çalış. Bir hiçle herşeyi elde etmenin imkânsız olduğunu da unutma. Ben, annen, Danny'nin dul karısı ve daha en az on kişi Powers'ın kellesini istiyoruz. Bunun için kadını razı etmelisin. Aksi halde ben, kendi usullerimle onu razı etmek zorunda kalırım anlıyor musun?»

Şimdi dikkatle dinle. Ben kümeste gizleneceğim. Kadın bana yiyecek ve su getirecek. Sen evde kalacaksın eskisi gibi. Ötekilere gelince... Onların nerede kalacaklarını da sonra düşünürüz. Şimdilik şartlarım bunlar. Hadi git konuş onunla. Ben dışarıda bekleyeceğim.»

McManus, tıpkı çözemeyeceği sorulara ayarlanmış bir elektronik beyin gibi karanlık evden içeriye girdi. Hiçbir odada ışık yanmıyordu. «Mrs. Burke...» diye seslendi. «Mrs. Burke...» Cevap yok.. Hay Allah... Ne oldu bu kadına yahu?

Karanlık yatak odasına girdiği zaman onu birdenbire göremedi. Kadın duvara çevirdiği bir koltukta, yüzü de duvara karşı, sessizce oturuyordu.

«Mrs. Burke... Demindenberi size sesleniyorum. Neden dışarı çıktın?»

«Siz geç kalınca fena halde canım sıkılmıştı. O yüzden...»

«Gecikmem için bazı sebepler vardı.»

«Ne gibi sebepler?»

«Sonra söylerim.» Yerinden kalkarak genç adama yaklaştı. Uzun parmaklı iri elleri titriyordu. «Beni ansızın bırakıp gittiğini sandım,» diye devam etti. Allahtan boşu boşuna kuruntu etmişim. Evden uzaklaşman çok tehlikeli. Bunu nasıl yapabildin? Bundan böyle çok daha dikkatli olmalıyız. Pencerelelere kepenk taktırmayı düşünüyorum. Ayrıca ben bahçeye ya da kümese bile gitsem arkamdan kapıyı kilitleyeceksin. Benim döndüğüme emin olmadan da kimseye açmayacaksın. Pencerelerden bakmayı sana yasak ediyorum. En az yirmi günlük yiyeceğimiz de var. Bundan böyle dış dünyayla her türlü ilişkimizi kesmek zorundayız.»

McManus, odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya koyulan kadını böylesine sinirli bir endişeye sevkeden sebepleri zihninde araştırmaya başladı. Bu ancak kasabada karşılaştığı olağanüstü bir durumla ilgili olabilirdi. Bir şeyler dönüyordu kasabada. Ama ne?.. Yoksa Mrs. Burke'un kızkardeşi polis gönderip onu bu evden attırmayı mı düşünüyordu? Kadını pencerelere kepenk taktırmaya zorlayan etkenler ne olabilirdi? Sonra yirmi günlük erzağı buraya kadar nasıl getirebilmişti? Beraberinde götürdüğü çanta içine en fazla üç, dört günlük yiyecek alabilirdi. McManus dışarı çıkıp mutfığa bakınca, masanın altında kocaman bir çanta gördü. Merak etmişti. Ağır çantayı tartmak için şöyle bir kaldırdı. En azından yirmi beş kilo olmalıydı bu. Odaya döndüğü zaman kadının sararmış yüzünde sinirli bir gülümseme farketti. Sordu. «Bu çanta kimin Mrs. Burke?»

«Kızkardeşimin... Bana ödünç verdi.»

«Peki, bu kadar ağırlığı nasıl taşıyabildiniz? Fazla ağır şeyleri taşımak insanı sakat edebilir.»

«Yok canım... Ben oldukça güçlüyümdür aslında.

Her neyse... Artık gidip kapıları kilitleyeyim.»

«Hayır...»

Kadının yüzündeki gülümseme bir anda uçuverdi. Yanakları da içeriye çökmüştü. «Ne oluyorsun çocuğum?» diye sordu. «Neden, hayır, dedin?»

«Dışarıda... bir adam var.»

«Buraya mı geldiler? Kutlu İsa...» Ses çığlıktan farksız çıkmıştı.

«Buraya gelen kim Mrs. Burke?»

«Onlar... Yani peşindekiler...»

McManus ilk defa kadının yüzünde değişik bir ifadenin belirdiğini gördü. Bu, çocuğu için endişelenen anadan çok sevdiği için korkan bir dışının umutsuzluk ifadesiydi. Genç adam sordu.

«Sizi geciktiren sebepleri açıklamanızı bekliyorum. Mrs. Burke. Şimdi söyleyin bana... Kasabada neler oldu?»

McManus bunları söylerken, bir yandan Van Cleery'nin dışarda daha ne kadar bekleyeceğini düşünüyordu. Adam her an kapıyı açıp içeriye dalabilirdi. Endişeyle kadına döndü.

«Kate...» Kadının sevinçle açılan gözleri gülen bir şaşkınlıkla ona bakınca McManus bu kelimeyi kendine söyleten cesarete hayran kalarak devam etti.

«Seni arayanlar... Seamus'a geldiler. Kırmızı suratlı, iri yarı birisi...»

«Powers...»

«...ve pantolonunun içinde kaybolan çok kısa boylu bir adam. Biri daha vardı. Onu tanıdım. Bantry'den Dan Sorahan... O iri yarı olanı, seni sanki kardeşinmiş gibi mükemmel tanımladı. Kaşından, kirpiğinden dizindeki bene kadar. Bir de Amerikalı kız varmış. Seninle birlikte görmüşler. Hani, nerede bu kız şimdi?»

«Bilmiyorum. Otobüste tanışmıştık. Doğrusu şimdi adını bile hatırlamıyorum.»

«Ben hatırlatayım sana istersen. Brendine Healy...»

«Evet, tamam Mrs. Burke.»

«Demin, Kate, demiştin galiba.»

«Şey... Yani, Kate... Dışarda bir...»

Birden dehşetli bir çatırdı McManus'un sözlerini bıçak gibi kesiverdi. Van Cleery, omuzladığı gibi açtığı kapının eşiğinde duruyordu. Elinde salladığı tabancayı karşıdakilerin üzerinde gezdirerek çekingen adımlarla yaklaştı.

«Benim gibi bir adam bu kadar bekletilir mi evlât?»

McManus, kadına döndü. «İşte dışardaki adam bu, Kate.»

Kadın kaskatı kesilmişti. Ama gene de Van Cleery'yi şaşkın ve aşağılayıcı bir tavırla süzdü. Ne düşündüğü belli olmayan beyni bir anda donmuştu sanki Cleery kadına bakmadan sordu.

«Konuyu açtın mı? Ne diyor?»

«Siz içeriye... girdiğinizde söylemek üzereydim.»

«Kutlu İsa... Söylemek üzereymiş... Bu kadar saat neler konuştunuz yahu?»

McManus kısa, mütereddit cümlelerle durumu ona anlatmaya başladı. Kadında en küçük bir değişme bile olmamıştı. Bomboş gözlerle sâbit bir noktaya bakmakta devam ediyordu. McManus sözlerini bitirdikten sonra bir süre odaya derin bir sessizlik hâkim oldu. Neden sonra Mrs. Burke, uykudan yeni uyanıyormuş gibi ağır ağır Van Cleery'ye döndü.

«Demek bu iş bittikten sonra McManus'un emniyetini sağlayacaksınız, öyle mi?»

«Herhangi bir aksilik olmaz, evet.»

«Pekâlâ.» Sonra konuşulanlar sanki onu ilgilendirmemiş gibi ruhsuz bir sesle tekrarlardı. «Pekâlâ... Anlaştık.»

Anlaşma imzalandıktan sonra Van Cleery hemen yüzüstü bir konuk halini alıverdi. Ve mutfaktaki masaya

kurulup kendisine yemek verilmesini emretti. Kadın, bu saygısızlık karşısında biraz bozulur gibi oldu ama iş iş-ten geçmişti artık. Evde hazır yemek olmadığı için Mrs. Burke sandöviç yapmak üzere çantadan çıkardıklarını masanın üzerine yaymaya başladı. Van Cleery ise bu sırada hoşuna giden şeyleri ayırıp önüne çekmekle meşguldü. Çay da hazır olunca, dâvetsiz konuk kıtlıktan çıkmış gibi yiyeceklere saldırdı. Yiyecekleri gövdeye indirdikçe kadın ona sandöviç yetiştirmeye çalışıyordu. Adam sonunda gırtlığına kadar doyup teşekkür ederek masadan ağır ağır kalktı. Mrs. Burke bu sırada artıkları toplayarak bir kâğıda sarıyordu. Bunu çöpe atıp mutfığa çeki düzen verdikten sonra yatak odasına giderek kapıyı ardından kapattı. Van Cleery de yerde duran uyku tulumunu alıp koltuğunun altına sıkıştırarak sokak kapısına yönelince McManus telâşla atıldı. «Heyy... Uyku tulumunu nereye götürüyorsun. Onu ben kullanacağım.»

«Bana numara yapma evlât. Sen bu eve girdiğinden beri eğer bunu bir defa kullanmışsan yuf olsun bana. Zaten istesen de istemesen de bunu almak zorundayım. Zira kümeste donmaya hiç niyetim yok.»

«Peki, öyle olsun. Yalnız size bir şey sormak istiyorum Mr. Cleery, Powers geldiği zaman onu elinizdeki şu asırlık 45.'likle mi karşılayacaksınız?»

«Ne münasebet canım. Gerekli silâhlar, zamanı gelince meydana çıkacaktır. Sen bunun için hiç endişelenme evlât. Kadına da söyle, sabah erkenden kahvaltıya geleceğiz. Ona göre hazırlığını yapsın.»

«Yani, ötekiler de mi gelecek?»

«Elbette. Powers'la köpekleri buraya doğru yaklaştıklarına göre bizimkilerin meydana çıkmaları da pek uzun sürmez. Hadi, iyi geceler evlât.»

McManus, Van Cleery'nin ardından kapıyı sürgüleyip ışıkları da söndürdükten sonra yatak odasına girdi.

Mrs. Burke o un çuvalını andıran elbisesiyle yatağa uzanmıştı. Çıkardığı göziükleri, karyolanın yanındaki küçük masanın üzerinde duruyordu. McManus, kadının gözlerinin koyu kahverengi olduğunu ilk defa farkettil. Mrs. Burke'un kalın camlı göziükleri, gözlerinin rengini her zaman saklamıştı genç adamdan. Şimdi de bu gözler dosdoğru tavana bakıyorlardı. Az sonra kadın gene tavana doğru konuştu.

«Yatağa gelecek misin çocuğum?»

«Evet...»

McManus bir yandan geniş pencerenin perdelerini kapatıyor, bir yandan da dışarıyı kontrol ediyordu. Kümesten ince, solgun bir mum ışığının sızdığını farkettil. Cleery... Uyku tulumunu neden kullanmadığımı şimdi anladın mı?... Kümesteki kuşu... Hoş, anlamasan o şekilde konuşmazdın ya. Ama daha anlayamadığın o kadar şey var ki... Kafadan sakatmış... Peki neden? Genç bir adam yardım edip onu avuttuğu için mi kafadan sakat olmuş? O da benim gibi yapayalnız bir insan. Birinin sesine, dostluğuna ihtiyacı var. Yalnızlığın ne korkunç bir duygu olduğunu bilmeyen bütün salaklar senin gibi konuşur zaten. Oysa ben onun neler hissettiğini çok iyi anlıyorum. Çünkü ikimiz de aynı duyguları paylaşıyoruz. Ama ne yazık ki artık onu terketmem gerekiyor.

McManus'un yüzü allak bullak olmuştu bu düşüncelerle. Mrs. Burke'a bakınca kadın dirsekleri üzerine doğrularak endişeli bir sesle sordu.

«Ne oldu çocuğum? Kızmış gibisin.»

«Doğru. Kızdım...»

«Kime?... Şu kümesteki görgüsüz herife mi?»

«Ona, size, herşeye, herkese... Evet, size de kızmıyor değilim. Mrs. Burke, Haklısınız... Duygularınızı anlıyorum ama beni gereksiz yere evinize hapsedmek istemeniz doğru bir şey değil. Oysa ben kaçmalıyım. Anlı-

yor musunuz Mrs. Burke, kaçmalıyım. Zaten bu ülkede herkes bir şeyden kaçmıyor mu?»

«Demek buradan gitmeyi düşünüyorsun, öyle mi?»

«Evet.»

«Ama bir de seni burada aramayı akledemediklerini düşün. Hem nasıl kaçacaksın, nereye gideceksin?»

«Bilmiyorum. Ama neresi olursa olsun, bu ülkenin dışında bir yere kaçmam gerek. Beni bağışlayın Mrs. Burke. Ancak, kesin bir karar vermenin zamanı artık geldi.»

McManus şu anda kendini, IRA'ya katıldığı günkü kadar tutkulu ve güçlü hissediyordu. Kadın onu henüz ilk defa görüyormuş gibi bir süre garip bakışlarla süzdükten sonra usulca mırıldandı.

«Hadi çocuğum... Yatalım artık.»

McManus ağır ağır ilerledi. Tam söndürmek için elektrik düğmesine uzanırken ani bir çığlıkla sıçrayarak elini geri çekip kadına döndü. Mrs. Burke çevik bir hareketle ayağa fırlamıştı. «Hayır,» dedi. «Işığı söndürmeni istemiyorum.» Yüzünde, kendini çirkin sanan bir genç kızın çekingen ifadesi vardı. McManus bu yüzü seyretmekten birdenbire içinin sevgiyle karışık bir merhamet duygusuyla dolduğunu hissetti.

«Çıplaklığımı şimdiye kadar hep karanlıkta seyrettin. Şimdi o halimi aydınlıkta görmeye dayanabilecek misin acaba?»

«Kate... Lütfen böyle şeyler söyleme. Saçmalıyorsun gibime geliyor.»

«O halde soy beni.»

Bu da yapılacak iş miydi yani? Neredeyse silâhları patlayacak. Aklında yeni kaçış plânları hazırlar, ona ne söyleyeceğini düşünüürken, bu kadar iş arasında bunun sırası mıydı yani? Acaba ne yapmalıydı?

McManus herhangi bir teşebbüste bulunmayınca kadının ona sırtını döndü. Elbisesinin arka düğmelerini işaretle ederek gerdeğe girecek bir gelin heyecanı ile beklemeğe başladı.

Pekâlâ Mrs. Burke. Sizinle son bir defa sevişeceğim. Hem de uzun uzun... Sevişme sırasında sizi öyle bir yoracağım ki bitmesiyle birlikte hemen gözlerinizi kapatıp uyumaktan başka yapacak şey bulamayacaksınız. Son gecemiz, ikimizin de asla unutamayacağı bir şekilde geçecek. Haydi oğlum Johnny. Mrs. Burke'ü daha fazla bekletme, ayıp oluyor. O sana seksoloji dersinde hep on üzerinden on vermiş değerli bir öğretmendir. Öğrenciler ise öğretmenlerine her zaman saygılı davranmalıdırlar. Ebediyen elveda sevgilim. Günaydın ve allahaismarladık sevgili anne...

McManus koparır gibi, un çuvalının arka düğmelerini çözmeye başladı.

Süresi rakamla belirtilemeyecek bir zaman geçtikten sonra iki yorgun vücut, lambası yanan odada gözleri tavana dikili, birbirlerine söyleyecek bir şeyler arıyorlardı. Aradığını ilk bulan Mrs. Burke oldu.

«Benim hakkımda neler düşünüyorsun?»

Hay Allah kahretsin. Biz uyuyacak derken kadının çenesi açıldı.

«Neler düşünebilirim Kate?»

«Ne bileyim... Sözgelimi, senin düşüncelerine göre ben hafif meşrup bir kadın mıyım?»

«Asla böyle bir şey düşünmedim.»

«Ama, yaşlı bir kadını, değil mi Johnny?»

«Hayır, değilsin.»

«O halde, genç oğlanların peşinden koşan azgın bir sübyancıyım.»

«O da değil Kate. Sen hârikulâde, eşi bulunmaz bir insansın.»

«Thomas Burke de aynı sözleri söylerdi bana. Aydınlık bir odada benimle sevişmek seni rahatsız etmedi mi hiç? Yani, şey... ışığın yanık olması demek istiyorum.»

«Hayır, hiç farketmedim. Tersine, yaptıklarımızı daha belirli bir şekilde yakından seyretmek, bunların benim için unutulmaz birer anı olmalarını sağladı.»

Kadın genç adama sarılarak onu kendine doğru çekti. «Öyleyse gündüzleri de sevişebiliriz bundan böyle.»

Bunun için biraz geç kalmış değil miyiz Mrs. Burke? Ama McManus aklından geçirdiği bu soruyu ona sormadı. Kadının içinde bulunduğu çocuksu mutluluğu bulan-dırmak istemiyordu.

«Benden bir, iki yaş küçüktü.» Kadın, hayalinde, gene ölmüş olan kocasıyla buluşmuştu. «Sahildeki kumsalda, tarlada, samanlıkta, hattâ mutfakta bile fırsat düş-tükçe benimle sevişmek isterdi. Hiç bir zaman, 'Hadi se-vişelim Kate', ya da, 'Seni arzuluyorum Kate,' dediğini duymadım. Beni yakalayıp sırtüstü yatırdığı her elveriş-li yerde, 'Şimdi seni yapacağım kadın,' diye bağırarak ba-na defalarca sahip olurdu. Sabahın ayazında yerdeki kıra-ğının nemlendirdiği buz gibi çimenlerin üzerinde çılgınlar gibi sevişmiştik bir defasında. Ondan sonra, ikimiz de bir hafta yataktan kalkamadıydık. Bazı bazı sevişme konu-sundaki bu azgınlığı yüzünden kendisini terkedeceğim korkusuna kapılıyordu. Fakat ben onu terketmeyi asla düşünmediğim gibi o azgınlık bana derin bir zevk ver-mekteydi. Gece gündüz demeden bol bol seviştiğimiz hal-de ben bir türlü doymak bilmiyordum. Oh Tanrım... Na-sıl sevdim onu... Nasıl bağlandım ona... O zehirli kin-leriyle nasıl söndürdüler o ışığı bilemezsin. Şu aşağıdaki şom ağızlı bakkal, Seamus'a benim kafadan sakat oldu-ğumu söylemiş. Oysa Thomas Burke'u öldürenlerden biri

de odur.» Kadının gözlerinde yaşlar belirmişti. McManus bu duyduklarından sonra Thomas Burke'u kimin öldürdüğünden pek emin değildi artık.

«Thomas Burke benden örnek alarak, benim ona verdiğim ilhamla, masallar yazardı. Hepsi hâlâ aklımdadır.»

«Bir tanesini anlatsana Kate. Hadi, ne olur.»

Birden son kararını vermişti. Kaçacaktı. Hem de bu gece... Anlatırken yorulup uykuya dalar, ben de rahatça tüyer giderim, düşüncesiyle masal dinlemekteki ısrarı bu yüzdendi. Kadını bu şekilde bırakmayı gönlü razı değildi ama başka çıkarını bulamadığı için böylesini en uygun yol olarak görüyordu. Gerektiği gibi vedalaşarak ayrılmak imkânsız gibi geliyordu genç adama. Beni bağışlayın Mrs. Burke...

«Peki. Bana iyice sarıl da öyle dinle çocuğum. Bir zamanlar Goll McMorna adında biri varmış. Günlerden bir gün bu McMorna, yaşadığı kulübeden ayrılıp uzun, çok uzun bir yolculuğa çıkmış. Az gitmiş, uz gitmiş. Bir de bakmış, karşısında sonsuz bir göl... Bunun kıyısına geldiği zaman çok susamış olduğunu farkederek çömelip serin suyundan kana kana içmeye başlamış. Fakat tam o sırada nereden geldiği belirsiz bir ses duymuş. 'Suyun saflığını bulandıran bir balık gördüm.'

Az sonra aynı ses bir daha duyulmuş. 'Kulşar, aydınlığın bağrına atılıyor.' McMorna şaşkın şaşkın çevresine bakıp konuşanın kimliğini keşfe çalışırken, ses devam ediyormuş. 'Rüzgâr çimenleri büküyor. Ve ben, McMorna'yı bükülmeyen, güzel bir kahraman olarak görüyorum.'

McMorna bunun üzerine doğrulmuş ve olanca gücüyle bağırarak bu gâipten gelen meçhûl sese cevap vermiş.

‘Ama ben küçücük bir yaratık., hiçbir özelliği ve güzelliği olmayan bir insandan başka bir şey değilim ki.’

Ses karşılık vermiş. ‘McMorna, bülbül gibi şakrak bir sesle şarkı söylüyor.’

McMorna bu defa şöyle dermiş. ‘Ama benim çirkin sesim kargaları bile ürkütür.’

Bu sefer meçhûl sesin tonu çok sertleşmiş. ‘Sus, gâfil...’ diye haykırmış. ‘Sus ve kıyı boyunca bana doğru yürü. Seni Finn’den (1) daha güçlü, sesini Cuchullain’in (2) sesinden daha tatlı kılacağım.’

McMorna sesin bu emrine itaat ederek göl kıyısı boyunca yürümüş, yürümüş. Bir de ne görsün. Çimenlerin üzerine uzanmış şahane bir kız çırılçıplak onu beklemiyor mu? Güzelliği güneşten de göz kamaştırıcı olan kız billûr gibi bir sesle şöyle demiş. McMorna’ya:

‘Gel, benimle seviş benden zevk al McMorna. Bana bu zevkten bir pay ile birlikte doğuracak çocuklar ver, McMorna.’

Ve McMorna da Finn’inden daha güçlü sesi Cuchullain’inkinden daha tatlı, bir zevk ve aşk akıntısına kaptırmış kendisini.

Fakat vakit gelip de güneş uzak dağların arkasına çekildiği zaman zavallı McMorna yanındaki kıza bakınca bir de ne görsün?.. O periler kadar güzel genç kız ihtiyar bir acûzeye dönmemiş mi? İki sipsivri tepe gibi gökyüzüne doğru dikilen memeler artık o tepelerin aşağılara bakan yamaçları olmamış mı? Sütten de beyaz, pürüzsüz, biçimli bacaklar akbabaların kel boynuna benzememiş mi? Bunun üzerine McMorna’yı tutabilirsen tut artık. Duyduğu korku ve dehşet sonucu, bir geyik gibi te-

(1) Finn : Efsânevi bir kahraman.

(2) Cuchullain : Efsânevi bir başka kahraman.

pelere doğru kaçmaya başlamış.

McMorna sabaha kadar koşmuş durmuş. Ve sabah olup da güneş gökte parlamaya başlayınca dinlenmek için oturduğu bir ağacın altında uyuyakalmış. Aradan uzun bir süre geçmiş. McMorna aniden bir elin dokunuşuyla uyanmış. Bir de bakmış ki kendisini uyandıran gündüz peri, geceleri de acûze olan o güzel kız değil mi?

McMorna şaşkın şaşkın ona bakarken kız gene dile gelerek, 'Gel McMorna', demiş. 'Yeşil tepelerin gölgesinde yatar gibi memelerimin arasında yat. Fakir yatağında ki yastığa dayar gibi başını karnımın üzerinde dinlendir. Dudaklarımı dudaklarının arasına alarak petekten bal emer gibi em. Davulun zarını deler gibi rahmimi del ve beni gündüz besleyecek, gece de koruyacak güçlü, sağlıklı oğullar ver.'

Bu güzelliğin ve sözlerin etkisiyle yeniden aşka gelen McMorna kızın dediklerini ikiletmemiş. Tek tek hepsini yerine getirmiş. Getirmiş ama gel gör ki güneş dağların ardında kaybolup da kız gene o acûze olunca yeniden şafak atmış McMorna'da. Fakat bu defa McMorna'da ondan kaçacak kuvvet kalmadığı gibi yanındaki bu büyülü yaratıktan kaçmak arzusu da yok olmuş. Ve ondan sonra McMorna, gündüzleri peri geceleri de zebâni olan bu varlıktan hiç ayrılmamış. El ele ormanlarda dolaşıp doğanın koynunda doya doya sevişmişler.

Birgün McMorna garip sevgilisinin adını öğrenmek istemiş. 'Söyle bakalım,' diye sormuş ona. 'Senin adın nedir?'

Sevgilisi, güneş batmış olduğu için, o sırada acûze kişiliğinde imiş. 'Benim adım Kate,' diye karşılık vermiş McMorna'ya. 'Nâmi diğer, fahişelerin anası Cathleen...'

Mrs. Burke'un gözleri gibi sesi de uyku dolmaya başlamıştı. Gerilmiş olan vücudu yavaş yavaş gevşiyordu. Az sonra McManus ihtiyatla geri çekilince, bu iki çıplak vü-

cut birbirlerinden ayrıldılar. Genç adam, gürültü etmemek için büyük bir dikkatle yataktan çıktı. Ayağa kalktığı an kadın anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Sonra horultulu bir uykuya daldı yeniden.

McManus onu dalgın bakışlarla uzun bir süre inceledi. Oldukça yorgun görünen yüzü ve yaşına kıyasla hâlâ tazeliğini ve diriliğini koruyan vücudu ile bu kadın ona hayatında ilk defa karşı cinsin ne olduğunu öğretmiş, özelliklerini göstermişti. Çok yalnız bir kadın ve iyi kalpli bir insandı. Hârikulâde şehvetini onunla paylaşmış ve bilmediği her konuda içten bir gayretle onu aydınlatmaya çalışmıştı. Bir yazar ve güçlü bir şair olan kocasının sanatı ona da geçmiş ve günlük hayatında kullanacak kadar sevip bağlanmıştı bu sanata.

«İçim parçalanıyor. Ama ne yazık ki sizden ayrılmak zorundayım. Sizi çok sevdim ve seveceğim Mrs. Burke. Beni bağışlayın...» Bu düşüncelerle McManus eğilerek kadının dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Mrs. Burke, bunu hissetmiş gibi uykusunda gülümsemişti. Belki de rüyasında onu görüyordu.

McManus, Van Cleery'nin uyuyup uyumadığını bilmediği için, işi sağlama bağlamak düşüncesiyle yarım saat daha beklemeye karar verdi. Odanın ışığı zaten yandığı için düğmeyi birdenbire çevirerek kadını uyandırmak tehlikesi de yoktu. Dolaptan parasını ve tabancayı alarak çantasına yerleştirdi. Nasıl olsa Schull'a kadar onu otostopla götürecek bir araba bulurdu. Ondan sonra Cork'dan kalkan ilk uçakla ver elini İngiltere. Powers'la Van Cleery de avuçlarını yalasınlar.

McManus merhamet dolu bakışlarını kadının yüzünden ayırmadan salıncaklı iskemleye keyifle yerleşti. Ve dondu kaldı. Bir ses işitmişti. Nefes almadan öylece durdu. Evet, sokak kapısının kilidinde bir anahtar dönüyor-

du. Yerinden ok gibi fırlayarak kadını sarsmaya başladı. «Kate... Uyan Kate, uyan...»

Kadın uyku mahmurluğunu üzerinden atamadan birdenbire doğruldu yattığı yerde. «Ne var?.. Ne oluyor Johnny?..»

«Bu evin anahtarı, senden başka kimde bulunur?»

«Kızkardeşimde... Neden sordun?»

«O halde kızkardeşin şu anda eve girmek üzere Kate.»

Mrs. Burke endişeyle genç adama bakarak onun kolunu sıktı. Sonra hızla yataktan fırlayarak elbiselerine doğru atıldı. Fakat geç kalmıştı ne yazık. Şiddetle açılan kapının duvara çarpmasıyla olduğu yerde sanki dondu. Eşikte beliren Seamus Sullivan bir an gözlerini devire devire onları süzdü. Sonra korkunç bir yüzle odaya dalarak haykırdı.

«Seni gidi içi geçmiş orospu seni... Beni anlamıyor mu sanıyordun yoksa? Bal gibi anlıyordum. İşte şimdi her şey meydana çıktı.»

McManus ellerini apışarasında birleştirmiş, çıplaklığını örtmeye çalışarak adım adım geriliyordu. Tamamen giyinik birinin çırlıçıplak iki insanın karşısına dikilip onlara hakaretle bağırması garip ve gülünç bir eşitsizlik değil miydi? Doktor'un üzerindeki her elbise parçası, McManus'a orta çağdaki bir derebeyinin savaş zırhları gibi görünüyordu. Yan yan yürüyerek yerden kapıldığı pantolonunu giymeye çalıştı. Fakat bazı yerleri gene de ortaya çıkacaktı. Bunu farkedince, pantolonu giyeceği yerde onunla görülmesinden çekindiği yerlerini kapatmayı tercih etti. Doktor'un hakaretleri, bu sırada ona yönelmişti.

«Sen de pis Jigolo ...Sende boksoyu... Bunun için bu evden ayrılamıyorsun değil mi?»

«Evimde bu şekilde konuşmaya hiçbir hakkın yok Seamus...»

Mrs. Burke'un vakârlı bir tavırla söylediği bu cesur sözlere hayran kalan McManus ona kaçamak bir bakış attı. Kadın, hiçbir şekilde örtmeye teşebbüs etmediği çıplaklığının farkında değilmiş gibiydi. Üstelik az önce göğsünde kavuşturduğu kollarını da indirmişti şimdi. Çıplak bir tanrıça gibi Doktor'un karşısında durdu.

«Kıskanıyorsun Seamus. Beni her zaman kıskandın. Kızkardeşimin cinsî soğukluğu karşısında duyduğun hayâl kırıklığını her fırsatta belli ettin. Ama yanlış bir seçim yapmış olmanın acısını benden çıkartmaya hiçbir hakkın yok. Çünkü bu fırsatı yirmi yıl önce kaçırmıştın sen Seamus. Artık terbiyeni takın ve uslu bir çocuk ol bakalım. Anladın mı?.. Şimdi bana gözlüğümü ver. Orada... Masanın üzerinde duruyor.»

«Kutlu İsa... Sen bana yardım et. Bu rezilliklerin yetmiyormuş gibi bir de bana emir veriyorsun.»

Doktor hiddetle homurdanmasına rağmen gözlüğü masanın üzerinden alarak kadına uzattı. Adamın bir an için arkasını dönmesini fırsat bilen McManus hızla atılmış iç çamaşırlarını yakalayarak bunları bir hamlede sırtına geçirivermişti. Pantolonunu da bacaklarına geçirdikten sonra Doktor'u gözetlemeyi ihmâl etmeden az önce oturduğu koltukta ayakkabılarını bağlamaya koyuldu. Doktor devam etti.

«Kızkardeşin beni gece yarısı tatlı uykumdan uyardırıp, bugün muayenehânemi ziyaret eden o üç adamın buraya da gelebileceğinden korktuğunu söyleyerek acele seni alıp bize getirmem için yalvardı. 'Ablamı o lânetli evden çıkar da ne olursa olsun,' dedi. Şimdi onun dediğini yapacaksın Kate. Hadi... giyin ve düş arkama.»

Mrs. Burke gözlüğünü takıp eniştesine bir süre acır gibi baktı. Sonra bir iskemleye oturarak bacak bacak üstüne attı. McManus kadının ağzından çıkacak sözleri eğlenceli bir merakla bekliyordu. Kadın nasıl bir karar ve-

rirse versin, bunun zaten kendisine bir etkisi olmayacaktı. Doktor, onları böyle ansızın basmasaydı o çoktan havaalanına varmış, hattâ belki de uçağa binmişti bile. Tam bu sırada çıplaklığını, elbise yerine gözlükleriyle örten kadının mağrur bir sesle söze başladı.

«Sen ancak kızkardeşim olacak o kıskanç karıya emir verir ya da istediklerini yaptırabilirsin Seamus. Bana değil... Hiçbir yere gitmiyorum. Tersine, her şeyi göze alarak burada kalacağım.» Mrs. Burke yerinden kalkıp McManus'un oturduğu koltuğun koluna iliştiikten sonra devam etti.

«Şimdi doğru o şıllık karının yanına... Bizi yeteri kadar rahatsız ettin Seamus.» Kadının sinirli bir hareketle uzanan eli, kapıyı işaret ediyordu. Doktor kollarını dua eder gibi iki yanına açarak yumuşak bir sesle tavana doğru konuştu.

«Ey Ulu Tanrım... Sen bu kadına, yoksun olduğu aklı iade et.» Sonra Mrs. Burke'a dönerek sesini yükseltti.

«Kate... Sana son defa söylüyorum. Hemen üzerine bir şeyler giy ve benimle gel.»

«Hayır...»

«McManus... Bu odada yalnız senin sözün geçerli galiba. Söyle şu kadına da inatçılığı bıraksın artık.»

Gene adamın o sırada aralık duran kapıdan dışarıya kayıp yok olmaktan başka bir arzusu yoktu ama bir şeyler söylemesi de gerekiyordu galiba. Bunu farkederek, yüzünde belirli bir sıkıntıyla Mrs. Burke'a döndü.

«Mrs. Burke...»

«Kate, diyecektin galiba?»

«Peki Kate...»

Kadın, devam etmesine fırsat vermeden ağzını onun kulağına yaklaştırarak haykırdı. «Hayır... hayır... hayır...» Sonra yüzünde ara sıra beliren o ünlü zafer gü-

lümsemesiyle, 'boşuna gayret', der gibi doktora bakınca, adam yeni bir hamleye kalkıştı.

«Kate, dinle. Onu da götürelim buradan. McManus'u Cork havaalanına kadar kendim götüreceğim. Buna söz veriyorum.» Gardrobu açarak askıdan aldığı bir döpiyesi yatağın üzerine fırlattı. «Hadi giy şunu da bu iş bitsin artık.»

«Pekâlâ...»

Mrs. Burke yerinden doğruldu. Bir an hiç konuşmadan durdu öylece. Sonra, istediği cevabı beklediğini belirten kesin bir gülümsemeyle McManus'a döndü.

«Ya sen... Sende gitmek istiyor musun çocuğum?» Kadın bunu sorarken elini genç adamın başına koymuştu.

«Evet Kate...» Hain ...Evet, sen alçak bir hainden başka bir şey değilsin Johnny McManus...

Doktor sevinçle haykırdı. «Tamam... İşte bu da oldu. Hadi, acele edin. Otomobil dışarda. Hemen binip gidelim.»

Mrs. Burke bir robot gibi yatağa doğru yürüdü. Derin bir hayâl kırıklığı ile kararan yüzü ansızın on yaş bir den ihtiyarlamıştı sanki. Kederli bakışlarını, kısa mutluluklarını paylaşan yataktan ayırmaksızın McManus'un kalbini tuzla buz eden bir sesle konuştu.

«Demek gitmek istiyorsun, öyle mi?»

«Ama Kate... anlamaya çalış. Beni burada nasıl olsa bir gün bulurlar.»

«Hayır... Bulamazlar.»

«Aldanıyorsun Kate. Eğer beni bulup evinde, gözlerinin önünde öldürmelerini istemiyorsan sen de bizimle gel. Tek çıkar yolumuz bu.»

Kadın elinde tuttuğu döpiyesi farkına bile varmadan yere bıraktı. İhanet eden dostunun katılmasıyla daha da güçlenen düşmanın karşısında teslim olup olmamayı dü-

şünen dışı bir komutan gibiydi. Sonra ani bir kararla yatağa girerek yorganı kafasına çekti. Homurdandı.

«İkinizin de cehenneme kadar yolunuz var.»

Doktor gene başını kaldırıp, ‘Tanrım sen bilirsin,’ gibi tavana baktıktan sonra inandırıcı bir sesle konuştu.

«Eğer sensiz dönersem, kızkardeşin beni diri diri yer. Kate... Yalvarırım kendine gel. Kate, lütfen...»

«McManus’un götür ona. O zaman seni belki pişirip de yer.»

Tam o sırada kalın bir ses müdahale etti.

«Heey... McManus nereye gidiyormuş bakalım?...»

Odanın dışından gelen bu ses üzerine, sinirleri zaten iyice gerilmiş olan üç insan, bir zemberek gibi boşanarak kapıya doğru döndüler. Eşikte, iki adam duruyordu.

Van Cleery, yanındaki solgun yüzlü gençle birlikte McManus’a doğru ilerledi. Yanına gelince, elindeki iri 45’liğin namlusuyla genç adamın omuzuna dokunarak sordu:

«Duyduğuma göre bu genç adam, bizden habersiz bir yerlere gitmeyi düşünüyor galiba?»

McManus, omuzundaki silâhın dokunmasıyla sanki taş kesilmişti. Umutsuz bakışlarını odadakilerin üzerinde tek tek gezdirdi. Bir Provo iken herhangi bir silâhın, IRA’ya yardım etmek istemeyenleri nasıl yola getirdiğini defalarca görmüştü. Evinin en uygun odasını bir İngiliz askerine tuzak kuracak keskin bir nişancıya vermeyi ve ulusal dava için para toplamayı reddeden birçok insanın nasıl silâh zoruyla fikir değiştirmeye zorlandıklarını görecektik kadar kalmıştı bu işlerin içinde. Gerçi Resmîler böyle konularda daha ılımlı ve daha kurnaz bir yol izliyorlardı ama sonuç olarak son sözü söyleyen gene de silâhlar oluyordu. Van Cleery’nin ne karakterde bir Resmî olduğunu da bilmediği için adamın, yapacağı bir harekete ya da ağzından çıkacak bir söze sinirlenip elindeki eski

45'liğin tetiğini çekmesinden korkmaktaydı şimdi de. Herhangi bir kahramanlık gösterisinin yeri ve zamanı değildi. Böyle bir davranış iki günahsız insanın ölümüne yol açabileceği gibi, kendisini de en kestirme yoldan eşek cennetine gönderebilirdi. McManus bulanık görmeye başlayan gözleri ve çarpıntısını üdeta ağzında hissettiği kalbi ile canlı bir heykele dönmüştü sanki. Oysa, hiçbir şeye aldırış etmeyen Mrs. Burke, gözlerini tavana dikerek bir şarkı mırıldanmaya başladı.

«Şey... Beyler... Ben buraya sadece karımın ablası olan bu kadını almak için gelmiştim. Kızkardeşi öyle istedi de...» Doktor bunları güçlkle söyledikten sonra kuruyan ağzını ıslatmak için üstüste birkaç defa yutkundu.

Bu sırada Van Cleery'in ikinci adamı da odaya girdi. Tablo böylece tamamlanmış oluyordu. Doktor, kendisine bir garip bakan bu üç kişinin bakışlarını cesaretle karşılayarak onlara gülümsemeye çalıştı. Odada toplanan bu insanlar, birbirleriyle asla bağdaşmayan apayrı ortamlardan kopup gelmişlerdi. Bunu gayet iyi bilen McManus, böylesine bir çelişkinin yaratacağı herhangi bir anlaşmazlığın kötü sonuç vermesinden korkmaya başladı.

Van Cleery ise Doktor'un sözlerine zerre kadar aldırmamıştı. Tabancasının namlusuyla genç adamı bir kere daha dürttü.

«Demek bize görünmeden tüymeyi düşünüyordun ha, evlât?»

«Evet...»

«Ama artık geç kaldın, değil mi?»

«Hayır. Beni burada zorla tutamazsınız. Buna hakkınız yok.»

«Sen, McManus, karıdan da beter korkağın biriymişsin be...»

Genç adam, ister istemez doğruluğunu teslim ettiği bu sözler karşısında, hiçbir şey söylemedi .Van Cleery üsteledi.

«Söyle... Midesiz korkağın birisin, değil mi?»

«Evet, korkağın biriyim ben.»

Beklenmedik, umulmadık bir itiraftı bu. Van Cleery, acı bir ifadeyle başını iki yana salladı. Genç adamın gözlerinde utanç yaşları birikmişti bu sırada. Şu an, yerin yedi kat dibine girmeye çoktan razıydı.

«Kızkardeşin senden çok daha cesurmuş... Bu da doğru mu?»

«Doğru...»

Mrs. Burke, yüzünü iğretiyle buruşturarak, «Erkek bozuntusu...» diye mırıldandı. McManus'a tepeden bakıyordu. Van Cleery, alaylı bakışlarını ona çevirdi. «Şu kocaman yatakta ona her gece aynı sözleri mi söylüyordun?»

Mrs. Burke, hâlâ tavanı seyrediyordu. İstifini bozmamıştı. Tekrarladı.

«Erkek bozuntusu...»

«Kartoloz orospu sen de...»

Cleery, Mrs. Burke hakkındaki düşüncelerini böylece belirttikten sonra, duruma hâkim olmanın verdiği aşırı bir çalımla McManus'a döndü.

«Kaçmayı aklından çıkarsan iyi olur evlât. Sen, ölü ya da diri, Powers'a zokayı yutturacak tek yemsin. Seni oltanın kancasına takıp Powers'ın baş atmasını bekleyeceğiz. Bu kadar... Şimdi hana ne dersen de. İçinden ta-bii...»

Doktor bir adım ilerledi. Ağzının içinde, «Beyler...» diye mırıldandı. «Karım...»

«Sana da, karına da şimdi başlayacağım ha... Karın, aşağıda bıraktığın kapitâlist Mercedes'inde rahat rahat oturuyor. Eğer buraya, aramıza gelirse, hepimiz gibi o

da Powers gelene kadar buradan ayrılamaz. Onun için bırak... Otursun oturduğu yerde.» Çenesiyle iki adamını işaret ederek devam etti. «Şu gördüğünüz, Kevin O'Connell'dır. Yani öldürülen Danny O'Connell'ın kardeşi... Burada kalıp sizleri göz hapsinde tutacak. Şu da... Danny'nin büyük oğlu Diarmuid... O da, aşağıdaki bakkal dükkânı açılır açılmaz gidip bu gece olanları sahibine yetiştirecek. Hah hah hah...»

Cleery, Mrs. Burke'u donduran kahkahasından sonra Diarmuid ile birlikte odadan çıkarak evi terketti. Kevin ise bu sırada bakışlarını karşısında şaşkın şaşkın duran üç kişinin üzerinden ayırmadan salıncaklı iskemleye oturmuş, sallanmaya başlamıştı. Doktor endişeyle sordu:

«Peki... Beklediğiniz adam ya bu gece gelmezse o zaman ne olacak?»

«Bilmiyorum. Şimdi oturun ve rahatınıza bakın.»

Bundan sonra uzun bir süre kimse konuşmadı. Oda da salıncaklı iskemlenin düzenli gıcırıtlarından başka hiçbir ses duyulmuyordu. Apayrı düşüncelerle pençelesen dört insan derin bir sıkıntıyla birbirlerini süzmekteydiler. Sonunda Kevin O'Connell birdenbire ayağa kalkarak kapıya doğru yöneldi.

«Ben az sonra geleceğim. Kimse yerinden kımıldamasın.»

Adam kapıyı yavaşça kapatıp gözden kaybolduktan sonra odada kâlan üç kişi, merak dolu kaçamak bakışlarla birbirlerini süzmeye devam ettiler. Ancak odadaki sessizlik gene de bozulmamıştı. Kimse konuşmuyor, mutfaktaki duvar saatinin tıkırdılarından başka bir ses duyulmuyordu. Mrs. Burke ise sanki yakıp yıkmak istiyormuş gibi öfke saçan gözlerini tavana dikmişti gene. Aradan daha bir saat geçmemişti ki Kevin, çıktığı gibi sessizce kapıyı açarak içeriye girdi.

«Hadi, hazırlarının gidiyorsunuz. Val, daha yeni uyudu.»

Doktor büyük bir şaşkınlıkla sordu. «Gidiyor muyuz?.. Yani serbest miyiz artık?..»

«Evet,» dedi Kevin. Sonra genç adama döndü. «Senin hakkında her şeyi biliyorum McManus. Neden kaçtığını, kızkardeşinin ölümünü, hepsini... Powers, benim için ağabeyimi öldüren adamdır. Onun cesedini çiğnemekten başka hiçbir arzum yok. Senin bu evde olup olmaman hiçbirşeyi değiştirmez aslında. Sen burada beklesen de, beklemeden de Powers gene buraya gelecektir. Bu yüzden, burada kalmanızı artık tamamen gereksiz gördüğüm için sizleri serbest bırakmaya karar verdim. Gidebilirsiniz. Van Cleery'ye aldırmayın. Ben onu idare ederim.»

McManus kulaklarına inanamıyordu. Sevinçle atıldı. «Mrs. Burke de bizimle gelebilir mi acaba?»

«Hepiniz gidebilirsiniz, dedim. Duymadın mı?»

McManus aynı sevinçle kadına döndü. «Hadi Kate. Kalk da giyin. Gidiyoruz.»

«Yanıma gel çocuğum. Otur şuraya.»

Mrs. Burke'un kederli yüzü, yaşını iyice belli ediyordu şimdi. Gözlerinde hiç bir anlam olmadığı gibi bunlar, iki cam parçasından farksızdılar. McManus, yatakta, kadının işaret ettiği yere oturduğu zaman Mrs. Burke genç adamın elini avuçları arasına alarak tarifsiz bir sesle devam etti.

«Bana bütün içtenliğiyle cevap ver çocuğum. Açık açık, hiç çekinmeden söyle. Bu yatakta, benimle geçen geceler seni mutlu kılabilir mi?»

«Evet Kate.»

«Ya gündüzler?..»

«Her zaman Kate... Her zaman... Herşeyin bana sonsuz bir mutluluk verdi. Hadi kalk, gidelim artık.»

«Oh ne güzel... Kalbimi ferahlattın çocuğum.»

«Buna çok sevindim Kate. Ama... gitmeliyiz.»

«Niyetin İngiltere mi?»

«Tanrı izin verirse... Kate ne olursun...»

«İngiltere'de zengin bir kardeşim var. Çok zengin.»

«Kate... Doktor sabırsızlanıyor.»

«Eeast Grienstead'da oturur kendisi.»

«Kate, bırak şimdi bunları. Kalk ve giyin. Geç kalma-
dan gidelim buradan.»

«Şu dipteki çekmecede... Kâğıtla zarf olacak çocu-
ğum. Ver onları bana.»

Artık dayanamayan Kevin araya girerek sabırsız bir öfkeyle haykırdı. «İsa aşkına, kesin şu dırdırı artık. Cleery uyanmadan toz olun. Yoksa böyle bir fırsatı bir daha elinize zor geçirirsiniz.»

Mrs. Burke ona döndü. Tatlı bir sesle, «Sizi çok iyi anlıyorum,» dedi. «Yalnız, bize beş dakika verebilir misiniz lütfen? Sadece beş dakika...»

Kevin, siz bilirsiniz, anlamında başını sallayarak mutfağa geçerken McManus, kadının istediği zarfla kâğıdı getirmişti. Mrs. Burke devam etti.

«Kardeşimin çocuğu falan yoktur. Kendisi borsa işleriyle uğraşıyor. Bütün yaz tatillerini de karısıyla birlikte İspanya'da geçirir. Yani senin anlayacağın, yazın evinde kimsecikler bulunmaz.»

Bu kısa açıklamadan sonra kadın, üzerine birkaç satır yazdığı kâğıdı zarfa koyarak genç adama uzattı.

«Evin bulunduğu sokağın köşesinde bir emlâkçı var. Bu mektubu ona ver. Anahtarı sana teslim etmesini bildirdim. Yaz sonuna kadar kimse gelip de seni o evde rahatsız etmez.»

McManus zarfı katlayarak cebine koydu. «Çok teşekkür ederim Kate. Bakalım sana olan borçlarımı nasıl ödeyebileceğim. Soylu davranışlarına bir yenisini daha ekledin.»

McManus eğilip yaşlı kadını öptükten sonra doğrularak sabırsızlıkla mırıldandı. «Her şey tamam Kate. Artık gidebiliriz.»

«Ben yalnızlığa mahkûmum çocuğum. Terkedilmek, benim şaşmaz kaderim. Benim için gidecek, artık bir tek yer kaldı.»

Tam o sırada Kevin gülle gibi odaya daldı. Haykırdı:

«Yeter artık be... Gidecekseniz gidin. Biz de işimize gücümüze bakalım.»

McManus kadının elini bırakarak ayağa kalktı. Beyni zonkluyor, gözleri kararıyordu. Bir an için kendini, acıklı bir piyesin son perdesini oynayan bir aktör sandı. Zaten hayat akıl almayacak büyüklükte bir tiyatro sahnesi, onu yaşayanlar da bu sahnenin değişmez aktörleri değil midir?

Gözleri dolu doluydu genç adamın. Hıçkırıklarını güçlkle boğarak usulca, «Allahaismarladık Kate,» diye fısıldadı. Sonra çantasını kaparak odadan dışarı attı kendini.

Doktor ise gitmeden önce son bir deneme daha yapmak istemişti. «İyi düşün Kate,» dedi. «Burada kalman senin için tehlikeli olabilir.»

«Lütfen gidin artık Seamus. Dinlenmeye şiddetle ihtiyacım var.»

«Pekâlâ Kate. Madem öyle istiyorsun... Hoşça kal...»

McManus mutfakta çantasını son bir defa daha gözden geçirmek istedi. Kapağını açtı. Eşyalarının en üstünde babasının tabancası duruyordu. Bunu gören Kevin uzanarak silâhı oradan aldı.

«Buna artık ihtiyacın yok McManus. Zaten silâhlarla oynaman, senin için başındanberi büyük bir hataydı.» Sonra Doktor'a dönerek sert bir sesle devam etti.

«Size yaptığım bu iyilikten sonra burasını polislerle doldurmazsınız, değil mi Doktor?»

«Hayır, hayır, ne münasebet. Asla böyle bir niyetim yok.»

«Mükemmel... O halde yolunuz açık olsun.»

McManus'la Dr. Sullivan büyük bir ihtiyatla, mümkün olduğu kadar ses çıkartmadan ilerleyerek otomobilin yanına geldiler. Doktor'un karısı otomobilin arka koltuğunda uyumaktaydı. McManus arabayı kendi sürmek istiyordu. Bunu kesinlikle belirterek direksiyona geçti. Dar ve kavisli bir yolda ilerlemeye koyuldular. Az sonra Doktor'un karısı uyanmıştı. Şirret bir sesle sordu: «Kate nerede? Onu neden almadınız?»

Doktor, «Gelmek istemedi,» diye karşılık verdi.

«Gelmesi için onu zorlamalıydın Seamus. Bu çılgın karı başımıza gene yeni belâlar açacak. Hem neden otomobili bu herif kullanıyor?»

«Kes sesini...»

Doktor evlilik hayatları boyunca karısına belki de ilk defa böyle çıkışıyordu.

«Seamus... Bana nasıl...»

«Kapat çeneni be kadın...»

Mercedes çılgın bir hızla kasabayı boydan boya geçerek son evleri de geride bırakınca Doktor telâşla bağırdı.

«Nereye gidiyorsun? Kasabayı çoktan geçtik.»

«Cork havaalanına... Beni oraya götüreceğinize dair söz vermemiş miydiniz?»

«Öyle olsun. Pekâlâ. Böylelikle bu iş de vaktinden önce bitmiş oluyor.»

Otomobil büyük bir hızla yol alırken McManus da yeni bir ülkede başlayacağı yeni hayatını düşünüyordu. Üstelik gizleneceği yer de ceketinin iç cebinde hazır ken-

disini beklemekteydi. Tekrar tekrar teşekkürler Kate. Sen, eşi bulunmaz bir insansın.

Bu sırada Mrs. Sullivan, uykusuzluktan öldüğünü söyleyerek yeniden arka koltuğa uzandı. Hiç kimse tek bir kelime söylemek için bile ağzını açmıyordu. Ta ki havaalanının ışıkları uzaktan belirene kadar. İşte o zaman Doktor ilk defa konuştu.

«Nihayet kazasız belâsız geldik.»

Cork havaalanının oto parkına girerlerken sabah olmuştu. Güneş, ufukta yavaş yavaş belirmektedir. McManus otomobili park ederek dışarı fırladı. Bilet gişesinin önüne geldiği zaman kalbi neredeyse duracaktı. Güçlkle yutkunarak gişedeki memura doğru eğildi.

«Londra'ya ilk uçak saat kaçta?»

«10.45'de ...Ama daha önce Cardiff'e bir uçağımız var.»

«Bu çok daha iyi. Acaba kaçta hareket ediyor?»

«8.45'de... Fakat çabuk karar verin? Çünkü sadece üç yerim kaldı.»

«Tamam tamam. Bileti hemen kesin lütfen.»

«Vaaay... Demek sizi burada yakalayacaktım?»
Merhabaaa...»

McManus sahibini hemen tanıdığı için başını korkusuzca sesin geldiği yöne çevirdi. «Şuna bakın hele... Bostonlu bâkire Brendine Healy...»

«Yaa... Sizi her yerde aradım ama burada bulacağım hiç aklıma gelmezdi doğrusu. İyi görünüyorsunuz. Yani artık hasta değilsiniz demek istedim.»

«Öyle, değilim. O günler artık çok gerilerde kaldı.»

McManus garip, tanımlayamadığı bir sevinçle kızın uzattığı eli sıktı. Brendine ise bu sırada inci gibi dişlerini göstererek gülümsüyordu.

«Aynı uçakla yolculuk edeceğiz galiba?»

«Nasıl?.. Siz de mi Cardiff'e gidiyorsunuz?»

«Elbette. Ne güzel bir rastlantı değil mi? Benden kaçtınız ama görüyorsunuz ki sizi en sonunda yakalamayı başardım.»

Genç adam kızın koluna girerek bekleme salonuna doğru sürükledi. Doğru... Yakalandın oğlum Johnny... Ama korktuğun şekilde değil. Hem bu çeşit yakalanmalardan ürkmen için hiçbir sebep kalmadı artık. Ele geçtikten sonra neler yapılması gerektiğini en iyi öğretmenden en iyi şekilde öğrendin. Ve işin iyi yanı, istediğin an zindanın parmaklıklarını törpüleyerek özgürlüğüne yeniden kavuşabilirsin. Aynen dün gece yaptığın gibi. Tekrar Allahısmarladık Kate... Belki bir gün gelir gene karşılaşırız. Ama artık seni unutmak zorundayım. Kendimi buna zorlamayı, buna alıştırmalıyım. Beni bağışla ne olur...

McManus kolundaki kızla beraber kalabalık salona girdi. Üstelik hayatında ilk defa yapacağı bir şey vardı: Ömründe o güne kadar uçağa binmemişti.

ONÜÇ

Otomobili Powers sürüyordu. İçerde kendinden başka üç kişi daha vardı. Yanında Sorahan, arka koltukta ise Barney adlı gençle Kiernan.

Kiernan kederli ve yorgun bir sesle, «Biz ana yola girmek üzere Schull'dan Mizen Head'e kadar kadar olan kesimi araştıralım,» dedi. «Altı kişi sahil yoluna baksın. Geri kalanlar bizimle gelecek.»

Daniel Sorahan sessizce başını salladı. Kiernan'ın asık yüzünü gördükçe içinden kahkahalarla gülmek geliyordu. Cüce generale güzel bir oyun oynamış ve farkedemediği bu oyunun sonucu Kiernan, yüzünden hiç eksilme-

yen o ünlü gülümsemesi Skibereen'de bırakmak zorunda kalmıştı. Bunu bir türlü unutamayan ufak tefek adam, dördüncü ya da beşinci defa aynı sözleri tekrarlardı.

«Anlayamıyorum neden?.. Neden Skibereen'liler bize katılmayı, bize yardım etmeyi reddettiler. Bu esrarlı davranışlarını kafam bir türlü almıyor.»

Oysa bu soruların cevaplarını çok iyi biliyordu Daniel Gülmesini zor tutarak, arkasına hiç bakmadan yarı alaylı bir sesle karşılık verdi.

«Üzme kendini Kiernan. Hiç olmazsa biz gene yanındayız.»

«Sağolun... Zaten o Sheehy denilen herifi hiç gözüm tutmamıştı. Bana hep kuru sıkı konuştu gibi geldi. Bu işin içinde bir iş var ama...»

Barney, imâlı bir sesle söze karışarak fikrini belirtti.

«Adam, bizimkinden daha olumlu işlerle meşgûl olsa gerek.»

Sheehy gerçekten başka işlerle meşgûldü. Skibereen örgütü, Kiernan'ın yardım isteğini, mantıklı sebeplere dayanarak atlatacak kadar, sözde önemli şeylerle uğraşmaktaydı. Ve olaylar şöyle bir gelişme göstermişti.

Papazın evinde yapılan toplantıdan sonra Daniel'in, Sheehy'yi telefonla araması sonucu, Bantry ve Skibereen örgütleri aynı gece Schull'da O'Malley'in barında buluştular. Herkes yerine geçti ve Daniel Sorahan konuşmasına şu sözlerle başladı:

«Hepimiz hazırız değil mi? Evet... Şimdi sana bu toplantının sebebini anlatacağım Tim. Yalnız senden buna karşılık, bir şey yapmanı değil, aksine yapmamani rica ediyorum.»

Daniel söyleyeceklerini bitirdiği zaman Sheehy'yi de derin bir düşünce almıştı. «Demek,» dedi, «bu herif kızı öldürmeden önce zavallıya bir de tecâvüz etmiş ha? Vay anasını... Vahşet dediğin bu kadar olur.»

«Ne yazık ki öyle Tim.»

Sheehy, ellerini göğsünde kavuşturarak dehşet dolu bir sesle mırıldandı.

«Korkunç bir şey bu. Ve şimdi burada iki cinayet daha işlenecek öyle mi?»

«Bir şeyler yapamazsak, ne yazık ki öyle Tim.»

«Kutlu İsa... Biz de adamı bulduktan sonra onu kuzeye kadar götürüp orada temizleyeceklerini sanmıştık.»

«Hayır Tim... O iş burada olacak. Bizim topraklarımızda... Üstelik yalnız o değil. Anlattığım gibi... Öteki de var.»

«Burada ha?...»

«Burada Tim...»

«Kutlu İsa... Olamaz Dan. Zaten yılın bu bölümünde böyle bir şeyi düşünmek bile imkânsız. Biliyorsun önümüzde Ballyedhop sergisiyle Skibereen festivali var. Daha sonra da Drinagh hasat sonu şenlikleri. Böylesine iki cinayet kötü bir etki uyandıracacağı gibi şenliklere duyulacak ilginin de yok olması demektir.

«Çok doğru Tim. Bütün çevrenin huzuru ve çıkarı büyük bir tehdit altında.»

«Hem de çok büyük bir tehdit Dan. Benimle Skibereen'e kadar gelecek vaktin var mı? Bütün kapıları çalıp durumu herkese anlatmalıyız.»

«Ancak sabaha kadar vaktimiz var.»

«Güzel. Bu da bize yeter. Hadi yürü, gidelim.»

İki adam birbirlerine çabucak bir göz atınca, her konuda anlaşabileceklerini kavradılar.

Ve Skibereen'de o gece kapılar tek tek çalınarak ilgili insanlar acele toplantıya çağırıldı. Oldukça uzun bir toplantı oldu bu. Bittiği zaman ise gün ağarmış, kasaba uyanmaya başlamıştı bile. Toplantıya katılanlar kulaklarında Sorahan'ın, Powers ve McManus hakkında anlattığı sözler çınliyerek sıcak kahvaltılarına kavuşmak üzere

evlerinin yolunu tuttular. Konuşulanların büyük bir gizlilikle saklanması söz verildiği için meraklı zevceler, kocalarının geceyi ne şekilde geçirdiklerini bütün ustaca manevralarına rağmen bir türlü öğrenemediler. Başlayan günün en önemli dedikodusunu yapma fırsatı da böylece ortadan kalkmış oldu.

Toplantıda hemen hemen herkes Sheehy ve Daniel'le aynı fikirde olduğunu beyan etmişti. Gerçi birkaç kişi önce bu hareketi Ulusal Dava'ya bir ihanet olarak nitelendirmişti ama sonunda onlar böyle bir olayın kişisel ve toplum çıkarlarını zedeleyeceğini kabul etmek zorunda kaldılar. Ulusal Dava'dan daha da önemli olanın kendi davaları olduğunu, geldikleri zaman kuzeyli iki cellâda üstü kapalı bir şekilde anlatmak gerekiyordu. Bunun doğuracağı hoşnutsuzluğu gidermek için de kuzeye gönderilen yardım parasının bir miktar arttırılmasına oybirliğiyle karar verildi.

Powers'la Kiernan, Skibereen'a geldikleri zaman öfke ve yorgunluktan ayakta duracak halleri kalmamıştı. Bu yetmiyormuş gibi örgüt ileri gelenleri birtakım sorumluluklar, şenlik hazırlıkları ve geçim derdi sebepleri ileri sürerek, büyük bir üzüntüyle yardımda bulunamayacaklarını koro halinde tekrarlamazlar mı? Birden neye uğradıklarını şaşırdılar. Evet... Skibereen örgütü bütün candan arzularına rağmen onları gerekli yardımdan yoksun bırakmak zorundaydı. Ama gelecek sergi ve şenliklerden elde edilecek gelirin önemli bir bölümünü kuzeye göndererek bu zorâki saygısızlığı telâfi etmek için gene bütün içtenliğiyle söz veriyordu. Üstelik aç kalma pahasına bile olsa bu sözü tutmayı bir şeref borcu sayacaklardı.

Gösterilen bu mantıklı sebepler karşısında söyleyecek hiçbir söz bulamadı Kiernan. Fakat yenilgiyi de bir türlü hazmedemiyordu. Öfkesini belli etmemeye çalışa-

rak, «Bizler kuzeyde kanımızın son damlasına kadar çarpışarak can verirken siz burada şenlik ve maddî çıkarlar düşünüyorsunuz,» dedi. «Çok acı beyler... çok acı... Teessüf ederim.»

«Kuzeyde ölenlere Tanrı rahmet eylesin Kiernan. Ama... bırak da yalnız kuzeyde ölsünler ve güneyin rahatını bozmasınlar.»

Kiernan, Sheehy'nin aklından geçen bu sözleri duymazdı tabî. Ayrıca kendi emrinde sandığı Bantry örgütünün, asıl şefleri Daniel Sorahan'dan şu emri aldığını da bilmesi imkânsızdı:

«Adamı ikişer kişilik gruplar halinde arayın. Bulduğunuz anda da onu derhal West Cork sınırlarından uzaklaştırın. Bırakın bu katiller McManus'u bölgemiz sınırları dışında bir yerde bulup öldürsünler. Bu cinayet asla West Cork'da işlenmemeli. Ve sen, Barney... Eğer adamı bulursak, onlara çaktırmadan hemen garda'ya telefon etmenin bir yolunu arayacaksın.»

Ölüm uzaklarda olduğu sürece korkunçluğunu kaybeder. Şimdi de istenmeyen bu kuzeyli iki cellâdın yarattığı huzursuzluk onu daha da uzaklara itecekti. Ta ki West Cork'dan bir daha gelmemek üzere gidene kadar...

Daniel Sorahan, verdiği kararlardan sonra kendini vicdanen rahat hissediyordu. Belki de gençlerden birkaçı McManus'u çoktan bulmuş, ve onu bir otobüse bindirerek tehlikeden uzaklaştırmışlardı. Güneş batarken Mrs. Burke'un evinin yükseldiği tepenin altındaki bakkal dükkânına girdikleri zaman Daniel bu işe artık bitmiş gözüyle bakıyordu.

İçine ekmek ve patates kokusu sinmiş bu basit köy dükkânının sahibi, Mr. Deasy adında, uzun boylu bir ihtiyardı. Dükkânı kapatmaya hazırlanan adam, içeriye giren yabancıları görünce ceketinin önünü ilikleyerek sesslendi.

«Buyurun beyler, arzunuz?..»

Kiernan adamın meraklı gözlerini araştırarak arzusunun bildirdi. «Yarım paund domuz pastırması lütfen...»

«Dilim mi, yoksa parça mı olsun?»

«Ne?..»

«Yani, hazır paket mi istiyorsunuz, yoksa açık parçadan mı keseyim?»

«Oh... Paket olsun.»

Daniel ile Powers geride duruyorlardı. Genç Barney ise bira kasalarının arasında dolaşmaktaydı. Minik general onlara, her ne surette olursa olsun, söze karışmalarını emretmişti.

«Güzel gün, değil mi efendim?»

«Evet... Çok güzel...»

«Bu dolaylardan değilsiniz galiba?»

«Hayır, değiliz. Üstelik de birisini arıyoruz. Buralarda olduğunu sandığımız genç bir adam. Adı, McManus... Böyle birisini tanıyor musunuz?»

Kiernan'ın çok tabii bir sesle sorduğu bu soru üzerine Mr. Deasy bir an düşünür gibi yaptı. Sonra, «Hayır,» dedi. «Bu isimde kimseyi tanımıyorum. Arkadaşınız mı?»

«Yeğenim olur. Bir miras durumu için kendisini bulmamız gerekiyor da.»

«Uzun boylu biri mi?»

«Evet. Sayılır... Onu gördünüz mü?»

«Hayır. Haa... Sakalı var mıydı?»

«Evet, evet. Hatırladınız mı yoksa?»

«Hayır hatırlamadım. Şimdi herkes sakal bırakıyor. Kuzeyli midir yeğeniniz?»

«Evet ama bunu nereden biliyorsunuz?»

«Ben hiçbirşey bilmiyorum. Siz kuzeyli olduğunuza göre, yeğeninizin de oralı olması gerektiğini düşünmüştüm. Değil mi efendim?»

Kiernan Tanrı'dan sabırlar dileyerek aldığı için üç-

retini ödedikten sonra yeni bir teşebbüse daha geçti.

«Yola sırtında bir çantayla çıkmıştı. Acaba...»

«Bugünlerde hepsinin sırtında bir çanta var.»

«Yanında bir kız olması da mümkün.»

«Yaa... Zampara bir yeğeniniz var galiba?»

«Eh... Oldukça. Ne de olsa gençtir.»

«Doğru. Şey... Adı, McManus'mu demiştiniz?»

«Evet...»

Mr. Deasy başını salladı. «Ne yazık bu isimde kimseyi tanımıyorum. Sahibini de asla görmedim.»

Kiernan öfkeyle dönüp kapıya doğru yürüdü. Ondan önce davranan Barney kapıyı açınca gerilerde çalan bir çingirakla beraber bakkalın sesi de aynı anda duyuldu.

«... ama, nerede olduğunu biliyorum.» Mr. Deasy, keyifle sırtıyordu.

Kiernan'ın attığı adım havada asılı kaldı. Çevrede televizyon seyretmekten başka bir eğlence olmadığı için yaşadığı hayatın tekdüzeliğinden sıkılan Mr. Deasy, bu ufacak yabancıya yaptığı şaka ile biraz olsun eğlenmek istemişti. Hergün çıkmazdı böyle eğlence fırsatları. Arasıra masa tenisi de oynardı ama bu onun mizah duygusunu tatmin etmekten çok uzaktı. Şimdi de karşısında şaşkınlıktan taş kesilen dört kişiye baktıkça kahkahalarla gülmemek için kendini güç tutuyordu. Komedi filimlerinde gördüğü sahnelerden birini mütevazî dükkânında yaratmayı başarmıştı. Böylece kendine en az üç gün dedikodusunu yapacak bir konu bulmuş oluyordu.

«Öyle mi?.. Biliyorsun demek? O halde bizi ne uğraştırıp duruyorsun? Anlatsana bildiklerini.»

Kiernan adamın korkup konuşmaktan vazgeçmemesi için öfkesini dizginleyerek sesinin yumuşak çıkmasına özellikle dikkat etmişti. Artık şu esrârengiz güneylileri anlamaya başlıyordu galiba.

«Tahminimce yeğeniniz eteklikli kısmına biraz fazla tutkun.»

«Bu çevredekilerden birinin üzerine mi çıktı yoksa?»

«Çıkış da ne çıkış?.. Hem de en çılgının üzerine...»
Mr. Deasy aldığı bir bezle tezgâhın üzerini ve dilimleme makinesini silmeye koyuldu. «Ama çılgın dedimse, genç sanmayın sakın. Ellisinde var. Genç erkeklerden hoşlanıyor. Bu ikincisi... Yani yeğeniniz demek istedim.»

Duyduğu sözler Daniel'i oldukça heyecanlandırmıştı. Barney'in kolunu anlamlı bir şekilde sıkarak merakla bekledi.

Kiernan da heyecanlı görünüyordu. «Bunu tahmin etmeliydim,» diye mırıldandı. «Peki... Bu kadının evi nerede?»

«Şu karşıki tepenin ardında.»

«Hangi tepenin? Orada iki tepe var.»

«Şu canım...» Mr. Deasy eliyle işaret ediyordu. «Hani duvar var ya? İşte orası.»

«Anladım. Ama yeğenimi görmediğini söylemiştin az önce.»

«Doğru... Onu henüz görmedim.»

«O halde... nasıl biliyorsun bunları?»

«Dükkânıma gelen o üç kişiden öğrendim. Konuşmak için kadının evine gittikleri zaman yeğeninizi orada görmüşler. Ben de yıllardanberi o evde sadece bir tek yatak olduğunu bildiğim için... Anlıyorsunuz ya...» Mr. Deasy göz kırptı. «Yani, iki kere iki, eder dört...»

Bakkalın parlayan gözleri, buna ne dersiniz, gibilerden dört adamı ayrı ayrı süzdü. Çevredeki dedikodu tiyatrosunun sahnesi olan dükkânı dört yeni aktörle takviye edildiği için sevincinden kabına sığamıyordu yaşlı adam. Kiernan sordu.

«Üç kişi mi dedin? Bunlar şimdi nerede?»

«Bu sabah erkenden gittiler.»

«Peki, kadın kim? Adı ne?»

«Thomas Burke'un dul karısı.»

«Thomas Burke da kim?»

«Bu çevrede doğmuş bir yazardı. Adını duymadınız mı hiç?»

«Hayır. Duymuş olmam şart mı yani?»

«Şart değil tabii. Zaten siz kuzeylilerin okumaktan çok daha önemli işleriniz olduğu malûm. Bu işleri ne zaman bir sonuca bağliyacağınız da biz güneylileri oldukça meraklandırıyor doğrusu.»

«Bunların hepsi bize düşman. Hangi taşı kaldırsan altından bir yılan çıkıyor. İşte akbabayı andıran bu ihtiyar da onlardan biri.»

Bu düşüncelerle beraber Kiernan'ın, Daniel'e beslediği, o can çekişmekte olan güven de böylece ruhunu teslim etmiş oldu. Kendinden başka kimseye inancı kalmamıştı artık.

Daniel ise o sırada, köhne bir rafta sıralanmış, satılmalarını bekleyen kitapları inceliyordu. Bunların arasından birçok tanınmış yazarın eseri olduğu halde, Thomas Burke'a ait bir tek kitap bile bulamadı. Aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen talihsiz yazarın kitaplarına konan satış yasağı hâlâ devam ediyordu.

«Bu, Thomas Burke'un dul karısının yakınlarda tanıdıkları ya da akrabaları falan var mı?»

«Evet... Schull'da bir kızkardeşi var. Oranın doktoruyla evli. Ama araları pek iyi değil galiba.»

«Doktor mu dedin?..»

«Evet. Dr. Sullivan... Sahil yolunda oturur.»

Kiernan sonunda içinde hapsoldüğü karanlıktan kurtulup katı gerçeğin ışığını görebildi. Onu kuşkulandırmış olan herşey artık iyiden iyiye meydana çıkmaya başlıyordu. «Kutlu İsa...» diye geçirdi aklından. «Meğer bir alay hainle işbirliği yapıyormuş. Şimdi anlıyorum Skibereen'in

örgütünün çevirdiği dolapları. Bir de şu doktor... Bana, McManus'u asla görmediğini defalarca tekrarlayan o orospu çocuğu ...Alçak yalancılar... Hainler...» Mr. Deasy'ye döndü.

«Şu doktor ...Neydi adı?.. Hah, Sullivan'ın bu tepedeki eve geldiği oluyor muydu?»

«Arasıra gelir. Bir zamanlar nedense aralıksız, hergün geliyordu ama artık bu ziyaretler iyice seyrekleşti. Karısını da beraberinde taşırdı her defasında. Adamcağız herhalde azgın yengesinin yatağını kontrole geliyordu. Bir de, ortalıkta dolaşan söylentilere bakılırsa...»

«Bırak şimdi söylentileri. Doktor bu eve en son ne zaman geldi, biliyor musun?»

«Dün gece... Evet, en son dün gece geldi. Otomobilinin sesi beni uykumun en tatlı yerinde uyandırmıştı. Kalıp baktım. Mercedes'ini şu gördüğünüz düzlükte bırakmıştı. Evele birkaç saat kaldıktan sonra deli gibi gazlayıp gitti.»

«Pe'lâlâ. Bu kadarı bana yeter. Sağol babalık.»

Dükkândan çıkıp otomobile doğru yürüdüler. Yerlerini aldıkları zaman Kiernan karşıdaki bir yolu gösterek Powers'a arabayı oraya sürmesini emretti. Daniel atıldı. «Bir dakika durun. Sigara almayı unutmuşum.»

Sonra otomobilden atlayarak hızla dükkâna doğru koştu. İçeri girdiği zaman nefes nefese kalmıştı. Telâşla, «Burada telefon var mı?» diye sordu.

«Hayır yok. En yakın telefon çeyrek mil kadar uzakta. Telefon mu etmek istiyordunuz?»

«Yok yok... Tepedeki eve hangi yoldan gidilir?»

«Gelin size göstereyim.»

«Hayır, istemez. Sadece tarif et, yeter.»

«Olmaz. Biraz karışıktır, gösterirsem daha iyi anlarsınız.» Mr. Deasy tezgâhı dolanarak kapıya doğru yöneldi. Daniel atıldı.

«Göstermene gerek yok be adam. Sadece tarif et dedik.»

«Bir zorluğu yok merak etmeyin. Sİze yardım edebilmek benim için büyük bir şeref.»

Adam Daniel'i iterek kapının önüne çıkardıktan sonra el kol hareketleriyle ayrıntılı bir tarife başladı. Daniel öfke ve üzüntüden çıldıracak gibiydi. Çünkü otomobilin camını indirmiş olan Kiernan konuşulanları olduğu gibi duyuyordu herhalde. Bu sırada Mr. Deasy, akli sıra faydalı olmakta devam ediyordu.

«Telefona gelince... Şu en ötedeki ağaçlığı geçtikten sonra postaneye varırsınız. Hepimiz oradan telefon ederiz.»

«Peki peki. Teşekkür ederim.»

Daniel içinden küfürler savurarak arabaya doğru koşmaya başladığı sırada yaşlı adam ardından seslendi.

«Posta müdürü seksenini geçmiştir ama kaya gibidir kerata. Saat üçten sonra genel telefonu kimseye kullanırmaz. Babası olsa dinlemez. Şimdi saat yedi olduğuna göre artık yok demektir.»

«İyi... Anladık be adam.»

Daniel otomobile girince Kiernan, Powers'a az önceki emrini tekrarlardı, sonra ona döndü.

«Neydi bu olup bitenler Mr. Sorahan?»

Kapana kısılmıştı Daniel. Acaba ne cevap vermeliydi? Birden okulda, sınıftan çıkmak için öğrencilerine uydurduğu mâzeret imdadına yetiştii.

«Şey... Karıma telefon etmek istedimdi de. Adamın telefonu yokmuş. Bana postaneyi tarif etti.»

Bu yalanın o anda aklına nasıl geldiğine Daniel kendi de şaşıtı. Çünkü böyle bir yalan söylemek zorunda kalacağını hiç hesaplamamış, her şeyin tereyağından kıl çeker gibi çözümleneceğini sanmıştı doğrusu. Ancak Kiernan, bunu yutmuşa benzemiyordu.

«Oysa sigara alacağınızı söylemişsiniz Mr. Sorahan?»

«Evet, doğru. Ama karımı hatırlayınca sigarayı unuttum. Çünkü kendisine sık sık telefon edeceğime söz vermiştim.»

«Seksenlik posta müdürü de bu saatte telefonu size kullandırmayacağına göre...»

«Yaa ...Bakkal öyle söyledi.

«Şimdi karınızı nasıl arayacaksınız Mr. Sorahan?»

« Ne bileyim ben canım...»

Daniel şu anda gerçekten hiçbir şey bilmiyordu. Kiernan ona kendisi sigara paketini uzatarak anlamlı bir sesle devam etti.

«Sigara içtiğinizi daha önce hiç görmedim, dersem bu yalan sayılır mı acaba Mr. Sorahan?»

Daniel onun çaktığı kibritten sigarasını yakarak cevap verdi.

«Oh... Yok canım. Arasına içtiğim olur.»

Küçük adam onu bir süre ilgiyle süzdükten sonra başını dışarıya çevirdi. Bu sırada Kiernan'ın işaret etmiş olduğu yolda ilerliyorlardı. Az sonra, aradıkları evi uzak-
tan görebilecek bir yere geldikleri zaman durdular. Karşındaki tepede, tek başına iri bir inci gibi duran bu evde McManus vardı. Her iki taraf için de katedilen yolun sonu gelmişti artık. Bundan sonra çok ihtiyatlı olmaları gerekiyordu. Küçücük bir hata yuvadaki kuşu ürkütüp kaçırabilir ve yeni güçlülere yol açabilirdi. Tabii yalnız Powers'la Kiernan'ın düşünceleriydi bunlar. Daniel'le Barney'e gelince onlar, kuşun çoktan uçmuş olması için yürekten dua ediyorlardı. Güney ve kuzey birbirlerine dikey yönler olmalarına rağmen aralarındaki korkunç mesafe insanlar için her zaman düşündürücü değil midir?

Kiernan, cellâdın baltayı kaldırarak gücü kalıp kalmadığını anlamak niyetiyle Powers'a seslendi.

«Hazır mısın Patrick Powers?»

«Hazırım. Hem öyle hazırım ki top güllesi gibi fırlayıp şu uğursuz evin üzerine düşmek için can atıyorum.»

Bunun üzerine Barney atıldı. «Ağır ol... Ya gülle geri teperse»

Powers, karşılık vermeye tenezzül etmedi. Sadece kötü kötü süzdü onu. Şu an teneffüs ettiği havada McManus'un kokusunu seziyor ve bu sezgi, sadist duygularını kamçılayarak ona heyecanlı bir zevk veriyordu. Bu zevki bozmak istemediğinden Barney'e sadece öfkeli bir bakış atmakla yetindi.

Kiernan arkada duran dürbünü alarak otomobilden indi ve bir kayanın üzerine çıkararak uzaktaki evi gözetlemeye başladı. Az sonra yanlarına gelmişti. Basit harekât plânını açıkladı.

«Buradan bir şey görülmüyor. Tepeye doğru yürüyelim.»

Tepeye tırmanış bir hayli güç oldu. Sonunda istedikleri yere erişip, çalılıkların arasına gizlenerek beklediler. Ne var ki küçük evde en belirsiz bir hareket bile göze çarpmıyordu. Sadece yandaki beyaz badanalı garajın camsız penceresi, karanlığa bakan bir göz gibi açılıp açılıp kapanmaktaydı.

Daniel ise gizlendiği yerde kara kara düşünüyordu. Bu barış ve sessizlik dolu huzur verici manzara, az sonra birkaç insanın ölümüne sahne olacaktı. İşin kötü yanı, bu arada kendisinin ölmesi de mümkündü. Sevgili Liz'i son bir defa göremeden ölecek... Hayır Daniel... Kafanı gerektiği şekilde kullanırsan ölmezsin.

Geveze bakkalın, Thomas Burke'un dul karısı hakkında anlattıkları onu pek etkilememişti. Hem adamın bire bin katan bir dedikodu hastası olduğunu anladığı için sözlerini önemsememişti zaten. Bir zamanlar kendisi de

Thomas Burke'a sevgi duyardı. Kitaplarından çoğunu okumuş ve yazarın sanat gücüne hayran olmuştu. Herkesinki gibi yazarların karıları da, kendilerinden başka kimseyi ilgilendirmezlerdi. Ölmüş bir yazarın dul karısı da canı istediği şekilde yaşama hakkına sahipti herhalde. Ve Daniel, Mrs. Burke'un bir hayli yakınında yaşamasına rağmen kadının varlığından bile haberdar olmamıştı o güne kadar.

İnsanlar yaşadıkça durup dinlenmeden işleyecek olan o dedikodu makinası, çarkları arasına aldığı posasını çıkartmadan bırakmayacaktır Daniel.

Kendisinin de arasına bu iğrenç makinanın bir dişlisi olduğunu düşünmemek mümkün değildi. Özellere çoğunlukta olmakla beraber, gene de insanların müşterek hayatları olduğu gibi müşterek zaafı da vardı. Kişi, bütün çabalarına rağmen kendini bu zaafı kaptırmaktan bir türlü kurtaramaz. Bakkal Mr. Deasy gibi.

«Canınız sıkılıyor galiba Mr. Sorahan.»

Daniel düşünceli bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. Kiernan esrarlı bir gülümsemeyle onu seyrediyordu. «Hayır,» diye karşılık verdi Daniel. «Sadece yorgunum.»

Ben, İrlanda'ya tutkun bir hayalperestim Kiernan. Hülyalarımın önüne yıkılmaz bir duvar çekmeseydin eğer, bunları beslemekte devam edecektim.

Söylemek istediği halde bu sözler Daniel'in ağzından çıkamadı. Hem söylese de ne fayda?.. Nasıl olsa karşıdaki adam bunları yanlış yorumlayacak değil miydi?

Kiernan, «Anlıyorum Mr. Sorahan,» dedi. «Ama artık sonuna geldik. Az sonra işimiz bitecek. Siz de sevgili karınıza kavuşabileceksiniz.»

Ufak tefek adam otların arasına sere serpe uzanmış, küçük, yuvarlak gözlerini bulutsuz göğe dikmişti. «Çok

güzel bir yermiş burası,» diye devam etti. «Ayrılırken hayli zorluk çekeceğim galiba.»

Bu sırada Powers yüksekçe bir yerden, elindeki dürbünle evi gözetliyordu. Böyle bezlerde tarağı yoktu onun. Birden haykırdığı işitildi. «Gördüm... Kadını gördüm. Nereden çıktığı belli olmadan gelip geniş pencereci oda-daki yatağa uzandı.» Sonra ağzı kulaklarına varana kadar sırtarak ekledi. «Hemde çırılçıplak...»

«McManus'u da görebiliyor musun?»

«Hayır. Onu henüz görmedim. İyi ama bu kadın neden böyle çırılçıplak yatıyor yahu?»

«Onunla karşılaştığın zaman bunu kendisine sorarsın Powers.»

«Şu dükkândaki moruk haklıymış. McManus karıyı iyi beceriyor galiba.»

Powers'ın bu sözleri üzerine Barney, utanmış gibi büyüklerin yanından uzaklaştı. Yaşlıları arasındayken böyle açık saçık sözlerin önemsendiği yoktu ama büyüklerin sansürsüz konuşmaları onu iyice tedirgin ediyordu. Bir kayanın dibine çökerek iki kuzeylinin konuşmalarını duymamak için kulaklarını tıkadı. Annesiyle babasını düşünüyor ve bu anlamsız maceradan kaçıp sıcak evine, yuvasına dönmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Aslında kuzeyden firar eden bir adamı arıyorlardı. Ve bu henüz tanımadığı insan, ele geçtiği an hiç acımasız öldürülecekti. Kendisi bu cinayete suç ortağı olacaktı yani. Önceleri, öldürmek, deyimini cinayet kavramı olarak kabul eden mâsum beyni şimdi her iki kelimeye de şiddetli bir tepki gösteriyordu. Aşağı yukarı kendisiyle yaşıt olan bu gencin İrlanda'ya ne yaptığını bilmiyordu. Fakat bildiği bir şey vardı. O da İrlanda'nın, onu bağışlayacak kadar büyük olduğu idi. Kendisini bu pis işe sürüklediği için Mr. Sorahan'a da kızmıyor değildi ayrıca. Ancak adama olan sevgisi, ona bu kızgınlığını unutturuyordu. Hem za-

ten zavallı Daniel Sorahan bu durum karşısında ne yapabilirdi ki? O da bu işe katılmaya, üstü kapalı tehditlerle zorlanmıştı. Gönül rızasıyla değil.

Kiernan hafifçe doğrularak seslendi.

«Eğer aklından sevişme sahneleri geçiyorsa onları unutmanı tavsiye ederim Powers.»

Diz çökmüş olan Powers yavaşça ayağa kalktı. «Ne demek istiyorsun?»

«Olduğun yere çök salak. Görecekler bizi.»

«Bir takım anlamsız sözler ettin. Bunları bana açıklamayı bekliyorum Kiernan.»

Bir budala gibi konuşmasına rağmen Powers, söylenilen sözlerin anlamını pekâlâ anlamıştı. Yerden bitme cüce... Maureen McManus'u kasdederek kendisine imâda bulunuyordu. Başka ne olabilirdi ki? Ve aklının bir köşesinde cansız yatan Maureen McManus, birden hayat bularak gözlerinin önünde olanca çekiciliği ile beliriverdi.

«Neyi açıklayayım istiyorsun Powers?»

«Aklından geçen yatak sah...»

Powers sözlerini tamamlayamadı. Maureen McManus ansızın ağzından girerek gırtlığına takılmıştı sanki. Şimdi onu bütün vücudunda hissediyordu. Eliyle sinek kovar gibi bir hareket yaparak dikkatle Kiernan'a baktı. Yüzündeki ifadeden, neler düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. Ama küçük adam, aklından geçenleri belli edenlerden değildi. Ayağa kalkarak Powers'ın yüreğini hoplatan o sakin ve tehlikeli sesiyle konuştu.

«Siz de McManus gibi bu kadını yatırıp becermeyi mi düşünüyorsunuz Mr. Powers?»

Hergelenin şu, Mr. Powers, deyişine bak hele... Düpedüz alaylı bir hakaret. Powers öfkeyle homurdandı.

«Hayır... Düşünmüyordum Mr. Kiernan.»

«Mükemmel. Madem öyle, hava iyice karardıktan sonra evi şöyle yakından bir kolaçan et ve geri dön. Yal-

nız dikkatli ol. Bunu da yüzüne gözüne bulaştırayım deme.»

«Bu gibi işleri senden çok daha iyi bilirim Kiernan.»

«Bundan hiç kuşum yok... Powers.»

Daniel, Skibereen'den ayrıldıklarından beri Kiernan'ın gülümsediğini hiç görmemişti. Mr. Deasy'nin dükkânından çıkarken, cüce generalin takındığı o garip âdeta küskün tavrın sebebini de bir türlü anlayamıyordu. Bulunduğu yerden Kiernan'ı bir süre dikkatle inceledikten sonra merakını giderecek bir sonuca ulaşamayacağını anlayarak işi oluruna bırakmaya karar verdi. Kiernan mırıldandı.

«Dürbünü Mr. Sorahan'a ver Powers.» Ve ona dönerek gülümseyince Daniel, yanlış bir karara vardığına hükmetti. Demek adam gülümseme kabiliyetini kaybetmemişti henüz. «Evi gözetlemeye siz devam edeceksiniz Mr. Sorahan,» diye emretti.

«Neden Barney değil de, ben?...»

«Çünkü Mr. Sorahan, görecekləri Barney'i heyecandırabilir. Bu yüzden de asıl görmesi gerekenleri göremez. Bilmem anlatabildim mi?»

«Barney gördüklerine kapılacak çocuklardan değildir.»

«Olabilir Mr. Sorahan. Ama şimdi bunun tartışmasını yapmanın sırası da değil. Ancak bu görevi almak istemiyorsanız o başka.»

«Pekâlâ Kiernan. Her zamanki gibi genc sen kazandın.»

«Bunun, kazanmakla bir ilgisi yok, Mr. Sorahan. Sadece mantıklı düşünce ve ince hesap... Hepsi bu.»

Daniel başını sallayarak dürbünü gözlerine ayarlayıp bir süre seyretti. Sonra bakışlarını ayırmadan bağırdı

«Kadın yataktan kalktı.»

«Ne yapıyor?»

«Geceliğini giyiyor.»

«Gecelik mi, elbise mi?...»

«Gecelik Kiernan, gecelik...»

«Çok garip. Peki McManus?...»

«Görünürlerde yok.»

«Gözetlemeye devam edin Mr. Sorahan.»

Daniel emre uyararak gözetlemeye devam etti. Mutfağın penceresinden kadının oralarda dolaştığını görüyor ama ne yaptığını anlayamıyordu. Belki de yemek hazırlıyordu Mrs. Burke. Öyle ya... Bir kadın mutfakta başka ne yapabilir?

Sonra kadını bırakarak evin ön tarafındaki kayalığı gözetlemeye koyuldu. Bunu, aynı şeyleri görmekten sıkıldığı için yapmıştı. Yoksa o kayalıkta ilgisini çekecek ne olabilirdi? Ama... Dur bakayım... Daniel öne doğru hafifçe eğilerek daha bir dikkatli baktı. Evet... İki kaya arasında bir hareket çarpmıştı gözüne. Ardından bu hareketi yapanı da gördü. Tanımadığı bir adamdı bu. Fakat onu görmesiyle, adamın elindeki tüfekle beraber kayanın gerisinde kaybolması da bir oldu.

Daniel heyecanını ve keşfini belli etmek korkusuyla dürbünü yeniden mutfak penceresine çevirdi. Gördüğü bir garda mıydı acaba? Dr. Sullivan, kendisini ziyaretlerinden sonra durumu bal gibi polise haber vermiş olabilirdi. Üstelik Doktor, McManus'un nerede olduğunu da biliyordu. Bakalım gerçekten bu evde mi gizleniyordu McManus? Yoksa Barney ve bu iki cellâtle beraber gözleri kapalı, bir polis tuzağına mı düşeceklerdi? Gördüğünü Kiernan'a söylese miydi acaba? Hayır... Daha değil. En iyisi hiç bir şeyi belli etmemek.

«Kadın ne yapıyor Mr. Sorahan?»

«Yemek pişiriyor galiba.»

Bir daha bakınca karanlıkta hiçbir hareket göremedi. Hava tamamen kararmış, göz gözü görmez olmuştu.

Evin ışıkları yandı. Az sonra da bahçenin ışığıyla beraber Mrs. Burke evin arka kapısında belirdi. Elinde bir sırt çantasıyla bir de benzin tenekesi vardı. Başı önüne eğik, ağır ağır kümese doğru yürüdü.

«Dürbünü bana verin Mr. Sorahan.»

Daniel dürbünü uzattı. Aleti kendi gözlerine göre yeniden ayarlayan Kiernan öne doğru büküldü. Sonra, «Hmmm...» diye mırıldandı. «Bu sırt çantası McManus'un olabilir. Kümeste mi gizleniyor acaba?»

Kadın kümese girerek gözden kayboldu. Powers homurdandı. «Bütün kümesler birbirine benzer. McManus'u orada kolayca haklayabilirim.»

Bu sözler üzerine Kiernan Powers'a dönerek soğuk bir tavırla, «Bunu yapmaktan yapmaya fark vardır,» dedi. «Bence en iyisi, kadının vasıtasıyla onun dışarıya çıkmasını sağlamak.»

Powers inatla tekrarladı. «Onu orada kolayca temizlerim, diyorum size.»

«Budala... Bulunduğu yerden onun da seni kolayca temizleyebileceğini hiç düşündün mü?»

Kiernan'ın kafasında çok değişik bir idam şekli filizlenmişti. Ama bunu şu anda açıklamaya hiç niyeti yoktu. Dürbünü Daniel'e geri vererek devam etti.

«Görünmemeye çalışarak sağdaki yoldan sessizce eve yaklaş ve dört bir tarafını gözden geçir. Şunu da sakın aklından çıkarma... Daha McManus'un bu evde olup olmadığından kesinlikle emin değiliz. Ben emir vermeden de harekete geçme sakın. Şimdi git ve hemen dönmeye bak.»

Powers başını salladı ve yamaçtan aşağı doğru sessizce kaymaya başladı.

Daniel kayalıktaki eli tüfekli adamdan asla söz etmemeye karar vererek dürbünü yeniden eve çevirdi. Kadın kümeste hayli uzun kalmıştı. Az sonra kümesin ka-

pısı açıldı ve Mr. Burke göründü. Elleri boştu bu defa. Gene başı önde ağır ağır yürüyerek eve girdi. Arkasından da ön bahçedeki ışık yandı.

«McManus kümeste. Kadın ona yiyecek götürdü. O tenekede de su bulunuyordu herhalde. Powers inşallah şu kuvvetli ışığın altında görünecek kadar aptal değildir.»

Kiernan'ın sesi, aldatılmaktan korkan bir sarrafın-kine benziyordu.

Mrs. Burke yatak odasına girerek geceliğini çıkarıp yere attıktan sonra ışığı söndürmeden karyolaya uzandı. Karnında kavuşturduğu elleriyle dimdik ve sırtüstü yatan kadını tarihî bir lâhit kapağına benzetmişti Daniel. Artık onun da McManus'un kümeste gizlendiğinden kuşkusuna kalmamıştı. Kadının ona su ve yiyecek götürdüğü apaçık meydandaydı. Bütün hastalığı boyunca kadın ona hep kümeste mi bakmıştı acaba? Belki de yalnız Doktor Sullivan hastasını görmeye geldiği zamanlar McManus'u oraya götürüyordu. Aynı yatağı paylaştıklarını Doktor anlamasın diye... Demek vahşi bir hayvan gibi izlenirken zavallı genç adam aptal tavukların arasında hastalığıyla cebelleşiyordu. Kadın da şefkatli bir ana gibi onun başucundan ayrılmamış olmalıydı herhalde. Dedikoducu bak-kalın sözlerine inanmak gerekirse bu bir ananın değil, jigolo besleyen yaşlı bir kadının şefkati olmuştu ama Daniel bu söylentiye inanmakta biraz güçlük çekiyordu. Çünkü Mrs. Burke kendisinden alışveriş etmiyor diye Mr. Deasy bunun acısını yarattığı dedikodularla çıkartmış olabilirdi.

Bakkalın sözünü ettiği o üç kişi polis miydi acaba? Tabii, neden olmasın? Peki, ya kayalıkta gördüğü adam?.. O da mı polisti? Herhalde evet... Doktor Sullivan'ın haber verdiği polisler çevrede gizlenerek eve yaklaşacak olanlara pusu kurmuş bekliyor olmalıydılar. Ve Powers, az sonra bu pusuya düşecekti. Düşmeliydi... Bu güzel iş-

te. Powers'ın saf dışı olmasının Kiernan üzerinde yaratacağı şaşkınlıktan faydalanarak Barney'le beraber karanlığa dalıp gözden kaybolmak güç değildi artık.

Daniel, Kiernan'ı nasıl atlatabileceği hakkında planlar kurarak meraklı bir heyecanla olacakları beklemeye başladı.

Powers az sonra aşağı inmişti. Yamacın dibinden sağa kıvrılarak yürüdü. Sonra yön değiştirip sahil boyunca ilerleyerek evin ön tarafına doğru ilerledi. Kiernan ona sağa gitmesini emrettiği halde o aksi yönde yürümekle kendisine metelik vermediğini cüce generale göstermek istiyordu. Evin bulunduğu tepenin altına gelince, kolay bir tırmanışla Daniel'in tüfekli adamı gördüğü kayalığa ulaştı. Çevrede yuvalanmış olan martılar kendilerini rahatsız eden bu yaratıktan ürkerek çığlık çığlığa denize doğru uçuştular. Martıların bu heyecanı, Powers'ın hiç hoşuna gitmemişti doğrusu. Çünkü evden dışarıyı gözetleyenler varsa, bu deli kuşların sebepsiz yere ürkmediklerini hemen anarlardı. Kayaların arasına sinerek bir süre heyecanla karanlığı dinledi. Mamafih çevrede en ufak bir hareket ya da ses yoktu. Bunun üzerine sıçrayarak yer değiştirdi. Ev şimdi tam karşısındaydı artık. Ve kendisini McManus'dan ayıran sadece hafif meyilli bir hendekti.

İhtiyatlı ol oğlum Pat. Yanlış bir adım atarsan, öldüğün gündür. Kalbi hızla çarpıyordu. Kafasının içinde bir takım güzel melodiler duymaktaydı. Bunların etkisiyle sık sık hissettiği o öldürme zevki yeniden içini sarmaya başlıyordu.

Evin tam karşısında oldukça yüksek bir tümsek vardı. Hızlı ve dikkatli adımlarla hendeği aşarak tümseğin arkasına gizlendi. Şimdi o büyük pencereci odayı rahatça görebiliyordu. Yavaşça başını kaldırarak tümseğin üzerinden odaya baktı. Kimsecikler yoktu içerde. Bunun üzerine başını indirerek saklandığı yerde bir süre daha bü-

zöldü. Sonra yeniden doğruldu. Vay anasına... Az önce dürbünün camlarında gördüğü kadın, aynı çıplaklığıyla yatakta yatıyordu. «Kutlu İsa...» diye düşündü. «Amma da uzun boylu karı imiş be...»

Aç gözleri, üzerinde gözlükten başka bir eşya olmayan vücudu yercesine süzdü. Fakat aradaki mesafe gözlerini arzuladığı şekilde doyurmasına engel oluyordu. Bütün cesaretini toplayarak pencerenin altına kadar bir hamle yapmaya karar verdi. Ancak, hâlâ yanmakta olan bahçe ışığında görünmemek için sağındaki karanlık çalılığın arkasından dolaşması gerekiyordu. Powers başka çare olmadığını anlayınca çalılığa daldı. Az sonra herhangi bir engele rastlamadan hedefine varabilmişti. Pencerenin altına gelince hemen yere kapanarak bir süre heyecandan hızlanan kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi. Sonra, son derece büyük bir ihtiyatla başını kaldırıp içeriye baktı.

Kadının gözleri kapalıydı. Uyuyordu herhalde, Kiernan da şimdi dürbünle burasını gözlüyor olmalıydı. Tabii... Elinden başka ne gelir ki itoğlu itin?.. Dürbünle tepede gizlenip cart curt etmek... Sahte general... Gör bakalım cesaret ve ustalık ne demekmiş? Herneyse. Şu kadın gözlük takmasa bayağı güzel olacaktı be. Ama gene de davetkâr bir çekiciliğe sahip. Bu iş bittikten sonra... Bu iş... Yani McManus... Aman Allahım.

Patrick Powers gizlendiği yerde bir fırlıdak gibi dönerek kendini yüzüstü toprağın üzerine fırlattı. «Tuh Allah kahretsin...» diye düşünüyordu bir yandan da. Çünkü tam karşısında, pencereden içerisini röntgenlerken arkasında kalmış olan, kümes yükseliyordu şimdi. Kadının çıplak vücudu kümesi ona unutturmuştu. Peki ama nasıl olmuştu da orada saklanan McManus üzerine ateş açmamıştı? Çünkü öyle bir yerde duruyordu ki kümeden atılacak bir kurşunla her an dünyasını değiştirebilirdi.

Ama uzun bir süre tam hedef olarak açıkta bulunmasına rağmen böyle bir şey olmamıştı. Demek kümeste kimsecikler yoktu. Öyleyse neredeydi bu McManus hergelesi?

Powers hemen oradan ayrılarak küçük çalışma odasının önüne geldi. Mutfakta yanan ışık evin içerisini iyice aydınlatıyordu. Küçük odada da kimseyi göremeyince bu defa mutfığa yanaştı. Hayır... McManus bu evde olmazdı. İmkânsızdı bu. Kiernan ona boşu boşuna zaman kaybettirip avın kaçmasına fırsat hazırlamıştı. Hay Allah kahretsin... Tam işin sonuna geldiklerini sanırken bu hesapta var mıydı yani? Pekâlâ... Madem buraya kadar geldik, eli boş dönmeyelim bari. Şu çıplak ilâhenin bacakları arasına girip öyle gidelim.

Kapıların kilitli olacağını tahmin ettiği için önce mutfak penceresini denedi. Harika... Bunu açabilecekti galiba. Pencereyi kaldırmak için sessizce uğraşmaya başladı. Ve aynı anda gecenin sessizliğini parçalayan bir silah sesi yankılar yaparak karşı yamaçlara kadar yayıldı.

Powers geriye doğru sendeledi. Pencereyi kaldırma-ya uğraşan kolları bir anda gücünü yitirerek hızla aşağıya düşmüş, vınlayan kurşun sol omuzunda bir çentik açtıktan sonra pervaza gömülmüştü. Ardından peş peşe silah sesleri ortalığı kızıl bir cehenneme çevirdi. Fakat Powers bunları beklememişti tabii. Yere balıklama dalarak hızla yuvarlanmaya başladı. Omuzu fena hâlde sızlıyordu. Pencere önünden sürünerek uzaklaştı. Az ötede, tam karşısındaydı hendek. Oh, oraya bir varabilse... Kayaların arasında izini kaybettirmek o zaman işten bile değildi. Aniden kararını vererek depara kalkan bir koşucu gibi fırladı. Bir... iki... üç... Ve açılan müthiş bir yaylım ateşi daha...

Powers hendeğe varmayı başarmıştı. Ama ayağını attığı an kolunda duyduğu şiddetli bir acıyla sarsıldı. Ama buna aldırış etmeden hızla hendeğe daldı. Sağlam kolu

üzerinde bir süre süründü. Sonra doğruldu. Arayı açmıştı biraz. Çılgın gibi koşmaya başladı. Soluk soluğaydı. Canı yanıyordu. Ama en sonunda kayalığa varmayı başardı. Göğsü demirci körüğü gibi korku ve yorgunlukla inip kalkıyordu. Durdu, ne yapacağını düşünmeye başladı. Bu cehennemden kaçabilmenin tek yolu, otomobili bıraktıkları yere kadar gidebilmektir. Ama gidebilirse tabii...

Başka çare yoktu. Ağır ağır, iki büklüm eğilmiş bir vaziyette yürümeye başladı. Kolundaki yaranın verdiği acıyla gözleri kararıyordu. Bu yüzden, yanlış bir adımda dayanılmaz bir sızının ensesine saplandığını, oradan da beynine doğru tırmandığını hissediyordu. Kaçarken çizmesinin topuğunu da düşürmüş olduğu için, topuğun bıraktığı boşluktaki kösele parçalanmış, üzerine bastığı sivri taşlar Powers'a ayrı bir acı vermeye başlamıştı. Az sonra yanlış bir yolda ilerlediğini hayal meyal farkederek geri döndü. O kadar yolu bir kere daha teptikten sonra Mrs. 'Burke'un evinin arkasındaki duvarın önüne gelmiş olduğunu farkettiler. Artık bir adım daha atacak gücü kalmamıştı. Ayağındaki acının etkisiyle topallıyordu. Yürüyemeyeceğini anlayarak kendini yamacın aşağısına doğru yuvarlanmaya bıraktı.

Otomobilin yanına geldiği zaman hâlâ düşünebilen beyni, nasıl olup da bunca işi başarabildiğine şaşıyordu. Yaralı kolu, kızgın ateşle dağlanıyormuş gibi yanmaktaydı. Durmadan aktığını hissettiği kan ise midesini bulandırıyor. Yarı kör bir durumda direksiyona geçti. Bir süre el yordamıyla kontağı ve vites kolunu arayıp onları bulduktan sonra güçlkle arabayı çalıştırdı ve acıdan haykırmamak için artakalmış olanca kuvvetiyle dişlerini sıkarak gaza bastı. Otomobil, sürücüsü gibi sağa sola yalpalıyordu. Uzaklaştı, uzaklaştı ve bir süre sonra kırmızı stop lambaları karanlıkta gözden kayboldu.

Kiernan ilk silah sesini duyunca kendini yere atarak öfkeyle otları yumruklamaya başladı.

«Bunu tahmin etmeliydim. Ah alçak... Üstelik ona söyledimdi de. Tahmin etmeliydim...»

Birincisinin arkasından duyulan beş el silah sesi tekrar boşlukta yankılar yapınca, Kiernan sesini keserek dik-katle kulak kabarttı.

«Bu bir tüfek. Hem de otomatik...»

Ve altıncı silah sesinden sonra ortalığı, sanki hiçbir şey olmamış gibi derin bir sessizlik kapladı. Kiernan kendi kendine homurdanıyordu. «Bunlar tüfek sesleriydi. McManus'un bir tüfeği olduğunu neden bana söyleyen olmadı?»

Daha ilk silah sesi duyulduğu an Barney hızla koşarak bir kayanın arkasına gizlenmişti. Bacakları titriyor, zımpara kâğıdına dönmüş diliyle dudaklarını ıslatmaya çalışıyordu.

Daniel, Kiernan'ın sorusuna karşılık vermedi. Demindenberi beklediği ölüm gürültüsünü çıkartan tüfeğin kime ait olduğunu aslında çok iyi biliyordu. Ancak silah sesleri yerine, «Çevreniz polislerle sarılı... Kıpırdayanı vururuz,» ihtiranı işitse çok daha memnun olacaktı tabii.

«Powers'ı temizledi hergele... Kutlu İsa... Gitti Powers. İddiaya giririm ki bu sonuncusu işini bitirdi.»

Kiernan dizleri üzerine doğrularak otların arasından ilcriye doğru baktı. Bir hayli şaşkın görünüyordu. «Peki ama nerede bu herif?» diye mırıldandı kendi kendine. «O kadar gözlediğimiz halde hergeleyi bir türlü göremedik. Nerede gizlenebilir namussuz pezevenk?»

Küçük adamın şaşkınlığı şimdi korkuya dönüşmüş gibiydi. Tekrar az önceki yere uzanırken, «Nasıl olsa göreceğiz,» diye mırıldandı. «Madem öyle, bekleyelim bakalım.»

Bu sırada Daniel yattığı yerde, araladığı otların ara-

sından dürbünle evi izlemeye devam ediyordu. Kadının, sanki hiçbir şey olmamış gibi yataktan kalkarak sakın bir tavırla geceliğini yeniden giydiğini gördü. Mrs. Burke bir an kadar mutfakta belirdi. Kayboldu. Sonra arka kapıdan çıkarak yavaşça kümese doğru yürümeye başladı ve kapıyı açarak içeriye girdi. Fakat fazla durmadı. Dışarı çıktığı zaman elinde Daniel'in daha önce gördüğü benzin tenekesi bulunuyordu. Bahçenin tam ortasında durarak geceliğinin cebinden çıkardığı bir takım bez ve havluları tenekenin ağzına tıktırdıktan sonra bunu alıp tekrar kümese girdi. Bu defa kümeste bir hayli kalmıştı. Hem tekrar dışarı çıktığı zaman elinde teneke de yoktu. Kümesin kapısını kapatarak aynı sakın adımlarla eve yöneldi.

Durumu gözlemekte olan Daniel ise kadının her hareketini tek tek Kiernan'a bildiriyordu. Sözlerini bitirdiği an küçük adam belki de hayatında ilk defa kendini kontrol edemeyerek dehşetle ayağa fırladı. «Yangın bombası...» diye haykırıyordu. «Anlattıklarınız, bir yangın bombasından başka bir şey olamaz. Bütün çevreyi yakacak bu ka...»

Kiernan, sözlerini tamamlamaya fırsat bulamadı. Ve bu fırsatı hiç bulamayacaktı artık. Çünkü nereden atıldığı belli olmayan bir kurşunu tam kalbinden yemişti. Meçhul bir kuvvet tarafından korkunç bir hızla geri fırlatılmış gibi bacakları havada, kafası yere çakıldı kaldı. Arzuladığı yedi numaralı çocuğunun hazırlıklarına, başka bir dünyada başlaması gerekiyordu artık.

Ve aynı anda Mrs. Burke'un hazırladığı yangın bombası da, bir Hovitzer mermisi gibi infilâk etti. Daniel'le Barney, kümesteki tavukların birer ateş topu halinde çığlık çığlığa koşuştuklarını oldukları yerden görebiliyorlardı. Hayvanlar tutuşan tüylerindeki ateşi yer yer kuru otlara serpiştirince alevler birdenbire büyümeye başladı.

Daniel, silah sesi duyulunca Kiernan'ın korunmak

için kendini yere attığını sanmıştı. Ayakları dibinde yatan adamı hafifçe dürterek seslendi.

«Bu silah sesi kümeden geldi Kiernan. Kiernan... Heey, Kiernan... Ne oldu sana be?.. Ulu Tanrım... Barney... Buraya gel Barney.»

Daniel hızla geriye dönünce yükselen alevlerin arasında, kümesin damından yere atlayan bir karaltı gördü. Adam her kimse, kırık bacağını sürüyerek can havliyle yaklaşan öldürücü alevlerden uzaklaşmaya çabalıyordu. Sonunda bunu başararak ateşin şimdilik erişemeyeceği bir köşeye sığındı.

Martılar yanmakta olan kümesin üzerinde şirret çılgınlıklarla uçuşuyorlardı. Uzaktan gelen koyun melemeleleriyle homurdanarak ilerleyen alevlerin sesi martılarınkine karışınca, kulakları sağır eden bir gürültü meydana geldi. Bu sırada Daniel çılgın gibi bağıırıyordu. «Barney... Barney... Neredesin?..»

«Buradayım Mr. Sorahan.»

«Yanıma gel de bana yardım et.»

Şimdi ilerleyen alevler, evi de kucaklamışlardı artık. O sırada kayalıktan bir adam fırlayarak hızla koştu. Sürünerek alevlerden uzaklaşmaya çabalayan ötekine yetişti ve onu sırtlayarak sendeleye sendeleye yeniden kayalığa doğru atıldı. Az sonra ikisi de gözden kaybolmuştu.

Hemen bunun arkasından, içi ve dışı artık tutuşmuş olan evin pencerelerinden biri şangırtıyla kırılarak pervazda, şapkasıyla ceketinin etekleri alev almış bir karaltı belirdi. Kendini dışarı attı ve tutuşmuş yerlerini söndürmek için yerlerde yuvarlanmaya, dövünmeye başladı. Vaziyeti ümitsiz görünüyordu. Fakat tam o sırada, az önce yerde sürüneni sırtlayarak tehlikeli bölgeden uzaklaştırmış olan adam, kayaların arasından yeniden meydana çıktı. Üstü başı tutuşmuş olan yerdekine doğru koşmaya başladı. Bir yandan sırtındaki ceketini çıkartmaya çalı-

şıyor, bir yandan da ayağından fırlayan ayakkabısının tekini giymeye uğraşıyordu. Sonunda ikisini de başarak yerde yuvarlanan adama yetiştii, elindeki ceketle vura vura adamı saran alevleri söndürdü. Sonra yaralıyı omuzlayarak tekrar kayaların arasına daldı.

Daniel gittikçe yükselen alevlere baktıkça, bu yangını çıkaranın neden böylesine iğrenç bir silaha başvurmuş olabileceğini düşünüyordu. Kadın kendi evini ateşe vermekle, kime ne yapmak istemişti? Sonra bu yangından bir hayli zarar gören o üç adam kimdi? Ne işleri vardı orada? Daha önce sanıp umut ettiğinin aksine, bunların polis olmadıklarını hayretle görmüştü. O halde... Bunlar, bakkal Deasy'nin sözünü ettiğı o üç kişi olabilir miydi acaba?

Daniel zihninde birbiri ardına beliren bu sorulara cevap aradığı sırada Barney yanında bitiverdi. Zavallı çocuğun büyük bir korku içerisinde olduğu her halinden anlaşılıyordu. «Geldim Mr. Sorahan...» dedi nefes nefese. «Kadın hâlâ içerde, biliyor musunuz?»

«Ne diyorsun? Çılgın... Diri diri yanacak. Onu kurtarmalıyım. Sen beni burada bekle.»

«Çok geç Mr. Sorahan. Ev neredeyse yıkılacak bakın. Heey... Buna ne oldu böyle?..»

«Öldü, Barney.»

Barney'in gözleri yuvalarından uğradı. Dehşetle geriledi.

«Kutlu ise... Ne kadar korkunç?.. Gidelim buradan Mr. Sorahan, ne olursunuz gidelim. Yalvarırım size...»

«Daha gidemeyiz çocuğum. Sakın buradan bir yere ayrılayım deme.»

Daniel düşe kalka tepeden aşağıya yuvarlanır gibi indi. Bir yandan da zamanında yetişerek kadını kurtarabilmesi için Allaha dualar ediyordu. Olanca gücüyle her tarafı tutuşmuş olan eve doğru atıldı. Yarı yola vardı,

geçti ve aynı anda da kurşunlar vızıldamaya başladı. Fena yakalanmıştı Daniel. Gaddar parmakların merhametsizce tetiklerini çektikleri tüfeklerden burgulanarak fırlayan kurşunlar, sanki hedeflerine uçan birer intikam ve ölüm kuşuydu. Ama Daniel düşünme kabiliyetini tamamiyle kaybetmemişti. Haykırarak koşmaya devam etti.

«Ateş etmeyin... Ateş etmeyin beyler. Her kimseniz, ateş etmeyin. Ben, düşmanınız değilim.»

Ama ne yazık ki nefes nefese çıkan çılgılığı, yangının meydana getirdiği gürültü ve silah sesleri arasında erimiş gitmişti. Altı... yedi... sekiz... Daniel, ölüm yelini üzerinde hissettiği her iki yanından vınlıyarak geçen kurşunları sayamadan, rüzgârda bir balon gibi şişen ceketini beraberinde sürükleyerek koştu, koştu. Ta ki dokuzuncu kurşun sol baldırına girip onu yüzükoyun toprağa çarpana kadar...

Barney'in dehşet veren bu yeni manzarayla büsbütün irileşen gözleri olanları bütün çıplaklığıyla görmüştü. Olduğu yerde bir süre donmuş gibi çakıldı kaldı. Sonra bir ok gibi aksi yöne fırlayarak bir solukta tepeyi indi. Bağırıyordu.

«Bakkala haber vereceğim Mr. Sorahan. Dayanın... Bakkaldan yardım isteyeceğim.»

Ve Mrs. Burke, yanan evin mutfağında bir heykel gibi hareketsiz, çıırılçıplak duruyordu. Eğer McManus yanında olsaydı, kadının şu sözleri mırıldandığını işitirdi.

«Mutsuz insan, yalnız kendini yoketmekle mutluluğa erişebilir. Elveda çocuğum...»

Powers ateşler içinde yanan kan çanağına dönmüş gözlerinin görebildiği kadarıyla otomobili Dr. Sullivan'ın evini çevreleyen bahçenin kapısı önünde durdurabildiği zaman neredeyse kendini kaybetmek üzereydi. Güçlülükle dışarı çıktı. Her attığı adımda düşecekmiş gibi sendeleyerek evin cümle kapısına doğru yürüdü. Buraya erişince

zili aramaya başladı. Fakat her yanı bir kan ve sis perdesi arkasından seyreden gözlerinin bu bulanık atmosferde aradığını bulmasına imkân yoktu. Bunun üzerine tabancasının kabzasıyla kapının üst bölümündeki camı parçalayarak bağırmaya başladı.

«Açın kapıyı... Kapıyı açın diyorum size...»

Gürültüye yetişen Mrs.Sullivan, şaşkın bir korkuyla kapıyı açarak adamı içeriye aldı. Powers sordu: «Kocan nerede?»

«Hastaneye gitti.»

Bunun üzerine Powers tabancanın namlusunu kadının korkudan morarmış yüzüne doğrultarak haykırdı.

«Çabuk onu buraya çağır.»

«Ama... na... nasıl olur?.. Has... hastaları var.»

«Ben de hastayım ulan. Şu akan kanı görmüyor musun? Benim kanım bu. Sana, onu buraya çağır, diyorum.»

Çaresiz kalan kadın içeri gidip telefona doğru yürüdü. Powers onu izliyordu. Mrs. Sullivan anizeyi alarak titreyen parmaklarıyla numaraları çevirmeye başladı. Sonra bir süre bekledi. Karşı taraf cevap verince yalvaran bir sesle kocasını acele telefona çağırmalarını rica etti. Kocasını karşıladı az sonra.

«Allo... Scamus... Çok...»

Fakat beklemeye tahammülü kalmamıştı artık Powers'ın. Ahizeyi koparırcasına elinden çekip aldı. «Beni dikkatle dinle Doktor. Tabancamın namlusu şu anda karının tam kalbinde. Deli gibi kan kaybediyorum ve acele yardıma ihtiyacım var. Her şeyi olduğu gibi bırak, hemen buraya gel. Eğer on dakikadan geç kalırsan, geldiğinde karının cesediyle karşılaşırın. Polise başvuracak kadar akılsız olduğumu da sanmıyorum. Dediklerimi anladın mı?»

«Çok iyi anladım. Hemen geliyorum.»

Powers'ın, âhizeyi yerine koyacak gücü kalmamıştı. Onu yere, halının üzerine bırakarak kenardaki koltuğa doğru sürüklendi. Oturmadan önce ağzından boşalan kan, Mrs. Sullivan'ın en gözde koltuğunu bir anda kullanılmaz hâle getirmişti. Kadın korkulu gözlerini sevgili koltuğunun yeni döşemesinden bir türlü ayıramıyordu. Bir iskemleye ilişti. Ve endişelerle dolu bir bekleyiş başladı. Allah-tan Doktor'un gelmesi sadece beş dakika sürmüştü. İçeriye girer girmez hastayı tanıdı. Powers'ın dayanma gücü ise gitgide sonuna varıyordu. «Çabuk ol Doktor,» diye inledi. «Kanla birlikte beni öldüren şu ağrıyı da durdur. Ve unutma sakın. Polis falan yok...»

«Endişelenme dostum. Polis olmayacak.»

Onu muayene odasındaki masaya yatırdıkları zaman Powers çoktan bayılmıştı. Dr. Sullivan yere düşen tabancayı ayağıyla bir kenara iterek işe koyuldu.

«Hemen polis çağıralım Seamus.» Mrs. Sullivan'ın sesi panik doluydu.

«Kutlu İsa... Ölmek mi istiyorsun be kadın? Herife, polis çağırmıyacağıma dair söz vermedim mi?»

«Ama neden?.. Haberi olmayacak ki. Bak baygın yatıyor. Allah aşkına Seamus...»

«Söylediğini yaparsam yardakçıları bizi yaşatır mı sanıyorsun? Bu her zaman böyle olmuştur ve olacaktır. Onun için kapa çenenin de bana yardım et.»

«Ne dersen de... Ben polise telefon ediyorum.»

«Yapma kadın... Değmez buna. Bu herif temizlenip yamandıktan sonra nasıl olsa defolup gidecek. Biz de çenemizi tutup kimseye bir şey söylemeyiz, olur biter işte.»

«Ama ya gitmezse?..»

«O zaman gene çenen kapalı olarak bakıp beslersin onu.»

Mrs. Sullivan yüzünde beliren derin çaresizlik ifadesiyle çevresine bakındı. Ahizeyi kaldırıp o kurtarıcı numarayı çevirmek, çok kolay olacaktı. Polis merkezi, oturdukları caddenin sonundaki yapı olduğu için eve gelmeleri iki dakika bile sürmezdi. Bütün bunlar, ilk bakışta gayet kolay görünüyordu. Ama böyle bir teşebbüsün getireceği belalar hesaba katılınca, işin üzerinde daha bir dikkatli düşünmek zorunluğu da kendiliğinden meydana çıkmaktaydı. Dr. Sullivan, IRA'nın cezalandırma makinasının nasıl işlediğini mükemmel bildiği için iyice düşündükten sonra bu karara varmıştı zaten. Hem akli başında her İrlandalının bunu bilmesi, sağlığı yüzünden gerekli olan bir bağıllık zorunluğu değil miydi?

Doktor şu anda yalnız mesleğinin gereklerini yerine getirdiğini düşünüyordu. Adam gerekli tedaviyi gördükten sonra nasıl olsa buradan gidecek, kendisi de yeniden günlük hayatına dönecekti. Sadakatsiz bir aptallıkla bu hayatı tehlikeye atmanın hiç mi hiç anlamı yoktu. Bu yüzden aşırı bir dikkatle işine devam etti.

«Kurşun yaraları her zaman dikkati çektiği gibi, yaralının herhangi bir itirafı da başımızı bal gibi belâya sokabilir Seamus.»

«Allah aşkına kadın... Azıcık mantığını kullan. Bu adam asla evimize girmedi, onu tanımadık ve hiç görmedik. Şimdi o akılsız kafana dank etti mi?»

«Evet Seamus.»

Tedavi bittikten sonra yaralıyı temiz bir yatağa yatırarak başucunda endişeyle beklemeye başladılar. Powers az sonra kendine gelerek gözlerini aralamıştı. Bunu gören Doktor yerinden kalkarak kapıya doğru yöneldi. «Bu da oldu işte. Eh, artık gidip yatsak iyi olacak.»

«Hayır. Yatmak falan yok. Tabancam nerede?»

Doktor muayene odasına geçti. Az sonra elinde silah içeri giriyordu. «Çok rica edeceğim bayım...» diye

yalvardı. «Karım pek yorgun. İzin verin de yalnız o yatsın bari.»

«Hayır. Eğer ille de uyuması gerekse, gözümün önünde olmalı bu. Şu köşedeki koltuğun üzerinde bal gibi uyuyabilir.»

Kadın korku içinde olmasına rağmen öfkeyle itiraz etti. «Orada asla uyuyamam. Bu şekilde uyumaya alışık değilim.»

«Hem zaten uyumayı şimdilik aklınızdan çıkarsanız iyi olur. Çünkü karnım çok aç.» Ağır ağır yattığı yerden doğruldu. Sonra karyoladan inerek evin arka bölümüne doğru ilerledi. Mutfağın burada olduğunu tahmin ediyordu. Sendeleyerek yürürken, «Hadi bakalım bayan,» diye ekledi. «Bana yiyecek bir şeyler hazırlayın.»

Mrs. Sullivan içinden bu belâlı ziyaretçiye lânetler okuyordu. Ama çaresizdi. Çabucak jambonlu sandöviçler hazırlayarak bir kadeh konyakla bunları Powers'a ikram etti. Konyağı başına diken adam tiksintiyle suratını buruşturdu.

«Bu konyakta da zehir gibiymiş... Bira yok mu bira?...»

«Hayır. Bu eve bira girmez.»

Yemekten sonra oturma odasına geçtiler. Mrs. Sullivan bir koltuğa ilişerek ellerini kucağında kenetledi. Yüzünden uykulu bir bitkinlik okunuyordu. Doktor ise başı ellerinin arasında, dirseklerini dizlerine dayamış, kamburunu çıkarmış oturmaktaydı. Gergin sessizliği Powers bozdu.

«Başkalarına gittiğimiz gibi, aradığımız bilgiyi alırsız umuduyla size de gelmiştik Doktor. McManus adında birini sorduk ve elimizden geldiği kadarıyla da onu size tanımladık. Bunlardan başka, tedavi olmak için size başvurup vurmadığını da öğrenmek istedik. Siz de bütün bu sorularımıza, hayır, diye karşılık verdiniz. Doğru mu bu söylediklerim?»

Doktor başını yerden kaldırmadan, «Evet,» diye cevap verdi. Adama bakmaya cesareti yoktu. Çünkü asla inkâr edemeyeceği bir gerçeğe suçlandırılmaktaydı. Powers yumuşak bir sesle devam etti.

«Oysa bize yalan söylediniz. Arandığı süre içerisinde McManus'u, o dul kadının evinde tedâvi ettiğinizi biliyorum artık.»

Doktor boğuk bir sesle, «Evet,» diye tekrarladı. Oda birdenbire buz gibi soğumuştur sanki. Seamus Sullivan o sırada, ne halt ettim de Kate'in kaprisli itirazlarına rağmen McManus'u hastaneye yatırmadım, diye düşünüyor-du. Ama dövünmek için artık çok geç kalmıştı. Bir tek, fakat korkunç bir hata onları çok feci durumlara sürüklemişti işte. «Ah eşşek kafa... Şimdi de evimde bu katillerden biri... Üstelik elindeki tabanca da her an patlayabilir.»

«Dul yengenizle beraber McManus'u gizliyordunuz, değil mi Doktor?»

«Hayır.. hayır. Genç adam tehlikeli bir şekilde hastaydı. Biz sadece insanî görevimizi yerine getirdik o kadar.»

«Ama size sorduğumuz zaman onu hiç görmediğinizi söylemişsiniz. Bu da mı insanî görevler arasında Doktor?»

«Bu genç adamın durumu çok ağırdı. Ve ben de bir doktor olarak...»

«Sen doktor değil, ancak pis bir yalancı olabilirsin.»

Powers kinini haykırarak kustuktan sonra karşısında donmuş gibi buz kesilen iki insanı, öfkeden kısılmış göz kapakları arasından bir süre süzdü. Onu buraya getiren önseziyle birlikte duyduğu dayanılmaz ağrı olmuş, doktorun evine giden yolu bilmesi de arzusunu gerçekleştirmişti. Kendisini yaralayan kurşunun, dul kadının evin-

den atıldığını biliyordu. Ve karşısındaki adam da silahı ateşleyen o evde olduğunu bildiği halde bunu kendisinden gizlemişti. Sonuç olarak Doktor Seamus Sullivan'la karısı, Powers'ın gözünde hemen birer vatan haini olup çıkıverdi.

«Buraya bak. McManus'a tüfeği sen mi verdin?»

«Hayır, hayır. Ne münasebet. Hem nereden tüfek bulabilirim ki? Ben bütün silahlardan nefret ederim.»

«Ama dün gece oradaydın. Bakkal seni görmüş. Sen dün gece ona tüfek götürdün.»

Bunların ikisi de düşman, ikisi de hain. Bunu onlara daha sonra fazlasıyla ödeteceğim. Şimdilik sabret, bekle ve keyfine bak oğlum Pat. Ama zamanı gelince, bize ihanetin ne demek olduğunu eşek gibi anlayacaklar.

Powers ara sıra gittiği mahkemelerde gördüğü savcılar gibi dramatik bir ciddiyet takınarak devam etti.

«Beni vuran McManus'tur. Pusuya yatmış, gelmemi bekliyordu. Siz de, o da geleceğimi mükemmel biliyordunuz. Benim geleceğimi haber vermekle yetinmediğin gibi üstelik ona bir tüfek sağladın. Dul kadının, evin içinde cırılçıplak dolaştığının dışarıdan görülebilmesi için perdelerin örtülmemiş olması da beni yakına çekebilmek amacıyla düzenlenmiş bir plandı. Yani, beni vuran McManus'la birlikte sensin Doktor. İşte bu kadar.»

Doktor Sullivan'la karısı dut yemiş bülbüller gibi susuyorlardı. Powers ise karşısında süklüm püklüm oturan kadınla erkeği seyrederken büyük bir sevinç duyuyordu. Çünkü karşısındaki adama, kendisini savunacak en küçük bir şans bırakmayacak kadar etkili ve mantıklı konuşmuştu. Sonuç olarak câhilin, aydınla yaptığı savaş şanlı bir zaferle kapanmıştı. Powers bu zaferini, tabancanın namlusuyla sırtını kaşıyarak kutladı. Bir yandan da pis pis sırıtıyordu.

Doktor onun bu rahatlığını görünce karnına bir san-

cı saplandığını hissetti. Görünüşte durum tamamen aleyhinde bir gidiş izliyordu ama bir açık kapı bulmak belki gene de mümkündü. Bu düşüncesine can havliyle sarılarak atıldı.

«Sen geldiğin zaman McManus o evde değildi. Ben oraya, yengemi bu eve getirebilmek amacıyla gittim. Çünkü evinde kalmasını tehlikeli görüyorduk. McManus'a hiçbir şekilde yardım etmedim. Bu hususta size istediğiniz yemini edeyim. Fakat yengem bizimle gelmeyi reddedince, o zaman McManus otomobilime el koyarak bizi zorla Cork havaalanına götürdü. Aradığın adam şu anda İngiltere'dedir. Şimdi, hayalinde yarattıklarının gerçekte uzaktan yakından en ufak bir ilgisi olmadığını anlamışsındır inşallah.»

Powers, sanki anlatılanları duymamış gibi sessizliğini muhafaza ediyordu. Sol omuzu ve göğsünün bir yanıyla birlikte sol kolu da sargılar içerisindeydi. Boynundan dolaşan kalın bir sargı beziyle askıya alınmış bu kol, hafifçe titrer gibi oldu. Parmakları sinirli bir hareketle açılıp kapandı. Morfin uyuşukluğundan ağır ağır kurtulan bir hastaya benziyordu.

Dr. Sullivan ise, az da olsa rahatladığını hissetti. Çünkü söylediği şeyler, karşısındaki kanlı katilin üzerinde beklediği etkiyi yapmıştı. Ya da hiç kuşkusuz yapacaktı.

Kate'in evinde karargâh kurup pusuya yatan o üç adam... Özellikle Powers'ın cesedine basmayı arzulayacağını... Ne idi adamın adı bakayım? Hah, Connell... Evet, Powers'ı aslında onlardan biri yaralamış olmalıydı. Onun ölmediğini öğrenince nasıl olsa yeniden peşine düşecekler ve bulup öldürene kadar da izini bırakmayacaklardı. Bırak yakalasınlar, gebertsinler birbirlerini. Sokaktaki aciz adam, İrlanda'nın hükümet, kanun, Millet Meclisi ve mahkeme tanımayan, tamamiyle kendilerine özgü ka-

nunlarla hareket eden o yeraltındaki gizli, korkunç, ölüm saçan cinayet örgütüne karşı ne yapabilirdi ki? Sokaktaki herhangi bir adamın bütün bunlara karşı en mantıklı davranış şekli ancak görmemek, bilmemek, duymamak ve ilgilenmemek olabilirdi. Ama ne yazık ki Doktor Seamus Sullivan artık sokaktaki değil, Ulusal Dava'nın gizli entrikalarına gırtlığına kadar bulaşmış bir adamdı. Üstelik buna karısını da karıştırıyorlardı ister istemez. O sırada Powers sordu:

«Madem öyle, bana kim ateş etti acaba?»

Tuh Allah kahretsin... Bu soruyu hiç beklemiyordum işte... Bu gidişle galiba partiyi kaybedeceğiz.

Yeniden korkmaya başlayan Doktor, titrek bir sesle cevap verdi. «Tanrı şahidim olsun ki... bilmiyorum. Ama McManus orada değildi. Buna emin ol. Hem sana kimin ateş ettiğini ben nereden bilebilirim»

Powers Doktor'u bir süre kuşkulu gözlerle süzdükten sonra aynı bakışları bu defa da Mrs. Sullivan'a çevirdi. Adamla karısı, heyecanlarını gizlemeye çalışarak bu dehşet veren bakışlardan kaçınmaya uğraşıyorlardı. Tam o sırada...

Birdenbire telefon çalmaya başladı. Doktor Sullivan kararsız bir tavırla yerinden doğruldu. Powers'a kaçamak bir göz attıktan sonra ağır ağır telefona doğru yürüdü. Ahizeyi kulağına götürdüğü sırada Powers'm soluğunu ensesinde hissediyordu. Korkuyla ürpermesine rağmen mümkün olduğu kadar normal bir sesle konuşmayı başardı.

«Alo... Buyurun...»

«Doktor... Çok korkunç bir şey oldu. Acaba hemen gelebilir misiniz?»

«Ne var.. Neymiş o korkunç şey?»

«Az önce Toormore'lu bakkal Deasy, Bantry'deki okulun müdürünü getirdi. İltiyor musunuz?»

«Evet, işitiyorum. Devam edin.»

«Bacağına bir kurşun yemiş. İlk yardım servisine aldık. Kendinde değil.»

«Ne?.. Doğru mu bu?..»

«Elbette Doktor. Oldukça kan da kaybetmiş Kanı daha şimdi güç belâ durdurabildik. Hem dahası da var Doktor.»

«Söyle kızım, dinliyorum.»

«Deasy ile yanındaki gencin getirdikleri yalnız Daniel Sorahan değil. Bir de ceset 'getirdiler. Göğsünden vurulmuş. Küçücük, cüce gibi bir adam... Ve... bir de yengeniz, Mr. Burke...»

«Ne diyorsun? Olamaz...»

«Deasy, evi yanarken Mrs. Burke'un alevler arasından çıkmamak için bütün gücüyle direndiğini söylüyor. Saçlarından sürükleyerek dışarı çıkartmak zorunda kalmışlar.»

«Aman Tanrım... Hemen geliyorum.» Doktor âhizeyi yerine çarparak hızla Powers'a döndü. «Korkunç bir kaza olmuş. Bir ölü, iki ağır yaralı... Hemen hastaneye gitmeliyim.»

«Peki, gidebilirsin. Ama unutayım deme sakın. Polis yok... Karının elimde olduğunu sakın aklından çıkartma.»

«Anladık be adam... Tamam, polise filan haber vermeyeceğim. Ben muhbir değil, doktorum, doktor...»

«Gene de uyarmadı deme. Hadi bakalım. Git, fakat çabucak dönmeye bak.»

«Ne zaman geleceğim belli olmaz. İşim uzun sürebilir.»

Doktor'un son kelimelerini hayal meyal duyunca, iyice uyanarak kestirdiği koltuktan fırlayan Mrs. Sullivan haykırdı.

««Ne olmuş Seamus?..»

Soruya Powers, karşılık verdi. «Geriye çekil. Otur yerine. Bir kaza olmuş. Kocan hastaneye gidip gelecek.»

Dr. Sullivan alelacele evden çıktıktan sonra durumdan kuşkulanan Powers'ın aklı gene karıştı. Aslında haklıydı da. Göz açıp kapayınca kadar neler olmamıştı ki?.. Telefon... evin içindeki telâşlı koşuşmalar... sorular... kuşku uyandıran cevaplar... Beni vuran kim?.. McManus, İngiltere'ye kaçmayı gerçekten başarabildi mi?..

Powers bütün bunları düşünmeye çalışırken Mrs. Sullivan ikide bir kalkıp pencereden dışarıya bakıyordu. Kadının bu tekdüze hareketi, hızla çalışan motor gibi zorlanan beynine bir iğne etkisi yapmaya başlayınca Powers patladı.

«Yeter artık be... Yerine otur. Bir daha da oradan kalktığını görmeyeyim.»

Kadın korkuyla büzülerek geniş koltuğun içerisinde kayboldu. Soluk alıp verişleri bile duyulmuyordu artık.

Bundan sonra geçen üç saat içinde eve, kocaman bir mezar gibi sessiz kaldı. Saatin tıkırtılarından sokaktan pek seyrek geçen araçların belirip kaybolan motor gürültülerinden başka hiçbir şey duyulmuyordu. Ve Powers uyumamak için son gayretini harcadığı sırada Dr. Sullivan yavaşça açtığı kapıdan içeriye girdi. Solgun yüzünde yorgun ve umutsuz bir ifade vardı. Powers doğrularak kendisine bakınca bir açıklama yapması gerektiğini farkettil. Ne söylemeliydi bu adama? Onun evinden bir an önce gitmesi için nasıl bir yol izlemeliydi? En iyisi adamın merakını üstü kapalı bir iki sözle geçiştirmek ve gerçeği ondan gizlemektir herhalde. Öğrenmesi gereken konuları gidip başkalarından öğrensin. Bana ne... Başım zaten yeteri kadar belâda...

Bu düşünceler içinde, yorgun bir tavırla mırıldandı. «Adam öldü...»

«Hangi adam?».

«Göğsünden ağır yaralıydı. Kurtaramadık.»

Bu bilmecenin üzerinde fazla durmadı Powers. Çünkü onun kafasını kurcalayan bir tek adam vardı. Sordu:

«McManus İngiltere'nin neresine gitti? Acaba nerede gizlenecek?»

«Bilmiyorum. Havaalanına yaptığımız yolculuk süresince, bize bununla ilgili hiçbir şeyden söz etmedi. Yalnız İngiltere'ye uçtuğunu biliyoruz. Gerisini kendi bilir herhalde.»

«Yaa... Demek öyle Doktor bey?... Peki, otur bakalım şuraya.»

Doktor işaret edilen yere yığılır gibi çökünce, Powers da Mrs. Sullivan'ın oturduğu koltuğun kenarına ilşerek tabancasının namlusunu onun omuzuna dayadı.

«Şimdi beni dikkatle dinle Sullivan. Kulaklarını iyice aç. Doğru cevap alana kadar sana, 'McManus İngiltere'nin neresinde saklanıyor', diye soracağım. Her, 'Bilmiyorum,' cevabında da sevgili karının koluna bir kurşun sıkacağım. Omuzundan eline kadar. Anlıyor musun?»

«Evet...»

«Mükemmel... Sen ve dul kadın, ikiniz de McManus'a yardım ettiniz. Ayrıca, bakkalın söylediklerine bakılırsa, yengen o hergeleyle kırıstırıyormuş.»

«Yalan söylüyor o herif. Bunları, kızkardeşim kendisinden alışverişi kesti diye uyduruyor.»

Powers, Mrs. Sullivan'ın aile şerefini kurtarmak için yaptığı bu umutsuz hamleye kulak asmadan devam etti.

«McManus'a daha başlangıçta yardım ettiğinize göre, yardımlarınızı sonunda da kendisinden esirgememiş olmalısınız. Bu tahminimde aldandığımı hiç sanmıyorum Doktor. Şimdi... başlıyoruz. McManus İngiltere'de, nerede saklanıyor?»

Doktor gözlerini, karısının omuzuna dayalı silahın

namlusuna dikerek güçlükle yutkunduktan sonra söze başladı.

«Karımın İngilterede bir erkek kardeşi var. McManus evi terketmeden önce yengem ona bir mektup verdi. Bu mektubun, kayınbiraderimle ilgili olduğunu sanıyorum. Allah beni kahretsin ki, bütün bildiklerim bundan ibaret.»

Doktor, dayak yemiş bir köpek gibi mahzun bakışlarını karısına çevirince, kadının gözlerinde sıcacık bir parıltı gördü. Bunca yıldan sonra iki insan, birbirlerine karşı ilk defa böylesine bir yakınlık duyuyorlardı. Bu yeni duygunun etkisiyle Mrs. Sullivan, kocasını desteklemek ihtiyacını duyarak söze karıştı.

«Kızkardeşim McManus'u, ağabeyime göndermiş olabilir bayım.»

«Adresi bir kâğıda yazıp bana verin.»

Doktor adresi büyük harflerle yazdıktan sonra kâğıdı ona uzattı. Powers adresi şöyle bir okudu, sonra Mrs. Sullivan'a döndü.

«Bana yiyecek ve ilaç hazırlayıp bir çantaya koyun. Yolda ağrı tutarsa tedbirli olalım.»

Doktor'la karısı hemen harekete geçtiler. İki de birbirlerinden habersiz, 'yaşasın, herif gidiyor, kurtulduk', diye sevinçten neredeyse  ıldıracaklardı. Çantayı beş dakikada hazırladılar. Hazırlıkları ilgisiz bakışlarla izleyen Powers, her şey bittikten sonra, «Hadi bakalım,» dedi. «şimdi evde bulunan bütün parayı ortaya çıkartın.»

Doktor para kutusunu getirerek onun önüne boşalttı. Sonra cebindekileri de bu kümeye ekledi. Y zyirmi sterlin toplanmıştı Powers'ın önünde. Hem de gıcır gıcır İngiliz banknotları...

Powers ayrılmadan önce, kendisine uyumasına engel olacak bir iğne yapılmasını istedi. Doktor Sullivan, belâlı ziyaretçisinin bu arzusunu da hemen yerine getirdi.

Telâş arasında kayınbiraderinin yazları adresini verdiği evde kalmadığını söylemek gelmemiştii aklına. Adamın kesin olarak gitmesinden doğan sevinç ile onu bir an önce kapı dışarı etmekten başka bir düşüncesi olmadığı için durmadan sağa sola koşup duruyordu. Bir robot gibiydi. Fakat Powers'ın son söyledikleri, sevincini bıçak gibi kesiverdi.

«Otomobilini hazırla.»

Bu hiç hesapta olmayan bir şeydi işte. Doktor suratını buruşturarak otomobili çıkartmak için garaja yollandı. Az sonra Mercedes bahçe kapısının önünde harekete hazır bekliyordu. Fowers keyifle arka koltuğa kurularak son darbeyi indirdi.

«Gazla bakalım. Beni Cork havaalanına götüreceksin.»

«Sende hiç mi vicdan yok be adam? Hastalarımı nasıl bırakabilirim? Hepsinin bana ihtiyaçları var.»

Evet, hastalar... Bir defa, artık ömrü boyunca topallayacak Daniel Sorahan vardı. Sonra, dul karı, yani günahkâr vücudu ağır yanıklarla dolu olan, karısının hırçın ablası vardı. Günlük hasta ziyaretleri vardı. Yani her şey vardı ama bu Allahın belâsı herif hesapta yoktu.

Ancak Powers bütün bunları düşünecek bir adam değildi tabii. «Ne yapalım yani Doktor?» diye karşılık verdi. «Benim de sana ihtiyacım var. Karın yanında oturacak. Durmaya ya da yol değiştirmeye falan kalkarsanız ikinizin de suratını darmadağın ederim. Haydi bakalım, yürüt şu kamyonu...»

Havaalanına geldikleri zaman da Powers'ın teşekkür sözleri şunlar oldu:

«Kutlu İsa aşkına, eğer gelecek haftaya kadar yaşamak istiyorsanız arkamdan polis köpeklerini salmayın. Bu size son ihtarımdır haberiniz olsun.»

«Peki, peki, meraklanma. Polis yok... Zaten bu konuda söz vermedik mi canım?»

Doktor değil gelecek haftaya kadar, daha aylar ve yıllarca yaşamak arzusundaydı. Bu yüzden verdiği sözü tutmaya gerçekten niyet etmişti. Tabii karısı dedikodularıyla bu sözü bozmayacak olursa... Şimdilik gecenin beklenmeyen kâbusu çantasını almış, havaalanı binasının içlerinde kaybolmuştu. Sullivan'lar için önemli olan, geçirdikleri bu öldürücü tehlikeden sonra hâlâ hayatta olmalarıydı. Evet... Yaşamak güzel şey... Ama belki de sadece gelecek haftaya kadar.

Powers uçuyordu. Hayatında ilk defa bir uçağa binmişti. Ve gene hayatında ilk defa İrlanda sınırlarından dışarıya çıkıyordu. Üstelik zaman zaman, onu göklere yükselten bu aracı bizzat kullanmak arzusu dolduruyordu içini. Ne yani?.. Bu iş de alt tarafı araba kullanmak kadar basit bir şey değil miydi acaba? Hadi canım... Bas düğmeye kalksın, bir başkasına bas, insin.

Kendimi uçaksız da uçacak kadar hafif hissediyorum. Siz, yanımda oturan şişko... Siz, tatlı hostes... Siz, bütün uçak yolcuları... Benim kim olduğumu, bildiklerimi ve nereye gittiğimi tahmin edebilir misiniz acaba?

Nereye gideceğimi bir ben biliyorum,

Yapacağımı da öyle.

Hedefime varınca birisi gidecek,

Dönmemek üzere.

Aferin oğlum Pat. Boş zamanlarını şiir yazarak değerlendirsen hiç fena olmaz. Çok özür dilerim madam. Bu, tamamiyle benim kabahatim. Eğer size çarpmasaydım çantanız yere düşmeyecekti. Taksi... Lütfen beni Victoria tren istasyonuna götürün. Teşekkür ederim. Kibar geçen salak İngilizlere kibarlığın ne olduğunu İrlandalı Patrick Powers gösterecek. East Grinstead... Evet, gidiş - geliş lütfen... Tren hangi platformdan kal-

kıyor acaba? En sağdan mı?.. Haa, dört numaralı platformdan yani. Tekrar teşekkür ederim efendim. Üff... Ne hayat be?.. Hele sen havaya bak havaya. Şahâne bir gün olacak bugün, Kolumu mu sordunuz efendim? Önemli bir şey değil. Ufak bir kaza... Cumartesi gecesi köprüden düştüm de... Bana lütfen biraz daha kızarmış patates ver garson. Siz İngilizler, idam kararı veren yargıçlarınızı emekliye ayırdınız öyle mi? Yaa... Demek ki ülkenizde idam cezası artık yok. Kalktı... Ah, ne kadar kötü...

Kör olası İngiliz orospusu şakadan da hiç anlamıyor birader. Hem ne olmuş yani? Herkese normal şekilde, önden sevişiyorsun da benimle ters taraftan yapmışsın o işi... Ne var bunda öfkelenip bağırarak?

Şu Stoneleigh villasını bir türlü bulamıyorum. Acaba nerede? Nerede mi?.. Bulamadıysan o ünlü, kibarlık budalası İngiliz polislerinden birine sor olsun bitsin. Özür dilerim. Mr. Bobby... (1) Stoneleigh villası buralarda mı acaba? Haa... Kiliseyi geçtikten sonra köşede, bahçe içindeki beyaz ev mi? Çok teşekkür ederim memur bey. (Ulan, senin gibi zibidiler, bizim Falls'da bir an bile tutunamazlar evlâdım.)

Bahçe kapısı açık duruyordu. Yıllardanberi hep açık dururdu zaten. Powers evin karşısına geçerek pencerelere baktı. İçinden alev alev yanan bir ateş yükseliyordu. McManus... McManus... Antrim Road züppesi McManus... Sonunda karşımdasın artık. Söyle bakalım nereye sıkayım kurşunu? Kafana mı, kalbine mi? Yoksa hepsini birden işkembene doldurmamı mı istersin?

Yavaşça ilerleyerek bahçe kapısından içeriye girdi. Çimenlik ve çiçeklerle yer yer bölünmüş yola çakıl taşla-

(1) Bobby : İngiliz polis memurlarına takılan bir lakap.

rı serpilmişti. Senin de böyle bir evin olmalıydı Pat. Bir Protestan ineği gibi yan gelip yataydın içinde. McManus, McManus... Bu evde ölmek, sana lâıyk olmayan bir şeref. İstersen seni bir hendek kenarına götürüp orada temizleyeyim... Ha, ne dersin?..

Kafasının içinde duyduğu sesler Powers'ın hoşuna gitmeye başlamıştı. Cümle kapısına, her iki yanından dört basamaklı birer merdivenle çıkılıyordu. Basamakları bir sıçrayışta aşarak geniş kapı sahanlığında durdu. Ve kapının sağ çerçevesinde, üzerinde, «Basınız,» yazılı zili görünce, o da öyle yaptı. Fakat içerden hiçbir ses gelmediği gibi zilin çalıp çalmadığı da belli değildi. Kulağını kapıya yapıştırarak tekrar tekrar bastı. Şimdi zilin sesini duyabiliyordu işte. Ama her nedense kapı açılmamakta ısrar ediyordu. «Allah belâsını versin,» diye tükürdü. «Bu evde kimsecikler yok.»

Merdivenlerden atlayarak evin arka cephesine doğru yürüdü. Oldukça geniş olan arka bahçe eşine az rastlanır gül fidanları ve daha birçok çeşitli çiçeklerle süslenmişti. Birden güllerin arasından bir ihtiyar peydah olarak ona doğru ilerlemeye başladı. Yaklaşınca sordu:

«Birisini mi aradınız?»

«Evet. Zili çaldım ama kapıyı açan olmadı nedense?»

«Zaten olamaz da... Çünkü bu evde oturanlar, şu anda burada değiller. Çok uzaktalar.»

«Uzakta mı?... Nerede?..»

«İspanya'da...»

«İspanya'da mı?..»

«Ne sandın ya?»

«Oraya ne yapmaya gittiler?»

«Ne demek, ne yapmaya gittiler. Tatildeler yahu.»

«Peki, bu tatil ne kadar sürer dersin?»

«Bütün yaz... Her yaz giderler. Önümüzdeki ay dönerler belki.»

«Yani şimdi bu evde kimsecikler yok mu?»

«Yalnız ben varım.»

«Sen kimsin?»

«Ben bu evin bahçıvanıyım. Yoksa iş mi arıyordun?»

«Hayır. Ben zaten iyi bir işte çalışıyorum. Sen burada mı oturuyorsun?»

«Evet. Bahçenin dibindeki kulübe benim.»

Powers'ın yüzü bir anda korkunçlaştı. Hain... Alçak doktor... Başından savmak için yalan söyledi bana. Beni bir enayi yerine koyarak buralara kadar gönderdi. Kimbilir arkamdan nasıl kahkaha atıyordur?

Powers'ın yüzüyle birlikte beyni de kararmaya başlayınca, karşısındaki yüzün verdiği korkuyla ihtiyar adam birkaç adım geriledi.

«Tanrım... Ne oldu size böyle?»

Oysa Powers bu sözleri duymamıştı bile. Hızla dönerek ön bahçeyi geçip demir kapıdan dışarıya çıktı. Gerçekten öfke krizlerinden birine kapılmıştı. Hedefsiz bir şekilde yürümeye başladı. Yürüdüğü yolun sağındaki geniş düzlükte kriket oynanıyordu. Gözüne çarpan bir bankoya oturarak seyre daldı. Ancak oyuncular birer beyaz noktaymışlar gibi yansıyordu gözlerine. Ve az sonra Doktor'un yüzü ile yatakta çıırılçıplak yatan dul kadının hayâlinden başka bir şey göremez oldu. Beynine bir tek düşünce hükmediyordu. Hain ve yalancı doktorla karısına hakettikleri cezayı vermek...

Kriketçiler oyunu bitirip çoktan gitmişlerdi. Çantasını kucağına aldı, açtı, ilâçlarını araştırmaya başladı. Koltundaki ağır öfkesine karışmış, bu yüzden yerinde duramaz olmuştu. Yuttuğu hapların etkisiyle biraz yatışınca yerinden kalkıp bir ağacın altına uzanarak gözlerini, az önce zilini çaldığı eve dikti. Perdelerle sımsıkı örtülmüş

pencerelere baktıkça hain doktordan intikam alma arzusu, beyninde şahlanan bir kartal gibi kanat çırpmaya başlıyordu. Kanlı sahnelerle süslü düşüncelere dalarak bir süre hiç kımıldamadan ağacın altında yattı.

Akşama doğru şehre inerek bir dükkândan büyücek bir av bıçağı satın aldı. Sonra ana caddede yürürken, ani bir kararla karşısına ilk çıkan bakkal dükkânına dalıverdi. Jambon, tereyağ, ekmek, çay ve bir şişe süt istedi. Arkasından da bir elinde taşıdığı kocaman kesekâğıdı, öbür eliyle de kulpunu sımsıkı kavramış olduğu Doktor'un çantası, ne yapacağını şaşırdı kaldı. Nereye gitmeliydi acaba? Sonra çakan bir şimşek hızıyla karar vererek uzun bir süredir önünde durduğu sinemaya girdi.

Sinemadan çıktığı zaman hava eni konu kararmıştı. Adeta farkında olmadan Stoneleigh villasına doğru yürümeye koyuldu. Yolda gene ani bir karara varmıştı. Geceyi o evde geçirecekti.

Bahçe kapısını gıcırdatmamaya dikkat ederek yavaşça açıp girdi. Bir süre aradıktan sonra sonunda istediğini bulmuştu. Kısa bir merdiven... Bunun yardımıyla mutfak penceresinden içeriye kolayca giriverdi. Sonra arka kapıyı açıp merdiveni bahçedeki yerine bıraktı. Ve eşyalarını yüklenerek tekrar eve daldı.

Üç katlı bir evdi burası. Powers en üst katta yatmayı tercih etti. Bu katta bir bilardo salonuyla iki hizmetkâr odası bulunuyordu. Kendisini otel parası ödemekten kurtaran bu dâhiyâne fikre karşı duyduğu hayranlığı her an artarken evin içinde bir keşif gezisine çıktı. İkinci katta ailenin yatak odaları yer almıştı. Dört yatak odası, iki banyo ve küçük bir servis mutfağı... İşte tam, bok gibi parası olan birinin oturacağı cinsten bir ev.

Zemin kattaki stratejik bölgeleri ve bir aksilik olduğu takdirde kullanılabilecek en uygun kaçış noktalarını, tespit ettikten sonra ikinci kattaki servis mutfağına çıkı-

rak kasıla kasıla yemeğini hazırladı. Karnı doydukça, iki gecedен beri çektiği uykusuzluk kendini göstermeye başlıyordu.

Yemeğini bitirdikten sonra hizmetçi odalarından birine girerek çarşafsız şilteye uzandı. Sabah olunca... tekrar gerisin geriye... geliyorum Doktor. Sıkı durun... Bu defa yalnız sen ve karın değil... O dul orospu da elimden kurtulamıyacak. Öff... Hayatım da kendimi böylesine yorgun hissettiğimi asla hatırlamıyorum. Ahhhh... uuu-uhh... Kutlu İsa... Ne güzel şey şu gerinmek.

Powers bir yanına dönerek dizlerini karnına doğru çekti. Ve kurşun gibi ağırlaşan göz kapaklarıyla birlikte iki gündenberi sahnesinde bulunduğu oyunun birinci perdesi de kapanıverdi.

ONDÖRT

McManus garip bir sevinç içindeydi. Yaşının gerektirdiği bir ortama girmek üzere olduğunu hissediyor, gelecek günlerin, geride kalanlardan ne şekilde farklı olabileceği düşüncesiyle kendini yeni yeni heyecanlara kapıyordu. Daha önce varlığını bile unuttuğu kızı aniden karşısında görünce, birlikte geçirdikleri o kötü günlerle beraber adını da hatırlamıştı.

«Seninle burada karşılaşmak beni gerçekten çok memnun etti Brendine. Fakat her şeyden önce, seni öyle apansız bırakarak çekip gittiğim için özür dilemeliyim.»

«Diledin bile. Ne içelim... Kahve mi?...»

«Olur. Sen otur, ben alıp gelirim.»

McManus büfeden, plâstik kaplar içinde iki kahve

aldı. Sonra dönerek kızın karşısına oturdu. Brendine ise, konuşurken bile devamlı gülmekteydi.

«Çok hasta olduğun için ne yaptığını bilemiyordun herhalde?»

«Evet, evet... Olabilir ama artık tamamiyle iyileştim. Seni tekrar bırakıp kaçmaya da hiç niyetim yok artık. Şeker ister misin?»

«Hayır... Şişmanlatıcı bütün yiyeceklerden kaçırım.»

Bu sözlere ikisi birden güldüler. Brendine kendisini bir hayli ilgilendirmiş olan genci tekrar bulduğu için gerçekten çok sevinçliydi. Kayıplara karıştıktan sonra onu uzun bir süre değişik yerlerde aramış, bulamayınca da geçici bir ümitsizliğe kapılmıştı. Fakat şimdi hiç ummadığı bir anda McManus'un karşısına çıkivermesi, genç kıza geçmişini unutmaya zorlamaktaydı. Gerçekçi bir insan olduğu için arzuladığı erkeğin yanında olması ona yeterli geliyordu. Onu son gördüğünden bu yana iyice uzamış olan sakalı da sevgili şairine daha olgun ve çekici bir erkek görüntüsü vermişti.

McManus, kahvesine koyduğu şekeri karıştırıyordu. Yüzünde belirli bir sıkıntıyla söze başladı.

«Dinle... Çok üzgünüm. Gerçekten... Ben... şey... yani sana bir şey söylemek istiyorum. Başımdan korkunç olaylar geçti. Sana her şeyi açıklayacağım. Bilmem beni bağışlayacak mısın?»

Evet... Birisi ile konuşmaya gerçekten çok ihtiyacı vardı. Başından bütün geçenleri, hattâ en önemsiz olayı bile gizlemeden hepsini anlatmalıydı genç kıza. Ancak bunu yaptıktan sonra ferahlatıcı bir aydınlığa kavuşacağına inanıyordu. Kız merakla atıldı.

«Buna gerek duyuyorsan, dinlemeye hazırım. Seni bir çok yerde aradığımı biliyorsundur herhalde.»

«Hayır, bilmiyorum ama bunu duymak beni çok se-

vindirdi. Keşke bulmuş olsaydın.»

Sonra en başından başlayarak kıza bütün macerasını anlattı. Mrs. Burke ile yaptığı ateşli ve şehvetli gece sohbetleri dışında herşey, ses alan bir makine düzeniyle dudaklarından dökülüyordu. Brendine meraklı bir ilgiyle dinledi. Genç adam sözlerini bitirince kaşığı alarak düşünceli, sâde kahvesini karıştırmaya başladı. «Peki, seni arayanlar şimdi nerede?»

«Daha West Cork'dalar. Hâlâ beni aradıklarını sanıyorum. Ama izimi kaybettirmeyi başardım. Artık beni bulamazlar.»

«Üzülme. Böyle şeyler herkesin başına gelebilir. Özellikle biz gençler, hatalarımızı anlamakta nedense biraz geç kalıyoruz.»

«Çok doğru. Bak benim başıma gelenler, bunun mükemmel bir örneğini yansıtıyor. Ama onlara katılmadan önce düşüncelerim şimdikinden tamamiyle değişti. İnan bana Brendin, o zamanlar olumlu bir şey yaptığımdan emindim. Fakat dediğin gibi, bunun aslında korkunç bir hata olduğunu ne yazık ki geç anladım. Ve bu budalaca hatam sevdiklerimin hayatına mal olduğu gibi beni de, vatanımı terkedip ömrüm boyunca bir kaçak hayatı yaşamaya zorladı. Üstelik kızkardeşim, annem, babam ve diğerleri... Hepsi de bu hatanın kurbanları oldular.» McManus Doktor Sullivan ve karısıyla birlikte Mrs. Burke'un da bu kurbanlar listesine dahil olduklarını bilmiyordu. Ve bunu asla bilemeyecekti.

«Bunları düşünmen doğru değil artık. Hepsi çok geride kaldı. Şimdi yepyeni bir hayata atılıyorsun. Bunun için çok güçlü olman gerek.»

«Evet Brendine, evet... Haklısın.»

McManus başını kaldırıp kıza bakınca, sıcak ve vaat dolu bir gülümsemeyle karşılaştı. Genç insanların, genç kahkahalara ihtiyacı vardır.

Brendine gülerek, «Şu işe bak...» diye devam etti.
«Daha adını bile bilmiyorum senin.»

«Johnny McManus...»

«Sen bir silâh adamı değilsin Johnny. Seni tanıdıktan sonra insan bu gerçeği açıkça görüyor.»

Tanrım... Hep bir zamanlar kulak asmadığı, anlayamadığı o meşum gerçek...

«Bir kere daha haklısın. Bütün sevdiklerim, daha doğrusu bütün beni sevenler de aynı şeyleri söylemişlerdi.»

Brendine çevresine seri bir göz attıktan sonra eğilerek elini onunkinin üzerine koydu.

«Bak aklıma ne geldi Johnny? Neden gemiyle gitmiyoruz? Yani arabalı vapurla demek istiyorum.»

«Ama otomobilimiz yok ki.»

«Ne çıkar bundan? Bir tane kiralayabiliriz.»

McManus, elinin üzerindeki elin dokunuşunu ta kalbinde hissediyordu. Brendine bunu anlamış gibi avucundaki eli kuvvetle sıkarak devam etti.

«Tabii... Neden yapmayalım? Hadi gel... Göreceksin bak ne kadar eğleneceğiz?»

Bu da diğerleri gibi kısa bir macera mı olacaktı yoksa? Öyle ya... Yazın bitimine ya bir hafta kalmıştı, ya iki... Ve bu yüzden kız da en geç üç hafta sonra ülkesine dönmek zorundaydı. Okuluna yetişmesi gerektiği için daha fazla kalmasına imkân yoktu.

McManus birden neşesinin kaçtığını hissetti. Eğer Mrs. Burke gibi hemen bu kıza da bağlanırsa, o zaman ayrılmak da zor olurdu. Ama dur bakalım Johnny! Ortada fol yok yumurta yok. Daha kıza elini bile sürmedin. Ne münasebet... Sürdüm. Elini tuttum ya... Hadi oradan aptal, sen de. Sen onun değil o senin elini tuttu.

«Ama... Şey... Benim gidebilecek bir yerim de var. Mrs. Burke, ayrılmadan önce bana bu mektubu vermiş-

ti.» Mektubu kıza uzattı. Brendine zarftan çıkardığı kâğıdın katlarını açıp çabucak bir göz gezdirdi.

«Ne çıkar bundan canım? Biz de oraya otomobille gideriz.»

«East Grinstead'e mi? O zaman, bütün güney İngiltere'yle Wales'i boydan boya geçmek zorunda kalacağımızı da düşündün mü?»

«Neden olmasın? Aslında, otomobil yolculuğu için en uygun mevsimde bulunuyoruz.»

«Pekâlâ Brendine. Dediğini kabul ediyorum ama masrafları paylaşmak şartıyla. Oldu mu?»

«Oldu... Masrafları paylaşacağız. Ben otomobili kiralayıp biletleri alırım. Sen de yemek ve benzin parasını karşılırsın. Ne güzel. Sevinçten uçacağım neredeyse. İyi ki havaalanına girdiğin zaman seni görecektim bir yerde oturuyormuşum. Bilet gişesine doğru yürürken ne kadar da üzgün bir halin vardı. Seni görür görmez yerimden bir fırlayıp fırladım ki anlatamam.»

Brendine arzuladığı oyuncağa kavuşmuş bir çocuk gibi sevinçle el çırpıyordu. McManus otomobil kirasıyla vapur biletlerinin, kendi harcıyacağı paradan çok daha yüksek bir toplama ulaşacağını düşündü. Bu hesaba göre masraflar, adilce, yarı yarıya paylaşılmış olmuyordu. Ama babası, kızına verdiği paranın hesabını senden soracak değil ya... Aldırma Johnny.

Az sonra uluslararası bir şirketten iki kapılı, açık mavi bir opel kiraladılar. Brendine, on rakamlı seyahat çeklerinden bir kısmını orada bırakmıştı. Sonra bunlardan bir kaçıyla vapur biletlerini de aldı. Gemi akşam saat sekizde hareket edecekti. Böylelikle önlerinde diledikleri gibi değerlendirecekleri parlak güneşli, serin bir sabahla başlamış koca bir gün uzanıyordu.

Bu mutlu günü Kinsale burnunda geçirdiler. Burası Atlantik Okyanusuna uzanan sivri bir yarımada idi. Sâ-

kin kumsalda bir süre yalın ayak dolaştılar. Az sonra karınları açılmıştı. McManus oldukça uzaktaki bir dükkândan sandöviç alarak koşa koşa kızın kendisini beklediği yere döndü. Atıştırmaya başladılar. Ama Brendine payına düşenin hepsini yememişti. Bir bölümünü, tepelerinde yem bekleyerek dönüp duran aç ve meraklı martılara fırlattı. Bu kanatlı plâj hırsızları, ekmek kırıntılarını bir anda yok ettiler. Bu sırada McManus düşünceli bakışlarla, oturduğu yerden çocuk gibi kumlarla oynayan genç kızı seyrediyordu. Genç, kibar, ince kalpli, geçmiş ve gelecek kaygusundan temizlenmiş canlı ve duygulu bir yaratık... Kate Burke gibi katı, tekdüze, korku ve anlamsız cesareten güç alan sade ve vahşi bir güzellik değildi Brendine Healy. Tanrım... Deli mi oldum yoksa? Nereden aklıma getirdim o kart orospuyu? Çık, git beynimden. Beni rahat bırak. Sen geçmişe aitsin artık. Benden uzaklaş.

McManus genç kızın yanına giderek kumların üzerine uzandı. Güneşe karşı, gözleri kapalı olarak uzun bir süre tek bir kelime bile söylemeden yanyana yattılar. Bir zaman sonra, ilk konuşan Brendine oldu.

«Gelecekte ne yapmayı düşünüyorsun Johnny?»

«Bilmiyorum. Bildiğim sadece, artık evimin ve İrlanda kapılarının bana kapalı olduğu.»

«Bu durum seni üzüyor mu?»

«Hem de nasıl.»

Brendine bir dirseğinin üzerinde doğrularak genç adamın yüzünü incelemeye başladı. Gözleri kapalı yatan McManus ise bu sırada devam ediyordu.

«Bu beni kahrediyor. Çünkü nereye gidersem gideyim, doğup büyüdüğüm toprakları asla unutamayacağımı seziyorum. Nerede olursam olayım, kendimi gene de bu kumsalda ya da evimin herhangi bir odasında hissedece-

ğim. Bir zamanlar birisi, İrlanda için ne söylemişti biliyor musun?»

«Hayır bilmiyorum.»

«İrlanda, kendi pisliğini yiyen bir domuzdan farksızdır...»

«Sen bunu doğru buluyor musun?»

«Görüp geçirdiğim kadarıyla, evet. Çünkü ben de İrlanda'nın kışından çıkan o pisliklerden biriyim. Şimdi de domuz elinden kaçırdığı pisliğinin peşinden koşuyor ve koşacak.»

«Anlıyorum ama... artık bunları düşünmemelisin. Olayların akışını değiştiremeyeceğine göre onlara uymak zorundasın.»

Evet. Anlıyor bu kız. Bizlerden biri olmamasına rağmen güçlük çekmiyor. Sen de bu kızı piç gibi bırakıp tündün ha?.. Yazıklar olsun sana Johnny McManus.

«Düşünmemek elden gelmiyor Brendin,» diye cevap verdi genç kıza. «Öyle sanıyorum ki, ancak bir beyin yıkama ameliyesine tutulursam bunları unutabilirim.»

«Beynin, bana bir şair olduğunu söylediğin gün yıkanmaya başladı galiba.»

«Oh... Bu hiç de sandığın gibi değil. Beni bir şair sarmıştın. Ben de seni hayal kırıklığına uğratmak istemiştim, hepsi bu kadar. Çok özür dilerim, beni bağışla. Ama, doğrusunu istersen, gene de bir şair olmak isterdim. Hem, Austin Clarke gibi bir şair.»

«Austin Clarke mı?.. Bu adı ilk defa senden duyuyorum.»

«Nasıl?.. İrlanda edebiyatında Austin Clarke'ı okumadınız mı?»

«Ne yazık ki hayır. Bir şiirini söyle de tanımış olayım.»

«Ne çare ki, en güzelinin mısraları şu anda bir türlü

aklıma gelmiyor Brendine. Hatırladığım zaman hemen sana okurum.»

«Yalnız onu değil, bildiğin bütün şiirleri okuyacaksın, söz mü?»

«Söz... Ne dersin? Gidelim mi artık?»

«Nasıl istersen.»

McManus genç kızla konuşurken, Mrs. Burke ile yaptığı şiir sohbetlerini hatırlamış ve bu yüzden, sırf konunun kapanması için gitmeyi teklif etmişti.

Tanrım... Unutamayacak mıyım seni? Bağırsaklarıma, kasıklarım, erkekliğime girecek kadar zalim misin Kate? Bırak beni... bırak...

McManus kamaranın kapısını açar açmaz zıncı diye durdu, haykırdı: «Ama bu kamara iki kişilik...»

«Evet. Ne olmuş yani? İki kişiliklerin daha ucuz olacağını düşündüm. Cork'dan Swansea'ye kadar dokuz saatlik bir yolumuz var. Ayrı kamaralarda olsak seni en azından iki saat göremeyecektim. Yoksa bu süre içinde yalnız kalmayı mı tercih edersin?»

«Hayır Brendine. Sen aslında çok ince düşünceli, bulunmaz bir insansın. Pekâlâ... O halde alt ranza için yazı tura atacağız.»

Alt ranzayı Brendine kazandı. Bunun üzerine mahsustan somurtan McManus sanki kızmış gibi hırsla üst ranzaya çıkıp ayaklarını aşağıya sallandırdı. Brendine de peşinden. Yan yana oturup bir süre gülümseyerek birbirlerini süzdüler. Brendine, aklını kurcalayan soruyu ikinci defa sormaktan kendini alamadı.

«İngiltere'de ne yapacaksın Johnny?»

«Bir işe girip çalışacağım. İnşaatta iyi para var, diyorlar.»

«Ne inşaatı?»

«Canım, bildiğimiz bina yapma işleri işte. İngiltere'ye giden İrlandalı göçmenler en çok bu işte çalışıyorlar-

miş. Daha iyisini bulana kadar amelelik beni idare eder.»

«Johnny?...»

«Efendim...»

«Bir şey düşündüm de...»

«Ne düşündün?»

«Benimle Amerika'ya gelemiz misin?»

«Oh... Bir defa bunun tam dört tane güclüğü var. Yol parası, iş, kefâlet ve formaliteler... Bunlar olmadan herhangi bir teşebbüs, konsolosluktan vize yerine hava almak demektir.»

«Babamın sana bir çok yardımı dokunabilir.»

«Baban mı? Ne iş yapar baban?»

«Şirketleri var.»

Şirketleri varmış... Ancak zengin insanların şirketleri olur. Ayrıca şirket sahipleri her zaman güçlü ve saygıdeğerdirler. Benim gibi fakir bir ülkeden gelen bir buğday tohumu, o zengin topraklarda büyüüp gelişebilir mi acaba?

Genç kız, «Babamın şirketleri Kanada'ya da yayılmış durumda,» diye devam etti. «Birçok büyük şehirlerde şubeleri var. Birisini Amerika'ya aldirmek istediği zaman ne yapar biliyor musun?»

«Ne yapar?»

Onu Kanada'daki şubelerden birinde işe soktuktan bir süre sonra Amerika'daki şubeye atanmasını sağlıyor. O zaman sözkonusu insan da en kanunî yoldan ülkeye girerek orada yerleşiyor. Ne kadar basit, anlıyor musun?»

«Bu konuya sonra devam ederiz. Şimdi gel istersen güverteye çıkıp geminin kalkışını seyredelim.»

Oysa gemi hareket edeli yarım saat olmuştu. Güverteye çıktıkları zaman ikisi de şaşırdılar. Demek kamara-dayken, geminin kalkışını farkedemeyecek kadar birbirlerine dalmışlardı. Gittikçe uzaklaşarak küçülen sahil şehrini nemli gözlerle seyretmeye başladı McManus. Bü-

tün çocukluk ve okul anıları, şimdi karşısında incelmeye başlayan o siyah çizgiden sanki el sallıyorlardı. Elveda vatanım... Elveda anneciğim, babacığım... Sizi bir daha görebilecek miyim acaba? Brendine'e döndü.

«Kavanagh, şu geride bıraktığımız koca domuz için neler söyledi biliyor musun?»

«Kavanagh mı? O da kim?»

«İrlandalı şairlerden biri... Aslına bakarsan İrlandadaki şairlerin işi de çok güçtür hani. Durmadan yiyip, sıçmaktan başka bir şey düşünmeyen o domuzu tasvir etmek kolay iş mi ya? Bak, dinle:

**İlkbahar asla olmayacak, daima sonbahar mevsimler,
Kaybedeceğiz daima o ekini, o hasatı biz.**

**Kazandırırken Drake İngiltere'ye yeni denizler,
Bataklıklardan geçmişe doğru yelken açtık,**

Brendan'ın gemisinin peşinden hayaller kurduk biz.

«Brendan kim, Johnny?»

«Sonradan denizci olan İrlandalı bir rahip. Amerika'yı aslında onun keşfettiği söylenir.»

«Hayret... Bunu hiç duymamıştım.»

«Şimdi duydun işte. Brendine...»

«Söyle Johnny.»

«Neden seninle Amerika'ya gelmemi istiyorsun?»

Kız sokulup başını genç adamın göğsüne dayadıktan sonra öylece sessiz kaldı. Bir yandan da Mc Manus'un kollarını okşuyordu. Sonuç olarak, sorulan soruya net ve kesin bir cevap vermiş sayılırdı. Söz gümüş ise davranış altındır.

«Burası soğuk Johnny. Kamaraya inelim.»

Birbirleriyle sarmaş dolaş, merdivenlerden indiler. Amerika... Para ve aşk dolu, mutlu yarınlar beldesi... Evet... Neden ben de senin geniş bağrına yaslanmıyorum? Zaten hayatta tutacak hangi kol, hangi amaç kaldı ki? Doğru... Şimdilik henüz amaç yok tutulacak bir yol

göründü. Hem de bitimine kadar asfalt ve gepgeniş bir yol... Bütün yapacağın arabayı bu yola sokup gaz pedalına asılmak.

McManus kamaranın kapısını kapattı. Ve elini daha tokmaktan ayırmadan bu yeni asfalt yolda bir hız dememesine girişti.

«Baban... Gerçekten baban bana yardım edebilir mi Brendine?»

«Evet Johnny. Babam sana gerçekten yardım edebilir. Onun ailesi de yıllar önce, seninkine çok benzeyen olaylar yüzünden İrlanda'yı terkettiği için, o günleri unutamıyor bir türlü. Seni anlayıp her türlü kolaylığı göstereceğinden hiç kuşkun olmasın.»

«Öyleyse... Yaşasın Brendine. Canım seni öpmek istiyor.»

«Ne duruyorsun? Bunu daha güvertedeyken yapacağını sanmıştım. Hem sadece öpmek mi? Daha başka şeyler de yapmak istemiyor mu canın?»

McManus, kızın yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarını yavaşça onunkilere dokundurdu. Küçük, dolgun ve tatlı dudaklar... Kate'in dudakları gibi azgın ve yutucu değil. Kate... Çık, dedim. Çık, git kafamdan.

«Johnny?..»

«Hmmm...»

«Siz bir bâkire misiniz Boston'lu Brendine Healy?.. Hatırladın mı?»

«Hatırlamaz mıyım? O saygısızlığımı bir türlü unutamıyorum.»

«Bu sorunun cevabını şimdi verebilirim artık. Evet, bâkireyim. Ya sen?.. Sen de bâkire misin?»

Brcndine onu öperek kollarını McManus'un beline doladıktan sonra merakla genç adamın vereceği cevabı bekledi.

«Hayır. Ne yazık ki değilim.»

«Kaç kadınla yattın şimdiye kadar?»

«Sadece bir... Mrs. Burke... Bu konuda bana her şeyi o öğretti.»

«O halde, sen de bana öğret Johnny.»

«Öğrenmeyi gerçekten arzuluyor musun?»

«Bütün kalbimle.»

Utanır gibi birbirlerine arkalarını dönerek alelacele soyunup beraberce alt ranzaya uzandılar. Genç adam Mrs. Burke'dan öğrendiği bütün teknik ayrıntıları teker teker gösterdikçe Brendine öğrendiklerini öğretmeninden daha ustaca uygulamaya başlıyordu. McManus'un ağzı, genç kızın aç dudaklarını emiyor, yılan gibi kıvrılan dilleri birbirini buluyor, Brendine'in dik memelerini yalayaarak daha da aşağılara kayıyordu. Genç kız, şehvet ürpertileriyle titremeye başlamıştı. Üstelik dağın zirvesine nasıl ulaşılacağını göstermeye gerek kalmadan istidatlı öğrenci bunu kendi kendine öğrenince öğretmen sınıfı kapatarak öğrenciyi teneffüse çıkartmak zorunda kaldı. Ayrıca bu yorucu ders, uykusunu da getirmiş olduğu için yorgun öğretmen, öğrencisinin kollarında sızıverdi.

Öğrenci, öğretmenin iki gecedенberi uykusuz olduğunu bilmiyordu tabii. Bunun için derin bir hayal kırıklığına uğramıştı. Kendisi için böylesine önemli bir gecede başına gelen bu duruma kızmak mı, yoksa gülüp geçmek mi gerektiğini ayırtedemiyordu bir türlü. Sonunda o da huzursuz bir uykuya daldı.

Sabahın ilk ışıklarının kamaraya dolmasıyla Brendine uyandı. Geceki dersi tekrarlama arzusuna dayanamıyordu. Bunun sonu McManus'un uyandırılması oldu tabii.

«Johnny...»

«Hmmm... Evet...»

«Johnny... Bir daha istiyorum. Ama hemen şimdi. Ne olursun...»

McManus uyku sersemliğini üzerinden atmaya çalışırken genç kızın yüzüne dikkatle bakınca, durumu anlamakta gecikmedi. Ve vakit geçirmeden sevişmeye başladılar. Brendine zaten hazırды. McManus ise bu defa derse yavaş ve ihtiyatla başlama gereğini farketmişti. Öğrencisinin sorularına en dikkatli cevapları vermeye çalıştı. Uzunca bir süre sonra, ders bitip de yeni bir teneffüse çıktıkları zaman öğrenci derinlerden gelen, boğuk bir sesle sordu:

«Seni mutlu edebildim mi Johnny?»

McManus kızın saçlarını şefkatle okşadıktan sonra sesine o anın gerektirdiği tonu vermeye çalışarak, «Evet Brendine,» dedi. «Çok, ama çok mutluyum.»

«O halde hiç bir yerde durmadan eve bu gece varmaya çalışalım. Söz veriyorum, bu defa daha ateşli olacağım. Sen de yatakta neler istediğini, neler yapmam gerektiğini bana yolda anlattırsın. Olur mu Johnny?»

«Peki sevgilim.»

Güneşli, hârika bir günün katkısı ile yolculukları son derece zevkli geçti. McManus geçmişle gelecek arasındaki o korkunç mesafeyi bir sıçrayışta katetmiş olduğunu hissediyordu. Mrs. Burke, eriyen bir buz kalıbı gibi yavaşça aklından silinip ondan boşalan yeri yavaş yavaş Brendine doldurmaya başlamıştı. Artık yanındaki kıza sıcak bir yakınlık duyuyor, yeni hayatına onunla beraber atılma düşüncesi gittikçe önem kazanıyordu. Yolculuk sırasında ona arzuladığı sevişme talimatını vermeyi de unutmadı. Mutluluğunu gölgelendiren tek düşünce Brendine'nin babasının onu bir servet avcısı zannetmesiydi. O zaman adamın kendisine her türlü yardımı reddetmesi pek mümkündü. Hattâ sonunda dayanamayarak bu endişesini genç kıza açtı. Fakat Brendine son derece emindi bu konuda. Böyle bir şeyin asla söz konusu olamayacağını, babasının gayet açık fikirli ve şeker gibi bir adam

olduğunu söyleyerek genç adamın içindeki alevi, büyümesine meydan bırakmadan söndürmeyi başardı.

Emlâk komisyoncusuna telefon ettikleri sırada saat gece yarısına yaklaşıyordu. Adam bu saatte rahatsız edilmesine bir hayli sinirlenmişti. Hem, Mrs. Burke'un yazdığı mektubu görmeden anahtarı veremeyeceğini de kesin bir dille anlattı. Ama McManus, artık şu kadar durumdan sonra, kuru gürültüye pabuç bırakacak değildi. Anahtara hemen ihtiyacı olduğunu bildirerek adamdan, evinin adresini söylemesini istedi. Ancak o zaman Mrs. Burke'un yazmış olduğu mektubu emlâk komisyoncusuna verebilirdi zaten. Adam, McManus'un teklifini normal karşıladı.

Genç adam bir süre sonra, Mrs. Burke'un mektubuyla değiş tokuş ettiği anahtarı, almış, evin kapısını açıyordu. Birinci katın bütün ışıklarını yakarak odaları teker teker gözden geçirdiler. Böyle bir evde yaşamak, hele sevişmek, akıllara durgunluk verecek kadar şahâne bir şey olacaktı. İkinci kata geldikleri zaman Brendine, ayağını merdivenin birinci basamağına dayanarak yukarıdaki karanlık sahanlığa doğru seslendi.

«Bir kat daha var. Oraya da bakmayacak mıyız Johnny?»

«Bırak sen onu şimdi. Önce karnımızı doyuralım.»

«Sonra da doya doya sevişelim. Bu gece seni sabaha kadar uyutmayıp şehvetten çıldırtacağım. Haa, Johnny...»

«Söyle canım.»

«O dört kişi alabilecek kadar kocaman yatakta mı sevişeceğiz?»

«Sen nasıl istersen sevgilim. Aaa... Bak buz dolabında ne buldum? Jambon, süt ve muz.»

«Ah, ne şans. Hadi hemen yiyelim.»

Servis mutfağında iştihayla yemeklerini yediler. On-
dan sonra Brendine kahve pişirdi. Kahvesini büyük yatak
odasında içen McManus, şu anda hayatından, ömründe
hissetmediği kadar memnundu. Son olayları kötü talihi-
nin iyiye dönüşmesinden oluşan lezzetli bir meyva gibi
görüyor, bu meyvayı yemekten ömrü boyunca bıkmaya-
cağını sanıyordu. Kahve fincanını yandaki sehpanın üze-
rine bırakarak genç kızı oturduğu yerden kaldırdı. Ve
üzerindeki elbiseleri bir bir soymaya başladı. Her çıkan
parçanın altında çıplak kalan yerler, ense, boyun, memeler,
koltuk altları, ateşli öpücüklerle boğuluyor ve McMa-
nus bununla da kalmayarak, yavaş yavaş kendinden geç-
meye başlayan Brendine'i açık seçik sözlerle daha da kış-
kırtmaya çalışıyordu. Az sonra Brendine'in üzerinde,
dolgun kalçalarını örtemeyen avuç içi kadar küçük, şeffaf
bir külot kalmıştı. Bu da yerdeki kümenin üzerine dü-
şünce kız, ona parmağını sallayarak güldü.

«I...ihh... Bulaşıkları yıkamadan yatmak yok.»

Ve gardropta bulduğu bir kadın geceliğini sırtına
geçirerek küçük mutfağa girdi. Çok şişman bir kadına ait
olduğu anlaşılan geceliğin içinde kaybolmuş gibiydi. Be-
raberce bulaşıkları yıkamaya koyuldular. Gülüyor, kuşlar
gibi cıvıldaşıyorlardı. Pencereleleri açıp geceyarısı herkese
mutluluklarını haykırmak geliyordu içlerinden.

«Seni ilk gördüğüm andan beri sevdim Johnny. Ar-
tık sevgime lâyık olduğuna inanıyorum. Merak etme sev-
gilim. Babam herşeyi çözümleyecek, buna emin ol.»

Geçmiş zaman, renkli bir karanlığın koynunda ya-
tar. Gelecek zaman ise, karanlık bir merdiven sahanlı-
ğında...

Powers kolundaki dayanılmaz sızıyla uyandığı za-
man acıdan çıldıracak gibiydi. Güçlkle, sendeleyerek zi-

firi karanlıkta çantasını aramaya başladı. Herhangi bir ışığın, evin bu katında, bir deniz feneri gibi dikkati çekeceğini akıl edebildiği için odadaki lambayı yakmıyordu. Çantayı el yordamıyla karıştırarak bulduğu hapları birbiri ardına yutup yeniden yalağa uzandı. 'Kutlu İsa... Koluma sanki binlerce çivi batırıyorlar.'

Hapların etkilerini göstermesini beklemekten başka çaresi yoktu. Gözlerinin önünde uçuşan rengârenk yıldızcıkları gördükçe, ayakları yerden kesilmiş, yerçekimi kuvvetinden kurtulmuş olarak boşlukta dalgalandığını sanıyordu. Nihayet ıstırabı kademe kademe azalarak sona erdi. Ama şimdi de beyninde, sürekli kahkahalar çınılıyordu. Kadınlı erkekli kahkahalar yükseldikçe yükseldi. Öyle ki Powers, sesleri yattığı odada duymaya başlamıştı. Aman Tanrım... Çıldırma dedikleri bu mu acaba?..

Ama hayır... Yattığı yerden hızla doğrularak kulak kesildi. Ne münasebet Pat... Çıldırmadın tabii... Sen çıldırmazsın. Çünkü o sesler aşağıdaki kattan geliyor. Demek O GELDİ... Yanında bir de orospu getirmiş üstelik. Bak sen namussuz pezevenge... Demek doktor doğruyu söylemiş. Biz de boşu boşuna adamın günahını aldık. Nerede?... Tabancam nerede?..

Silâhı, yastığının altındaydı. Bunu hırsla kavrayarak kapıdan koridora çıkıp merdivenlere doğru yürüdü. Kutlu İsa... Tam da bulaşık yıkayacak zamanı bulmuşlar. Şu orospuya bak hele... Gülmekten neredeyse işeyecek.

Genç kızın mutluluğunu dile getiren sevinç kahkahaları, Powers'ın içindeki ölüm orkestrasını harekete geçirdi. Tatlı, şehvet dolu ürpertici bir duygu, boğazından kayarak kasıklarına doğru yayılıyordu. Viyolonsel, viyola, trompet, saksafon, obua, çalpara, davul... Ama az sonra beyninde adım adım yürüyen bando mızıka sustu. Sadece davulun sesi duyulmaya başlamıştı artık. Aslında bu ses kalp atışlarına çok benziyordu. Hattâ belki de bizzat Po-

wers'ın kendi kalbinin sesiydi. Ama Powers ne yazık ki bunu Falls'a dönüşünde, bir kahraman gibi karşılanırken kendisi için çalacak olan bandonun davulu sanıyordu. Bir anda ne yapacağını kararlaştırdı. Bekleyecekti... «Bulaşıkları bitirsinler de ondan sonra.»

Trabzandan uzanarak aşağıya baktı. Bulunduğu yerden mutfakçı görmesi mümkün değildi ama duvarda yansıyan gölgelerin hareketlerini mükemmel izliyebiliyordu. Nasıl olsa mutfaktan çıkıp şu hangar gibi odalardan birine girecekler. Hepsinde de yatak olduğuna göre kargaları yatakta bastırmak festivâlin en kıyak şenliği olacak. Aman Pat... İnerken merdivenleri gıcırdatayım demeyesin sakın. Unutma ki, herifde de tabanca var. Ama olsun... Ben ne yapacağımı biliyorum.

Bir süre sonra bulaşıkların yıkanması bitmişti. Ancak kısa bir sessizlikten sonra gülüşmeler yeniden duyuldu. Powers diz çökerek alnını merdivenin parmaklığına dayadı. Az sonra McManus'la kız, sarmaş dolaş önünden geçtiler.

«Hergeleyle bak... Sanki çıplaklar kampında. Karıda o mavi çadırın içinde kaybolmuş. Bekleyin kuzucuklar. Peki ama, ben bunların gelişini nasıl oldu da duymadım? Nasıl mı? Kütük gibi uyuyordun da onun için oğlum... Ya bir de bu kata çıkmayı akıl etselerdi?.. İşte o zaman uyuyan bir domuz gibi şişlenecektin. Çok ucuz kurtuldun Pat.»

Aşağıdan kapanan bir kapının sesi gelince, harekete geçmeye karar verdi. Her basamakta ihtiyatla durarak merdivenlerden inmeye başladı. Ama geniş koridora geldiği zaman, karşısındaki bütün kapıları kapalı bulmaz mı? Üstelik hiç birinden ses de gelmiyordu. Hay Allah belâsını versin. Şimdi ne yapacağız?

Birden, öndeki büyük yatak odasının üç kapılı olduğunu hatırladı. Denedi. Diğerlerinden sonra üçüncüsü-

ne kulağını yapıştırınca, içerden gelen seslerle pişmiş kelle gibi sıırttı. Avının nerede olduğunu anlamıştı şimdi. Bak hele... Karı gene gülüyor. Bizimki, orospuyu güldürecek şekilde beceriyor galiba. Sence hangisi daha heyecan verici Pat? Sevişmek mi, öldürmek mi?.. Oh... Bana, ikisi de aynı zevki veriyor.

«McManus amma da şaşıracak haa?.. Kapıyı tıkırdatıp da mı gireyim, yoksa bir tekmede açarak mı?» Daha önce evi kolaçan ederken bütün kapıların, menteşeleri âdeta hergün yağlanıyormuş gibi hiç gıcırdamadığını farketmişti. «En iyisi kapıyı hafifçe açıp, aralıktan bir süre nasıl seviştiklerini seyredeyim. Kadının eli organında olduğu sürece herif, zevkten hiçbir şey duyamaz.»

Nefes almaktan bile çekinerek tokmağı çevirince kapı, en küçük bir ses çıkartmadan aralanıverdi. Sinirden kasılan parmakları tabancayı sıkıyor, öbür eliyle de kapıyı santim santim itiyordu. Şimdi içerden gelen konuşmalar daha canlı duyuluyordu.

«Elli yaşına geldiğin zaman acaba beni, şimdiki arzunla sevmek isteyecek misin Johnny?»

«Hele o yaşa gelelim, düşünürüz.»

Powers son bir itişle kapıyı ardına kadar açtı. Yataкта birbirlerine sarılmış, kenetlenmiş iki vücut kendi âlemlerine öylesine dalmışlardı ki onu farketmediler bile. Karyolanın çevresine saçılmış elbise ve iç çamaşırları yerdeki değerli Acem halısını gözden gizliyor gibiydi. Çarşaf lar karyolanın yanlarından sarkmıştı. Alacalı renkli geniş şiltenin üzerinde kıvranan iki çıplak vücut, ortaçağ ressamlarının dinsel tablolarındaki kahramanlara benziyordu. Powers alaycı bir sesle bağırdı:

«Ne güzel bir buluşma, değil mi Johnny? Ama ne yazık ki gideceğin yere insanlar böyle tatlı hâtıraları birlikte götüremiyorlar.»

İki çıplak vücut, hızla yattıkları yerden fırladılar. Karyolanın gerisinde... birer heykel gibi çakılıp kalmışlardı. Dünya, kâinat durmuştu sanlı. Böyle bir sahneye ancak ŞARLO'nun eski filmlerinde rastlanabilirdi. McManus, ağzı hayretten bir karış açılmış, cellâdına bakarken Brendine'in dehşetle büyümüş gözleri Powers'la yerdeki gecelik arasında mekik dokuyordu. Powers, McManus'un erkeklik organını işaret ederek bir kahkaha attı. «Hayatımda bu kadar çabuk sönen bir balon görmemişim doğrusu Johnny.» Sonra yüzüne korkunç bir ciddiyet vererek devam etti. «Johnny McManus... Size şunu bildirmek isterim ki: İrlanda Cumhuriyet Ordusu Mahkemesi, âdil bir duruşmadan sonra gıyâbınızda idam kararı vermiş bulunmaktadır. Ve aynı yüce mahkeme, ben Patrick Powers'ı, bu kararı infaz etmekle görevlendirmiş bulunuyor. Keyfiyet usûlen ve şifâhen yüksek (!) zâtınıza tebliğ olunur.»

Powers, bu sözlerden büyük gurur duymuştu. Bir hindi gibi kabardı. Bu, görevinin gerektirdiği vazgeçilmez bir formaliteydi. Çünkü idam kararının hükümlüye resmî bir şekilde bildirilmesi, kanun niteliğinde bir zorunluktur. Kendisi de şu anda hem bu hükmü infaz etmek, hem de bağlı bulunduğu yüce orduyu temsil etmekle mükellefti.

Duyduğu sözlerin gerçek anlamını saniyeler sonra kavrayabilen zavallı Brendine korkunç bir çığlık attı. Cellâdın ışıltılı baltasını tepesinde gören bir idam mahkûmunun ölüm çığlığı idi bu. Ama acı çığlık karşısındakini yumuşatacağına, ne yazık ki Powers'ın beyninde şekillenmiş olan gururlu kahramanlık sahnelerini karartmıştı. Büyük bir öfkeye kapıldı. Ve kasılan işaret parmağı tetiği çekti.

Odada yansımalar yapan patlamadan hemen sonra kız olduğu yerde bir an sallandı. Sonra gözleri açık olarak, bir taş bebek gibi yatağın üzerine yığıldı kaldı. Kur-

şunu tam iki kaşının ortasından yemişti.

«Senin o dul karı, jigolosunu burada bulacağımı söylemişti. Ne sadâkat, değil mi Johnny?»

Bu sözler, McManus'un beynine, yükseklerden düşen bir ateş parçası gibi saplandı. Ulu Tanrım... Kutlu İsa... Sen... Sen ha Kate?.. Hayır... hayır yalan. Olamaz bu... İnana...»

Ve cellât, anlatılması imkânsız bir zevkle genç adamı tam kalbinden vurdu.

Johnny McManus, sanki vücudundan binlerce voltluk elektrik akımı geçmiş gibi şiddetle sarsıldı. Sonra yatağın dibine cansız serildi. Yüzündeki tarifsiz ıstırap ifadesini çizen kalbine yediği kurşunun acısı değil, duyduğu son sözler olmalıydı herhâlde.

«Senin o dul karı, jigolosunu burada bulacağımı söylemişti. Ne sadâkat, değil mi Johnny?»

«Sonunda bu iş de bitti... Powers yatağa yaklaşarak genç kızın çıplak cesedini süzdü. «Bir araba kemik... Nasıl hoşlanıyorlar böyle karılardan bilmem ki?» Hafifçe gülümsedi. Görevini başarıyla tamamlamıştı. McManus'u öldürmeden gelmeyeceksin, dememişler miydi ona? Artık göğsünü kabarta kabarta geri dönebilirdi. «Şu ite bak...» diye homurdandı. «Ölmesini bile bilmiyor. İnsan böyle bir suratla ölür mü be? Ağlayarak, tükürür gibi... Zaten senin aramızda bir yerin asla olmadı Johnny McManus.» Kıza gelince... Onu unutmuştu bile Powers.

«İlgileri olmadığı halde bir savaşa karışanlar, eğer bu savaşta hayatlarını kaybederlerse sorumluluk tamamıyla kendilerininindir... Clune denilen o saksı kafalının vecizelerinden biri ...Amaaan... Onu da şeytanlar götürsün.»

Odanın ortasında durarak bir süre çevresine bakındı Powers. Sonra köşe bucağı araştırmaya başladı. McManus'un tabancasını arıyordu. Yok edilen düşmanın silâh-

larına el koymak da mesleğinin gerektirdiği zorunluluklardan biri olduğu için bu geleneksel kuralı yerine getirmeliydi. Yastığın altında olmadığına göre tabanca yastık geçirmesinin içinde mi acaba? Olabilir... Bu hergele sağlığında, acayiplik rekorları kırmamış mıydı zaten.

Cebinden çakısını çıkartarak bunu dişleriyle açtı. Az sonra odadaki eşyalar, kuştüyünden görünmez olmuştu. Ancak hertarafı altüst ettiği hâlde silâhı bir türlü bulamadı. «Tabancayı kışına mı soktu, ne yaptı bu orospu çocuğu?...» Hızlı hızlı soluyor, yüzünden terler akıyordu. Sonunda aramaktan vazgeçti. Evi terketmek istiyordu artık. Yukarı kattaki odaya çıkarak eşyalarını toplamaya başladı. «Artık bunun şerefine, Londra'ya taksiyle gitmelisin oğlum Pat. Sonra da... güzel bir orospu... Ama şu aşağıdaki gibi kürdan değil. Etine buduna dolgun bir karı... Ona diyeceksin ki: Bana bak karı, diyeceksin. Ben seni...»

Powers'ın beyninden geçen düşünceler, bir buz kalıbı gibi dondu kaldı. Evin bahçesine giren bir otomobilin kuvvetli far ışıkları, karanlığı yalayıp geçerek odayı bir an için iyice aydınlatmıştı çünkü. Hızla pencereye doğru atılan Powers perdeleri yırtarcasına çekip açınca gördüklerine inanamadı. Polis... Evet, bahçeye dolan otomobillerden dışarı fırlayan polisler, karınca gibi sağa sola dağılıyorlardı.

Powers felç olmuş gibi pencerenin önündeki iskemleye çökerek polislerin büyük evi kuşatmalarını seyre başladı. Çoğunun elinde makinalı tabancalar görüyordu. «Kutlu İsa... Şu ışıklara bak. Sanki film çeviriyorlar. Yolu yok, döğüşeceksin Patrick Powers. Bir IRA askeri asla ele geçmez. Destanlar yaratarak ölür... Kutsal görev bunu gerektirir. Gelin bakalım safkan İngiliz köpekleri...»

Birden aklına gelen bir soruyla ayağa fırladı. Bura-

da olduğunu kim inbar etmişti acaba? Hem de ta İrlanda'dan... Kiernan mı?.. Ama hayır... O bastıbacak böyle şey yapmaz. Sorahan?.. Bak o olabilir işte. Ya da hain Doktor... İkisinden biri ya da Doktor'un karısı... Dul karı olmasın sakın?.. Ama o beni hiç görmedi ki... Belki Bantry örgütündeki kalleşlerden biridir. Kutlu İsa... Düzinelerle hain var. Hangi birini düşüneceksin. Doktor yaptı bunu. Evet, evet...

Ondan başkası olamaz. Bu işten bir sıyrılalım, hergeleyi eğer dilim dilim doğramazsam yuh olsun bana. Zaten ben yapmazsam bile bizimkilerden biri nasıl olsa onun cezasını verir. Şunlara bak şunlara... Bir ordu getirmişler. Kaç baş hayvan acaba? Görünüşte elli altmış kişi... Ve bütün bu kalabalığa karşı bir tek Patrick Powers... Sana şahâne itibar gösteriyorlar oğlum. Baksana, neredeyse yüz kişi toplanmış. Korkak herifler... Bir de ışıkların arkasına gizleniyorlar. Sanki ben görmüyorum. İngiliz kafası işte. Evet... Patrick Powers için bir şarkı yazmanın zamanı geldi artık. Zavallı yoldaşlarım... Şarkının ismini, 'Bire karşı yüz', koyun. Çünkü Patrick Powers yüz kişiye karşı savaşarak İrlanda için ölecek. Ve ardından üzü yıllarca kalplerden, ağızlardan düşmeyecek. Patrick Powers bu an için doğdu, bu anı bekleyerek yaşadı. Yapacaklarını doğru yap. Soğukkanlı ve hatasız... Michael Collins gibi... Gökte onunla buluştuğun zaman seni azarlamasın. Damı gözden geçir. Orasını garantiye al. Hani, nerede şu dama çıkan merdiven?

Deli gibi koşarak bir solukta tavan arasına fırladı. Dama çıkılacak merdiven yatay bir şekilde, zincirle çatı kirişlerinden birine bağlanmıştı. Zincirleri telâşla çözdü, bir kenara fırlattı ve indirdiği merdivenden tırmanarak dama çıktı. «Gelsinler artık. Sabaha kadar uğraştıracağım itleri. Bir IRA askerinin ne olduğunu görecekler. Ama dur bakalım... Önemli bir şey unuttuk.»

Doğruca zemin kata inerek bütün ışıkları yaktıktan sonra bulduğu uzun saplı bir süpürgeyle ampulleri teker teker parçaladı. Diğer kattakiler de az sonra aynı âkibette uğramıştı. Işık, hedefi göstermesi bakımından savaşta düşmandan daha düşmandır.

Suluk soluğa durarak bütün evde tavandan sarkan herhangi bir düşman kalmadığına emin olunca ikinci kattaki bir pencereden dışarıya baktı. Düşmanın imha harekâtına ne şekilde hazırlandığı belli olmuyordu. Tekrar tavanarasına tırmandı.

Sokakta, polis otomobillerinden başka bir tek araba görünmüyordu. Evin gerisindeki kriket sahasında toplanmış herhangi bir meraklı kalabalığı da yoktu. «Yahu, saat daha bir... Ne ilgisiz insan bunlar... Bizde olsa, bütün Belfast ayaktaydı şimdi. Hay Allah kahretsin... Foto muhabirleri, gazeteciler de yok. Peki ama kahramanlığımı kimler görüp dünyaya yayacak? Polisler mi?.. Onlar sadece, 'IRA ordusu militanlarından Patrick Powers adlı bir anarşist, 29'u 30'a bağlayan gece yakalandı ya da silâhlı çatışma sonunda öldürüldü.' deyip olayın gazetelere geçmesine engel olarak hemen hasıraltı edecekler. Olmaz böyle şey... Allahın belâsı orospu çocukları... Ben, gazetecileri istiyorum.»

Aslında gazetelerle gazeteciler, sürüp giden savaşta iki tarafın da kullandığı tahrip gücü yüksek silâhlardı. Bunlarsız bir savaş, daha başından kaybedilmişti. Ve Powers'ın, hiç uğruna giden bir Meçhûl Asker olmaya hiç mi hiç niyeti yoktu doğrusu. Bu yüzden pencereyi açarak avazı çıktığı kadar haykırdı.

«Heey... Nerede o hızlı geçinen gazetecileriniz be?..»

Polislerden bir tanesi bile başını kaldırıp yukarı bakmaya tenezzül etmemişti. Aksine, sistemli bir sessizlikle işlerine devam ettiler. Önemsenmemesine daha beter sinirlenen Powers bir kere daha bağırdı.

«Nerede o ünlü BBC kameraları?..»

Kutlu İsa... Hayvanat bahçesine gidip eşeklerle konuşsan daha olumlu sonuçlar alır insan.

Bunun üzerine Powers çıplak döşemenin üzerine oturarak kara kara hain düşmanın neden böylesine kallesçe davrandığını düşünmeye başladı. Gazetecileri durumdan haberdar etmemekle savaşa, alçakça bir hile karıştırmış olmuyorlar mıydı? IRA, yarattığı her olaydan sonra onların gazetecilerine çiçek gibi demeç ve bilgi yağdırmaz mıydı? Orospu evlâtları... Bütün Falls verdiği inanılmaz savaşı nasıl öğrenecek peki?..

Birden tabancası geldi aklına. Savaştan önce silâhını gözden geçirmeliydi. Aman Allahım... Dört, sadece dört kurşun... Peki diğerleri nerede?.. Kutlu, hâmiyetli İsa... Dört taneden başka kurşunu yoktu. Öyle ya... Bütün kurşunları, Doktor'un evinin önünde bıraktığı otomobilde kalmıştı. Allah belâsını versin... Şeytan götürsün... Pat... Bu ne biçim hata böyle?.. Aklın neredeydi?.. Peki, şimdi ne olacak?.. Dört kurşun, dört polis... Geriye kaldı doksanaltı.

Beyninde çınlayan savaş marşı, üzerinden pikap iğnesi kaldırılmış bir plâk gibi ansızın susuverdi. Ve bunun meydana getirdiği boşluğu, güçlü bir hoparlârdan çıkan ses doldurdu.

«Patrick Powers... İçerde ve silâhlı olduğunu biliyoruz. Ayrıca, yedek kurşunun olmadığını da biliyoruz. Bizi zorlamadan aşağıya in ve silâhını attıktan sonra ellerin başının üzerinde olarak ön kapıdan dışarıya çık.»

Bu uyarıyı dinleyen Powers hırsla pencereyi açarak cılgın bir hırsla haykırdı.

«Ben, şanlı IRA'nın şerefli bir askeriyim. Ellerimi başımın üzerine koyarak teslim olmam. Anladınız mı it sürüsü?..»

Hoparlördeki ses, yorgun bir tavırla devam etti.

«Bana bak ahbap... İstersen ellerini kışına sok da öyle teslim ol. Bu, senin bileceğin iş. Yalnız bir an önce teslim ol ki, biz de fazla gecikmeden evlerimize gidelim.»

Otomobillerin arkasında gizlenmiş olan polisler, yüksek sesle gülmeye başladılar.

Köpekler... Bir de benimle, Patrick Powers'la dalga geçiyorlar. İrlanda'nın kundaktaki bebekleri bile ağzının lâğımlardan daha fazla bokla dolu olduğunu bilmiyor mu sanıyorsunuz? İlkokuldaki öğretmenlerimiz, ne mal olduğunuzu bizlere defalarca anlatmadılar mı? Şimdi artık bütün bunların doğruluk derecesini anladın Pat. Köşeye sıkıştırılan düşmanla alay etmek ha... Ne alçaklık?.. Kaçmak... Acaba kaçabilir miyim? Zaten İrlandalı, doğumundan beri kaçak değil mi? Bizi, ardında hapsedecek kadar güçlü zindan parmaklıkları düşünebilir mi? Öyle bir zindan daha yapılmadı. Bizden bir, on, yüz, bin kişi bile yakalasalar, içimizde yanan özgürlük ateşini gene de söndüremeyeceklerdir. Bütün dünya senden haber bekliyor Pat. Şanlı sayfalar yazacaksın İrlanda tarihine. Şanlı firar... Evet, bir şarkı daha besteleyin yoldaşlar. Ya da bir şiir... Patrick Powers'ın büyük firarı. Görevden, sadâkatten, kahramanca ölümden firar...

Tabancayı elinde tartarak bir süre düşündü. Sonra onu açık pencereden dışarıya doğru savurdu. Ağır silâh tok bir ses çıkararak çakıl taşlarının üzerine düşmüştü. Bunu dalgın gözlerle izledi. O sırada sığındıkları otomobillerin arkasından fırlayan polisler, ön bahçeyi bir anda doldurmuşlardı. Powers olanca gücüyle haykırdı.

«Alın, siz de bunu kışınıza sokun. Gene siz kazandınız İrlandanın kaatilleri. Hazırlanın. Teslim oluyorum.» Ön kapıdan çıkarken gözlerini kamaştıran güçlü projektör ışıklarından korunmak için ellerini yüzüne şiper ederek merdivenlerden ağır ağır inmeye başladı.

Polisler hemen çevresini sarmışlardı. Çam yarması gibi bir memur yaklaşıp Powers'ın sağ bileğinden kelepçeledi. Kelepçenin diğer halkasını da kendi bileğine takmıştı. Birlikte, arkası kapalı bir polis arabasına bindiler. Üç ayrı polis memuru da Powers'la muhafızının karşısına oturmuşlardı. Araba hareket etti. Powers sordu:

«Nereye gidiyoruz?»

«Londra'ya...»

«Brixton...» (1) mu, Pentonville (2) mi?»

«Brixton...»

«Merak etmeyin. Orada fazla kalacak değilim. Haa... Aklıma gelmişken... Neden bu tip arabalara, 'Black Maria', (3) diyorlar?»

«Bunu hiç düşünmedik doğrusu.»

«Amerikalılar da kendi polis arabalarına, 'Paddy Wagon', derler. Neden, biliyor musunuz? Bizleri, yani Paddy'leri (4) haksız yere içlerine tıktıkları için. Ama buna karşı biz ne yaptık bari onun farkında mısınız? Hayır mı? Yazık... Biz Paddy'ler de ora vatandaşlarını satın alarak bütün Amerika'ya hâkim olduk. Hattâ Beyaz Saray'a bile... Kennedy... Bu ismi duymadınız mı hiç? İşte o, biziz... Ve biz olduğu için onu öldürdünüz zaten. Ezin bizi. Pis çizmelerinizi dayayın enselerimize. Biz de varlığımızı koruduğumuz sürece, o çizmelerin içindeki bacakları ısırmaya devam edeceğiz.

Oysa polisler onu belki dinlemiyorlardı bile. Dördü de başlarını çevirmiş, soğuk bir tavırla başka yerlere ba-

(1) Brixton : Londra'da bir cezaevi.

(2) Pentonville : Londra'da bir başka cezaevi.

(3) Black Maria : İngiltere'de, tutuklu taşıyan polis arabalarına halk arasında verilen isim.

(4) Paddy : Amerika'daki İrlanda asıllılara verilen bir isim.

kıyorlardı. Otomobil, lâstikleri tiz çığlıklarla gacırdaya-
rak hızla ilerliyor ve sesi motor homurtusuna karışan Po-
wers, içindekileri kismaya devam ediyordu.

«Jimmy Steele, Paddy Donnelly, Eddie Maguire, Li-
am Graham, Jimmy O'Hagan... Bu isimleri tanıdınız mı?
Evet, tanıdınız. Crumlin cezaevindeki yüksek duvarları-
nız, onları ardında tutamadı. Başaramadı bunu. McAte-
er... Onu da tutamadınız. Ve Patrick Powers... Onu da
tutamayacaksınız. Tutamazsınız bizi Jimmy Steele, ceza-
evinde neler yaptı biliyor musunuz? Şiir yazdı... Vatan
şiiirleri... Siz bu işleri hiç duydunuz mu Shakespeare bu-
dalaları?»

Söyle Pat... Oku o şiiri şu orospu çocuklarına. Anlat
onlara, duysunlar neler yazmış Jimmy Steele Crumlin ce-
zaevinde? Dur... Aklıma gelsin de. Şu beyin denen nes-
ne, en önemli anlarda sahibine ihanet eden sâdik bir dost
değil midir zaten?

Hah... Bakın, dinleyin. Dinleyin Jimmy Steele'in
Crumlin cezaevinde yazdığı şiiri. Duyun da anlayın pis
İngilizler. Anlayın... neden çizmelerinizle ensemize basa-
mayacağınızı, anlayın...

Ey aziz kalpli büyük İsa.

İstirap çeken anavatanımızdan,

Kanlarımızla lekelenmiş bağrından,

Onu özgür kılman için,

Bize onu kurtaracak gücü vermen için,

Ey aziz kalpli büyük İsa...

Gözyaşıyla yıkanmış dualar gönderiyoruz sana.

Ey aziz kalpli büyük İsa.

Kaldır o kutlu başını da bak.

Bizi her an kutsal savaşa hazır,

Korkusuz ve güçlü askerler yap.

Senin ve İrlandanın düşmanlarına,

**Yolundan sapan o hain alçaklara,
Ey aziz kalpli büyük İsa.
Yalvarınız, bizi merhamete zorlama.**

Powers vecd içinde şiiri bitirdikten sonra başını arabanın madenî duvarına yaslayarak devam etti.

«Evet, tutamazsınız bizi. Kutlu İsa'nın aziz kalbini çelemezsiniz artık. Çünkü o sizi beş yüzyıl önce afaroz etti. Onun aziz kalbi yalnız bizler için çarpıyor ve de çarpacak.»

Polislerden biri ciddi bir gülümsemeyle ve yumuşak bir sesle ona döndü.

«Şu gerimizde kalan evdekileri öldüren de, büyük İsa'nın aziz kalbi miydi acaba Powers?»

Powers öfkeyle içini çekti. «Kutlu İsa... Bunlarla konuşulmaz. Bu Allahın belâsı İngilizlerle konuşmak bile büyük günâh zaten.»

Başı dönüyordu. Oynanan drama başından beri girmiş olan bütün aktörler, gözlerinin önünde canlanmaya başladı. McManus, tek gözlü Clune, Mary Connors, Dul Karı, Kiernan, Sorahan, Doktor Sullivan ile çenesi düşük karısı ve daha bir sürü olumlu ve olumsuz hayâl, gözleri önünde son perdesi kapanan büyük sahnede teker teker eğilerek onu selâmladılar.

Powers bütün gücüyle, çatlayacak gibi sızlayan kafasına bir yumruk indirdi. Ayaklanan sinirleri, kendilerini hapseden vücudu delip çıkabilmek için var güçleriyle saldııyorlardı sanki.

Polisler, kafasına indirdiği yumruğu bir pişmanlık duyduğundan sandılar. Sanık, yaptıklarından dolayı pişmanlık mı duyuyordu acaba? Kimbilir?.. Belki de...

Cezaevinin büyük kapıları, aralarından geçen arabanın üzerine ağır ağır kapandı.

Bileğindeki kelepçe Powers'ı, arta kalan ömrü boyunca içinde bir aktör olacağı yeni sahnenin kulisine doğru sürüklüyordu. Powers kafasını yumruklayarak haykırdı.

«Git... defol... çık... Çık kafamdan Mc Manus...»

S O N

